M.J. ARLIDGE

CRIME

De-a șoarecele și pisica

DACĂ ÎȚI ÎNCHIPUI CĂ EȘTI SINGUR,
GÂNDEȘTE-TE MAI BINE

Al 11-lea volum din seria *Helen Grace*

Traducere de Alexandra Fusoi

TREI

FICTION CONNECTION

M.J. ARLIDGE

CRIME

De-a șoarecele și pisica

FICTION CONNECTION

DACĂ ÎȚI ÎNCHIPUI CĂ EȘTI SINGUR, GÂNDEȘTE-TE MAI BINE

Al 11-lea volum din seria *Helen Grace*

Traducere de Alexandra Fusoi

TREI

M.J. ARLIDGE

CRIME

De-a șoarecele și pisica

FICTION CONNECTION

DACĂ ÎȚI ÎNCHIPUI CĂ EȘTI SINGUR, GÂNDEȘTE-TE MAI BINE

Al 11-lea volum din seria *Helen Grace*

Traducere de Alexandra Fusoi

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

M.J. Arlidge

De-a șoarecele și pisica

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Virginia Lupulescu

Design copertă: Faber Studio

Foto copertă: ©Miroslav Boskov/Getty Images;©Alexandre Boucey/unsplash.com

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mirela Voicu

Corectură:

Irina Mușătoiu

Dana Anghelescu

Titlul original: Cat and Mouse

Autor: M.J. Arlidge

First published by The Orion Publishing Group, London

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1978-3

ISBN (EPUB): 978-606-40-2158-8

Ziua întâi

Capitolul 1

Martha White s-a foit în pat, s-a întors pe-o parte și și-a luat perna în brațe. Fusese prinsă într-o lume de dincolo bizară, între somn și veghe, odihna ei agitată fiind întreruptă de coșmaruri cu legături eșuate și copii pierduți, dar un zgomot de la parter o readusese la realitate. De multe ori o enerva Greg când se întorcea — adidași aruncați zgomotos în hol, ușa frigiderului trântită —, dar astă-seară se bucura de tulburarea asta. Dormea întotdeauna mai bine când știa că soțul ei e acasă.

S-a așezat mai bine și și-a îngropat fața în bumbacul moale, inspirând parfumul de detergent și rugându-se s-o ia somnul — somnul adevărat. Era frântă de oboseală, după ce treburile de fiecare zi și copilul îi secătuiseră și ultimele urme de energie. Cu puțin noroc, acum avea să doarmă 1 000 de ani, îmbrățișând bucuroasă uitarea nopții, și o să se trezească înviorată și plină de energie, gata să fie mama care sperase dintotdeauna că ar putea fi. Dar evident că asta nu era o variantă. Avea să se trezească în zori, nu putea spera decât la cel mult câteva ore de odihnă decentă înainte s-o cheme datoria.

Din fericire, Greg nu zăbovea în seara asta. Când se întorcea de la antrenament, cu adrenalina gonindu-i prin sânge, uneori mai pierdea vremea la parter, ronțăia ceva, se mai uita la televizor, mai răspundea la e-mailuri. Dar acum îl auzea deja cum încuie ușa și stinge luminile din hol, un sunet care-i reducea întotdeauna nivelul de anxietate și anunța adevăratul început al nopții. Recunoscătoare, a simțit cum o cuprinde un val de dragoste. În pofida neînțelegerilor ocazionale, ea și Greg erau o echipă bună — afectuoși, atenți și întotdeauna grijulii unul cu celălalt. Știa că erau norocoși că se găsiseră și încă și mai norocoși că fuseseră binecuvântați cu un copil fericit și sănătos. Lumea era plină de nefericire, dezamăgire și furie — ei erau cei norocoși.

Somnul o cuprindea repede și a tras leneșă cuvertura de pe partea de pat a lui Greg, scoțând la iveală o fâșie primitoare de cearșaf alb. Ce plăcut o să fie să

adoarmă în brațele lui! Ce plăcut e să fie liniștită, chiar și numai pentru câteva ore prețioase! Își simțea trupul îngreunat, era tot mai amorțită și abia și-a dat seama când ușa dormitorului s-a închis încet și apoi când Greg s-a apropiat cu pas măsurat de pat. Dar a simțit cum se lasă salteaua când s-a urcat lângă ea în pat și s-a tras cu spatele spre el, așteptând să-i simtă trupul cuprinzând-o în brațe. Oare exista ceva mai bun de-atât în viață?

Totuși, spre surprinderea ei, nu s-a întâmplat nimic. Era aproape adormită, învinsă de oboseala atotputernică, și totuși și-a dat seama de lipsa contactului, de absența trupului musculos al lui Greg. De ce întârzia? Ce făcea? În năuceala ei, Martha și-a dat seama de ceva. Salteaua se lăsase mai mult ca de obicei, presată de o greutate neașteptat de mare, iar trupul său aluneca implacabil spre ea. Și, chiar în timp ce era cuprinsă de confuzie, a mai observat ceva — un miros. O mireasmă nefamiliară, intensă, de mosc, ca un aftershave…

A deschis larg ochii, cu inima bătând nebunește. S-a panicat și a încercat să se întoarcă, să țipe. Dar înainte să apuce, o mână i-a apăsat cu putere gura și i-a înăbușit urletul.

Capitolul 2

Un țipăt ascuțit a sfâșiat aerul, apoi cauciucul a mușcat din asfalt și motocicleta a țâșnit, vuind în timp ce se îndepărta de locul crimei. În doar câteva clipe, barca sechestrată rămăsese doar o așchie în oglinzile retrovizoare ale detectivului-inspector Helen Grace, în timp ce motocicleta ei Kawasaki Ninja o ducea departe de docurile din Southampton. Fusese o seară cu succese, dar acum voia să fie cât mai departe.

Era o noapte de ianuarie geroasă, iar cele două sensuri de pe Millbrook Road erau învăluite în ceață. În doar câteva clipe, Helen s-a trezit la sensul giratoriu de la Tebourba Way și, aplecându-se spre dreapta, a schimbat direcția, s-a înclinat și s-a îndreptat în viteză spre centru prin ceața densă. Într-un fel, condițiile astea erau plăcute — în ceață poți să fii anonim, ferit, poți să-ți ascunzi secretele. Dar altfel erau alarmante, pentru că era imposibil să-ți dai seama cine ar putea pândi în giulgiul umed, dulceag.

Helen a rămas aplecată peste ghidon, cu ochii căutând — anticipând — pericolul. A ajuns fără incidente pe Winchester Road și curând mergea prin inima acestui oraș complex și degradat. Acum i se deschideau mai multe variante, o gamă de trasee către casă, iar alegerea unuia părea foarte periculoasă. Helen se hotăra întotdeauna la întâmplare, având o singură regulă — să nu folosească același traseu două zile la rând. Probabil că era excesiv de prudentă, dar nu era dispusă să riște — cel puțin, nu când avea deasupra capului o condamnare la moarte.

Era cunoscută la Southampton Central pentru că-și încheia cu succes cazurile, dar ultima ei anchetă se terminase prost. Da, pusese capăt seriei de crime, dezlegând misterul din spatele unor asasinate năucitoare, dar autorul scăpase și jurase să se răzbune pe Helen trimițându-i în cale un ucigaș anonim, într-un moment ales de el. Trecuseră patru luni de la amenințarea înspăimântătoare, patru luni în care Helen abia dacă dormise.

Știa că era speriată și tresărea din orice, dar era imposibil să nu-ți fie teamă dacă te gândeai cât de departe putea ajunge Blythe. Psihiatru și terapeut specializat în tratarea dependențelor, Blythe avea materiale compromițătoare despre zeci de localnici — soți, soții, mame sau tați care îi făcuseră mărturisiri, crezând că păcatele, obsesiile, dependențele lor vor rămâne confidențiale. Blythe alesese să folosească informațiile împotriva lor, forțându-și pacienții să comită crime pentru simpla lui plăcere și, deși domnia terorii pe care o instaurase încetase, mai avea un asasinat în plan.

Rămânând atentă să vadă dacă apar alți motocicliști sau șoferi care să meargă în paralel cu ea, Helen a virat brusc, tăind fața unei mașini, ca s-o ia în viteză pe Bentham Street. Așa era întotdeauna drumul spre casă — neregulat, capricios, improvizat. Dacă nu-și putea prezice nici ea traseul, spera că nici vreun potențial asasin n-ar reuși. Era extenuant să trăiești așteptând permanent o moarte violentă, însă Helen nu vedea altă cale. Pentru că deși eul ei logic îi cerea să nu mai vadă fantome în orice umbră, partea ei instinctuală rămânea veșnic în alertă, privindu-i cu suspiciune până și pe agenții de la narcotice care participaseră la raidul din seara asta și considerând o sursă de îngrijorare orice om pentru care nu putea garanta personal. Ținând cont de trecutul ei pestriț, lista de aliați de bună-credință era foarte scurtă, de unde și starea ei veșnică de alertă.

Acum era pe Firth Street și se îndrepta spre apartamentul ei. O parte din ea tânjea să se întoarcă acasă, între pereții familiari, dar o alta era tentată să meargă mai departe — să conducă pe șoseaua paralelă cu țărmul sau chiar spre nord, pe M25, unde putea să facă slalom prin trafic, să fie permanent cu un pas înaintea destinului. Era o nebunie, dar în ultima vreme nu se simțise niciodată mai în siguranță decât atunci când gonea pe străzile libere. Se gândea că era mai greu să lovești o țintă în mișcare.

Poate că într-o bună zi o să se termine. Poate că Agenția națională pentru criminalitate sau Interpolul o să pună mâna pe Blythe și o să-l rețină în sfârșit pe cel care o chinuia. Dar până atunci, paranoia și suspiciunile erau dezlănțuite, iar coșmarul părea fără sfârșit.

Capitolul 3

Martha ținea ochii închiși, rugându-se să se termine chinul.

Atacatorul îi ordonase să se întindă pe burtă în pat, iar ea nu îndrăznise să se opună, nici chiar când îi îndesase o cârpă murdară în gură și-i răsucise brațele la spate, legându-i încheieturile. După doar câteva clipe, îi simțise degetele căutându-le pe ale ei și, pentru un moment derutant, se gândise că încerca s-o țină de mână. Dar apoi simțise cum îi smucește cu putere verigheta și-și dăduse seama ce intenții avea. A urmat curând și inelul de logodnă, ambele smulse fără menajamente, în ciuda rezistenței articulației inelarului. Apoi agresorul se liniștise, ridicându-se și îndepărtându-se.

Inițial, Martha fusese prea șocată ca să reacționeze, dar confuzia și alarma se transformau acum în furie. Era casa ei, dormitorul ei, inelele ei — mementouri prețuite care reflectau angajamentul ei față de Greg, dar și logodna lor din Hawaii și nunta din Beaulieu. Cum îndrăznea să-i smulgă inelele de parcă ar fi fost simple zorzoane, bucăți de metal și piatră care să fie vândute pentru câteva bancnote, fără urmă de căldură? Ce fel de bădăran era? Chiar acum, îl auzea scotocind prin cutia ei de bijuterii, servindu-se din darurile și achizițiile făcute într-o viață întreagă, ca să nu mai vorbim despre moștenirile de la mama sa, înainte de moartea ei prematură.

Calmează-te, Martha. Calmează-te.

Cuvintele îi răsăriseră în minte nechemate, dar binevenite. Da, jumătate din ea voia să urle, să-și smucească legăturile, să-și țipe revolta, dar partea mai înțeleaptă îi recomanda prudență și-i amintea care era miza. În minte i-a apărut pe neașteptate imaginea lui Bailey, iar revolta s-a risipit pe loc, înlocuită de îngrijorarea pentru copil. Câtă vreme și ea, și fetița rămâneau nevătămate când se încheia atacul ăsta cumplit, ce mai conta dacă pierdea câteva bijuterii? Acum se simțea ca o proastă fiindcă-și făcuse griji pentru lucruri care puteau fi înlocuite, poate chiar recuperate. Carnea și sângele erau

cele care contau.

Trebuia să nu scoată niciun sunet și să stea liniștită. Să facă tot ce i se spune, apoi să aștepte neajutorată, dar ușurată, întoarcerea lui Greg. Chiar când se gândea la asta, furia și-a croit drum în gândurile ei — de ce nu era Greg aici să le apere? —, dar a alungat rapid acuzațiile neproductive. Nu era vina lui. Singura persoană vinovată era intrusul violent care se fâțâia acum prin casa lor.

Atacatorul terminase de scotocit prin comodă și acum se lăsase din nou liniștea. Martha nu îndrăznea să se uite, abia avea curaj să respire, așteptându-l pe hoț să iasă din cameră și să pornească pe coridor. Și-a încordat auzul să audă momentul în care pleacă, dar, spre spaima ei, se îndreptase din nou spre pat și se așezase pe saltea. Instinctiv, Martha și-a tras genunchii în sus și i-a lipit unul de altul. O stăpânea groaza — simțea că rămâne fără suflare și era amețită, cu lacrimi în ochi. Să fi fost furtul ăla dezagreabil doar o primă insultă, prima parte a unei violări dezgustătoare a vieții și a fericirii ei? Brusc, și-a dat seama că trebuia să se deplaseze și s-a tras într-o parte, încercând să se arunce de pe pat. Abia își mișcase corpul totuși, înainte să simtă pe spate o mână grea care o apăsa pe saltea. Martha tot s-a zbătut, încercând cu disperare să se elibereze, însă apăsarea atacatorului era nemiloasă, iar greutatea brațului lui o lipea cu totul de pat. Se aștepta din clipă în clipă să-i simtă mâinile aspre sfâșiindu-i hainele, pielea, dar spre surprinderea ei nu s-a întâmplat nimic. Parcă bărbatul ar fi stat acolo fără să facă nimic, doar uitându-se la ea. Îi simțea privirea străpungând-o, de parcă ar fi stat întinși în pat ca un cuplu bizar…

Iar acum, brusc, perfect clar, Martha a știut exact ce se petrecea. A știut că situația era și mai gravă decât își imaginase la început. Era judecata. Cea spre care se îndreptaseră inexorabil evenimentele din ultimii doi ani. A deschis ochii și s-a întins să-și vadă atacatorul, hotărâtă să se milogească pentru viața ei, în ciuda cârpei îngrozitoare din gură, care o sufoca. Dar a fost împinsă iar în jos, inamicul nu voia s-o privească în ochi.

Disperată, s-a uitat prin cameră, căutând un mijloc de salvare. Privirile i-au fost atrase de oglinda de pe ușa șifonierului, care-i oferea o vedere parțială asupra călăului ei. Era învăluit în umbră, sinistru și nedeslușit, dar chiar și așa știa că el e, știa de ce-a venit. Fixându-și privirea în oglindă, Martha a

încercat să-și dea seama despre ce era vorba, căutând în semiîntuneric, în timp ce inima îi bătea îngrozită. În sfârșit, a văzut: lama unei securi care sclipea în lumina dinspre palier.

A încremenit, apoi, cu o izbucnire bruscă de energie, a urlat, a țipat din toți rărunchii, chiar în timp ce cârpa umedă îi aluneca pe trahee. Era dureros, sufocant și până la urmă inutil — înainte ca urletul ei mut să se stingă, atacatorul a lovit, coborând cu forță securea pe ceafa ei.

Capitolul 4

Nimic nu se clintea, nimic nu se mișca. Afară se auzea vântul neiertător, care zgâlțâia ferestrele și clătina cutiile de scrisori. Dar în casă domnea o liniște mormântală.

Detectivul-sergent Charlie Brooks a stins luminile și a urcat la etaj, cu grijă să evite a șaptea treaptă, care protesta întotdeauna zgomotos, pentru că nu voia să-și deranjeze fetele adormite. Jessica și Orla erau o belea și în cele mai bune zile, dar astă-seară fuseseră deosebit de dificile — se ciorovăiseră, plânseseră, fuseseră obraznice, iar când adormiseră în cele din urmă, Charlie era complet extenuată. În seara asta ar fi trebuit să citească împreună cu Jessica, fetița mai mare, dar nu fusese în stare, așa că preferase să adauge o notă fictivă în jurnalul de lectură și optase pentru un pahar de vin. Sauvignonul blanc sec fusese înviorător, dar n-o scăpase de nodul încordat din stomac. Pentru așa ceva, alcoolul nu era suficient.

Când a ajuns în capul scărilor, Charlie s-a strecurat pe palier până în dormitorul principal. Mâna i s-a dus instinctiv spre întrerupător, dar apoi a retras-o. În seara asta nu voia să vadă strălucirea puternică luminând patul ordonat și gol, a preferat confortul întunericului. Prefera tot mai mult așa, de multe ori se dezbrăca în beznă, să nu atragă atenția asupra siluetei sale de după naștere; înainte era îngrijită și suplă, acum se simțea greoaie și neatrăgătoare. La început o făcuse ca să-și ascundă forma de partenerul ei Steve, acum o făcea și pentru ea, dar nu se simțea mult mai bine.

S-a așezat pe pat sorbind din vin și și-a scos telefonul din buzunar. S-a uitat printre apelurile recente și, după ce a ezitat o clipă, a apăsat pe APEL. A simțit imediat cum i se strânge nodul din stomac. Știa că era proastă, ba chiar un pic nebună, dar voia să stea de vorbă cu el, să se lase liniștită de vocea lui plăcută și blândă. Dar, previzibil, a intrat mesageria vocală.

— Bună, sunt Steve. Lasă un mesaj!

Charlie a închis și a aruncat telefonul pe pat. Încă o noapte singură, încă o noapte întrebându-se pe unde o fi el. De fiecare dată când întreba, Steve dădea vina pe muncă și spunea că trebuie să rămână până târziu la atelier, însă de unde apăruse toată munca asta, valul ăsta de reparații de mașini? Ce era atât de urgent că trebuia să stea nopți în șir departe de casă? O înfuria și o umplea de resentimente. Dar mai mult decât atât, o speria. Curând avea să fie aniversarea lor — un eveniment de care Steve făcea mare caz de obicei —, însă anul ăsta abia dacă scosese o vorbă. Parcă nu l-ar mai fi interesat, parcă nu i-ar mai fi păsat.

S-a ridicat, s-a dus la fereastră și a tras perdeaua. Vântul se liniștise și strada întunecată era lipsită de viață și rece, încremenită în timp. Își dorea ceva activitate care s-o distragă — un cuplu îmbrățișându-se în timp ce trecea grăbit, cineva care-și plimba câinele sfidând dezlănțuirea naturii, chiar și Steve grăbindu-se spre casă —, dar nu era nimic, nicio mișcare. A simțit un val de emoție, nefericire ascunsă în panică, pe care a încercat s-o înăbușe. Nu trebuia să fie paranoică, să-și lase anxietatea s-o cuprindă cu totul. Putea în schimb să se adune și să găsească de făcut ceva productiv — erau o mulțime de cazuri de actualizat și o grămadă de treburi prin casă care-o așteptau —, totuși, cu toate bunele ei intenții, și-a dat seama că nu se poate mișca. Era copleșită de nesiguranță, de teamă și, cu toate că știa că își face rău singură, a rămas nemișcată, uitându-se în noapte, pierdută în beznă.

Capitolul 5

S-a oprit în prag, uitându-se înapoi în cameră. Trupul fără viață al Marthei White era întins pe pat, ascuns în întuneric. De la distanță ai fi zis că doarme, desprinsă de lume. Dar picăturile de sânge împroșcate pe perete, care se prelingeau acum spre podea, pătând tapetul într-un purpuriu obscen, trădau minciuna acestei fantezii.

Un pulover de damă atârna pe scaunul de lângă ușă, iar el s-a oprit și a șters lama securii de el, privind fascinat cum lâna absorbea lichidul vâscos. Mulțumit că lama era curată, s-a întors și a luat-o pe coridor. Covorul era gros și moale, iar sunetul pașilor era înăbușit de țesătura deasă. Totuși, fiecare pas îi suna ca o lovitură de ciocan care anunța lumii crima. Creierul îi zvâcnea, inima îi bubuia. După ce comisese fapta, acum nu mai voia decât să iasă naibii de-acolo.

A pășit grăbit spre scară, dar chiar atunci s-a auzit un țipăt asurzitor. Fusese atât de brusc și de neașteptat, încât i-a sărit sufletul înainte să se întoarcă să-și vadă acuzatorul. Dar nu era nimeni pe coridor, nu era nimeni lângă locul crimei și, spre surprinderea lui, și-a dat seama că zgomotul venea din dormitorul aflat de cealaltă parte a palierului. Reacția imediată a fost să se întoarcă și să fugă, dar sunetul fusese atât de pătrunzător, că a deschis ușa și a intrat în grabă, hotărât să-l înfrunte pe cel care-l acuza.

Chiar atunci, și-a dat seama cât de confuză îi devenise gândirea. În lumina blândă a unui telefon mobil se vedea o fetiță care urla din toți rărunchii. Intrusul s-a dus repede până la pătuț și s-a uitat la bebelușul nefericit. Nu era sigur la ce se așteptase, dar apariția lui bruscă a necăjit-o și mai tare pe fetiță, care avea fața schimonosită de spaimă. A fost luat prin surprindere de simpla forță a plânsului ei, de volumul nestăpânit al țipetelor. Era oare posibil să știe? Să fi simțit cumva moartea maică-sii și să fie hotărâtă să dea alarma, anunțându-și revolta în speranța că oamenii buni vor năvăli asupra

ucigașului? Sigur nu putea exista altă explicație pentru decibelii neomenești pe care-i scotea din plămânii micuți. Îl acuza? Îl făcea de rușine?

Trebuia s-o facă să înceteze. Chiar lăsând deoparte paranoia lui, era posibil ca urletele ei insistente să atragă atenția vreunui trecător sau să trezească vecinii. Chiar atunci, a auzit un zgomot afară. Să fi fost cineva la poarta grădinii, venit să vadă ce se petrece? S-a întors către fetiță și a știut că trebuia redusă la tăcere, că nu putea să scape cu alarma asta neobosită sunând în continuu. A strâns mânerul securii și s-a uitat la bebeluș, dorindu-și să înceteze, dar fețișoara ei se înroșise de supărare, imposibil de liniștit. N-avea cum să se oprească… dacă n-o oprea el.

N-avusese nicio intenție de genul ăsta, fetița era nevinovată în toată treaba, dar a simțit brusc că n-are de ales, că viața, soarta, karma îi duceau spre acest act cumplit. A ridicat securea încet, încercând să se convingă să fie îndrăzneţ, să-și adune curajul. Și-a îndepărtat privirea de fețișoara schimonosită și a început să numere de la trei.

Trei, doi, unu…

A blestemat și a început să coboare securea.

Dar chiar atunci s-a adunat și a oprit lama în aer. Îi atrăsese atenția ceva. Iar acum, fără să vrea, a început să râdă: un hohot prelung, din tot sufletul. Era așa de evident, așa de-al naibii de evident, de ce nu se gândise înainte? Chiar lângă gura lipicioasă a bebelușului, pe jumătate ascunsă sub obrăjorul bucălat, era o suzetă galben-aprins. De-asta plângea, lipsa suzetei era cauza supărării bruște.

A coborât securea, a luat suzeta și i-a pus-o cu blândețe în guriță. Imediat, urletele au încetat, iar fetița a început să sugă mulțumită din tetina de cauciuc. Și mai uluitor, în doar câteva secunde adormise și uitase cu totul de supărare. Domnea pacea, iar tăcerea era sfâșiată doar de muzica blândă a mobilului care se rotea.

Șocat, dar ușurat, intrusul s-a întors și a ieșit în grabă din cameră, lăsând fetița să doarmă.

Capitolul 6

Helen a urcat cu pas grăbit scările tăcute, cu privirea scotocind colțurile cufundate în beznă și ușile întunecate. Dar drumul spre casă nu ascundea pericole în seara asta — era singură.

Când a ajuns pe palierul de la ultimul etaj, s-a îndreptat în viteză spre ușa ei. A băgat rapid cheia în broasca de sus, apoi în cea de jos, după care a trecut la cheia zăvorului. În câteva clipe era înăuntru, iar ușa de oțel era încuiată și asigurată. A intervenit rutina și, cu bastonul în mână, a trecut cu prudență dintr-o cameră în alta, convingându-se că n-o pândește niciun intrus. Era extenuată, aproape cădea din picioare, și era aproape tentată să se arunce în pat și să adoarmă, dar teama a împins-o mai departe. A ieșit din dormitor, s-a întors în bucătărie, și-a deschis laptopul și a verificat înregistrările camerelor de securitate. Cea de la ușă n-arăta mare lucru, cu excepția unei incursiuni a vecinului ei la Tesco Metro, iar camerele din apartament aveau și mai puține de spus. Casa ei era sigură.

„Temperatura nu va urca decât până la 3 grade la noapte, iar vântul va face frigul și mai pătrunzător…“

Îi plăcea să țină radioul pornit seara, o voce care să străpungă liniștea pătrunzătoare din apartament, și cât a continuat buletinul meteo, a traversat livingul și s-a aruncat pe canapea. Și-a scos bocancii și șosetele și și-a lăsat capul pe tapiseria moale, închizând ochii. Gândurile i-au fost invadate de imagini din timpul serii — căpitanul navei și echipajul care protestau, echipa de căutare agresivă, o captură enormă de cocaină găsită într-un compartiment secret sub cadrul transversal al pupei —, dar le-a alungat. Avea nevoie să scape de îndatoriri, de viața ei de zi cu zi, să se îndrepte spre ceva din afara ei, ceva banal, obișnuit și sigur.

„Așa că dacă ieșiți mâine, în locul vostru mi-aș lua căciulă și mănuși și dacă aveți și un fular frumos de lână, l-aș lua și pe el…“

Ritmul vioi de Hampshire al vocii reporterului făcea imaginea să pară de-a dreptul confortabilă, iar Helen își dorea să se piardă în fantezii despre distracția iernii, însă mintea ei nu-i dădea pace, hotărâtă să-și facă obișnuitele jocuri sumbre de asocieri de cuvinte. Menționarea fularului a făcut-o să se gândească la gâturi și gândurile i-au fugit brusc spre Alex Blythe, în apartamentul ei, în dormitorul ei, lăsându-l încet-încet fără viață pe bietul lui câine. Blythe își lăsase cockerul pe patul ei ca un cadou de despărțire, chiar în timp ce îi transmitea lui Helen la telefon amenințarea finală, cumplită. Semnificația mesajului înfiorător era destul de rea, dar ideea că i-l transmisese în timp ce stătea în casa ei o lovise profund. Fusese aici, stătuse pe patul ei, calm și stăpân pe sine, amuzat de atotputernicia lui.

Blythe nu mai fusese văzut de-atunci — nici măcar o dată în peste cinci luni —, dar prezența lui stăruia. Helen își asigurase apartamentul, instalase echipamente de securitate performante, însă nu se simțea deloc mai bine. Fusese declanșată o vendetă, iar Helen era convinsă că psihiatrul o să se țină de cuvânt, în persoană sau prin intermediar. Și de-asta n-avea odihnă nici când era acasă seara, în siguranță și ferită de lumea periculoasă și întunecată. Izolată și în singurătate, nu era niciodată cu adevărat singură în ultima vreme; spectrul lui Alex Blythe o pândea în permanență.

Capitolul 7

A băgat cheia în broască și a întors-o încet. Cu un oftat ușor, ușa s-a deschis, iar el a intrat repede, dornic să scape de frig. Echipamentul de alergare era scump și eficient, păstrând căldura generată de antrenament, însă vântul era rece și mușcător în seara asta.

Greg White a închis ușa în urma lui și și-a scos adidașii. Erau încă umezi și știa că o să fie muștruluit dacă lasă urme ude pe podeaua din hol. Și-a scos șosetele elastice, le-a pus pe cel mai apropiat calorifer, după care s-a dus în bucătărie. Lumina era stinsă și n-a aprins-o, nedorind să-și trezească familia adormită. Bucătăria lor proaspăt echipată era totuși vizibilă, luminată de razele lunii care pătrundeau prin luminatoare și cădeau pe cuarț, oțel și stejar. Greg știa că era jalnic să râvnești la obiecte fără viață, dar vederea bucătăriei lor, care fusese gândită să-i lase fără suflare pe musafiri, îl încânta întotdeauna.

De ce nu, frate? Ai câștigat-o cinstit, și-a spus el vesel, ducându-se la frigider și deschizând ușa.

Înăuntru îl aștepta o sticlă cu apă răcită și a scos-o, turnându-și un pahar mare. O înghițitură, două, trei, a sorbit lichidul rece până nu și-a mai putut ține suflarea; atunci a lăsat jos paharul și a tras în piept aer. Astă-seară se simțea mai bine ca oricând — plin de energie, de adrenalină, viu. De ce nu face așa mai des? Era o alternativă revigorantă la rigorile muncii și la pretențiile nesfârșite ale fetiței lor minunate, dar solicitante. A pus sticla la loc în frigider și a pornit pe gresie, dornic să ajungă sus. Martha nu dormea bine, se plânsese tare azi-dimineață, și cu cât mai repede ajungea în pat, cu atât mai bine. Îi venea să se ducă până la ultimul etaj și să doarmă în camera de oaspeți, dar știa că Martha n-ar fi suportat așa ceva. Oricât de obosiți erau, oricât de doborâți de îndatoririle părintești, nu se punea problema de paturi separate. Căsnicia cu probleme a părinților ei o făcuse pe Martha foarte

sensibilă la aspectul ăsta.

Greg a urcat treptele și s-a grăbit spre dormitor, oprindu-se doar să arunce o privire în camera lui Bailey. Spre ușurarea lui, dormea adânc, sugând mulțumită din suzetă. Știa că există diverse opinii despre suzete, dar, Dumnezeule, cum le mai îmbunătățise viața! Cine a inventat suzeta merita înnobilat, alături de oamenii deștepți care se gândiseră la păturicile pentru înfășat și Calpol.

S-a retras și a plecat mai departe, încercând să facă cât mai puțin zgomot. A ezitat în prag, curios să vadă dacă Martha dormea sau nu. Uneori adormea adânc, dar dacă nu reușea, o găsea de multe ori foindu-se pe întuneric, făcând câte un comentariu sec despre ora târzie la care se întorsese el. Din fericire, totul părea liniștit, silueta nemișcată a Marthei abia vizibilă în întuneric, așa că s-a strecurat înăuntru și a închis încet ușa în urma lui.

Ziua a doua

Capitolul 8

Detectivul-agent Japhet Wilson sărea de pe un picior pe altul, aruncând priviri acuzatoare spre ușa familiei White, acum împodobită cu bandă galbenă. Începuse doar de o săptămână să lucreze la Southampton Central și, deși știuse că urma să aibă de-a face cu situații solicitante, nu se așteptase la așa ceva.

Centrala poliției primise apelul cu puțin înainte de miezul nopții. Un soț panicat care cerea disperat ajutor, căutând frenetic cuvintele potrivite să descrie scena groazei pe care tocmai o descoperise.

— Soția mea… e… a fost atacată… E sânge peste tot, o, Doamne… Veniți repede. Vă rog, veniți…

Japhet se bucura că nu trebuise niciodată să se ocupe de telefoane — cum reușeau oamenii ăștia să rămână calmi, atenți și obiectivi în fața unei asemenea suferințe? —, dar probabil chiar mai mult că nu trebuise să aibă de-a face cu realitatea sumbră. Până să ajungă el, casa din St Denys fusese deja securizată de polițiștii în uniformă, ceea ce-i dăduse suficient timp să fie avertizat despre ce avea să descopere. Cu toate astea, vederea bietei femei îi tăiase respirația.

Cuprins de greață, Japhet a scos un pachet de țigări din buzunar. Era polițistul cu cel mai înalt rang de la locul faptei și fusese așa de câteva ore, iar acum vedea lumina de un cenușiu bolnăvicios a zorilor cum învăluie casa asupra căreia se abătuse năpasta. Însă probabil că mai apuca să tragă o țigară scurtă până ajunge șefa. Gândindu-se mai bine, a pus țigara la loc în pachet. O să fumeze mai încolo, când o să se simtă iar normal. Când o fi să fie.

Tura i se încheia curând și zisese că o s-o sune pe maică-sa când termina, dar trebuia să mai aștepte. Azi n-o să plece nimeni de la serviciu. Și chiar și când o s-o sune, ce vești putea să transmită el în Walthamstow? Nu se punea

problema să-i dea toate detaliile incidentului — ar fi fost bolnavă de îngrijorare, convinsă că Southampton era un focar de criminalitate și depravare —, dar o să-și dea seama că e tulburat, așa că trebuia să-i spună ceva. Întrebarea era ce.

Încă se mai gândea când a auzit o motocicletă oprindu-se în scrâșnet de cauciucuri. Fără să ridice privirea, s-a îndreptat instinctiv și s-a întors spre detectivul-inspector Grace. Ea era motivul pentru care venise la Departamentul Cazuri Majore, impresionat de curajul, atitudinea de lider și dinamismul ei. Chiar acum o vedea scoțându-și casca și venind spre el, nerăbdătoare să afle vești.

— Ce-avem? a întrebat ea, trecând direct la subiect.

— Femeie, caucaziană, 32 de ani. Martha White, soția lui Greg White și mama unei fetițe de șase luni, Bailey.

Helen Grace n-a spus nimic, întunecată la față.

— Credem că a fost ucisă ieri, după ora 19. Soțul ei a găsit-o puțin înainte de miezul nopții.

— Și copilul?

— E bine, deși credem că era în casă când a avut loc incidentul.

— Doamne, Dumnezeule…

Wilson a încuviințat; exact așa reacționase și el când i se spusese despre copilul care scăpase.

— Cine a avut acces până acum?

— Doar polițiștii în uniformă. Au lăsat o cale de acces comun și au izolat zonele semnificative. Ah, și a venit și Jim Grieves. E în dormitor.

Grace a încuviințat și s-a întors să plece, după care s-a oprit și s-a întors spre noul recrut.

— Vrei să vii cu mine? Ai putea să înveți câte ceva.

— Mai bine rămân aici, doamnă. Am avut deja câțiva gură-cască. Nu vreau să contamineze zona…

Pe chipul lui Grace a trecut o umbră de zâmbet înainte să-i răspundă:

— Că mare dreptate ai!

A plecat, pășind cu grijă spre ușa din față. Wilson a privit-o cum se îndepărta, știind că inițiativa lui n-o păcălise nicio clipă. Știa după expresia lui, după limbajul corporal, de ce voia să rămână afară. El încercase întotdeauna să fie imparțial, să-și facă treaba fără emoție sau teamă, dar azi nu-și putea găsi stăpânirea de sine. Nu se simțea profesionist. Nu controla situația. De fapt, se simțea foarte rău.

Capitolul 9

A lovit-o imediat liniștea. Când a intrat în casa bine amenajată, Helen a observat fotografiile de familie, jucăriile strânse ordonat, teancul de scrisori de pe masa din hol — era în mod clar un cămin plin de activitate, de forfotă, dar azi domnea o liniște de mormânt, ca și cum toți cei de față își țineau suflarea.

Își țineau suflarea pentru ce? Așteptau să se întâmple ceva? În fine, ceva se întâmplase, ceva neașteptat și șocant. Până acum, Helen avea doar detaliile importante, dar își dădea seama, după expresia bântuită a agentului Wilson, că urma să intre într-o scenă a groazei. Pentru asta era pregătită, văzuse nenumărate scene de măcel în decursul anilor; nu, casa fără nicio urmă de viață în ea îi zgândărea nervii azi. Era genul de tăcere sumbră rezervată în general înmormântărilor.

A urmat atentă calea de intrare comună și s-a îndreptat spre etaj. Pe palier stătea de gardă o figură familiară, polițistul Frank Cottesloe, care a arătat din cap spre o ușă din fundul coridorului.

— Acolo îl găsești pe băiatul care râde…

Helen a dat și ea din cap și a trecut în grabă pe lângă el. Voia să termine cu asta acum, să constate faptele concrete și să înceapă ancheta acestei crime cumplite. Chiar și așa, a încetinit o clipă când a trecut pe lângă o ușă de pe partea dreaptă a coridorului și a aruncat o privire spre camera spațioasă a copilului. A fost transportată pentru o clipă în copilărie — puteai să bagi tot apartamentul lor în camera fetiței —, apoi a revenit în prezent, iar atmosfera stranie a încăperii pustii a făcut-o să se întristeze cumplit. Ce început îngrozitor în viață pentru bietul copil!

Adunându-se, Helen a trecut mai departe, a ajuns în capul coridorului și a deschis încet ușa dormitorului. Când a intrat, a văzut silueta solidă a

patologului-șef de la Southampton Central aplecată deasupra patului matrimonial, cufundată într-o examinare detaliată. Sub el, pe salteaua îmbibată de sânge, zăcea trupul chinuit al unei femei tinere. Era culcată pe burtă și Helen n-a putut să-și imagineze cum arăta — ce piele, ce ten sau expresie avea —, dar putea să vadă foarte bine în interiorul craniului ei. Partea din spate fusese despicată, dând la iveală țesut cerebral, tendoane și mușchi, și se mai vedeau câteva crestături și pe spate și umeri. Deasupra ei, pe tapet, pe un portret pe pânză al familiei, erau o mulțime de dâre de sânge uscat, o dovadă a sălbăticiei atacului.

— Nu, nici eu n-am o părere foarte bună despre gustul lor în materie de decorațiuni.

Patologul s-a îndreptat, iar tonul lui era cât se poate de sec.

— Jim…

Mustrarea era blândă, dar el tot a dat din mână indiferent, trecut prin prea multe ca să tolereze criticile.

— Cum ți-ai dat și tu seama, a fost un atac extrem de violent, a continuat el netulburat. Victima a avut o cârpă îndesată în gură, avea mâinile legate cu o coardă elastică și a fost lovită de patru ori cu un instrument cu lamă. Ar putea fi o unealtă de grădinărit, dar aș zice că a fost probabil un topor mic sau un fel de secure.

Helen s-a înfiorat.

— Prima lovitură a produs vătămarea direct pe partea din spate a craniului și l-a fracturat. Moartea trebuie să fi fost practic instantanee și bănuiesc că loviturile care au urmat — una pe umărul drept, două pe spate — au fost doar rezultatul adrenalinei cuiva care se simțea bine.

Părea un mod ciudat de a descrie acest atac violent, dar Helen n-a insistat.

— Tiparul picăturilor de sânge împroșcate corespunde loviturilor, așa că sângele n-a fost plasat acolo deliberat. A fost un atac rapid, brutal și eficient.

— Și nicio rană care să atragă atenția? Niciun semn de agresiune sexuală sau tortură?

— Nimic care să sară în ochi. Nici răni defensive pe mâini sau brațe, așa că se poate spune că era deja legată înainte să fie atacată.

Ideea i-a înghețat sângele în vene lui Helen — oare Martha fusese surprinsă de atacator când dormea?

— Acestea fiind spuse, urmele de pe degete sugerează că inelele au fost scoase de curând, ceea ce ne-ar putea oferi un indiciu legat de motiv.

Helen cerceta deja restul camerei și privirea i se oprise pe cutia de bijuterii goală care stătea răsturnată pe măsuța de toaletă vraiște. Oare atacatorul scotocise pe întuneric după pradă și dărâmase sticluțele de parfum și suvenirurile? Și dacă da, meritase? Merita vreun câștig material așa ceva?

— În locul tău, aș trimite pe cineva prin magazia din grădină și aș vorbi cu soțul, să văd dacă lipsesc unelte, dacă nu cumva coarda elastică era a lor. S-ar putea să te ajute să decizi dacă a fost un atac de oportunitate sau profesionist…

Helen spera din toată inima că era prima variantă, însă n-avea cum să știe încă.

— Vreo urmă de-a atacatorului? Păr, fibre?

— Nimic până acum, a răspuns Grieves. Nu găsesc niciun fel de zgârieturi în jurul gurii, unde a fost îndesată cârpa, iar coarda elastică e curată lună. Și poți să vezi că ucigașul și-a făcut timp să-și șteargă lama de jacheta victimei, chiar unde ești tu acum…

Helen s-a îndepărtat cu un pas de scaun și a observat pata acum ștearsă, roșu-maroniu, de pe jacheta albă de lână.

— … ceea ce sugerează că și-a păstrat tot timpul controlul, a fost măsurat și precis, în pofida violenței excesive, a continuat Helen, încheind ideea lui Grieves.

De data asta, a fost rândul legistului să încuviințeze:

— Brutal și sigur pe el. De obicei, nu sunt două calități pe care să ți le dorești împreună.

Chiar în timp ce el vorbea, atenția lui Helen a fost atrasă de pânza împroșcată cu sânge de deasupra patului. Era o fotografie de studio a Marthei White și a soțului său, stând turcește pe podea, cu fetița între ei. Amândoi zâmbeau, copleșiți de bucurie pentru venirea pe lume a copilului, și chiar și Bailey părea să surâdă știrb, sprijinită de mâna maică-sii și uitându-se concentrată la cameră. Helen a simțit din nou o înțepătură violentă de regret pentru fetița de doar un an, care n-avea să mai simtă niciodată sprijinul și dragostea aceea. Știa că fotografiile de genul ăsta erau de multe ori regizate și că era posibil să existe secrete întunecate ascunse în viețile acestui trio fericit, însă era imposibil să nu vezi dragostea, entuziasmul și optimismul de pe chipurile lor, mărturie a unei familii care a trăit, a iubit și apoi a fost distrusă violent.

Capitolul 10

Un zgomot l-a făcut să ridice privirea, smulgându-l din reverie. Greg White se pierduse în gânduri sumbre, îngrozitoare, când l-a readus brusc la realitate scâncetul lui Bailey. Dezorientat și confuz, s-a întors și a descoperit că fusese tulburat de un scâncet de încântare. Fetița lui se simțea bine.

Părea imposibil, ținând cont de evenimentele cumplite din noaptea aia, dar era indiscutabil. Era pe jos și se uita la televizor, gângurind și zâmbind la ghidușiile lui JoJo și GranGran. Să vezi că încă era posibilă bucuria era în același timp și profund mișcător și profund tulburător. Contradicția lovea adânc, ideea că Bailey habar n-avea despre dezastrul care îi lovise familia, despre pierderea amară pe care o suferiseră. Cu timpul, când avea să fie în stare să înțeleagă, o să-i explice ce s-a petrecut, dar și numai gândul îl îmbolnăvea. Ce cuvinte putea găsi să exprime o asemenea oroare? Cum putea să-i explice ei, când nici lui nu i se părea real?

Era în stare de șoc, știa, și totuși încă nu reușea să înțeleagă ce se întâmplase. După ce dăduse declarația la poliție, plecase acasă la părinți, în Shirley, și se prăbușise în brațele lor, cu Bailey încă adormită în scaunul ei din mașină, fără să știe de nimic. Ambii aveau de parcurs traseele lor — el, de la șoc amorțit la furie, apoi durere și poate, în cele din urmă, acceptare, iar ea, de la fericire la pierdere. Avea să fie un proces dureros și lent și, pentru amândoi, năucitor. Deși știa toate faptele, moartea cumplită a Marthei i se părea de neînțeles, iar Bailey avea să fie la fel de neajutorată. N-avea să-și poată exprima sentimentele ani la rând, dar nu se punea problema că în tot acest timp avea să-i lipsească prezența mamei. Că avea să tânjească să-i simtă atingerea, sărutările și afecțiunea. Ce-o să înțeleagă din absența bruscă a mamei ei? O să plângă? O să protesteze? Sau o să meargă mai departe, găsind alinare în brațele tatălui sau ale bunicilor, care o adoraseră dintotdeauna și care acum vor deveni o prezență permanentă în viața ei?

Lui Greg i-a trecut brusc prin cap că Bailey s-ar putea să nici nu și-o mai aducă aminte pe Martha. Evident că o să-i arate poze și o să facă tot ce poate să-i păstreze amintirea vie, dar oare Bailey o să-și aducă aminte cu adevărat parfumul, atingerea, prezența mamei? Gândul că s-ar putea să… uite, pur și simplu, era cumplit.

El însă n-o să uite niciodată. Din clipa în care intrase în dormitor simțise că e ceva în neregulă, chiar înainte să aprindă veioza care îi dezvăluise scena aceea de măcel. Întâi se împleticise în spate și căzuse grămadă pe palier, incapabil să înțeleagă ce însemnau cearșafurile îmbibate de sânge sau trupul brutalizat de pe pat. Patul lor, patul conjugal unde râseseră, plânseseră, se certaseră, se împăcaseră și iubiseră. Unde o concepuseră pe fetița lor. Era creuzetul căsniciei lor, al familiei lor, un loc unde trăiseră bucurie, fericire și emoție, și totuși în final se dovedise a fi locul distrugerii lor, un loc al violenței, groazei și durerii. Fugise de el, fugise imediat ce reușise să-și ia în brațe fetița și alergase la telefon, însă știa că imaginea distrugerii nu-l va părăsi niciodată, imprimată cu detalii sângeroase în creier.

N-o să se elibereze niciodată de ea, o să-i bântuie gândurile când e treaz și coșmarurile când doarme, mulți ani de-acum încolo. Avusese totul — o soție iubitoare, o fiică frumoasă, o casă mare, o afacere de succes —, dar acum nimic nu mai avea nicio valoare, era pătat de ticăloșia altui om. N-avea s-o mai vadă niciodată pe Martha lui cea șarmantă, n-o să mai simtă niciodată încântarea că are o asemenea femeie minunată, nici n-o să mai pună vreodată piciorul în casa care fusese cândva bucuria și mândria lui.

Capitolul 11

— Ușa din față era încuiată pe dinăuntru, din ce zice soțul. Pare că omul nostru a intrat prin spate, doamnă…

Helen i-a mulțumit polițistului Cottesloe și a coborât treptele. Sincronizarea era perfectă, pentru că imediat ce a ajuns în hol, a apărut un chip familiar, pășind cu atenție în casă în timp ce-și băga în buzunar legitimația.

— Neața, Charlie.

Vechea ei prietenă a ridicat privirea surprinsă, după care a reușit să zâmbească ușor.

— De data asta e urât rău, așa că dacă ai mâncat ceva la micul-dejun, mai bine mai stai un pic, a avertizat-o Helen.

Cuvintele ei au părut s-o întristeze și mai mult pe Charlie, care a ridicat resemnată din umeri. Părea obosită în dimineața asta, lipsită de vioiciunea ei obișnuită.

— Dacă n-ai nicio problemă să faci o recunoaștere sus, aș vrea să verific punctul de intrare.

— Sigur, a răspuns Charlie, punându-și mănușile de cauciuc și luând-o spre scară.

Helen s-a uitat la ea intrigată, apoi s-a întors și a mers pe calea marcată prin bucătărie, îndreptându-se către spălătorie.

Era clar că tovarășa ei de arme avea ceva — Charlie fusese distantă și necomunicativă în ultima vreme —, dar orice-ar fi fost, trebuia să mai aștepte. Helen avea treabă.

Spălătoria micuță era pustie, fotograful plecase deja. Nu s-a grăbit și a cercetat încăperea pe îndelete. Era un spațiu modern, bine echipat, cu mașină de spălat și uscător de rufe, dulapuri de depozitare lăcuite și un uscător de rufe de modă veche atârnat de tavan. Pe scândurile de lemn atârnau haine proaspăt spălate — pantaloni, șosete, tricouri și o mulțime de costumașe de bebeluș viu colorate —, dar Helen a întors privirea, nu voia să lase emoțiile s-o distragă.

A traversat podeaua placată cu gresie și s-a oprit lângă ușa care dădea într-un coridor secundar îngust. Era stilul modern, o sticlă securizată enormă cu o ramă de aluminiu de bun-gust. În interior, în fața ușii era un covoraș inserat în podea, pe care se afla broasca, îndoită și inutilă. Helen făcea deja socoteli — casa era în capul străzii, ceea ce însemna că un intrus aflat pe aleea laterală nu putea fi văzut din alte case. Ușa de sticlă însemna că acesta putea vedea bine înăuntru și se putea asigura că nu e nimeni pe-aproape, iar covorașul ar fi înăbușit zgomotul încuietorii căzute în interior. Întrebarea era cum fusese scoasă.

Helen a ieșit în aleea laterală și s-a întors să cerceteze tocul ușii. Și și-a găsit răspunsul. Ceva mare și plat — poate o lamă de topor? — fusese forțat între marginea ușii și toc, chiar deasupra încuietorii, apoi fusese împins și tras astfel încât presiunea să crească la fiecare mișcare, îndoind tocul până când cedase ceva. Acest ceva fusese încuietoarea, care sărise ascultătoare pe jos. Cât durase până reușise să intre? Două minute? Mai puțin?

Ceva mai încolo, a văzut intrigată o cameră de securitate în aleea laterală, îndreptată direct spre ușă. Părea modernă și funcțională, cu o luminiță roșie aprinsă. O fracțiune de secundă moralul i s-a ridicat, dar când s-a apropiat a observat că lentila fusese acoperită cu un strat de spray negru.

Înjurând în surdină, Helen s-a îndreptat spre grădină. Era mare, cu plante tunse artistic, o peluză întinsă flancată de o potecă de piatră care ducea spre partea din spate. Pe calcanul casei era prinsă o lampă de securitate mare, cu un senzor care supraveghea atent pajiștea și limitele ei. Dar firul care atârna dedesubt era o dovadă în plus a precauțiilor luate de intrus. Dacă ar fi aruncat lumină asupra lui când se îndreptase spre casă, se asigurase că n-o să se întâmple la fel și la plecare.

A încercat să-și înăbușe anxietatea tot mai intensă și a pornit pe potecă, uitându-se după urme de frunziș strivit sau urme de pași pe jos. N-a găsit nimic și a ajuns la magazie. Dacă intrusul atacase doar pentru că i se ivise ocazia, probabil că furase arma de-aici, însă lacătul era la locul lui, iar ferestrele erau încuiate, o dovadă în plus că venise pregătit.

Helen a ajuns la poarta din spate, unde stătea acum de pază un polițist în uniformă. Dincolo de ea, pe toată lungimea străzii se întindea un pasaj de trecere prin spatele caselor. Era fără îndoială practic pentru locatari, dar era și un coșmar din punct de vedere al asigurării securității, pentru că avea acces la porțile din spate ale caselor exclusiviste. Când s-a aplecat, nu a fost surprinsă să constate că poarta fusese forțată, iar lacătul spart zăcea pe jos.

S-a întors spre casă. Scenariul uciderii Marthei White începea să prindă formă încet-încet și, chiar când se apropia de magazie, Helen a mai observat ceva, încă un mic detaliu al unei povești macabre cu pătrundere prin efracție și violență. Pe marginea potecii din grădină se afla un tufiș înalt și, când s-a apropiat de el din alt unghi, a remarcat că unele dintre crenguțele de jos fuseseră rupte de curând, iar seva era încă alb-deschis. S-a lăsat în mâini și în genunchi și a văzut și o urmă parțială, imprimată în solul umed și având încă apă de ploaie în ea.

Helen s-a înfiorat, știind exact ce însemna. După ce a intrat în grădină, atacatorul a alergat până la tufiș, folosindu-l probabil ca să se ascundă cât a supravegheat casa. Acolo zăbovise, învăluit în beznă, cu violența pulsând în minte, uitându-se în sus la locuința liniștită din suburbii și așteptând momentul să lovească.

Capitolul 12

— Ghici ce văd, care începe cu litera „H“…

Emilia Garanita nu-și putea ascunde zâmbetul văzând-o din punctul ei de observație pe Helen Grace.

— Halucinantă? Hoinară? Haioasă?

Ziarista a chicotit, amuzată de propriul joc de cuvinte, urmărind-o cu o bucurie pură pe polițista veterană cum pășea încet pe cărarea din grădină. Chiar și de la distanță, Emilia își dădea seama că Helen părea tulburată.

— Ce te-ngrijorează pe tine, Helen? Ce-ai găsit?

Emilia și-a schimbat poziția, încercând să găsească un unghi mai bun, în speranța că o să vadă mai bine expresia de pe chipul lui Helen. Nu era simplu, pentru că experimentata reporteriță era cățărată pe crengile înalte ale unui copac de pe strada alăturată, ceea ce-i asigura o vedere bună, deși parțială, asupra grădinii întinse a familiei White. Știa că ar oferi o imagine caraghioasă dacă ar fi descoperită, dar n-avusese de-ales. Vecinii îi spuseseră că nu era binevenită pe stradă și, cum niciuna dintre celelalte case nu dădea direct spre locul crimei, fusese nevoită să improvizeze. Fusese extrem de dificil să ajungă sus, dar odată ce se instalase în siguranță spre vârful copacului, putea să stea ascunsă în umbra ramurilor solide ale pomului.

— Ce se petrece, Helen? Ia spune-i tu mătușii Emilia…

A rămas cu privirea lipită de polițista care stătea nemișcată și cerceta marginea potecii și straturile de flori. De când detectivul-sergent Joseph Hudson căzuse pe neașteptate în dizgrație, Emilia își pierduse principala sursă de informații din interior și rămăsese fără niciun informator binevoitor în Departamentul Cazuri Majore, nevoită să adune ce firimituri putea din

surse cu rang inferior. Îl cultivase pe unul dintre sergenții de serviciu, un tânăr polițist vorbăreț pe nume Jack Sumner, căruia îi plăcea să mai bea și care-i povestise despre un incident grav produs în cursul nopții într-o casă din Belmont Road, în zona St Denys. Mai multe nu-i putuse spune, dar Emilia avea destulă experiență ca să ghicească o parte din detalii. Veniseră, și încă în forță, Departamentul de Investigații Criminale, patologia și legiștii, ceea ce însemna că era clar vorba despre o infracțiune gravă, probabil o crimă. Proprietarul casei, Greg White, fusese văzut mai devreme în cursul dimineții plecând cu un bebeluș, dar nu se vedea nicio urmă a soției lui, Martha. Probabil că zăcea pe undeva, prin casă, deși pentru moment condițiile morții ei rămâneau învăluite în mister. Cum Greg White nu fusese arestat și ținând cont de felul cum cercetase Grace cu atenție poarta din spate și poteca din grădină, se putea presupune că în casă pătrunsese un intrus. Un tâlhar? Un violator? Vreo rudă furioasă? Un iubit respins? Răspunsul avea să vină cu timpul, dar Emilia tânjea să știe.

Începeau s-o doară picioarele, pe care trebuia să le țină încordate ca să rămână dreaptă, așa că și-a schimbat poziția. În momentul acela, piciorul stâng i-a alunecat ușor și a trebuit să se prindă de o creangă ca să nu cadă, însă aceasta s-a rupt. S-a îndreptat și a coborât privirea în grădină, unde a descoperit surprinsă că Helen Grace se uita la ea, cu mâna făcută streașină la ochi ca să se ferească de soarele de iarnă. Părea alarmată, ba chiar surprinsă, în mod cert temându-se că e urmărită. Emilia a rămas complet nemișcată și și-a ținut răsuflarea și, din fericire, după câteva secunde Grace s-a întors și și-a continuat inspecția în grădină.

Reporterița s-a instalat la loc și și-a reluat pânda, trecând mental în revistă posibilele circumstanțe ale morții Marthei White, cu ochii pe vechea ei inamică. În relația dintre ele, Helen Grace fusese de multe ori în avantaj, dar azi Emilia era pe cai mari, urmărind-o pe polițista tulburată din punctul de observație aflat la înălțime, nevăzută, nebănuită și având controlul asupra situației.

Capitolul 13

Charlie zăbovea lângă pătuțul gol, încercând să-și calmeze respirația. Simțise anxietatea din clipa în care se trezise dimineață, iar vederea camerei copilului rămas fără mamă nu îi era de niciun ajutor. S-a prins de grilaj și a închis ochii, inspirând și expirând metodic și încercând să-și regăsească măcar o urmă de profesionalism.

— Haide, Charlie, adună-te…

Ușor de spus, mai greu de făcut. Dormise prost peste noapte și se trezise când se întorsese Steve la o oră târzie și apoi îi stricase planurile apelul matinal al lui Helen, care-i ceruse să vină la locul unui incident major. Sperase să poată sta puțin cu Steve și cu fetele în cursul dimineții, însă în loc de asta își târâse oasele obosite la o adresă din St Denys, doar ca să se trezească în fața unei scene de o oroare de nedescris. O tânără mamă măcelărită — nu exista alt cuvânt —, măcelărită în propriul pat.

Charlie rămăsese cât putuse în camera aia îngrozitoare, după care se retrăsese aici. Grieves, Meredith Walker și ceilalți urmau să ofere informațiile de bază de la locul crimei, iar treaba ei era să cerceteze camerele din jur, ceea ce o bucura foarte tare. Era deja amețită și-i era greață, senzații accentuate de vederea cadavrului din camera de vizavi, așa că se bucura să se concentreze la altceva.

Cercetase palierul și două dintre camerele care porneau din el. Acestea, un dormitor pentru oaspeți și un birou spațios, păreau neatinse, așa că investigația o adusese în camera bebelușului. Pe ușă erau prinse litere de lemn, care formau numele Bailey în culori pastel blânde, iar interiorul era de bun-gust. Proaspăt decorată, cu obloane și mobile elegante, plină de jucării de pluș, perne și fotografii de familie, camera era dominată de un pătuț din lemn masiv. Charlie stătea acum lângă el, gândindu-se nu la locul crimei, ci la cine folosea pătuțul — o fetiță a cărei viață tocmai fusese schimbată sălbatic și pe

neașteptate.

În pătuț nu mai erau decât o păturică și o maimuțică de jucărie, care stătea pe spate lângă o suzetă galbenă. Camera părea nederanjată, iar Charlie era cât pe ce să se îndrepte spre ieșire când a zărit ceva. În colțul leagănului, pe jumătate ascuns sub păturica mototolită, era un punctuleț roșu. A dat materialul moale deoparte și bănuiala i s-a confirmat — salteaua era pătată cu o singură picătură de sânge. Era proaspăt, roșu-închis și nu se întinsese deloc. De fapt, era un cerculeț perfect, exact cum ar fi trebuit să fie dacă picurase de sus.

Charlie a strâns mai tare grilajul. A intrat aici. Oricine o ucisese pe Martha White, venise cu arma în mână în camera copilului și se aplecase peste leagăn să privească bebelușul adormit. A simțit cum o ia amețeala și emoția a sufocat-o când s-a gândit la ucigașul brutal aplecat deasupra copilei neajutorate. Ce-i trecuse atunci prin minte? Încercase să-i facă rău și ei? Nu suporta să se gândească la așa ceva, dar nu putea ignora faptele, pentru că ar fi putut exista dovezi criminalistice valoroase în leagăn. Zdruncinată, dar hotărâtă, Charlie a strigat-o pe Meredith — toată camera trebuia cercetată cu ajutorul prafului de relevare, iar tot ce se afla în leagăn trebuia pus în pungi de probe și etichetat. Îi prindea bine să facă ceva util, care-i dădea un plus necesar de adrenalină. Poate i-ar putea chiar ajuta să-l demaște pe ucigașul Marthei White. Și măcar o s-o ajute să nu se gândească la ce se petrecuse aici noaptea trecută, cât de aproape fusese o fetiță de dezastru.

Capitolul 14

Helen a oprit motorul, a pus cricul și a coborât de pe motocicletă. Și-a scos casca și a cercetat rapid din priviri strada, uitându-se după pietoni sau vehicule care să se apropie, dar strada de suburbie era liniștită și deloc amenințătoare.

A traversat spre numărul 32. Gerald și Anne White, părinții lui Greg, stăteau aici de peste 40 de ani și aici căutase refugiu fiul lor. Discuția nu era genul pe care să-l aștepte cu nerăbdare — nu știai niciodată cum reacționează oamenii după asemenea evenimente traumatice —, dar știa că n-o putea evita dacă voia să înțeleagă ceva din crima asta năucitoare.

Poarta a scârțâit zgomotos anunțându-i sosirea, așa că n-a mai pierdut timpul și s-a îndreptat cu pas grăbit spre ușa din față. A ridicat mâna să bată, când a început să-i vibreze buzunarul. Și-a scos repede telefonul și s-a uitat la numele de pe ecran; i-a stat inima — era comisarul-șef Alan Peters.

— Bună dimineața, domnule! a răspuns ea, pe cel mai energic ton de care era în stare. Pot să vă ajut cu ceva?

Era o întrebare pe care Helen și-o pusese de multe ori de la sfârșitul ultimei sale anchete majore, ținând cont de tensiunea care le afecta în continuare relația.

— Vreau o actualizare despre crima din Belmont Road.

Vrea doar să vadă ce fac, și-a spus Helen. Stilul ei independent și relația nechibzuită cu fostul ei coleg, detectivul-sergent Hudson, îi deteriorase definitiv relația cu comandantul secției, care o urmărea cu atenție acum. Ceea ce o scotea nespus de mult din sărite. Ea era cea nevinovată în toată povestea asta nefericită — și de aceea rămăsese în funcție, în timp ce Hudson fusese dat afară din poliție și îl aștepta acum un proces penal pentru abuz de

funcție —, dar știa că dacă vrea să-și păstreze postul, trebuie să se poarte frumos.

— Am făcut un tur preliminar al zonei. Se pare că intrusul a intrat în casă aseară târziu, a ucis-o pe Martha White și a plecat cu câteva bijuterii de valoare…

— Fir-ar al naibii! N-aveau niciun fel de măsuri de securitate?

— Atacatorul s-a ocupat de ele când a intrat. A fost foarte metodic și calculat, ceea ce sugerează fie că e un profesionist, fie că avea o motivație foarte puternică să ucidă.

— Tot folosești masculinul, a răspuns Peters calm. Ești sigură că-i bărbat?

— Nu sută la sută, dar asta sugerează dimensiunile unei urme de încălțăminte găsite în grădină și violența atacului. Lovitura mortală a fost aplicată cu o forță considerabilă și a despicat cu totul craniul victimei.

Argumentul l-a redus la tăcere, iar Helen a profitat de ocazie ca să încerce să încheie discuția.

— Acum urmează să discut cu soțul — evident că o să raportez dacă aflu ceva important.

— Neapărat. Ținând cont de averea victimei și de natura atacului, putem fi siguri că o să fie o știre relatată pe larg.

Helen și-a înăbușit pornirea de a-i răspunde că era evident. Când victima unei infracțiuni violente era fotogenică, bogată și albă, știrea avea întotdeauna un loc privilegiat în presă, iar alte victime „mai puțin vandabile“ cădeau mai jos în lista informațiilor. O înfuria la culme, dar era indiscutabil adevărat, ceea ce însemna că Peters o să stea pe capul ei permanent de-acum încolo.

— Vreau să fiu la curent cu tot, a adăugat el, confirmându-i temerile. Și vreau o anchetă făcută ca la carte.

Helen n-avea nevoie să i se reamintească. După încheierea nefericită a cazului Blythe, Peters îi trăsese un perdaf, promițându-i că pe viitor cea mai

mică greșeală, cea mai mică eroare de procedură va avea consecințe serioase, poate chiar demiterea. Helen făcea echilibristică pe o frânghie pe care Peters era dispus s-o zgâlțâie cu prima ocazie. Iar ea avea senzația că probabil i-ar fi și făcut plăcere să scape în sfârșit Southampton Central de cineva care crea probleme.

— Categoric, domnule. Vă sun mai încolo cu vești noi.

A închis, mulțumită să scape de prezența lui perfidă. Furioasă și frustrată, a bătut la ușă. Nu se mai simțise niciodată atât de încolțită la începutul unei investigații majore. Crima brutală de azi-noapte era suficient de rea, însă hărțuiala permanentă a lui Peters și amenințarea iminentă a unui asasin misterios îi întindea nervii și o făcea să aibă senzația că e sub asediu. Era demoralizant și neliniștitor, subminându-i energia și hotărârea. Însă când a auzit pași prudenți apropiindu-se de ușă, a știut că trebuie să-și înăbușe emoțiile și să se concentreze asupra nevoilor familiei White. Sufereau și era datoria ei să se comporte profesionist și să le facă dreptate. Nu se punea problema să dea dovadă de slăbiciune, să fie distrasă sau egoistă. Avea de prins un asasin.

Capitolul 15

— El a fost.

Cuvintele i-au ieșit din gură dure și amare. Greg White se plimba de colo-colo prin living și dădea din mâini, ca și cum ea ar fi trebuit să știe despre ce vorbește. Helen l-a măsurat din priviri — chipul palid, cearcănele negre, mâinile care tremurau; era un bărbat în pragul unei căderi nervoase. Părea extenuat și totuși nu putea să stea locului — furia, disperarea și adrenalina îi alimentau mișcarea neîncetată.

— La cine te referi, Greg?

— La el, a repetat Greg nerăbdător. Andrew Berman.

— Ce te face să crezi că el e?

— I-a făcut viața un iad în ultimii doi ani. Știi că așa a fost…

Helen știa exact ce vrea să spună. Verificase numele Marthei White înainte să vină în Shirley și descoperise cu uimire că femeia fusese recent victima unei campanii de hărțuire și intimidare din partea unui fost coleg de serviciu, însă era prudentă și nu voia să se pripească. Trecutul Marthei sugera într-adevăr un suspect, dar avea nevoie de mai multe detalii înainte să emită o concluzie validă.

— Mai povestește-mi, a răspuns ea calmă. Bineînțeles că avem la dosar informațiile de bază, dar aș prefera să aud direct de la tine.

Solicitarea ei a părut să-l dezumfle pe Greg, care s-a prăbușit pe canapea și și-a prins fața în mâini. Preț de o clipă, Helen a crezut că o să-l vadă cedând, însă când a ridicat capul, trăsăturile lui erau crispate și pline de furie.

— Martha… Martha a lucrat pentru o firmă de contabilitate, una dintre cele mari, înainte să demisioneze ca să mă ajute pe mine cu afacerea.

— Ai un lanț de creșe în Southampton, nu?

— Da, de asta ne ocupăm de câțiva ani. Eu sunt director executiv, Martha e director financiar; e o firmă bine organizată, dar ea a lucrat înainte la Anderson.

— Pe strada Dorset?

Greg a încuviințat și o clipă n-a zis nimic, dus pe gânduri. În cele din urmă, a continuat, cu glas vlăguit:

— Ea și Berman ăsta au avut o aventură de-o noapte, după o petrecere la serviciu. Martha a regretat imediat — individul era un ciudat — și i-a explicat foarte limpede că n-are nicio dorință să aibă o relație cu el. Dar Berman n-a acceptat, a avut senzația că aveau un soi de legătură specială, așa că a început s-o hărțuiască și să-ncerce să se bage peste ea. Când ea i-a explicat că n-are nicio șansă, situația a devenit neplăcută.

— Adică?

— A început să lanseze zvonuri despre ea, să-i păteze reputația. I-a trimis jucării sexuale la birou și a încercat să facă să pară că e un fel de curvă…

Vocea i-a tremurat, durerea temperându-i furia.

— Și atunci ce s-a întâmplat?

— Păi, evident că ea a făcut plângere. Firma a încercat să se eschiveze, dar cu timpul comportamentul lui a devenit atât de dezgustător, că au fost nevoiți să facă o anchetă internă. Până la urmă, l-au sancționat — a fost suspendat și după aia dat afară, când au văzut că situația nu se îmbunătățea. Era un paria nenorocit.

— Și asta n-a rezolvat lucrurile?

White a ridicat privirea spre ea, cu o expresie cinică și amărâtă.

— Viața lui se dusese de râpă și dădea vina pe Martha. A acostat-o pe stradă, a venit la ea acasă. După aia, când eram împreună, a apărut până și la petrecerea noastră de logodnă, cu un braț de crini. Era un țăcănit.

— Presupun că ați solicitat un ordin de restricție?

— Și l-am și obținut. Nu că ne-ar fi folosit la ceva. Tot venea acasă, de-asta am pus camerele și luminile. Asta a părut să aibă efect o vreme, însă a apărut din nou acum câteva săptămâni și a acostat-o în oraș. Credeam că am scăpat, că puteam să ducem o viață normală…

Și acum chiar a cedat, suspinând amar în mâini. Helen l-a lăsat să-și verse oful, așteptând înainte să pună întrebarea următoare.

— L-ai văzut în apropierea casei aseară?

White a clătinat încet din cap.

— Dar Martha? A pomenit de vreo preocupare sau îngrijorare ieri?

Încă o clătinare din cap.

— Am înțeles. Poți să-mi spui câte ceva despre mișcările tale de-aseară?

Suspinele au încetat, iar Greg White a ridicat brusc privirea.

— Am fost să mă antrenez, ca în fiecare marți seară. Ar trebui să particip la maratonul Londrei în februarie, să strâng bani pentru organizația noastră caritabilă pentru copii.

— Singur?

— Da, n-am reușit să găsesc niciun idiot care să vrea să alerge peste 30 de kilometri de trei ori pe săptămână.

— Unde-ai alergat aseară?

— The Common. Îmi ia zece minute să ajung acolo, fac 20 de ture, după aia vin acasă.

— La ce oră era?

— Am… am plecat de-acasă pe la ora 19. M-am întors puțin înainte de miezul nopții.

Helen tocmai voia să continue cu întrebările pe tema asta, când White a vorbit brusc, cuvintele parcă revărsându-se din el.

— Nu voiam să mă antrenez serile. Sigur că nu voiam, dar eram foarte ocupați la serviciu și cu Bailey, nu era alt moment când să pot…

Durerea l-a copleșit din nou, iar pe obraji au început să i se prelingă lacrimi. Dacă suferința lui pentru că nu fusese acasă să-și apere familia era mimată, cu siguranță era un actor desăvârșit — soțul îndurerat care arăta disperat, tras la față, bântuit.

— OK, o să trimit un ofițer de legătură cu familia, care să te-ajute să gestionezi situația. La un moment dat o să avem nevoie de o declarație formală, cu mărturii despre cronologie, așa că dacă există ceva care să-ți susțină afirmațiile despre locul unde te aflai — telefon mobil, martori, camere, orice —, ar fi de ajutor.

White a rămas cu privirea în pământ, fără să aibă nicio reacție.

— Domnule White, ai auzit ce…

— Am auzit foarte bine, a întrerupt-o el, ridicând privirea. Și o să fac tot ce trebuie să fac, dar îți spun că e o pierdere de timp. N-am nimic de-a face cu asta…

A privit-o direct în ochi și a încheiat:

— El a fost.

Capitolul 16

— Poliția n-a confirmat numele victimei, dar proprietari sunt Gregory și Martha White din Southampton, antreprenori locali care administrează creșele de succes Banana Tree. Domnul White și fiica sa au fost văzuți în zona Shirley din oraș în cursul dimineții, ceea ce a dat naștere unor speculații că soția sa, Martha, a fost victima unui atac violent…

Stătea nemișcat, sorbind cuvintele. Crainica era foarte pompoasă și rostea măsurat cuvintele, ca și cum ar fi vorbit unor copii de grădiniță. De ce nu putea s-o spună mai direct, mai hotărât? Javra era moartă, asta era tot.

Crainica behăia mai departe, dar cuvintele erau acoperite de zgomotul de la etaj, de pașii care făceau să scârțâie podeaua. Oare și părinții lui ascultau știrea și intrau în vrie? Îi credea în stare să vină jos și să-i ceară explicații, dar nu putea permite așa ceva, cel puțin nu azi.

Andrew Berman s-a dus repede și a încuiat ușa, stingând și luminile, ca să fie sigur, după care s-a întors la biroul lui uzat. A redus sonorul și s-a rugat să se lase păcăliți, să creadă că era încă plecat și să-l lase în pace să se bucure de momentul prețios. Așteptase prea mult ca să-i lase să-l strice.

Doamne, ce nu-i putea suferi! Dezamăgirea lor, durerea lor, judecata lor. De când se știa, îl subapreciaseră, iar suferința că singurul lor copil era un ratat era cât se poate de vizibilă. Ei bine, dă-i încolo. Curând o să scape și de ei, o să fie în sfârșit liber și ce dulce o să fie viața atunci!

Smulgându-se din reverie, Berman și-a îndreptat din nou atenția spre știri. Acum era rândul reporterului din teren, care intervieva cu vecinii îngroziți din St Denys. Nu putea să nu râdă de iluziile lor de suburbie, de ideea că un cartier elegant, încuietori scumpe și câteva camere de securitate te-ar putea apăra. Ce ignoranți, ce orbi erau, sperând fără motiv că averea îi poate apăra de o răzbunare dreaptă. Lumea era un loc neplăcut, nerecunoscător și, cu cât

acceptai mai repede ideea, cu atât mai bine. Știa din propria experiență nefericită.

Crainica revenise, trecând la alte subiecte, dar Berman nu voia să se termine. Voia să zăbovească în locul ăsta special. Mintea îi era copleșită de gânduri — trupul fierbinte al Marthei gemând sub el, extazul dulce al sufletelor lor împletite, dar și acuzațiile ei dezgustătoare de după, calomniile pe care le răspândise, promiscuitatea pe față la care se dedase mai târziu, minciunile, minciunile, minciunile… Fără îndoială că acum o să apară tot felul de elogii, omagii entuziaste, dar adevărul adevărat era că Martha White meritase să moară; de fapt, trebuia să se aștepte de ani întregi și uciderea ei era victoria lui finală.

Și totuși… oricât își dorea să savureze momentul ăsta, lipsea ceva. Se străduia să se simtă bucuros, liber, îmbătat de triumf, dar nu mergea. Părea ceva fals, ba chiar forțat. Dar cum era cu putință? Asta era ce voia, tot ce-și dorise. Sacrificase atâtea, suferise așa de mult doar ca să ajungă în punctul ăsta, de ce i se părea așa de amară victoria? Simțea cum se adună în el furie, frustrare, neîncredere, dar nu putea nega realitatea. Femeia pe care o iubise și apoi o detestase era moartă. Și totuși el nu se simțea mai bine.

Capitolul 17

Helen a plecat în grabă din căsuța îngrijită de suburbie, cufundată în gânduri. Vor trebui să confirme mișcările lui Greg White din seara precedentă, în caz că încerca să-și ascundă propria fărădelege, vreun moment de nebunie sau o ruptură cumplită în căsnicia lor, dar la prima vedere părea un suspect improbabil. Andrew Berman părea un concurent mult mai potrivit — și cu el voia să stea de vorbă acum.

Când a ajuns în capul aleii, a deschis poarta, a verificat dacă are cale liberă și a pornit cu pas grăbit spre motocicletă. Chiar atunci a intrat pe stradă un Corsa roșu lovit pe toate părțile, care mergea mult prea repede pe strada rezidențială liniștită și care a oprit scrâșnind lângă ea. În câteva clipe, a apărut Emilia Garanita, cu un rânjet pe față.

— Bună dimineața, Helen! Ce mai faci?

— Mult mai bine după ce te-am văzut, Emilia, dar din nefericire nu pot să stau.

— Nu mă mir. Crima aia brutală din St Denys arată rău…

Helen bănuia că ziarista risca, încercând să-și confirme bănuielile, așa că și-a ținut gura.

— Ți-a mâncat pisica limba? Păi, atunci o să trebuiască să-l întreb pe Greg. Presupun că ai venit aici pentru că a căutat refugiu la părinți…

Și-a verificat notițele de pe telefon.

— Gerald și Anne White, conform registrului electoral. Tocmai voiam să-i abordez, dar ai putea să mă scapi de-o bătaie de cap și să-mi spui despre ce e vorba.

— De parcă n-ai bate oricum la ușa lor cum plec de-aici…

Emilia a râs în fața acuzației, ca și cum n-ar fi fost decât un joculeț. Helen a simțit pe loc cum o cuprinde furia — cum îndrăznea ziarista să trateze cu atâta frivolitate cazul ăsta, când o tânără mamă fusese ucisă cu sălbăticie? — și deși știa că ar trebui să plece pur și simplu, de data asta n-a făcut-o.

— Tu chiar ești o hienă, nu?

— Poftim?

Spre surprinderea lui Helen, Emilia părea șocată, ba chiar un pic ofensată.

— Mă întreb dacă ai vreo urmă de conștiință, dacă înțelegi prin ce trec bieții oameni.

— Nu-i cazul să fii răutăcioasă, Helen, a răspuns Emilia, regăsindu-și sclipirea. Nu-i ceva personal.

— Numai că pentru oamenii ăștia este foarte personal, a ripostat Helen, arătând spre casa familiei White. Nu poate fi mai personal.

— Este o știre de interes public. Dacă e vreun nebun sau vreo nebună în libertate prin suburbiile din Southampton…

— Ah, scutește-mă! a întrerupt-o Helen. Nu-i vorba despre public, e vorba despre tine. Despre cariera ta, despre expunerea ta, despre interesul tău macabru pentru suferința altora.

Știa că a spus deja prea mult, dar, brusc, nu se putea opri.

— Nu te plictisești niciodată, Emilia? Nu te plictisești să tot presezi când oamenii sunt cel mai vulnerabili?

— Și tu? a ripostat ziarista. Nu te plictisești niciodată să te învârți după propria coadă? Să nu reușești să-i aperi pe cetățenii din orașul ăsta? Să ajungi de fiecare dată pe locul doi?

O clipă, Helen a rămas fără cuvinte, cutremurată de tupeul ziaristei, iar

Emilia s-a grăbit să profite.

— Apropo, ce mai face Alex Blythe? Ați dat de vreo urmă?

Helen nu a răspuns, simpla menționare a psihiatrului provocându-i o reacție fizică. Era tentată s-o plesnească, să-i șteargă zâmbetul ăla încrezut de pe fața distrusă, dar știa că ea începuse scandalul, așa că i-a întors spatele și s-a dus în grabă spre Kawasaki.

— Mai dă și tu câte-un semn, Helen.

Cuvintele ziaristei au fost acoperite de vuietul motocicletei care accelera. Helen fusese foarte tentată să-i spună unde să se ducă, dar când i-a aruncat o privire în oglinzile retrovizoare, și-a adus aminte că adversara ei era în avantaj. O crimă brutală și o familie înstărită îndurerată îi asigurau un subiect senzațional. Presa avea să sară pe el, presiunea pentru o arestare avea să fie enormă, ceea ce însemna un singur lucru. Helen trebuia să acționeze repede.

Capitolul 18

Charlie menținea viteza, forțând celelalte mașini să i se dea deoparte din drum. Sirena nu era pornită, dar avea semnalele luminoase aprinse, iar șoferii agitați o vedeau și-i făceau loc. Manevra mașina cu îndemânare, folosind benzile pentru autobuze și tot felul de scurtături ca să ajungă cât mai repede la adresa lui Berman din St Mary's. Viteza era esențială.

Se întorcea la Southampton Central când o sunase Helen să-i spună noutățile. Când auzise, Charlie schimbase imediat direcția și o luase spre estul orașului. Era mai aproape de casa lui Berman și putea să ajungă în mai puțin de zece minute și, deși nici Helen nu putea fi mult în urmă, Charlie era nerăbdătoare să-l rețină cât mai repede pe tânărul dezlănțuit.

În drum, o sunase pe detectivul-agent Ellie McAndrew și acum era mulțumită să-i vadă Audi-ul bleumarin oprind chiar când parca și ea în Chapel Road. A oprit motorul și a coborât, ducându-se lângă colega ei pe trotuar, în fața numărului 34.

— Tu te duci pe partea cealaltă. Acoperi intrarea din spate…

— Sigur.

Polițista experimentată a plecat fără niciun cuvânt în plus. Charlie a lăsat-o să ia un avans de 30 de secunde, după care și-a îndreptat atenția spre casa înșiruită ponosită din fața ei. A observat că demisolul avea ușă de intrare separată — un locatar? chiriaș? Berman? — și a sunat la ușă.

În câteva clipe, a deschis ușa o femeie palidă de vârstă mijlocie.

— Detectiv-sergent Charlene Brooks. Pot să intru?

— Despre ce-i vorba? Ce-a mai făcut Andrew al nostru?

Nina Berman a venit în urma lui Charlie, dând pe dinafară de neliniște.

— Trebuie doar să-i punem câteva întrebări, a răspuns Charlie, coborând cu pas grăbit scara spre demisol.

— Despre ce?

— Un incident grav care a avut loc azi-noapte.

Răspunsul oficial al lui Charlie a redus-o la tăcere pe mama chinuită. Charlie își dădea seama că Nina se gândea deja la o listă de posibile delicte pe care le-ar fi putut comite el, dar știa că trebuie să-i mențină atenția.

— La cât ziceați că s-a întors aseară?

— Nu pot spune sigur. Pe la 3, cred…

— Și în ce dispoziție era când a ieșit? Părea agitat? Tulburat? Furios?

Charlie i-a văzut reacția și a știut că a atins un punct nevralgic.

— Doamnă Berman?

— Păi… era furios și supărat, cred. Taică-su și cu mine, în fine, i-am spus că vrem să se mute de-aici, că nu considerăm că-i bine pentru niciunul dintre noi să mai stea aici.

— Și n-a primit prea bine vestea?

Mama lui Berman a clătinat din cap, cu lacrimi în ochi.

— L-ați mai văzut de-atunci? Aseară? Azi-dimineață?

— Nu, dar știu că-i acasă. L-am auzit mișcându-se mai devreme, avea și radioul pornit…

Charlie și-a încordat auzul și a auzit dinăuntru postul local de radio. A bătut la ușă și a strigat:

— Andrew? Sunt detectiv-sergent Charlene Brooks, de la poliția din Hampshire. Vrei să deschizi, te rog?

Nicio mișcare înăuntru, a bătut din nou în ușă.

— Avem polițiști în fața și în spatele casei, așa că hai să nu ne complicăm, bine?

Tot nimic. Charlie s-a întors spre Nina și a văzut că părea îngrozită de ideea că i-a fost înconjurată casa; i-a ignorat suferința și a întrebat-o:

— Vrei, te rog?

Smulsă din amorțeală, Nina Berman s-a aplecat și a descuiat ușa, permițându-i să se strecoare înăuntru.

Charlie a închis ușa în urma ei și s-a uitat prin apartament. Primul lucru care a frapat-o a fost mirosul. Înțepător, de putreziciune, neplăcut. O combinație ciudată de mucegai, haine nespălate și mâncare stricată. Contrastul cu interiorul ponosit, dar imaculat de sus era izbitor. Era clar că Nina și soțul ei nu se aventurau jos, sau nu li se permitea.

Și-a scos bastonul de la centură. Dacă Berman își pierduse complet legătura cu realitatea, atunci nu se punea problema să-și asume riscul. A înaintat tiptil și și-a băgat capul în camera din față. Pe un teanc de reviste se vedeau resturi de mâncare la pachet, pe deasupra cărora zburau leneș două muște. Pe masa de-alături era un radio portabil vechi, pornit.

Charlie a intrat rapid în cameră și a verificat în spatele ușii, apoi s-a dus să se uite după canapea. N-a găsit nimic, s-a dus în chicinetă, dar nici acolo nu era nimic, în afară de o armată de furnici care dansau în jurul coșului de gunoi. Și-a continuat verificarea intrând în grabă în baia de-alături și apoi în dormitorul din spate.

Până în dormitor trebuia să străbată un coridor scurt, pe care l-a parcurs în viteză, dornică să pună capăt acestui joc de-a v-ați ascunselea. Ușa era închisă

și Charlie a încercat prudent clanța. Apoi, fără niciun avertisment, a deschis-o. S-a încordat, pregătită să dea peste suspectul care să sară spre ea, dar înăuntru nu era nicio mișcare. Prudentă, a intrat în cameră, cercetând spațiul înghesuit în căutarea unui agresor. Dar totul era liniștit în camera unde nu se aflau decât câteva lucruri abandonate pe un pat în neorânduială.

S-a aplecat să se uite sub pat. Când s-a îndreptat, a observat șifonierul. Tot restul era vraiște și răvășit, sertarele comodei erau deschise, însă ușa dulapului era închisă bine. Dacă Berman era aici, atunci era singura ascunzătoare rămasă. A tras aer în piept, s-a apropiat și a deschis ușa.

— Charlie?

I-a sărit sufletul și s-a întors dinspre șifonierul gol, dând peste agenta McAndrew, care se uita prin fereastra deschisă.

— Poarta din spate era descuiată și fereastra asta era deschisă, așa că…

Nu era nevoie să continue — ajunseseră prea târziu.

Frustrată, Charlie s-a întors și privirea i-a căzut pe lucrurile întinse pe pat. În mijlocul pilotei mototolite, era un sac de plastic, care părea să conțină bijuterii și haine, dar nu asta i-a atras atenția. Ci o fotografie sprijinită lângă sac. Înfățișa un Berman tânăr, cu brațul pe după umerii unei tinere elegante. Poza fusese făcută la o petrecere de firmă, iar în fundal se vedeau oameni care beau la soare, însă scena asta fericită era distrusă de ce pățise poza după ce fusese făcută. Fața lui Berman era intactă, iar el zâmbea fericit spre cameră, însă femeia atrăgătoare de lângă el, care semăna foarte tare cu o Martha White tânără, avea ochii scoși.

Capitolul 19

Helen trecea în trombă pe drum, cu vitezometrul sărind de 110 km/h. Conducea prea repede, dar singurul ei obiectiv acum era să-l aibă pe principalul suspect încătușat cât mai repede. Cu cât credea presa mai multă vreme că în Southampton se află în libertate un maniac care flutură un topor, cu atât mai rău avea să fie pentru toată lumea.

A apăsat pe casca Bluetooth și a format numărul lui Charlie. Aproape imediat a auzit vocea vechii sale prietene:

— Sunt Charlie Brooks, vă rog să lăsați un mesaj.

A închis, sâcâită. De ce încetase toată lumea brusc orice fel de comunicare? Ce se întâmplase acasă la Berman? Era vreo problemă? Și-a coborât privirea spre telefon și a căutat numărul agentei McAndrew, apoi a apăsat pe „formează“, după care și-a îndreptat din nou privirea spre drum. Moment în care i-a stat inima. În fața ei apăruse din senin un pieton, care venea direct spre ea. A apăsat pe loc pe frâne, iar motocicleta s-a ridicat pe roata din spate, după care a derapat periculos pe suprafața cu pietriș a drumului. Se îndrepta direct spre bărbatul surprins, avea să intre în el din clipă în clipă și o să-l arunce în aer…

Instinctiv, a riscat totul, apăsând pe accelerație și trăgând de ghidon. Spre marea ei ușurare, cauciucurile aveau aderență și motocicleta a țâșnit spre stânga, ratându-l la mustață pe pietonul uluit, care a țipat când Helen l-a depășit în viteză. Pericolul nu trecuse încă, roata din față lovind din plin bordura și aruncând-o înainte. O clipă, Helen a fost în aer, neajutorată, apoi gravitația a învins și a căzut înapoi în șa, strângând frâna și punând piciorul jos ca să orienteze iar motocicleta spre drum.

A înjurat cu glas tare și a aruncat o privire în urmă, însă pietonul luat prin surprindere dispăruse deja. Ușurată, a mers mai departe, reducând puțin

viteza și adresând o rugăciune tăcută zeilor care avuseseră grijă de ea azi. S-a adunat și a mai aruncat o privire spre lista de contacte din telefon, însă chiar atunci acesta a început să sune.

— Charlie? Ce vești ai?

— Am venit degeaba, Berman a fost aici, dar noi am ajuns prea târziu.

— Vorbește cu părinții, află dacă are vreo ascunzătoare știută. Între timp, transmite-le polițiștilor în uniformă o descriere. Vreau să fie absolut toate patrulele cu ochii după el. Avem vreo poză cu el, ceva util?

— Sigur. Are o înfățișare ușor de recunoscut. Are 1,82 m și e deșirat, cu păr castaniu cârlionțat.

— Ai vreo idee cu ce e îmbrăcat?

— Se pare că poartă mereu același lucru. Blugi decolorați și hanorac gri-deschis, iar pe deasupra o jachetă neagră de piele cu un logo Mötley Crüe pe spate. O să redactez o descriere corespunzătoare…

Dar Helen nu mai asculta, pentru că în minte îi venise incidentul de mai devreme — cu un tânăr îmbrăcat exact cum îl descrisese Charlie.

— Scuze, Charlie, trebuie să te întrerup, a spus ea fără suflare. Cred că tocmai l-am văzut.

Capitolul 20

Inima îi bubuia și pe față îi șiroia transpirația, dar nu se punea problema să se oprească. Andrew Berman respira greu și avea un junghi cumplit, dar era conștient că următoarele zece minute sunt decisive; și-a ignorat disconfortul și a mărit pasul, alergând pe trotuar.

Nu încăpea îndoială că îl urmăreau. La doar câteva clipe după ce se strecurase pe poarta din spate, îi văzuse — două mașini de poliție fără însemne gonind spre Chapel Road. Aveau semnalele luminoase pornite, dar nu și sirenele, era clar că puneau la cale un raid prin surprindere. Și n-avea nevoie să-i spună cineva spre ce adresă se îndreptau.

Nu mai pierduse vremea și țâșnise pe aleea îngustă, după care ieșise în Evans Street. Înainta rapid și se îndepărta de casă, însă probabil că nu fusese atent o clipă, pentru că s-a trezit brusc holbându-se în farurile unei motociclete care venea în viteză. Habar n-avea dacă era vreun obsedat de motoare întărâtat sau un curier nerăbdător, dar un lucru era sigur — motocicleta avea să-l dărâme, pentru că venea scrâșnind implacabil spre el. Părea imposibil, necinstit, să scape de urmărirea poliției și să fie lovit de un motociclist oarecare, și totuși nu asta era soarta lui? Un sfârșit de doi bani pentru o viață de doi bani.

Apoi, brusc, inexplicabil, a fost cruțat, pentru că motocicleta și-a modificat traiectoria și s-a ridicat pe roata din spate, după care a plecat în trombă. Îngrozit, dar ușurat, a lăsat să-i scape un șir de înjurături vulgare, însă și-a dat seama că vinovatul plecase de mult și s-a adunat. Dacă era să scape din haznaua asta de oraș, trebuia să se concentreze și să-și păstreze calmul.

Era mai ușor de zis decât de făcut. Trebuia să rămână cu orice preț în mișcare, însă plămânii îi ardeau și își simțea picioarele ca de plumb. De ce tocmai atunci când conta cel mai mult se simțea atât de vlăguit? Să fi fost frica? Panica? Vinovăția? Și-a făcut curaj și a pornit pe trotuarul aglomerat, împingând pietonii ofensați. Nu-i păsa de nimeni altcineva acum, doar să-și

păstreze avansul. În sfârșit, după ani întregi de durere, chin și disperare, ieșea. Preț de o clipă, ideea l-a adus în culmea fericirii și i-a crescut inima și când a văzut în față indicatorul de cale ferată. Era foarte aproape acum, mai avea de făcut un ultim efort și avea să fie liber.

Însă chiar când îi creștea moralul și picioarele își regăseau energia, a observat ceva. Un zgomot. Un vuiet furios, răgușit, în spatele lui. A întors capul, după care a înjurat brusc. Motociclistul maniac se întorsese și venea în viteză spre el. N-avea nicio noimă. Ce interes putea să aibă, dacă nu cumva…?

Era polițist. Nu putea exista altă explicație. Fusese reperat.

I-a sărit inima. Cum îi luaseră urma atât de repede? S-a întors cu spatele la urmăritor și a fugit, traversând Western Esplanade fără să se uite. În mod normal, așa ceva ar fi fost sinucidere curată, pentru că traficul era intens pe o arteră atât de importantă, însă a reușit cumva să ajungă nevătămat pe cealaltă parte. Și mai bine, semafoarele au trecut pe verde în urma lui, iar coloana de mașini a țâșnit agresiv de pe loc, blocând pentru moment înaintarea motociclistului.

Atunci, asta fusese ocazia lui să scape. A intrat în gară și s-a uitat cu ochii mari la panoul cu plecările, apoi la ceas. Următorul tren spre Londra pleca în două minute. Reușea să-l prindă? Auzea deja ușile închizându-se și fluierele. Dacă ezita, totul avea să fie pierdut, așa că și-a adunat ultimele resurse de energie, a sărit peste bariere și a luat-o la goană pe peronul pustiu.

Capitolul 21

Era o cursă în linie dreaptă de-acum. Și Helen risca s-o piardă.

Imediat ce-l văzuse pe fugar îndreptându-se spre vest, își făcuse o idee despre destinația lui, iar când s-a aruncat nechibzuit să traverseze Esplanade, bănuiala i s-a confirmat. Nu era un plan de fugă prea sofisticat, dar s-ar fi putut dovedi eficient. N-avuseseră suficient timp să posteze polițiști la gară și, odată urcat în tren, Berman avea numeroase ocazii să coboare în vreo haltă fără importanță până să aducă ei forțe de ordine care să-l intercepteze.

Helen a turat motorul, așteptând o breșă în trafic, însă mașinile încă treceau în viteză, bară la bară, abia așteptând să scape din centrul orașului.

— Haide, haide…

Pe neașteptate, a văzut un spațiu în coloană și a accelerat, dar un camion a intrat brusc pe banda dinspre ea, tăindu-i calea și obligând-o să frâneze brusc. Camionul a claxonat și a trecut în viteză, însoțit de înjurăturile lui Helen, dar acum avea în sfârșit cale liberă. Semafoarele se schimbaseră și mașinile s-au oprit fără tragere de inimă. Profitând de ocazie, Helen a accelerat și motocicleta a țâșnit înainte, gonind pe asfalt spre gara Southampton Central.

În câteva secunde, Helen a oprit derapând la intrare, a sărit de pe motocicletă și a aterizat elegant pe trotuar. Călătorii surprinși au ridicat privirea spre ea, dar Helen n-a pierdut vremea și a intrat în fugă pe ușa principală. A cercetat din priviri holul și și-a dat rapid seama că Berman nu zăbovea pe-acolo, așa că a luat-o la fugă și a sărit peste bariere, spre surprinderea paznicului.

— Hei, unde crezi că te duci?

Cuvintele i s-au pierdut în urma lui Helen. Alerga în continuare, căutându-și prada și îndreptându-se în viteză spre singurul tren aflat în gară. Dacă

Berman era pe undeva, aici trebuia să fie. Ceasul de pe ecranul digital arăta că trenul urma să plece — să fie oare nevoie să treacă din vagon în vagon ca să-l găsească? A ajuns pe peron și atenția i-a fost atrasă de un navetist enervat, speriat că a ajuns prea târziu, apoi, ceva mai încolo, de un bărbat slab în blugi, cu hanorac și jachetă de piele neagră, care lovea înnebunit în butonul ușii. Și el ajunsese prea târziu, iar ușa refuza să se deschidă.

Helen se îndrepta deja spre el, mărind pasul în timp ce gonea pe peron. Berman a ridicat privirea, iar ea i-a văzut fața palidă și transpirată albindu-se și mai tare. A mai lovit o dată în ușă, apoi a renunțat, căutând disperat în jur altă cale de scăpare. Dar nu exista niciuna — nici alte trenuri, nici scări, nici lifturi —, iar polițista a răsuflat ușurată, apropiindu-se de suspectul blocat pe peron.

Însă ușurarea a fost prematură, pentru că tânărul acum îngrozit a făcut ceva la care Helen nu se așteptase. Fără nicio altă ieșire, a sărit cu o bufnitură de pe peron și a luat-o la fugă pe șine.

Capitolul 22

O clipă, lui Helen nu i-a venit să creadă ce vedea. O asemenea cascadorie era sinucidere curată, însă dovedea disperarea lui Berman de a scăpa; însemna că nici ea n-are de ales și trebuie să-l urmeze. A ignorat protestele șefului de gară care se apropia de ea, a sărit de pe peron și a pornit în urmărire.

Suspectul avea un avans de vreo sută de metri, așa că Helen a rămas pe calea ferată, sărind de pe o traversă pe alta. Berman era rapid și disperat, însă era convinsă că-l poate ajunge din urmă. În timp ce sărea își mișca și mâinile, ca să se propulseze spre fugarul care se străduia să se îndepărteze. Cu ochii pe el, era mulțumită să-l vadă că se împiedica și aluneca tot mai des pe măsură ce panica punea stăpânire pe el, dar chiar când începuse să simtă gustul victoriei, a pățit-o și ea.

Atentă la pradă, nu văzuse o traversă lipsă și se dezechilibrase, alunecând în față și lovindu-se de următoarea. Iar acum plonja în față, aruncându-și mâinile înainte ca să amortizeze căderea. Palmele i s-au înfipt în pietre, făcând-o să țipe, iar genunchii au lovit următoarea traversă. Durerea era incredibil de puternică și înainta în susul coapselor până în coloană, dar a reușit cumva să se ridice. La început a pornit șchiopătând, apoi a țopăit până a intrat în ritm și în cele din urmă a început să alerge din nou, înăbușindu-și chinul ca să-și continue urmărirea.

În față, silueta care fugea a întors capul, sperând poate s-o vadă imobilizată. Chiar și de la distanță, Helen i-a putut citi groaza pe chip când și-a dat seama că vânătoarea nu se încheiase. L-a văzut întorcându-se și fugind mai departe, însă reușea să câștige teren — și de data asta era hotărâtă să-l ajungă.

Totuși, norocul nu era de partea ei. Suspectul era la vreo 50 de metri de gura tunelului principal, o gaură neagră căscată care-l atrăgea în beznă. Odată ascuns în întuneric, Berman o putea prinde într-o ambuscadă, putea încerca să scape prin vreuna dintre trapele de serviciu sau să rămână în umbră și apoi să

se întoarcă. Helen știa că trebuie să-l prindă până să ajungă acolo și a grăbit pasul, hotărâtă să-l doboare înainte să fie uciși amândoi. Chiar atunci, cablurile de deasupra căii ferate au început să bâzâie. Venea un tren.

Berman nu părea să-și dea seama, frica părând să-i dea un suflu nou. Silueta suplă a grăbit pasul și a ajuns la gura tunelului cu câteva clipe înaintea ei, intrând în goană în beznă. Însă urmăritorul nu era departe și, când a intrat și ea în tunel, Helen a observat mulțumită că Berman alesese să nu se ascundă, ci își continua sprintul. Era convinsă că finalul cursei era aproape, așa că a mărit ritmul; auzea ecoul amenințător al propriilor pași în tunelul de cărămidă boltit. Zgomotul a părut să-l alarmeze pe Berman — l-a văzut cum aruncă priviri disperate în urmă, se împiedică și apoi cade. A urlat de durere, apoi s-a ridicat cu greu în picioare, însă probabil că se lovise, fiindcă era clar că nu mai putea merge mai departe. Cursa se încheiase.

Helen a încetinit, răsuflând greu, însă chiar atunci șinele au început să vibreze, iar când a ridicat privirea a văzut luminițe în față.

Trenul de Londra se apropia în viteză și n-aveau decât câteva secunde să se salveze.

— Andrew?

Nicio reacție. Oare o putea auzi prin zgomotul făcut de trenul care se apropia?

— Andrew, trebuie să te miști de-acolo…

Trenul se apropia în continuare, însă fugarul refuza să se clintească. Helen a început să înjure și a grăbit iar pasul. Putea oare să ajungă la el la timp? Dacă s-ar fi dat măcar deoparte de pe șine, atunci ar fi fost amândoi…

Acum l-a văzut mișcând și ridicându-se împleticit. I-a sărit inima… și apoi i-a stat. Berman se ridicase doar în genunchi și rămăsese așa. Era la nici 30 de metri de el și, spre groaza ei, Helen l-a văzut cum întinde mâinile spre trenul care se apropia, chemând neantul spre el. Când s-a aruncat spre el, luminile trenului au orbit-o și l-a văzut țipând entuziasmat, savurând coliziunea iminentă cu trenul. Erau amândoi în pragul dezastrului, însă în plin salt,

Helen l-a prins de braț și l-a aruncat într-o parte. Dezechilibrat, a căzut de pe șine și s-a rostogolit de două ori, după care a căzut în brațele ei, în timp ce trenul trecea pe lângă ei fluierând.

Capitolul 23

A deschis gura și a scos un țipăt asurzitor. Era agitată, disperată și nimic — sau nimeni — nu o putea liniști.

Greg White își ținea fetița în brațe, încercând din răsputeri s-o aline, dar incapabil să oprească torentul de nefericire. Fețișoara lui Bailey se înroșise și avea obrajii pătați de lacrimi, o priveliște care aproape că-i frângea inima. Disperat s-o calmeze, a aruncat o privire nervoasă spre bucătărie, unde maică-sa se străduia să pregătească o sticlă de lapte praf.

— Te rog, mamă, trebuie să mănânce…

— Lasă-mă puțin, bine? s-a răstit maică-sa cu glas tremurat. Mi-am pierdut exercițiul…

Greg a cedat și s-a dus în bucătărie. Ar fi trebuit să-l facă singur, pregătise lapte de mii de ori când administrau prima lor creșă în Bitterne Park. Era o prostie să-i încredințeze sarcina maică-sii, care se panica întotdeauna în situații de criză. Din fericire, femeia părea să fi înțeles în sfârșit presiunea și a apărut în prag, scuturând mândră o sticlă plină.

Greg a luat-o recunoscător și s-a așezat pe canapea, legănând-o pe Bailey în îndoitura cotului, în timp ce-i ținea tetina la gură. Spre iritarea lui, ea a dat-o deoparte protestând, însă el a insistat și acum a văzut ușurat cum a prins-o în guriță și a început să sugă cu lăcomie. Preț de câteva clipe minunate a domnit pacea, iar pulsul lui a început să revină încet la normal. Însă răgazul n-a durat mult, pentru că fetița a împins iar sticla, protestând amarnic.

— L-ai încălzit? a întrebat el întorcându-se spre maică-sa.

— Da! L-am pus în aparat, cum ai zis tu…

Încercând să nu ia în seamă plânsetele lui Bailey, Greg a întors sticla cu fundul în sus și a lăsat să-i curgă pe încheietură câteva picături. Descurajat, a constatat că maică-sa avea dreptate: laptele era la temperatura ideală.

— Haide, Bailey Boo, să mai încercăm o dată! a spus el pe un ton liniștitor.

Însă de data asta, fiica lui nici măcar nu s-a mai prefăcut că ascultă. A întors capul, în timp ce el încerca să-i așeze și apoi să-i împingă tetina în gură. Bailey nu voia și pace, și-a fixat privirea în tavan și a scos încă un urlet sfâșietor. Greg a simțit cum îl părăsesc puterile, a scăpat sticla din mână și și-a lăsat capul să atârne. Știa ce voia Bailey, ce-i trebuia. Laptele mamei, pielea mamei, dragostea ei.

Brusc, a simțit o explozie de durere în el, în momentul în care a înțeles adevărata profunzime a tragediei. Acum nu mai erau decât el și fetița asta mică, iar el se simțea cu totul inapt pentru această sarcină. Era pierdut, zbătându-se într-o mare de suferință, groază și furie.

Și-a sprijinit capul de piept și a început să plângă amarnic, tată și copil jelind la unison.

Capitolul 24

Era perfect.

Rezemându-se de spătarul scaunului, Emilia a cercetat cele două pagini alăturate. Știuse că o să obțină prima pagină, dar ăsta era adevăratul premiu — o capodoperă de sentimente, tragedie și alarmism, chiar în mijlocul ziarului. Nu era genul care să sufere de modestie — știa că-și face bine treaba —, dar chiar și după standardele ei ridicate, tot era ceva remarcabil.

Telefonul a scos un bip, anunțând-o că are o notificare nouă, însă a ignorat-o și a rămas cu privirea lipită de ecran. Deocamdată, ziarul nu avea decât fotografii generale cu familia îndurerată — ceva ce avea să remedieze curând —, însă ce avea era cât se poate de grăitor. Martha White avusese obiceiul să posteze cu regularitate pe Insta și Facebook, dornică să împărtășească întregii lumi norocul pe care-l avea. Lângă o fotografie de la firmă a cuplului fericit pozând în fața unei creșe Banana Tree, se afla o selecție de instantanee personale — poze fericite cu mama și copilul, Greg și Martha în vacanțe exotice în străinătate, toți trei jucându-se în grădina lor spațioasă. Imaginile înfățișau succes, avere și bucurie — numai că bucuria le fusese furată în cel mai neașteptat mod.

Oamenii ca ei nu mureau de mâna unui agresor criminal.

Erau bogați, albi, povești de succes ale clasei de mijloc, feriți de întunecimile lumii în casele lor scumpe din suburbii. Ei bine, acest mit fusese spulberat cu totul aseară, iar Emilia știa că în tot Southamptonul cetățenii speriați aveau să-și verifice ușile și ferestrele. Să fi fost Martha White victima unui jaf violent? A unui agresor sexual? Sau crima era ceva personal? Motivul rămânea incert, dar Emilia era dispusă să lase detaliile cât mai vagi — imaginația cititorilor avea să facă restul și să pună paie pe foc.

Pozele pline de veselie erau încadrate de textul artistic al Emiliei, din care

jumătate se concentra pe circumstanțele crimei, iar cealaltă jumătate, pe oamenii pe care-i lăsase în urmă victima. Asta era partea suculentă, iar ea nu se reținuse deloc și apelase direct la coarda sensibilă a cititorilor, evocând imaginea unui soț distrus și confuz, care se agață de copilaș în timp ce încearcă să se împace cu faptul că Martha White, soție și mamă iubită, nu mai este. Nimic nu mișca oamenii la fel de mult ca un văduv vulnerabil, așa că deși cu câteva ore în urmă Greg îi spusese în termeni fără echivoc să se ducă naibii, ea avusese grijă să creioneze o imagine plină de compasiune a lui, invitându-i și pe alții să-i împărtășească durerea. Nu putea decât să-și imagineze reacția pe care o s-o aibă în social media — bietul om avea să fie copleșit de iubire.

Emilia s-a ridicat și a apăsat pe „trimite". Mai erau multe de stors din subiectul ăsta, dar deocamdată făcuse suficient. Mai bine să lase să fie absorbit șocul inițial diseară, după care să bată șaua și mai tare mâine. Acum trebuia să se ducă acasă și să preia controlul asupra găștii ei de frați obraznici. De obicei, se ocupa cu entuziasm de ei, bucurându-se să le spună ce să facă și să se lege de orice greșeală, dar astă-seară o plictisea perspectiva, sâcâită de predictibilitatea haosului și delictelor lor. A fost încântată să vadă că notificarea de pe telefon nu era vreun spam aiurit, ci o ofertă de întâlnire romantică.

Se înscrisese pe Bumble cu trei săptămâni în urmă, după câteva luni de dezamăgiri deprimante pe o aplicație rivală. În noul profil optase pentru sinceritate totală, arătându-și fața frumoasă, dar mutilată, cu explicația „Sunt ce sunt". Mai bine așa decât să pară timidă și să fie nevoită să îndure în persoană dezamăgirea partenerului. Până acum, această abordare îi adusese câteva discuții care nu duseseră nicăieri, dar acum era un mesaj de la Sam, un specialist în inginerie marină cu care schimbase câteva mesaje și care o întreba dacă n-are chef să se vadă și să bea ceva diseară.

În ciuda cinismului obișnuit, Emilia a simțit un val de optimism și entuziasm. Trecuseră secole de când avusese o relație cum se cuvine și-i și plăcea cum arată Sam. Zâmbind în sinea ei, și-a luat geanta și a trecut în grabă prin redacție, făcând în cap o listă cu locurile unde și-ar putea da întâlnire cu un bărbat arătos; orice gând la tragedia cumplită a lui Greg White era deja uitat.

Capitolul 25

Helen se întorsese la Southampton Central și se îndrepta spre centrul de comandă pentru situații de criză când a început să-i vibreze telefonul. A răspuns fără nicio ezitare.

— Helen Grace.

A urmat o scurtă pauză în receptor, apoi o voce cunoscută:

— Helen, sunt Joseph.

Helen s-a cutremurat și s-a oprit brusc. Era chiar în fața ușii de la centrul de comandă, dar a rămas pe loc, fără să-i vină să creadă.

— N-ar trebui să mă suni, a șuierat ea. Ne-am spus tot ce aveam de spus unul al…

— Doar două minute, asta-i tot ce-ți cer.

Era tentată să închidă — fostul iubit n-avea niciun drept să-i ceară să-și piardă timpul cu el —, dar s-a abținut, hotărând că mai bine răspunde scurt și ferm decât să-i sporească deliberat frustrările.

— Vreau să fie foarte clar, a răspuns ea scurt. Nu poate exista niciun fel de comunicare între noi. Nu mai faci parte din poliție și, mai mult, ești acuzat penal. Dacă ajungi la proces, o să fiu chemată în calitate de martor al acuzării.

— De-asta te sun. Să mă las la mila ta.

Helen a rămas blocată. Se aștepta la insulte, nu la capitulare.

— Știu că m-am purtat urât cu tine, a continuat Hudson încet. Că te-am

dezamăgit…

— Ăsta-i eufemismul anului.

— Și-mi pare rău, Helen. Îmi pare foarte rău. Crede-mă, nu trece nici măcar o zi în care să nu regret ce-am făcut.

— E prea puțin și prea târziu, Joseph. Și acum, scuză-mă, sunt în toiul unui caz…

— Ia dulăii de pe mine.

Preț de o clipă, Helen n-a fost sigură că a auzit bine.

— Poftim?

— Spune-le că ai greșit, că nu poți să depui mărturie. Ajută-mă și promit că n-o să mai auzi de mine.

În tonul lui se ghicea o undă de disperare, însă Helen nu se simțea tentată să fie miloasă.

— Ai încercat să mă distrugi, Joseph. Ai mințit, ai complotat, mi-ai întors echipa împotriva mea. Mai mult, ești vinovat de tot ce ești acuzat că ai făcut. Comportament necorespunzător, abuz de funcție publică — de ce dracu' să nu depun mărturie?

— Pentru că mă omori dacă depui mărturie.

— Exagerezi.

— Nu pot să mă duc la închisoare, Helen. Pur și simplu nu pot…

În vocea lui se auzea de-acum disperare adevărată, teamă adevărată.

— Gândește-te puțin. Un polițai la pușcărie, printre toți ticăloșii pe care i-am băgat acolo. Crezi că o să scape ocazia să se răzbune? N-o să rezist nici cinci minute.

— O să fii protejat.

— Tâmpenii, o să mă arunce la lei și o să le facă și plăcere. Gardienii n-o să intervină să salveze un polițai „corupt“, știi bine.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te încurci cu Garanita, înainte să-ți trădezi profesia…

— Te rog, Helen. Te implor. N-ai decât să mă disprețuiești, să-mi terfelești reputația, să râzi de mine, dar, te rog, nu face asta. Tu ai fost în închisoare, știi cum e, scutește-mă măcar de asta. Am fost un polițist bun cândva, am vrut să lucrez cu tine, să învăț de la tine. Te rog, adu-ți acum aminte și fă un ultim act de bunătate pentru mine.

Fără să vrea, Helen a ezitat. Voia să-l vadă condamnat, condamnat pentru ce făcuse, dar era și ea ființă umană, capabilă de vinovăție, regret, chiar și milă.

— Haide, Helen. Arată-mi că ești în stare de milă, că încă există ceva bun în sufletul tău…

În voce i se strecurase acum furia, ceea ce a fost decisiv pentru Helen.

— Îmi pare rău, Joseph, nu pot să te-ajut. Te rog să nu mă mai suni.

Cu asta, a închis și a pornit hotărâtă spre centrul de comandă.

Capitolul 26

— Numele victimei este Martha White, 32 de ani, soția lui Greg White, mama lui Bailey, o fetiță de șase luni.

Helen s-a oprit și s-au uitat la chipurile din jur. De când căzuse în dizgrație Joseph Hudson, Helen reorganizase echipa, înlăturând uscăturile și aducându-l pe detectivul-agent Wilson de la poliția metropolitană. Era mulțumită să-l vadă în primul rând, sorbindu-i cuvintele, alături de două polițiste loiale, detectivul-agent Malik și Charlie Brooks.

— A fost atacată, legată, apoi ucisă azi-noapte. Asta-i tot ce avem deocamdată de la locul crimei…

A prins fotografiile sumbre pe tabla cu datele crimei.

— A avut mâinile legate și un căluș în gură, apoi a fost ucisă. Pentru mâini a fost folosită o coardă elastică. Se poate vedea aici că a fost legată cu un nod strâns, în formă de opt. Nu există nici amprente, nici urme de ADN pe coardă și o să fie greu de aflat de unde a fost cumpărată, pentru că se găsește la o grămadă de magazine. La fel și cârpa care i-a fost îndesată în gură, deși are urme de ulei de mașină, s-ar putea să provină dintr-un atelier sau o fabrică, ori poate dintr-un garaj particular.

Helen a observat că unul dintre membrii mai tineri ai echipei se strâmba — clar tulburat de ideea cârpei murdare îndesate în gura victimei —, iar ea înțelegea de ce. Să fii surprins astfel în toiul nopții trebuie să fi fost de-a dreptul înspăimântător.

— Ați văzut elementele de bază de la Jim Grieves. Atacatorul Marthei a folosit o secure sau un fel de topor de mici dimensiuni. O lovitură letală, apoi au urmat încă trei. Greu de spus dacă a fost exces de zel sau o tentativă deliberată de a mutila victima post-mortem — o să luăm în considerare toate

variantele. Ce este interesant e că lama pare să fi fost uzată — urma din rănile victimei arată că e ciobită și îi lipsește o așchie. Deci arma crimei fie aparține făptașului, fie a fost luată de la un magazin la mâna a doua sau la o licitație. Hai să nu ne pierdem vremea și să căutăm topoare cumpărate recent.

Toată echipa a dat din cap, iar câțiva dintre cei noi au luat notițe, în timp ce Helen continua:

— Prima întrebare importantă e legată de momentul decesului. Cum stăm?

Previzibil, agenta Malik a vorbit prima.

— Am verificat istoricul comunicațiilor Marthei. Ultimul mesaj a fost trimis pe WhatsApp aseară, la 22:04, cu mulțumiri adresate altei mămici pentru niște hăinuțe pe care i le dăduse: Mersi pentru pachet, scumpo. Ești un star. Mx.

Cuvintele au rămas plutind în aer, banale și tragice.

— După aceea, niciun fel de comunicare. Telefonul era fără sunet când l-au recuperat tehnicienii criminaliști, așa că poate s-a dus la culcare cam pe la ora aia. Bănuiesc că e foarte probabil să fi fost nevoie să se trezească devreme cu Bailey…

— Pare logic. Deci Greg White susține că s-a întors acasă la miezul nopții, după ce s-a antrenat în Southampton Common.

— Imaginați-vă, doamnelor, a intervenit Charlie cu mâhnire. Să poți să te antrenezi în Common după lăsarea serii, fără teamă pentru siguranța personală…

— Chiar așa, a răspuns Helen din tot sufletul, reflectând sentimentele multora dintre cei prezenți. Avem vreo dovadă care să coroboreze relatarea lui White despre mișcările lui?

— Pare să se verifice, șefa, a răspuns detectivul-agent Wilson, dornic să facă impresie. Avem înregistrarea de pe camera de securitate cu el intrând în parc puțin după 19:10 și plecând pe la 23:50. În plus, l-a văzut un cârciumar

trecând pe lângă Eagle la capătul cursei, chiar înainte de miezul nopții, așa că…

— Bine, mai verifică o dată sincronizarea, te rog. Să-i triangulăm telefonul, să vedem dacă are vreun Fitbit, Strava sau ceva care să ne ajute să-i stabilim mișcările și localizarea azi-noapte.

După care s-a întors spre ceilalți polițiști.

— Dar ceilalți vreau să se concentreze pe altceva. Este posibil ca Greg White să fi aranjat să-i ucidă altcineva soția, pentru asigurare sau din motive personale; trebuie să fim atenți la posibilitatea asta deși, sincer, nu-l prea văd implicat în așa ceva. Par să fi fost o familie fericită, de succes, și nu sunt sigură că-l văd asmuțind un huligan ucigaș asupra soției, mai ales câtă vreme era copilul în casă.

— E important că aveau un succes vizibil?

Era rândul lui Charlie să intervină, preluând ideea lui Helen.

— Martha White nu se sfia să-și afișeze online averea și norocul, a continuat ea. Nu doar vacanțele în străinătate și casa mare — uneori par să fie vizibile și bijuterii, ceasuri, iPaduri. Dacă aș fi hoț, aș viza oameni ca familia White.

— Au fost recent jafuri cu mod de operare similar?

— Aștept încă un răspuns de la divizia de furturi, a răspuns Charlie, dar știu că au fost câteva spargeri mai mici săptămâna trecută, cu camerele smulse și casele jefuite.

— Proprietarii erau acasă când au avut loc spargerile?

— Nu sunt sigură încă, a recunoscut Charlie, dar aș vrea să analizez mai cu atenție, poate chiar să caut în urmă, pentru că oricine a fost autorul raidurilor de săptămâna trecută era cineva metodic și profesionist. Știa ce face și din punct de vedere al alegerii victimelor, și al loviturii în sine.

— Pare plauzibil, a răspuns prudent Helen, hai să vedem. Dar nu sunt complet convinsă că un hoț cu experiență ar ataca o casă cu atâtea

echipamente de securitate ca a familiei White, când era evident că e cineva acasă. Mașina era pe alee, luminile trebuie să fi fost aprinse cel puțin până la ora 22...

— În plus, de ce violența extremă?

Detectivul-agent Reid era cel care pusese întrebarea. Încă încerca să-i reintre în grații lui Helen, după ce fusese unul dintre aliații apropiați ai lui Joseph Hudson.

— Intrusul a legat-o pe Martha White și i-a pus căluș — de ce trebuia s-o măcelărească în halul ăla? a continuat el.

— Să-l fi văzut pe atacator, să fi fost în stare să-l identifice? a sugerat Charlie.

— Posibil, dar aici sunt înclinată să fiu de acord cu detectivul-agent Reid, a răspuns Helen. A fost un atac sălbatic, fără rețineri, nu o încercare de a reduce pe cineva la tăcere. Și uite ce obiecte au fost luate — bijuterii, suvenire, moșteniri de familie și, probabil cel mai important, verigheta, pe care i-a tras-o de pe deget în timpul atacului sau post-mortem. Toate astea erau valoroase pentru Martha, însemnau ceva și par să fi fost vizate direct, în timp ce iPadurile, laptopurile și alte obiecte de valoare au rămas în casă. Mie atacul ăsta mi se pare ceva personal. Ceea ce ne aduce la Andrew Berman, care a fost reținut azi, când încerca să plece din oraș.

Helen a evitat să pomenească rolul pe care-l jucase în capturarea lui Berman, însă își dădea seama că unii dintre membrii mai tineri ai echipei erau impresionați de eroismul ei.

— I se iau amprentele și i se întocmește dosarul chiar acum, hai să punem la un loc ce știm despre el. Detectiv-agent Jennings?

Jennings, un tânăr cu părul ca focul, recrutat recent de la unitatea Devon & Cornwall, a făcut un pas în față.

— Aproape tot ce-a spus domnul White despre Andrew Berman e adevărat. A fost dat afară de la Anderson acum un an și jumătate, din cauza

comportamentului inadecvat față de Martha White. A început destul de nevinovat, cu flori și bomboane livrate la serviciu, dar ea a depus mărturie ulterior că în toată perioada asta îi tot dispăreau obiecte personale — echipament de sport, bijuterii, fotografii și așa mai departe. După ce l-a respins pe Berman, după aventura lor de-o noapte, Martha a început să primească la birou livrări de la Ann Summers — vibratoare, bice, cătușe cu blăniță și altele. Și a continuat, până când Berman a fost chestionat și dat afară. La scurt timp, a trebuit să renunțe la apartamentul lui și să se întoarcă acasă la părinți…

— Ceea ce lor nu le-a prea convenit, a adăugat Charlie sarcastic.

— După asta, lucrurile au devenit de-a dreptul bizare: buchete de flori livrate la petrecerea de logodnă a Marthei sau la maternitate, când a născut-o pe Bailey.

— Pentru numele lui Dumnezeu… a șoptit agenta Malik.

— Au fost și trei sau patru situații când Berman chiar a abordat-o pe Martha White. În fața la Pret a Manger în Westquay, în fața la creșa Banana Tree din Falmouth Road și de două ori lângă casa lor de pe Belmont Road. Toate astea, în ciuda ordinului de restricție de acum șase luni.

— Bravo, mulțumesc, a răspuns Helen, încântată de răspunsul detaliat. N-am obținut nimic în urma triangulației, pentru că se pare că Berman și-a lăsat telefonul acasă aseară, dar am reușit să ne facem o idee despre mișcările lui cu ajutorul camerelor de securitate și avem și niște mărturii directe rezonabile, dar ar fi ideal să-l putem plasa pe proprietatea familiei White. Până acum, avem doar dovezi circumstanțiale care-l plasează la locul crimei, așa că vreau o prezență mai bună în cartier, să batem la uși, să oprim oameni care se duc la cumpărături, care-și plimbă câinii, elevi, oricine care l-ar fi putut vedea în zonă între 21:30 și 23. Poate că reușesc să ne ajute criminaliștii, dar dacă nu obținem nimic de la ei, o să trebuiască să găsim niște declarații de martor foarte solide.

— Deci considerăm că el e? Că el e omul nostru?

Vorbise agenta Malik, care părea brusc energizată. Helen a răspuns în timp ce

se ridica:

— Asta am de gând să aflu.

Capitolul 27

— Poți să-mi explici toate mișcările tale de-aseară? Minut cu minut, începând cu ora 20, și te rog să nu lași nimic deoparte.

Andrew Berman refuza să se uite în ochii lui Helen. Lovit și învinețit după trânta din tunel, părea distant și detașat, dorindu-și să fie în altă parte. În altă cameră, în altă situație, în altă viață.

Helen i-a aruncat o privire exasperată lui Charlie și a continuat:

— Îți aduc aminte că ești suspectul principal într-o anchetă de crimă, îți sugerez să cooperezi. Hai să încep eu, să vedem dacă-ți pot trezi amintirile. Mama ta ne-a spus că ai plecat de-acasă pe la ora 20. Este adevărat?

Berman a scos un fluierat ciudat și a clătinat din cap, ca și cum ar fi luat în derâdere ideea în sine, dar n-a dat niciun răspuns concret.

— Proprietăreasa de la Lamb and Flag…

Helen s-a apucat să-și verifice notițele.

— … o oarecare doamnă Vivienne Armitage își aduce aminte că ți-a servit trei halbe de bere între momentul în care ai sosit, în jur de 20:15, și cel când ai plecat, puțin după 21:30. Își aduce aminte bine, pentru că erai destul de beat când ai ajuns și ai devenit tot mai nesuferit cu ea și ceilalți clienți cât ai stat acolo. Ceea ce înseamnă, întâmplător, că avem o grămadă de martori, plus camerele localului, bineînțeles…

— Așa, m-am dus să beau ceva. Și ce?

Berman se uita la unghiile lui murdare și le curăța absent, însă Helen era mulțumită că a reușit să obțină în sfârșit o reacție.

— Poți să-mi spui ce purtai?

— Ce?

Berman a ridicat privirea năucit.

— Ce haine aveai? Cu ce erai îmbrăcat aseară?

— Nu știu, nu prea sunt atent la chestii de-astea.

— Purtai blugi albastru-închis, un tricou negru și un trenci maro-închis.

— De ce întrebi, dacă știi răspunsul?

— Pentru că avem nevoie să confirmi, a intervenit Charlie.

— Păi, nu neg, s-a răstit Berman. Ești fericită?

A fost rândul lui Charlie să-i arunce o privire colegei ei. Tonul lui Berman avea ceva nepăsător, chiar încrezut, ceea ce era încurajator. Începuse să se relaxeze pe parcursul interogatoriului, bucurându-se să se ciorovăiască, iar aceasta era situația în care suspecții făceau de obicei greșeli.

— După asta, te pierdem până la ora 23, când ai apărut la Cube Bar din Bitterne Park, a continuat Charlie. Ce-ai făcut în intervalul ăsta?

— Poftim? a replicat Berman mimând confuzia.

— Unde-ai fost între 21:30 și 23? a intervenit Helen, pierzându-și răbdarea.

— M-am plimbat, nu țin minte…

— Ai fost acasă la Martha White?

— Sigur că nu. Adu-ți aminte că n-am voie…

— Ar fi fost în drumul tău spre Bitterne Park. După socoteala mea, durează doar jumătate de oră, cel mult 40 de minute, să ajungi de la Lamb and Flag la Cube Bar, ce-ai făcut în restul timpului?

— Habar n-am, eram destul de ofticat până la ora aia.

— Și de ce, mă rog, Andrew? Te-ai montat să faci ceva, nu? Ți-ai luat un pic de curaj din sticlă? a insistat Helen.

— Am avut o zi proastă, atâta tot, a răspuns Berman sec, dezgustul lui față de Helen fiind evident.

— Ăsta-i un eufemism, a intervenit Charlie, preluând frâiele discuției. Părinții tăi tocmai îți spuseseră să-ți faci bagajele, nu? Voiau să scape de tine.

Ambele polițiste au văzut o reacție, o sclipire de furie.

— Așa e, a răspuns el în cele din urmă. S-au spălat pe mâini de mine, singurul lor copil…

— Nu tocmai fără motiv, după cum se pare, a continuat Charlie. Mama ta zice că le-ai făcut viața un iad. Tot timpul beat, agresiv, pus pe harță. Îi taxai tot timpul, nu erai în stare să păstrezi un serviciu. Cât despre starea apartamentului de la demisol, nu era bun nici pentru un animal…

Spre surprinderea lor, Berman a râs lung și amar.

— Parc-ai fi mama. Ai copii?

Charlie a ridicat din umeri, nedorind să se lase prinsă într-o astfel de discuție.

— Păi, mi-e milă de amărâții ăia. Nimeni nu-ți pune sare pe rană ca mama.

— De-asta erai așa de agitat aseară? s-a interesat Helen. Familia îți întorsese spatele. N-aveai unde să te duci, n-aveai serviciu, nici bani, nici prieteni…

Suspectul n-a negat, încruntându-se la inchizitorul lui.

— Orice persoană normală ar capitula în condițiile astea. Ar recunoaște că poate are și ea o vină, dar nu cred că tu ești așa, nu, Andrew? Cred că tu ai dat vina pe ea. Ai dat vina pe Martha White pentru toate ghinioanele tale.

— Începe și se termină cu ea. Nu văd cum aș putea interpreta altfel lucrurile,

a ripostat el caustic.

— Ce vrei să spui? Că „se termină“ cu ea?

Berman și-a mutat privirea, evitând întrebarea, însă Helen n-avea de gând să se lase deturnată.

— Cred că ai învinovățit-o pe Martha White că ți-a distrus toată viața. Cândva, aveai o carieră, aveai prieteni, o familie care te iubea. Cred că în mintea ta, dacă Martha nu te-ar fi respins, dacă ar fi răspuns sentimentelor tale, situația ar fi fost cu totul alta. Dar ea n-a făcut-o. Te-a respins cu dispreţ, s-a măritat cu alt bărbat, a făcut și un copil cu el și a făcut tot ce-a putut ca să se asigure că n-o să mai fie nevoită să te vadă niciodată.

Suspectul a rămas tăcut, îndreptându-și din nou atenția spre unghii.

— Îi arăt suspectului o fotografie găsită mai devreme în apartamentul lui de la demisol. Andrew, poți să-mi spui ce reprezintă?

Berman a aruncat o privire nepăsătoare la poză, dar n-a putut să nu reacționeze la vederea fostei lui iubite cu ochii scoși.

— Nu? Hai să te ajut eu. E o fotografie cu tine și Martha White, făcută la o petrecere de la serviciu. Ea zâmbește, e fericită… numai că ochii au fost decupați din poză. De ce-ai făcut așa ceva, Andrew? De ce-ai desfigurat-o?

— Dacă tot nu putea să vadă, de ce mai avea nevoie de ochi?

— Ce nu putea să vadă? a întrebat Helen repede. Că erați meniți să fiți împreună? Că tu erai bărbatul potrivit pentru ea?

— N-ai înțelege.

— Ia să vedem!

Însă Berman și-a ținut din nou gura.

— Am mai descoperit și alte câteva lucruri în apartamentul tău, a intervenit Charlie. Lucruri care credem că i-au aparținut Marthei White.

Polițista a împins pe masă o altă pungă de dovezi transparentă.

— Coliere, cercei, un card de membru la sala de gimnastică, ba chiar și lenjerie…

Încă o străfulgerare de furie, ca și cum Berman era enervat că suvenirurile lui dragi ajunseseră în posesia lui Charlie.

— De ce le-ai luat, Andrew? Ce au însemnat pentru tine? Îți dădeau un fior? Aveau o încărcătură erotică? Sau în mintea ta erau daruri? Dovezi de iubire?

Simțind sarcasmul, Berman a ridicat brusc privirea.

— Simțea ceva pentru mine. Mi-a spus chiar ea.

— Poate pentru o noapte… Dar sentimentele astea n-au durat prea mult, nu? Voia să treacă mai departe… a răspuns Charlie, turnând apă rece peste protestele lui.

— Dar tu, nu, a întrerupt-o Helen. Și de-asta suntem unde suntem. Te-a respins, te-a alungat, dar tu o voiai cu atât mai mult.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Ai iubit-o pe Martha, dar ai și detestat-o. Pentru tine era totul, dar obsesia ta pentru ea a distrus totul. Știi ce cred eu că s-a întâmplat azi-noapte? Cred că a cedat și ultimul pilon care-ți susținea viața. Familia ta asediată, care a încercat să închidă ochii la comportamentul tău haotic, fascinația ta de neclintit, comportamentul de infractor, ți-au tăiat craca de sub picioare. Nu-ți mai rămăsese nimic — și nu mai aveai nimic de pierdut. Furios, beat, disperat, te-ai dus acasă la Martha, ai spart ușa și te-ai răzbunat pe femeia care-ți distrusese viața.

Berman clătina din cap, dar Helen a continuat:

— Și după asta, ai fugit. Ai fugit ca să scapi de pedeapsa pentru crima ta îngrozitoare.

— Am fugit fiindcă știam că o să încercați s-o puneți în cârca mea.

— Și chiar și când erai încolțit, ai încercat să eviți să te confrunți cu ceea ce făcuseși, a continuat Helen, fără să ia în seamă întreruperea. De fapt, erai dispus să te sinucizi dacă n-aș fi intervenit eu.

— Ceea ce a fost o prostie din partea ta.

De data asta, sarcasmul dispăruse. Berman părea că vorbește serios, regretând amarnic că era încă în viață.

— Ar fi fost calea de scăpare simplă, nu? Dar viața nu e întotdeauna așa, iar acum trebuie să răspunzi pentru ce-ai făcut.

— Atunci întreabă-mă. Întreabă-mă dacă am omorât-o, a ripostat Berman hotărât.

— Ai omorât-o?

Suspectul a tăcut, apoi și-a aplecat capul ca să se apropie de reportofon.

— Nu. Nu. Am. Omorât-o.

— Și atunci, unde ți-e haina?

Berman a părut surprins de întrebarea lui Helen, prins pe picior greșit de schimbarea subiectului.

— Purtai un trenci maro când ai plecat de la Lamb and Flag, la 21:30, dar când ai ajuns la Cube Bar, la 23, nu-l mai aveai, deși aseară era ger. Ce s-a întâmplat cu el?

Și acum, pentru prima dată, Berman a părut zguduit.

— Îi arăt suspectului o captură de pe camera de supraveghere de la Cube Bar, în care este înfățișat clar ajungând în jurul orei 23 purtând doar…

— Nu-mi aduc aminte. Îmi pare rău. Aseară eram beat, bine? Băusem jumătate de sticlă de vodcă înainte să plec de-acasă și niște beri la Lamb and Flag, eram praf. Poate că l-am lăsat pe undeva, l-am dat cuiva…

— Cui?

— Nu știu.

— Păi, asta-i foarte convenabil, Andrew, dar nu te cred.

— E adevărul.

— Prostii. Cred că ai ieșit cu trenciul, cu un topor înăuntru, după care, odată ce ai prins curaj, ai ucis-o pe Martha White, după care ai scăpat și de el și de topor. După care te-ai dus în Bitterne Park să bei până uiți de vinovăție sau să-ți sărbătorești curajul. Care variantă a fost, Andrew?

— Du-te naibii!

— Dacă n-am dreptate, spune-mi unde e haina. Spune-mi de ce te plimbai în cea mai rece noapte a anului îmbrăcat doar cu un tricou. Sunt curioasă. De ce să arunci haina aia călduroasă? Să fi fost pentru că avea sângele Marthei White pe ea?

Berman era agitat; se prinsese strâns de marginea mesei.

— Le-ai pus tu pe toate cap la cap, nu? Eu sunt omul rău și ea e îngerul, a șuierat el.

— N-am spus asta.

— Ești ca javrele alea din comisie, care stau acolo, mă judecă, mă desconsideră, mă prezintă ca pe un agresor, un scandalagiu, un nenorocit de hărțuitor, pentru numele lui Dumnezeu. Îmi distrug cariera. Și pentru ce? Pentru niște sentimente rănite? O femeie în stare de negare? Păi, ascultați la mine, lesbiene nenorocite ce sunteți! N-aveți decât să spuneți ce vreți, să faceți ce vreți, dar n-o să-mi puneți mie asta în cârcă.

S-a uitat în ochii lui Helen și a încheiat:

— N-am făcut-o eu.

Capitolul 28

Era fascinant s-o urmărească în acțiune, dar nu-i făcea niciun fel de plăcere. De fapt, tot ce era legat de Helen Grace îi crea un disconfort profund.

Comisarul-șef Alan Peters stătea în spatele geamului-oglindă, urmărind interogatoriul. Suspectul părea vraiște și era în mod clar tulburat de întrebările insistente, care încercau să obțină dovezi, dar privirea nu părea să-i zăbovească deloc asupra lui — toată atenția îi era îndreptată spre anchetatorul principal.

Dintotdeauna fusese așa — Helen Grace avea ceva care te obliga să-i acorzi atenție. Peters își dădea seama acum că era în ADN-ul ei — dorința să fie în miezul lucrurilor, să orchestreze evenimente, să controleze scenariul, să se asigure că ea era cea aflată în prim-plan. La început, Peters fusese dispus să accepte. Deși îl iritau distincțiile și paginile de ziar nesfârșite acordate lui Grace, nu putea contesta că obținea rezultate. Totuși, în ultima vreme, era tot mai neliniștit de egocentrismul său, de dorința de a fi eroină, și-și dădea seama că de fapt comportamentul ei era patologic — și de aici veneau nenumăratele încălcările ale regulamentelor și asumarea riscurilor, ceea ce nu-i punea în pericol doar viața sa, ci și a colegilor ei, ca să nu mai vorbim de buna reputație a secției.

Încă de când îi trecuse asta prin cap, Peters nu mai fusese în stare să se gândească la altceva. Helen Grace era cel mai decorat polițist din Secția de Investigații Criminale din istoria secției, dar era și cea mai mare vulnerabilitate și fusese sancționată oficial de multe ori pentru comportamentul indisciplinat și impulsiv, ceea ce însemnase, de-a lungul anilor, și bani, și vieți pierdute. Conștiința ei părea insensibilă la aceste pete pe reputația ei, la sângele pe care-l avea pe mâini, însă Peters nu era așa de indiferent. Știa ce spun alți ofițeri superiori despre Southampton Central, că era o secție scăpată de sub control, condusă de un renegat, că Grace, nu el, se

afla la comandă. Ideea îi făcea sângele să clocotească, nu în ultimul rând pentru că era și ceva adevăr în zeflemelele lor.

Crescuse prea mare — din toate punctele de vedere. Prea puternică, prea răsfățată, prea convinsă de propriile păreri, conducând Departamentul Cazuri Majore ca pe un fief personal. N-avea o părere bună despre el, deși intra în joc, bineînțeles, făcea reverențe când era necesar, dar el știa că se strâmba la încercările lui de a-i controla puterea și influența. Probabil că situația asta, războiul ăsta rece ar fi putut continua la nesfârșit, dar evenimentele recente exacerbaseră situația și măriseră semnificativ miza.

Orice-ar fi spus ea, Grace avea probleme. Alex Blythe o marcase, iar polițista veterană era mai secretoasă, mai reținută și mai paranoică decât oricând. Nimeni nu mai părea capabil să se apropie de ea, nici măcar vechea ei tovarășă de arme, detectivul-sergent Brooks, și deși Grace încerca să se poarte ca și cum totul era normal, Peters știa că e ceva foarte în neregulă.

Regreta acum că o păsuise după aventura ei clandestină și dezastruoasă cu Joseph Hudson, la încheierea cazului Blythe. I-ar fi putut lua capul atunci, dar ușurarea colectivă fusese atât de mare când puseseră capăt seriei de crime, că hotărâse să nu meargă mai departe.

Îi dăduse în schimb un avertisment sever, anunțând că orice greșeală va duce la suspendare sau mai rău, însă zilele astea avertismentul i se părea slab, o capitulare în fața reputației și popularității ei mai mari. Acum, cu altă anchetă majoră în desfășurare, era prea târziu să mai facă ceva. Doamne, cum își mai regreta lașitatea, indecizia! Da, se purta ca și cum totul ar fi normal, îndeplinindu-și sarcinile eficient și profesionist, dar gândurile îi fugeau tot timpul la ea, convins că data viitoare când o s-o dea în bară — pentru că sigur o s-o dea în bară — o să-l tragă și pe el la fund.

Privind-o prin geam, Peters a fost din nou izbit de lipsa ei de remușcări, de ferocitatea ei, de concentrarea de care dădea dovadă. Pentru ea, nu exista cale de mijloc; nu exista decât moartea sau gloria. Alții ar fi considerat că e captivant — echipa ei o venera pe această războinică rănită în războaie —, dar pentru el mirosea a pericol, a amenințare iminentă. Pentru că un singur lucru nu putea fi negat. Fie că era vorba de viața ei personală, fie de cea profesională, atunci când pornea într-o direcție, când era deplin angajată, de

obicei urma măcelul.

Capitolul 29

— Când o să-ți intre în capul ăla tare că eu sunt nevinovatul aici?

Andrew Berman îi aruncase cuvintele lui Helen, împroșcând salivă.

— Deși ai supus-o pe Martha White unei campanii de hărțuire care a durat aproape doi ani. I-ai făcut viața un iad, a ripostat ea.

— Ah, sigur, chiar suferea, cu casa aia mare, cu soțul bogat…

— Ai acostat-o lângă un grup de mame cu copii, pentru numele lui Dumnezeu. Ai speriat-o de moarte. Ai urmărit-o de la serviciu, ai apărut acasă la ea.

— Ea a început, nu eu. Ea s-a dat la mine…

— Dar tu ai terminat, nu? Cum ai zis mai devreme…

— Nu-mi suci cuvintele.

— Cât porți la pantofi, Andrew?

— Ce?

— Cum ai auzit.

Helen se uita direct la el, hotărâtă să nu-și mai piardă timpul.

— 43.

— Așa mă gândeam și eu.

L-a lăsat pe Berman să se foiască o clipă pe scaun, după care a continuat:

— Azi-dimineață, în grădina familiei White a fost găsită o urmă parțială de pantof. Un pantof de sport Adidas, aceeași marcă pe care o porți și tu. Solul fusese adus de curând, urma e cu siguranță recentă și pun pariu că dacă o să comparăm pământul de pe tălpile adidașilor tăi cu cel din grădină…

— OK, am fost acolo, dar n-am făcut nimic, bine?

Helen a ridicat dintr-o sprânceană, dar n-a răspuns, urmărind cu interes limbajul corporal agitat al lui Berman.

— Ca să clarificăm, ai fost aseară acasă la Martha White, pe Belmont Road? a intervenit Charlie.

— Da, s-a auzit răspunsul mormăit.

— Și?

— Și nimic. Nu știu ce-a fost în capul meu de fapt, doar… doar voiam s-o sperii, să-și iasă puțin din minți. Am sărit gardul din spate, am intrat în grădină, dar când s-a aprins reflectorul, cred…

— Crezi?

— Nu, s-a aprins. S-a aprins lumina, așa că m-am gândit mai bine și m-am dus în treaba mea. Am fost tâmpit că m-am dus…

— Deci… a început Helen, alegându-și cu grijă cuvintele. Beat, plin de resentimente, ai reușit să intri în grădina Marthei White, hotărât s-o terorizezi. Și apoi ai avut brusc un moment de luciditate, de autocontrol, și te-ai retras în liniște?

— N-ai decât să crezi ce vrei, îți spun adevărul.

— Sunt uluită că poți să fii atât de precis, așa de sigur, când tu nu-ți aduci aminte unde ți-ai lăsat haina cu care erai îmbrăcat sau bijuteriile pe care le-ai furat…

— N-am furat nicio bijuterie…

— Sau toporul pe care-l aveai la tine. Spune-mi, de ce-ai ales să folosești toporul? Ca să exprimi ceva, s-o îngrozești pe victimă? Sau pe asta ai putut pune mâna fără să trezești bănuieli?

— Ce vrei să spui, femeie? Crezi că avem vreun topor atârnat prin casă? a ripostat Berman. Tata e contabil, pentru numele lui Dumnezeu, mama e profesoară, n-avem unelte de-astea…

— Dar tu ai lucrat de curând la un centru de colectare și reciclare de deșeuri de pe Alma Road, nu?

Berman a părut din nou descurajat, diversiunea luându-l prin surprindere. După ce s-a uitat în notițe, Helen a continuat:

— N-ai rezistat decât trei săptămâni, ceea ce pare să fie un record. Unul dintre colegii mei a stat de vorbă mai devreme cu directorul, care-a zis că te-a dat pe ușă afară pentru că furai și luai de-acolo lucruri care nu-ți aparțineau.

— Nu vreți să-l credeți pe moșul ăla bețiv, a fost cu pata pusă pe mine din prima zi…

— Acuma, el zice că ți-ai petrecut cea mai mare parte a timpului dezmembrând mobilă și alte obiecte casnice, cu barosul, maiul, securea și așa mai departe. Unelte uzate, solide, numai bune. Ți-ar fi fost ușor să strecori una în haină la sfârșitul turei. Nu prea sunt camere acolo, e greu de dovedit că tu ai furat-o…

— Ce le-ai mai pus tu pe toate cap la cap! Împachetate frumos și cu fundiță!

— N-aș zice, încă mai avem de pus la punct câteva detalii minore, dar știu că m-ai mințit de mai multe ori în timpul interogatoriului…

— Du-te dracu'…

— Mai știu și că ai avut un motiv, mijloace și ocazie. Ai recunoscut că ai avut acces la proprietatea lor, că dădeai vina pe Martha White pentru toată nefericirea ta și că îi doreai răul. Nu poți să-mi povestești satisfăcător mișcările tale de azi-noapte, nici nu poți să dai socoteală pentru haina care

lipsește și care trebuie să fi fost pătată cu sânge, după atacul brutal asupra femeii pe care-ai ajuns s-o detești. Dar…

Helen s-a oprit să-și tragă sufletul, apoi a continuat pe un ton mai blând:

— … știu că nu ești un om rău, Andrew. Nu ești un psihopat sau un ucigaș oarecare. Ai în tine omenie, bunătate. Azi-noapte i-ai fi putut face rău copilului Marthei, dar n-ai făcut-o. Ai cruțat-o, ceea ce spune multe. Știu că tot ce s-a întâmplat a fost după doi ani de chin emoțional și psihologic, o aberație cumplită comisă când erai în cel mai rău moment. Înțeleg, și de-asta nu te judec. O să aibă importanță pentru sentință, sigur că da. Clar nu erai în deplinătatea facultăților mintale azi-noapte… dar trebuie să aud toate astea de la tine. Am nevoie să-mi spui exact ce s-a întâmplat. Numai atunci o să putem să îndreptăm lucrurile.

Era riscant, dar Helen spera că o să meargă. Dacă făcea apel la senzația lui Berman că fusese nedreptățit, că situația asta nu era opera lui, atunci ar fi putut reuși să treacă de apărările lui. Se uita atent la suspectul lor principal în timp ce acesta se rezema de spătarul scaunului și ridica privirea în tavan.

— Nu pot să zic că nu m-am gândit, a răspuns el în cele din urmă. Că n-am avut fantezii c-o omor pe curva aia. Că mă bucur să-i văd fața aia frumoasă și tâmpită, că-și dă seama că ar fi putut să mă aibă, dar n-a făcut-o și că acum trebuie să plătească… Mi-ar fi plăcut. Dar știi ce, oricât de tare am urât-o, oricât de ofticat și furios am fost, sunt sigur de un singur lucru. N-aș fi fost în stare s-o fac. N-am făcut-o. Și tot ce-ai zis azi sunt doar… cuvinte. Pentru că n-am fost în casa aia azi-noapte și nu puteți să dovediți că am fost acolo.

În timp ce vorbea, s-a aplecat spre ea și a provocat-o direct.

— Ce-ai de zis la asta, Helen?

L-a privit calm, abia ascunzându-și dezgustul, după care a răspuns:

— Zic că ți-ai cam asigurat o acuzație de crimă, Andrew. Și când o să obținem dovezile care s-o susțină — ceea ce o să se întâmple —, o să-mi facă mare plăcere să te acuz chiar eu. Martha, Greg și Bailey White merită să li se facă dreptate.

S-a ridicat, dominându-l cu înălțimea ei.

— Și am de gând să mă asigur că li se va face.

Capitolul 30

A ridicat brusc privirea, nerăbdătoare și bănuitoare, cercetându-l pe intrusul care se apropia.

— Deschidem abia peste o oră, amice. Ai ajuns prea devreme…

Detectivul-agent Wilson a zâmbind, încercând s-o liniștească pe tânăra barmaniță, și a ridicat legitimația.

— E în regulă, nu vreau băutură. Dar aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

— Am treabă de nu-mi văd capul și patronul nu mă plătește să stau la taclale.

Coborâse deja privirea, stingherită de ideea unor întrebări oficiale. Wilson putea să ghicească de ce — Cube Bar promitea multe pe dinafară, dar în realitate era doar o văgăună prăpădită într-o zonă uitată a orașului. Cine știe câte fărădelegi se petreceau între pereții ăștia dărăpănați?

— Nu te stresa, n-ai de ce să-ți faci griji. Mă întrebam doar dacă-l recunoști pe bărbatul ăsta.

I-a întins o fotografie recentă a lui Andrew Berman, care se încrunta la cameră. A văzut imediat că-l recunoaște, dar cuvântul de ordine era din nou prudența.

— Ce-a făcut?

— Răspunde-mi doar la întrebare, te rog. Ai fost de serviciu aseară, nu?

— Da, a recunoscut ea, descurajată de faptul că polițistul părea să știe unde se aflase.

— L-ai servit?

— De câteva ori, a răspuns ea cu regret. Deși n-am vrut. L-aș fi aruncat afară imediat ce a ajuns, dar managerul mi-a zis să nu refuz niște bani buni, așa că…

— Ce te-a deranjat la el? Era beat? Agresiv?

— Și nu numai, a răspuns tânăra cu convingere. Am văzut din prima că face probleme. A intrat în cineva, a vărsat o grămadă de băuturi, dar s-a purtat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Și arăta al naibii de ciudat — blugi rupți și tricou vechi de metaliști —, de parcă nimerise aici din greșeală.

— Deci nu-i un obișnuit de-al locului?

— Nu l-am mai văzut până acum și lucrez în majoritatea turelor…

— Ce s-a întâmplat după aia?

— Păi, a reușit să se așeze pe-un scaun de bar, după care a stat acolo două ore și a băut, n-a făcut nimic altceva. Și nu s-a jucat — numai scotch.

— Și a avut bani de băutură?

— La început. Dar după vreo două ore a rămas fără. Și atunci a întrebat dacă-i dau pe credit și când i-am zis unde să se ducă, mi-a dat ceasul. Părea strălucitor și scump, dar ce dracu' știu eu? Oricum, i-am spus că e timpul să plece și nu i-a plăcut deloc. A început să facă urât și să mă înjure, i-am zis că pun paza pe el. Dar nici asta nu l-a deranjat, era cu capsa pusă, așa că l-am amenințat cu poliția și astfel i-am închis gura.

— Pe la ce oră se întâmpla asta?

Fata s-a gândit un pic, pigulindu-și unghiile, după care a răspuns:

— Pe la 2, cred.

— Și după aia ce s-a-ntâmplat?

— Nimic.

Wilson a fost surprins de răspuns, așteptându-se să audă despre vreun fel de scandal.

— Adică?

— Adică a stat acolo și s-a uitat în gol. Asta m-a speriat de fapt de-a binelea. Cu restul, sunt învățată — agresivitatea, beția. Asta era altceva. A stat acolo singur până la închidere, complet nemișcat, fără să scoată o vorbă. De câteva ori i-am prins privirea și am încercat să văd dacă dă semne de viață, dar tot nimic. N-am mai văzut pe nimeni să arate așa de…

S-a gândit o clipă, apoi a adăugat:

— … așa de golit, de distrus. La sfârșit, a trebuit să-l scutur cu mâna ca să-l aduc la realitate.

— Și apoi?

— A plecat. S-a ridicat și a ieșit, dar era ceva în neregulă. Abia dacă vedea ce se întâmplă în jurul lui și era foarte palid. Să fiu sinceră, arăta de parcă văzuse o stafie.

Wilson i-a mulțumit și i-a luat datele, după care a plecat, mulțumit că obținuse ce-i trebuia. Erau doar dovezi circumstanțiale, dar se potriveau cu scenariul evenimentelor pe care-l stabiliseră până acum — un tânăr aflat într-un moment de criză în viața lui nefericită, împins de furie și disperare să comită o faptă cumplită. Wilson era mulțumit că are ceva pentru detectivul-inspector Grace — o mărturie directă solidă privind dispoziția și comportamentul lui Berman —, însă după discuție rămăsese deprimat și neliniștit de imaginea pe care o invocase barmanița, a unei ființe pustiite, fără vlagă, a cărei viață fusese otrăvită de o iubire întunecată, neiertătoare. Să fi avut oare Andrew Berman cândva aceleași sentimente pentru Martha White pe care le avea el pentru iubita lui Juliet? Gândul l-a înfiorat, ideea că un sentiment atât de pur și de viu poate deveni așa de pervertit, de violent, de diabolic.

Și-a ridicat gulerul ca să se apere de frig și a pornit în grabă spre mașină. După o zi grea, voia să fie acasă cu dragostea vieții lui, să-și aducă aminte că,

în pofida întunecimii și disperării, încă exista bunătate pe lume.

Capitolul 31

Și-a plimbat privirea pe trupul lui musculos atât de încântător. Sam Teller, un specialist în inginerie marină care se mutase de curând în Southampton, arăta bine în poza de profil, dar și mai bine în carne și oase. Mai mult, părea blând, chiar un pic timid, stingherit de privirea încrezătoare și carnală cu care îl măsura Emilia.

— Deci ești ziaristă, nu?

Spre deosebire de majoritatea bărbaților cu care ieșise, Sam nu părea dornic să vorbească despre el, părând mai interesat de viața ei.

— Southampton Evening News. Sunt acolo de mai mult de zece ani, cu excepția unei perioade când am flirtat cu capitala.

— Nu ți-a plăcut marele oraș?

— Mai degrabă el nu m-a plăcut pe mine, a răspuns ea repede, trecând peste încercările eșuate de a deveni ziarist la Londra. Dar n-am nicio problemă. Îmi place să fiu ziarist regional, e mai ușor să prinzi peștele mare într-un lac mai mic…

— Deci ești cunoscută pe-aici? a întrebat el sincer interesat.

— Se poate spune și așa, s-a prefăcut ea modestă, coborând privirea.

— Hai, spune.

Emilia a zâmbit și și-a dat părul pe spate, după care a continuat:

— Scriu despre infracțiuni. Ceea ce înseamnă că ajung să-mi petrec timpul și să scriu despre o mulțime de oameni neplăcuți.

— Crime adevărate?

— Și nu numai. Am stat la masă cu ucigași în serie, violatori sau incendiatori. Am și fost răpită o dată.

— Glumești?!

— Nu-ți face griji, am scăpat cu bine și nevătămată. După cum se poate vedea…

A arătat spre cicatricile vechi de pe față.

— … sunt un fel de supraviețuitoare.

Tânărul chipeș a stat și i-a cercetat fața înainte să răspundă:

— Chiar voiam să te întreb, dar nu eram sigur că nu te superi…

— Ah, n-am probleme să discut despre asta. De fapt, e o poveste destul de interesantă… a spus ea, zâmbind ironic. Dar e o poveste lungă și destul de personală, mai bine-mi mai iei ceva de băut și atunci îți spun totul.

— Sigur. La fel?

— Exact, dar mai ușor cu tonicul de data asta.

Sam a plecat în grabă spre bar. Emilia l-a privit îndepărtându-se și a aruncat priviri aprobatoare spre posteriorul lui ferm, amuzată de cât de bine mergea întâlnirea. Era tânăr, arătos, atent, dornic, inteligent… așadar ar trebui să aibă ceva de ascuns. O iubită aflată încă în viața lui, o personalitate obsesivă sau, cel mai rău, un turist, cineva interesat doar să și-o tragă cu o pradă neobișnuită — sau poate distrusă? Dar de data asta nu reușea să detecteze nicio capcană — părea să fie exact ce spunea. Poate că abordarea ei directă funcționa.

Relaxată și fericită, Emilia și-a lăsat privirile să se mute de la Sam spre ceilalți petrecăreți din cârciuma veselă din centru. De câte ori ieșea în oraș, îi plăcea să se bucure de viețile altora și să facă speculații de la distanță despre situația, personalitatea sau profesia lor. Meseria ei îi cerea în parte și să

citească oamenii, iar ei îi plăcea să-și imagineze ce sărbătoriri sau crize, posibilități sau dezastre îi preocupau pe cei din jurul ei. Localul era aglomerat în seara asta și avea de unde alege, privirea oprindu-i-se la un cuplu de vârste foarte diferite, cufundat într-o discuție aprinsă. Erau la o întâlnire? Sau erau tată și fiică? Mai departe, a zărit doi tineri care se tachinau jucăuș. Prieteni? Frați? Iubiți? A trecut la următoarea țintă, un bărbat de vârstă mijlocie care bea de unul singur, dar jocul ei plăcut s-a oprit aici, iar dispoziția jucăușă s-a destrămat când l-a recunoscut șocată.

Era Joseph Hudson. Stătea singur la bar și avea în față o halbă de bere pe jumătate golită. Emilia și-a coborât imediat privirea și s-a întors, prefăcându-se că se uită în telefon. Nu era din fire genul care să dea înapoi în fața unei provocări, dar se simțea brusc încordată și stingherită, ca și cum ar fi fost prinsă în fapt. Timp de mai mult de un an, fostul detectiv-sergent fusese cârtița ei la Southampton Central, oferindu-i acces neîngrădit la anchetele lui Grace și la resorturile interne ale Departamentului Cazuri Majore — până când comisia de etică aflase despre culpa lui. În cursul anchetei, polițiștii o luaseră de guler chiar în biroul ei, cerându-i detalii despre interacțiunea cu Hudson. Încolțită, nu avusese de ales și-l aruncase la lei, spunându-le tot ce știa, într-o încercare să evite să fie și ea acuzată. Schema îi funcționase, dar viața lui Hudson era distrusă acum și nu încăpea nicio îndoială că arunca și pe ea o parte din vină pentru cădere.

Și-a ținut privirea îndreptată cu hotărâre în jos, blestemându-se pentru alegerea localului. Care erau șansele să ajungă amândoi aici, la nici șase metri unul de altul? Ce se întâmpla dacă o vedea? O să facă o scenă? O s-o jignească? O s-o atace chiar? Nu părea posibil, nu părea corect să apară sufletul ăsta amărât când întâlnirea ei mergea atât de bine. Ce-avea viața asta cu ea, de i-l trimisese pe Hudson astă-seară?

A numărat până la zece, apoi s-a uitat spre el. Din fericire, Hudson nu părea conștient de existența ei, privind trist în halba aproape goală, parcă în căutare de răspunsuri. Iar acum, când teama și alarma scăzuseră puțin, a observat cât de rău arăta fostul polițist. Da, purta costum și încă mai avea urme din trăsăturile plăcute sculptate care o atrăseseră cândva pe Helen Grace, dar părea să fi îmbătrânit enorm, arăta mai încărunțit și mai fragil. Mai mult, părea cocoșat și își pierduse ținuta și comportamentul impresionante.

Fără să vrea, Emilia a simțit o urmă de milă. Hudson arăta șocant, un bărbat aflat într-o disperare cruntă, și deși se opunea din răsputeri acestei concluzii, era imposibil să negi că ea era în parte de vină pentru situația în care ajunsese el, după ce-l șantajase să coopereze cu ea. Însă nu așa mergeau lucrurile? Nu așa merseseră dintotdeauna?

— Uite. Ți-am luat unul dublu și poți să-ți pui singură apa tonică….

Emilia s-a smuls din gânduri când Sam s-a așezat la masă. A riscat încă o privire spre Hudson, după care a luat paharul și a dat pe gât o înghițitură zdravănă.

— De fapt, m-am răzgândit. Aici se cam aglomerează, iar eu am băuturi mult mai interesante acasă, ce-ar fi să mergem acolo?

Și-a luat geanta și i-a întins mâna. Preț de o clipă, a părut șocat de propunerea ei îndrăzneață, dar s-a înduplecat și i-a întins mâna. Ușurată, Emilia l-a scos din bar, bucuroasă să fie departe, fără să arunce nicio privire la epava umană pe care o lăsa în urmă.

Capitolul 32

— Avem nevoie de echipe care să cerceteze zona la prima oră.

Charlie a încuviințat, tăcută. După interogatoriul lui Berman, Helen și adjuncta ei se întorseseră la centrul de comandă, pustiu acum, după ce trecuse de ora 22. Stăteau amândouă lângă panoul cu datele crimei, iar Helen împungea cu degetul o hartă a Southamptonului, în zona cartierului St Denys.

— Eu bănuiesc că Berman o să nege în continuare orice implicare, ceea ce înseamnă că trebuie să găsim noi dovezi că a fost în casă și/sau să recuperăm haina și toporul. Imediat ce le avem pe astea, îl avem și pe el.

— De unde vrei să începem? a întrebat Charlie cu un glas obosit, în acord cu înfățișarea ei.

— Păi, căutarea locală n-a găsit nimic, hai s-o extindem. Ca să ajungă de-acasă de la familia White, în Bitterne Park, cel mai rapid traseu ar fi pe A3035.

— Cam public, nu? Mult trafic, posibili martori…

— Așa e, dar dacă o lua pe Kent Road ar fi ocolit incredibil de mult și cred că voia să se îndepărteze cât mai repede.

— Ceea ce ar fi însemnat s-o ia pe podul Cobden.

— Exact. Dacă vrei să arunci ceva, e un loc foarte bun. Putea să învelească toporul în haină și s-o arunce în râu, dar mai sunt și multe alte ascunzători bune sub pod, pe maluri.

— Deci punem o echipă să facă o plimbare de la familia White pe A3035, dar ne concentrăm majoritatea eforturilor la râu și în jur?

— Așa mă gândeam, a zis Helen cu un zâmbet.

Charlie i-a răspuns vechii ei prietene, dar zâmbetul n-a reușit să ajungă și în priviri.

— Tu ești în regulă, Charlie? a întrebat Helen, hotărând că atacul direct era cea mai bună variantă. Pari un pic distrasă.

— N-am nimic, a răspuns prietena ei, coborând privirile. N-au dormit copiii azi-noapte, atâta tot.

— Atunci du-te acasă, a îndemnat-o Helen cu căldură, fără să insiste. Mâine începem la 7…

Cu o grimasă, Charlie și-a luat geanta și a plecat. Helen a urmărit-o mai îngrijorată ca oricând. Era ceva în neregulă, era evident, dar nu-și dădea seama ce. Sperase că după plecarea lui Hudson și revenirea lui Charlie la lucru, lucrurile or să intre iar în ritm, că departamentul o să fie o unitate fericită și funcțională. Și deși moralul se îmbunătățise, Charlie nu mai era ca pe vremuri, când ea și Helen erau ca două surori, în plan profesional și personal, făcându-și treaba pe străzi ziua și confesându-se una alteia seara. Helen era nașa celor două fete adorabile ale lui Charlie și petrecuse multe seri fericite acasă la ei, inclusiv câteva Crăciunuri memorabile. Atunci, Charlie era caldă, afectuoasă, deschisă și onestă. Dar nu și acum.

Să fi fost vreo problemă acasă? Ceva cu copiii? Sau problema era între zidurile de la Southampton Central? Data trecută, Charlie se întorsese din concediul de maternitate ușurată și plină de zel — era un polițist care-și iubea meseria și considera că e chemarea ei. Dar energia, entuziasmul ei se mistuiseră în ultima vreme, iar Helen se întreba dacă nu cumva de data asta regreta că s-a întors. Să se fi săturat să muncească în timp ce trebuia să aibă grijă și de copii, să fie nevoită permanent să facă echilibristică? Sau jobul o necăjea? Să fie obosită de caruselul nesfârșit de violență, criminalitate și groază? Era un gând care o deprima profund pe Helen. Ce s-ar face dacă stânca ei, sprijinul ei din ultimii zece ani hotăra că i-a ajuns? Să se fi gândit oare Charlie să-și dea demisia? Sau era ea paranoică și-și lăsa imaginația s-o ia razna?

Helen era pierdută în gândurile ei neliniștitoare când un bâzâit a făcut-o să ridice privirea. A văzut telefonul vibrând pe birou și l-a luat în mână.

— Meredith, cu ce pot să te-ajut?

— Scuze că deranjez atât de târziu, i-a răspuns legistul-șef. Dar m-am gândit că vrei să auzi ceva.

— Spune, a îndemnat-o Helen intrigată.

— Păi, am făcut niște teste pe suzeta luată din camera copilului și avem o amprentă utilă pe ea.

— Și?

— Și e a lui Andrew Berman.

Helen n-a răspuns, dar pe chip i s-a întins un zâmbet. În pofida negărilor, în pofida insistenței lui că n-a pus niciodată piciorul acasă la Martha White, aveau acum o dovadă certă că nu era așa.

I-a mulțumit lui Meredith, a închis telefonul, și-a luat cheile și a luat-o spre ușă. Fusese o zi grea, dar în ultima clipă situația se îmbunătățea, ceea ce se vedea în pasul sprinten al lui Helen când a stins luminile și a pornit pe coridor.

Capitolul 33

Charlie s-a oprit pe alee când s-a apropiat de ușa din față. Pe jumătate îi fusese groază, pe jumătate abia așteptase momentul ăsta.

Trebuise să plece de-acasă cu noaptea-n cap, așa că nu schimbase decât câteva vorbe cu copiii și încă și mai puține cu Steve. Și deși abia aștepta să le vadă pe fete, partenerul ei, dragostea vieții ei, era cel cu care-și dorea să-și petreacă seara. Erau ca soarele și luna în ultima vreme, cu vieți care aveau orare diferite, și ca urmare comunicarea era redusă, iar distanța dintre ei era tot mai mare, sau cel puțin așa i se părea lui Charlie. Spera și credea că Steve nu e genul care să calce strâmb, dar două dintre prietenele ei apropiate aveau de-a face cu urmările unor relații complicate și, sincer, cât de bine poți ajunge să cunoști altă ființă omenească?

Când a băgat cheia în broască, s-a hotărât să fie optimistă, fericită și comunicativă în seara asta. Să încerce să-și alunge îndoielile și temerile și să petreacă o seară plăcută și relaxată cu Steve. Poate doar de asta aveau nevoie. Un pahar de vin, lenevealã pe canapea, o discuție sănătoasă. N-avea să-l acuze, n-o să-l judece, dar o să-l întrebe totuși despre serviciu, să afle de ce rămânea până târziu la garaj, și astfel să-și liniștească spaimele.

Cine știe, poate că dacă fetele erau adormite, puteau să se ducă și ei la culcare devreme. Trecuse o veșnicie de când nu-l mai dusese în pat și-i lipsea atingerea lui.

Ușa s-a deschis și Charlie a intrat. A lăsat în urmă întunericul și a simțit brusc cum i se ridică moralul. În căsuța lor era cald și plăcut, iar din bucătărie îi ieșea în întâmpinare o aromă înviorătoare de lasagna. Brusc, s-a simțit ca o proastă că dramatizase așa de tare lucrurile, când nu era nimic concret în neregulă. Nu era momentul să-și închipuie probleme, acum era momentul pentru paste, Barolo și un pic de pauză. Era încurajator că era liniște în casă și spera că fetele dormeau adânc la etaj.

A intrat zâmbind în bucătărie și și-a atârnat geanta pe un scaun. Dar chiar atunci i-a stat inima. Lângă chiuvetă, cu mâinile până la coate în vase, era mama lui Steve, Pam. Femeia, care avea peste 70 de ani, s-a întors și i-a zâmbit larg nurorii ei.

— Bună, Charlene. Cum ți-a mers azi?

— Bine, mersi, a răspuns ea sec. Unde-i Steve?

— Ah, a trebuit să stea iar târziu la muncă, m-a rugat pe mine să mă ocup de copii. Nu-ți face griji, fetele au fost minunate. Au mâncat, le-am făcut baie și acum dorm ca niște îngerași. Serios, nu puteau fi mai drăgălașe de-atât.

A spus-o ca și cum ar fi fost convinsă că o s-o umple pe Charlie de mândrie, fericire, chiar și recunoștință. Dar în realitate, ei nu-i venea decât să plângă.

Capitolul 34

Helen gonea pe drum, relaxată, mulțumită și simțind că situația este sub control. În lumea ei, erau foarte puține victorii ușoare, puține cazuri clare, însă în seara asta se simțea încrezătoare și liniștită, sperând că Marthei White i se va face în curând dreptate. În mod normal, se grăbea spre casă, dornică să ajungă în refugiul ei, dar în seara asta era hotărâtă să nu fugă speriată, să se bucure de peisajul și sunetele nopții, ținând totuși un ochi vigilent asupra celor din jur. Putea să rămână alertă și vigilentă fără să plece de la premisa că orice mașină care trecea și orice pieton care zăbovea era pus pe rele.

A redus viteza la sub 50 de kilometri pe oră și a admirat peisajul de noapte al Southamptonului. Un grup de suporteri exuberanți încerca să se urce pe un felinar, doi adolescenți îmbătați de dragoste ocolindu-i și grăbindu-se în josul străzii. Ceva mai departe, câțiva oameni alergau, alții își plimbau câinii și mai era și nelipsitul hipster pe scuter electric. I s-a părut că a depistat o privire admirativă când tânărul i-a văzut motocicleta, dar n-a stat să se lămurească. Astă-seară voia să privească înainte, nu înapoi.

După cinci minute, intra pe strada unde se afla blocul ei, deja gândindu-se la seara relaxantă care o aștepta.

Poate un pic de yoga ca să se detensioneze, niște curry thailandez făcut în casă și apoi plăcerea ei vinovată — câteva episoade de Brooklyn Nine-Nine. Știa că era tâmpit, dar era cât se poate de fericită când se așeza pe canapea și lăsa râsetele să treacă peste ea.

S-a apropiat de rampa parcării, a întors motocicleta și a început să coboare. Chiar atunci, grilajul de oțel care bloca accesul spre parcarea subterană s-a trezit la viață, simțind-o că se apropie. Cu o ușurință exersată, s-a strecurat pe sub el, aproape atingând cu casca marginea grilajului. A tras pe locul ei rezervat, a oprit motorul și a scos cricul, după care a coborât repede și și-a pus casca sub șa. Relaxată și mulțumită, a traversat cu pas grăbit parcarea și

s-a îndreptat spre scări, nerăbdătoare să ajungă în refugiul apartamentului ei.

În parcare era o liniște de mormânt, sfâșiată doar de bâzâitul benzii de lumini. De obicei, liniștea asta lipsită de viață i se părea deprimantă — cumva emblematică pentru existența ei izolată, uneori chiar singuratică —, dar în ultima vreme nemișcarea și siguranța pe care le promitea i se păreau mângâietoare. Însă în seara asta era ceva diferit. Nu putea spune exact ce, dar în timp ce mergea pe podeaua murdară spre casa scării, nu încăpea îndoială că atmosfera părea… ciudată. Avea un nod în stomac și nu putea scăpa de senzația sâcâitoare că nu era singură, că s-ar putea să fie chiar urmărită.

A încetinit pasul și a cercetat subsolul, căutând un potențial agresor. Prudentă, a trecut de la o mașină la alta, aruncând priviri neliniștite printre ele, dar nu pândea nimeni. Oare pericolul era doar rodul imaginației ei? Se lăsa copleșită de teamă? Era tentată să se arunce spre scară, să fugă de anxietate și paranoia, dar rămânea încremenită locului, încercând să vadă prin umbrele din parcarea întunecoasă. Instinctul îi spunea că e ceva în neregulă, că mai există o prezență aici, rău-voitoare și amenințătoare.

— Alo?

Vocea i-a răsunat din pereți, fără să capete niciun răspuns.

— Știu că ești aici, ce-ar fi să ieși să te văd la față?

În timp ce lansa provocarea, a trecut cu privirea peste mașinile din jur. Trecuse deja o dată printre ele și nu găsise pe nimeni. Să fi pândit cineva pe sub mașini? Sigur nu, ar fi fost aproape imposibil să încapă dedesubt și nici n-ar prea fi avut condiții să pună la cale o ambuscadă. Și atunci, unde? Singurele posibile ascunzători erau în spatele unuia dintre stâlpii masivi de beton care sprijineau tavanul. Erau patru, iar Helen s-a dus spre cel mai apropiat. Era posibil să pândești din spatele pilonilor, care ar fi putut ascunde o persoană când intrase și parcase. Dacă era cineva care o aștepta, cu siguranță acolo era.

Avansase rapid și era la doar câțiva metri de stâlp, s-a oprit să se pregătească. Și acum, în liniștea de mormânt, a auzit. Slab, dar ușor de recunoscut imediat, sunetul unei respirații. Avusese dreptate, era un intrus aici.

Cum să se apere cel mai bine? Orice element de surpriză dispăruse de-acum — pentru ambele părți —, dar poate că dacă făcea ea prima mișcare, putea să preia inițiativa. Și-a scos bastonul, l-a extins fără zgomot, apoi a făcut un pas înainte.

Brusc, intrusul a făcut un salt. Lui Helen i-a sărit inima când a văzut silueta întunecată țâșnind din ascunzătoare și s-a pregătit să respingă un atac, însă potențialul agresor nu venea spre ea, ci se îndepărta, spre rampa de ieșire. Fără să se gândească, a pornit după el. Se mișca atât de repede, disperat să treacă pe sub grilajul care cobora acum, însă Helen a sărit înainte și a întins mâna spre el.

Preț de o clipă, a crezut că l-a prins cu degetele înmănușate de brațul stâng, însă bărbatul s-a smucit disperat și a scăpat. Dezechilibrată, Helen s-a împleticit și a dat cu un genunchi de beton, după care s-a ridicat și a pornit mai departe.

Grilajul își continua coborârea constantă, dar nu exista nicio garanție că o să-i blocheze calea fugarului, așa că Helen a grăbit pasul. Silueta care încerca să fugă era la doar câțiva metri de siguranța străzii, dar ea știa că-l poate prinde. Un placaj de rugby bine sincronizat l-ar doborî la pământ, unde era convinsă că-l poate neutraliza. Însă sincronizarea era totul — trebuia să se arunce exact la momentul potrivit — și s-a pregătit să sară.

A simțit-o înainte s-o vadă. O ușoară încetinire a pasului, mișcarea bruscă a umărului… apoi agresorul s-a întors spre ea. Simțind pericolul, Helen s-a smucit în spate, iar străfulgerarea lamei argintii lungi i-a trecut la nici trei centimetri de gât. S-a oprit și s-a pregătit pentru încă o lovitură, dar, spre groaza ei, atacatorul se răsucise înapoi și deja se rostogolea pe sub grilaj. Helen a reacționat, dar prea târziu, iar grilajul a ajuns jos înainte să poată trece și ea. S-a izbit în el, făcându-l pe agresor să-i arunce o privire rapidă înspăimântată. A văzut o fulgerare de păr deschis la culoare, o față nebărbierită transpirată, apoi intrusul a dispărut, gonind pe rampă.

Disperată, Helen a apăsat butonul de control manual, dar știa că e prea târziu. Grilajul era vechi și lent — atacatorul avea să fie departe când reușea ea să iasă pe rampă. A lovit în grilaj, vărsându-și frustrarea, dar strigătul ei chinuit nu i-a adus nicio ușurare. Avea nervii întinși, creierul parcă era în flăcări și

tot trupul reacționa la constatarea zdrobitoare că Alex Blythe își punea în sfârșit în practică amenințarea.

Cineva — un asasin fără chip — pătrunsese în seara asta în blocul ei, pândind în locul ăsta întunecat, hotărât să-i înfigă cuțitul în spate. Ideea de a sângera de moarte pe podeaua asta rece, cu pete de ulei, a făcut-o să se cutremure și a fost cuprinsă de o senzație dezgustătoare de groază. Dintr-odată, toate precauțiile ei au părut fără speranță, sortite eșecului, pentru că nu știa cum ar fi putut spera să scape de atenția unui asasin hotărât și disperat. N-avea niciun rost să nege — nu mai avea mult timp la dispoziție. O pândea moartea, așteptând momentul oportun să lovească.

Singura întrebare era când.

Capitolul 35

A tras de mâner, dar ușa n-a cedat. Mulțumită, Emilia a plecat de la ușa din spate, s-a oprit să verifice fereastra de la bucătărie, după care s-a dus în salonaș. Clema de prindere a ferestrei batante late nu era închisă bine, așa că a împins-o până la capăt, după care a blocat-o. Mai bine să fie prudentă și să nu-i pară rău mai încolo.

Ieșind din salon, și-a continuat turul, verificând ușa din față și apoi urcând la etaj. Era conștientă de ironia acestor controale, dar fiind singurul adult dintr-o gospodărie haotică și aglomerată, n-avea de gând să riște nimic. Totuși, i se părea amuzant când se gândea că peste tot în oraș, în seara asta, locatarii agitați urmau un ritual asemănător, dornici să țină departe forțele întunecate. Iar dorința apăruse datorită cuvintelor ei. Articolele ei din Evening News își atinseseră cu siguranță ținta, pentru că pe contul de Twitter al ziarului se revărsaseră întrebări neliniștite și speculații înspăimântate și fuseseră anunțate zeci de situații despre siluete suspecte care pierdeau vremea prin zone rezidențiale. În mod normal împăcați cu lumea, oamenii din Southampton erau speriați în seara asta și vedeau ucigași în orice umbră.

Știrea avea să se tot întindă, era convinsă. Echipa lui Grace avea se pare pe cineva în custodie, dar chiar și dacă reușiseră să-l aresteze pe făptaș, impactul uciderii brutale a Marthei White avea să fie resimțit săptămâni la rând.

Conform sursei ei de la morgă, arma folosită fusese un topor — ceea ce Emilia avea de gând să dezvăluie mâine publicului. Asta o să pună gaz pe foc, ca și alte elemente ale acestei crime șocante — victima tânără, bogată și frumoasă, potențialul pericol pentru bebelușul adormit, frenezia atacului. Și cu toate astea, ce-i afecta cel mai mult pe localnici era ideea înspăimântătoare a invadării casei, a cuiva care-ți intra în casă în timp ce dormi. Orice idee de siguranță, de securitate și confort dispărea odată cu gândul la un bărbat cu mască de schi (de ce să eviți clișeele?) care pășește pe covor, însetat de

violență și vărsare de sânge. Era o imagine care, odată ce-ți intra în cap, era greu de scos, iar Emilia nu făcea excepție, în pofida detașării profesionale și a complicității la nașterea panicii. Îi iubea pe frații ei și era, în egală măsură, și frustrată de ei, dar cu siguranță nu voia să li se întâmple nimic rău. N-avea să-și asume niciun risc atâta vreme cât se afla în libertate un nebun înarmat cu un topor.

Când a ajuns pe palierul de sus, a încercat ultima fereastră, apoi a coborât din nou în dormitorul ei. A întredeschis ușa și l-a văzut pe Sam, sprijinit de perne în patul ei, goliciunea lui fiind acoperită de pilota ei voluminoasă. Părea relaxat, fericit și cât se poate de treaz, ceea ce a mulțumit-o peste poate, fiindcă era gata pentru runda a doua. Și dacă te puteai lua după prima repriză de amor, o mai aștepta o grămadă de distracție. Emilia și-a zâmbit și a intrat în cameră, închizând ușa și lăsând în urmă întunericul.

Ziua a treia

Capitolul 36

Bricheta i-a scăpărat în mână, apoi s-a trezit la viață o flacără viguroasă, care a jucat în briza rece. Japhet Wilson s-a aplecat și și-a aprins țigara, simțind pe obraz căldura focului. Preț de o clipă, a zăbovit și s-a bucurat de senzație — flacăra era singura sursă de căldură și lumină în dimineața geroasă de ianuarie.

Era una dintre diminețile alea mohorâte de iarnă care sleiesc sufletul — cenușie, de rău augur și lipsită de viață. Se luptase mult cu el să se dea jos din pat, s-o lase acasă pe logodnica lui dragă, dar îl chema datoria, deci de-asta se afla acum pe podul Cobden, înconjurat de polițiști în uniformă și echipa de căutare bine echipată. Așteptau doar semnalul de pornire de la detectivul-inspector Grace, ceea ce-i permitea lui Wilson câteva minute în care să se bucure de o țigară impertinentă. Îi jurase lui Juliet că se lăsase deja — și chiar încerca să limiteze numărul la doar câteva pe zi —, dar în realitate dependența lui de nicotină era prea puternică, rezultatul prea multor ture începute în zori și al zilelor nesfârșite în care aștepta, aștepta și tot aștepta să se întâmple ceva. Era jenat de înșelătorie, de stratagemă, dar nu era încă pregătit să se lase complet, și de-asta avea întotdeauna un pachet în torpedoul mașinii, ascuns discret după o lanternă.

— Îmi dai și mie una?

S-a întors brusc, iritat că a fost surprins de apropierea șefei. Helen Grace era practic lipită de el, apăruse ca prin minune din ceața care plutea pe râul Itchen.

— Sigur, șefa.

În graba lui, a bâjbâit cu pachetul, stingherit și neîndemânatic. Se aștepta s-o vadă pe Grace zâmbind la stângăcia lui, dar în dimineața asta chipul ei rămânea curios de inexpresiv.

— Uite aici!

Ea a luat țigara și a acceptat focul pe care i l-a oferit, după care a tras adânc în piept. Apoi s-a întors dinspre el și a expirat fumul îndelung, aruncând priviri spre ceilalți polițiști. Wilson a aruncat țigara pe jos și a stins-o, dar a rămas tăcut, în așteptarea ordinelor. Totuși, spre surprinderea lui, Grace n-a zis nimic și a rămas cu ochii la mulțimea adunată. Tăcerea stăruia — de fapt, chiar se întindea —, iar Wilson s-a simțit până la urmă obligat să vorbească.

— Avem o echipă la casa familiei White și cred că și aici suntem gata de treabă.

Tot nimic din partea lui Grace.

— Oamenii sunt echipați și încălțați corespunzător. Ne gândeam să începem pe malul de est și să ne îndreptăm spre sud, pentru că albia canalului e mai umbrită acolo, un posibil loc mai bun de aruncat lucrurile nedorite. Dacă nu găsim nimic, o să încercăm spre nord, după care o să trecem pe malul de vest. Echipajul de scafandri ajunge într-o oră. O să intre în apă imediat ce ajung și o să urmeze un tipar de căutare similar cu cel al echipei principale…

Wilson își dorea să pară profesionist, hotărât, un polițist dispus și bucuros să-și asume responsabilitatea. Era de fapt jalnic cât de dornic era s-o impresioneze, ce agitat se simțea în preajma legendarei Grace, și totuși nu se putea abține. Era o mișcare importantă pentru el, o treaptă spre lucruri mai mărețe poate și-și dorea cu disperare respectul și sprijinul ei. Dar, spre dezamăgirea lui, aproape că părea să nu-l fi auzit.

— Vreau polițiști comunitari pe pod și pe ambele maluri, te rog, a spus ea încet, întorcându-se spre el. Să oprească pe oricine ar fi putut fi în zonă în noaptea aia.

— Bineînțeles, mă ocup imediat.

Grace a încuviințat și s-a îndepărtat, apoi s-a oprit și s-a întors din nou spre el.

— Tu ești OK? Te integrezi bine?

Întrebarea l-a luat prin surprindere și o clipă n-a știut ce să spună.

— Ăă, da, sigur. Îmi place la nebunie.

A murit în tăcere pe dinăuntru, exuberanța școlărească a entuziasmului fiind total nepotrivită cu lumina bolnăvicioasă a zorilor și cu cazul brutal pe care-l anchetau. Aproape că se aștepta s-o vadă râzând de el sau măcar zâmbind sardonic, dar ea n-a făcut decât să dea absent din cap, ca și cum răspunsul lui era exact cel așteptat.

— E bine. Ține-o tot așa…

I-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a grăbit spre motocicletă, cufundată în gânduri. Wilson rămăsese încremenit, nedumerit de scurta discuție. Știa că șefa lui avea multe pe cap, după încheierea cazului Blythe, dar în ultima vreme părea să fi avut un nou puseu de energie și hotărâre, probabil rezultatul câtorva anchete de succes. Însă azi părea dezorientată, distrasă și nefericită. Se întâmplase oare ceva? Și dacă da, o să ajungă să afle despre ce era vorba? Sau o să rămână veșnic pe dinafară, trăgând cu ochiul înăuntru?

Riscase mult când venise aici, lăsând un post cât se poate de bun la Londra și târând-o pe Juliet departe de familia ei ca să se stabilească într-un oraș nou — acum se ruga să fi făcut alegerea bună. Pe hârtie, părea să nu încapă nicio îndoială, o ocazie să lucreze în Departamentul Cazuri Majore cu cele mai mari succese din țară, să învețe de la un comandant faimos, dar acum nu mai era chiar sigur. Grace era o legendă vie — neînfricată, invincibilă, o forță a naturii —, însă azi părea să fie doar o umbră, tristă, tulburată, mina ei palidă potrivindu-se perfect cu vremea fără viață.

În realitate, nu mai văzuse niciodată pe cineva care să pară atât de bântuit ca Helen Grace azi.

Capitolul 37

Nicholas Martin se uita plin de dispreț la oglinda din baie, dezgustat de figura din fața lui. Se disprețuia de multă vreme, dar azi sila atinsese un nou nivel. Cândva, fusese o prezență impunătoare — un profesor chipeș, carismatic —, dar nu mai era cazul. Bărbatul pe care-l vedea era o caricatură a celui care fusese odată.

S-a scărpinat pe bărbia nerasă și a dat drumul la robinet. A luat în mâini apă fierbinte și și-a aruncat-o pe față, savurând șocul resimțit de corp, viața și energia pe care i le aducea durerea. Și-a întins spumă în barbă și a luat apoi în mână briciul. Însă lama îi tremura în mână, în ritmul panicii. Brusc s-a întors în locul ăla, cu Helen Grace pe urmele lui pe betonul neiertător, cu sunetul pașilor bubuindu-i în urechi. Nu se gândise la nimic altceva în cursul nopții lungi fără somn. Cât de aproape fusese să fie descoperit. Cât de aproape ajunsese de dezastru.

— Să nu stai prea mult, trebuie să fac duș și să plec…

Siobhan a trecut prin dreptul ușii deschise, fără să-și dea seama de teroarea care-l stăpânea. Nicholas a mormăit un răspuns și a închis ușa, rușinat de letargia lui îngrozită. A ridicat din nou mâna, dar trupul tot refuza să se supună. În cap îi zvâcneau întrebări. Ce-ar fi făcut dacă-l prindea Grace?

Ce-ar fi zis? Cum ar fi încercat să explice ambuscada lui eșuată?

Era o mică minune că scăpase; grilajul de securitate care cădea trepidând l-a separat de urmăritoare la momentul oportun. N-avea însă de ce să se felicite, oricât de ușurat era — dăduse greș, dăduse greș cât se poate de limpede. Ocărându-se pentru prostie, se grăbise spre casă, hotărât să renunțe la planul lui nebunesc, să uite toată aventura, indiferent ce consecințe ar avea pentru el.

Dar sigur că viața nu era așa de simplă, iar hotărârea să fie puternic, să i se

opună celui care-l prigonea i se clătina în timp ce zăcea, fără somn și crispat, lângă frumoasa lui soție adormită. Mai târziu, când se împleticise și Izzy în camera lor, după un coșmar, hotărârea i-a slăbit și mai tare, reamintindu-i tot ce avea de pierdut când a dus-o înapoi în pat pe fetița lui dragă. Era o închisoare făcută cu mâna lui, din care era aproape imposibil să evadeze.

Ca la un semn, a început să-i sune telefonul. Număr ascuns. I-a stat inima și primul instinct a fost să respingă apelul, să închidă telefonul… dar știa că ar fi o greșeală. A dat robinetele mai tare și s-a mai îndepărtat de ușă.

— Da? a șoptit el. Ce vrei?

— Știi ce vreau, Nicholas.

Vocea lui Blythe era sardonică și rece ca de obicei. Doamne, ce-l mai ura, cum mai regreta că l-a căutat vreodată, intrând nevinovat direct în plasa lui.

— Și trebuie să spun că devin puțin nerăbdător.

— Mă ocup, bine? Am fost în blocul ei aseară.

— Crezi că nu știu? Ce dracu' n-a mers? Ai fugit de-acolo ca de foc.

— N-am avut ocazia, atâta tot. Trebuie să aleg momentul potrivit…

— Ai avut timp — săptămâni — să faci singurul lucru simplu pe care ți l-am cerut, a ripostat Blythe răstit. Ți-am spus — de multe ori — exact unde o să fie și când o să fie în locul ăla. Ți-am dat-o pe tavă și tu tot eziți. Dacă nu poți sau nu vrei, nu trebuie decât să spui, pentru că mai sunt și alții care ți-ar lua bucuros lo…

— Uite ce e, am zis că o fac și o s-o fac…

— Așa sper și eu, Nicholas. Pentru că ar fi mare păcat dacă ar trebui să le arăt clipurile alea lui Siobhan și copiilor. Toate elevele alea drăgălașe la dușuri…

— Încetează, bine? Am mai trecut prin asta.

Încerca să pară furios și hotărât, însă Blythe nu l-a luat în seamă.

— Ce-ar zice mămica și tăticul dacă și-ar da seama cu ce se ocupa băiețelul lor de aur? Cam jenant pentru familie, aș zice, ținând cont că taică-tu e director de școală…

— Te-ai exprimat foarte clar.

— Atunci e momentul să te exprimi și tu, a replicat Blythe. Fă-o, și fă-o curând, altfel o să suporți consecințele.

Telefonul a rămas tăcut, iar Nicholas Martin l-a scăpat pe jos. Toată hotărârea, toată energia, toată speranța păreau să-i fi pierit, vocea insinuantă a lui Blythe lăsându-l neputincios. Și-a dat seama că încă avea bricul în mână și că o parte din el era tentată să-l apese pe încheieturile mâinilor, pe gât, oriunde — orice ar fi putut să pună capăt existenței lui fără sens, pătate. Însă era imposibil, din cauza pașilor nerăbdători ai lui Siobhan în fața băii și a zgomotului pe care-l făceau copii țipând în fundal. N-avea cum să-i abandoneze, nici cum să poată suporta să fie demascat și umilit în prezența lor. Părea o nebunie, dar nu exista decât o soluție, o posibilă cale de scăpare de dezastrul iminent. Helen Grace trebuia să moară.

Capitolul 38

Să fie oare posibil? Chiar era urmărit?

Greg White a grăbit pasul, impunându-și să nu înceapă să i se năzărească diverse. Nu pusese geană pe geană și își simțea nervii întinși — nu era de mirare că-i dădea creierul rateuri. În pofida tragediei dezgustătoare care-i lovise, a violenței imposibile care le distrusese familia fericită, nu trebuia să înceapă să creadă că pericolul pândea în spatele oricărui chip.

Și-a tras haina în jurul portbebeului și s-a aplecat s-o pupe pe Bailey pe creștet. Abia dacă a reacționat, cu ochii la caruselul de imagini și sunete din Southampton Common. Greg venise aici aproape din instinct, lăsând picioarele să pășească pe calea familiară spre întinderea enormă de verde din inima orașului. Nu planificase; fusese o decizie impulsivă să-și ia fetița din brațele maică-sii, care protestase vehement, s-o înfofolească și s-o pună în portbebe, după care ieșise cu ea în frig. Știa că e o cruzime, că era nedrept, dar nu putea face față zâmbetelor afectate ale maică-sii, chipului ei încordat, durerii sale vizibile. Știa că evenimentele din ultimele două zile zdruncinaseră la fel de cumplit și viața părinților lui, însă nu avea energia mentală să gestioneze și durerea lor. Avea nevoie de oxigen, de libertate, de sentimentul că viața merge mai departe, în ciuda pierderii lor îngrozitoare.

A aruncat o privire în jur și a încercat să se implice în scena nevinovată din fața lui. Un câine care alerga după o minge, o mamă și fiica ei care mergeau la braț, o profesoară care conducea un grup de copii pe pajiște. Brusc, le-a întors spatele și s-a îndoit de mijloc, pentru că râsetele lor copilărești și bucuria pe care-o afișau păreau să-și bată joc de el, să-i aducă aminte de tot ce pierduse. Însă chiar atunci a observat o tânără care tocmai își măsura pasul, parcă atentă să nu se apropie prea tare. Chiar acum, șovăia, nesigură dacă să meargă mai departe sau să se prefacă interesată de altceva.

Deci chiar era urmărit, nu mai încăpea nicio îndoială. Și exact în clipa în care

accepta ideea asta bizară, și-a dat seama și de ce. Ea era, ziarista aia neplăcută care apăruse ieri acasă la părinții lui, punând tot felul de întrebări dureroase. Garanito? Garanita? Oare îl pândise azi-dimineață, cu gândul să-l urmărească, să-i provoace și mai multă durere? Brusc, s-a trezit că pornește spre ea, cu sângele clocotind.

— Ce dracu' crezi că faci?

Ajunsese la ea într-o clipă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am ieșit la plimbare cu fiica mea, a continuat el înfuriat.

— Voiam doar să văd cum vă descurcați, Greg. Cum faceți față?

Greg a rămas fără cuvinte în fața îngrijorării ei atât de false și de neconvingătoare.

— Ce dracu' crezi că facem? Dispari de-aici până nu chem…

— Voiam doar să-ți pun câteva întrebări…

— NU!

Cuvântul îi țâșnise din gură și făcuse mai multe capete să se întoarcă spre ei. Spre surprinderea lui, s-a trezit nas în nas cu ziarista, cu un deget întins spre ea.

— Ne lași în pace, pe mine și familia mea. Ai înțeles?

— Nu-i momentul potrivit pentru întrebări. Dar de-o poză ce zici?

O clipă, Greg iar a rămas fără cuvinte, uluit de lipsa ei totală de rușine sau jenă. Și în timp ce stătea acolo, năucit, ziarista a scos din haină o cameră foto și a dus-o la ochi.

— Ce faci? a întrebat-o.

Clic, clic, clic.

— Pleacă de-aici, hienă nenorocită…

Dar era prea târziu. Căzuse în capcană și ziarista avea exact ce voia, o poză cu tatăl și copilul, în care bărbatul părea înnebunit, disperat, chiar ușor scos din minți.

— Dacă publici o poză cu fiică-mea, te dau în judecată până nu mai știi de tine…

Dar știa că amenințarea era goală. Chiar acum ziarista se retrăgea și își îndesa camera la loc în haină, mulțumită și triumfătoare.

— Ai grijă de tine, Greg. Și dacă vrei vreodată să vorbești, să prezinți și povestea ta, știi unde sunt…

Greg s-a întors și a pornit în grabă în direcția opusă, disperat să scape de prezența ei. Ce coșmar mai era și ăsta? Nu era destul că-și pierduse soția iubită? Avea să fie și torturat la nesfârșit? O să i se reamintească neîncetat de pierderea pe care-o suferise și cât se bucura prin intermediar restul lumii? Era cumplit, pur și simplu era prea mult, și-a strâns copilul în brațe și a luat-o la fugă, dorindu-și să se îndepărteze de această întâlnire îngrozitoare, să fugă de o soartă care știa că o să-l urmărească veșnic.

Capitolul 39

Dacă simțea presiunea, n-o arăta. Andrew Berman, mai puțin mahmur și mai sigur pe el ca ieri, stătea rezemat de spătarul scaunului și o urmărea pe Helen cu un amuzament ostil. În mod clar, avea de gând să respingă ferm orice insinuare că ar fi vinovat, să ia în râs încercările ei de a-l prinde în capcană, însă Helen nu era în dispoziția potrivită să se lase descurajată. Voia să-i stabilească limpede vinovăția, iar cazul să fie închis cât mai repede cu putință.

— Ai zis ieri că ai pătruns în grădina Marthei White în noaptea în care a murit. Poți să-mi povestești ce s-a întâmplat mai departe?

Berman s-a uitat la reportofon înainte să răspundă.

— Am mai trecut prin asta.

— Detalii, Andrew. Vreau detalii.

— Am sărit gardul și m-am dus la magazie.

— Și apoi?

— Apoi am luat-o pe alee, și atunci s-a aprins reflectorul. La început, nu eram sigur ce să fac, așa că… m-am adăpostit.

— Unde?

— Era un tufiș aproape, m-am băgat în el și am așteptat să se stingă lumina…

— Unde anume era tufișul?

— În stânga aleii, la vreo 50 de metri de casă.

Helen și-a notat ceva, după care a continuat:

— Și după aia ce s-a întâmplat?

— După aia am plecat dracului de-acolo. Habar n-am dacă era bărbată-su prin zonă, așa că….

— Dar știai că n-o să fie acolo. Nu era niciodată acasă marți seara…

— Tâmpenii. Nu știu ce pun ei la cale, cum își duc viața.

— Numai că știi, nu-i așa, Andrew? Și de-asta o prindeai pe Martha în ambuscade când era la cumpărături, când ieșea cu fetița, ca să nu mai vorbim despre spital sau la petrecerea de logodnă.

— Alea au fost pentru spectacol. Asta, ceva la inspirația momentului…

— Numai că ai venit pregătit, înarmat…

— Nu, n-a fost așa. Băusem o găleată de bere, totul mi se părea ca naiba, dar atâta tot…

— Ai forțat ușa din spate, nu? Cu un topor pe care l-ai furat de la muncă.

— Nu.

— Am trei echipe care caută chiar acum toporul ăla. Ca să nu mai vorbim de o unitate de scafandri care verifică albia râului. O să găsim toporul, haina și crede-mă că o să reușim să facem legătura între ele și tine și locul crimei. Sângele e mult mai greu de curățat decât crede lumea…

— N-am omorât-o eu.

— Încă o dată, Andrew. Și de data asta cu mai multă convingere.

— N-am omorât-o. N-am pus piciorul niciodată în casa aia nenorocită.

— Și atunci, de ce ți-am găsit amprentele înăuntru?

A rămas nemișcat o clipă, dezorientat, după care a reluat atacul.

— Ah, nu, nu ține figura asta. Dacă aveți dovezi că am fost acolo, arătați-mi-le.

Helen s-a conformat încântată.

— Îi arăt suspectului un exemplar dintr-un raport criminalistic, semnat aseară de Meredith Walker, legistul-șef de la poliția din Hampshire. Raportul demonstrează că o amprentă care corespunde suspectului a fost găsită pe o suzetă în pătuțul lui Bailey White — o suzetă ridicată de la locul crimei la doar câteva ore după ce a fost ucisă Martha White.

Berman părea consternat.

— Spune-mi, a început fetița să plângă la un moment dat? Ți-a fost teamă că o să-i trădeze Marthei prezența ta? Sau a început după crimă, și-ți punea în pericol fuga?

— Nu știu despre ce vorbești.

Era o apărare viguroasă, dar el părea agitat.

— Ai fost în casa aia pe 9. Ai ucis-o pe Martha, după care ai liniștit-o pe Bailey și ai plecat. Așa s-a întâmplat, nu?

— Nu, ți-am zis…

— Și atunci, cum de-a ajuns amprenta ta acolo?

— Trebuie să fi fost de când ne-am întâlnit pe stradă…

— V-ați întâlnit?

Disprețul lui Helen erau ucigător.

— Am sărit pe ea, am prins-o în ambuscadă, zi-i cum vrei. E singura explicație posibilă.

— Asta-i puțin cam disperat, Andrew.

— Nu, nu, e adevărul. Tocmai ieșise dintr-un grup de mame cu copii mici. Am așteptat până au plecat celelalte mame și după aia m-am apropiat de ea. Copilul a scăpat suzeta pe jos în timp ce vorbeam, am ridicat-o și i-am dat-o înapoi. Marthei nu i-a plăcut, nu i-a plăcut deloc. Mi-a zis să nu mă mai apropii de ea și de familia ei.

— Numai că tu n-ai făcut asta, nu?

— De-asta e amprenta mea pe suzetă, nu înțelegi?

— Nu, nu înțeleg. Nu înțeleg decât că mă uit la un bărbat care încearcă să scape.

— Nu-i așa.

Dar înverșunarea părea să-l fi părăsit.

— Uite ce-i, am stat de vorbă cu personalul de la Cube Bar. Știm în ce stare erai în noaptea aia, cât de dus erai. Ai depășit limita, nu? Ți-ai pus în sfârșit în practică fanteziile, i-ai plătit-o Marthei pentru toată indiferența și toate trădările. Pun pariu că erai în stare de șoc, nu? Mai mult, pun pariu că după ce-ai omorât-o nu te-ai simțit deloc mai bine, nu-i așa? De fapt, te-a făcut să te simți mai rău, pentru că, undeva în sufletul tău, încă o iubeai.

Berman se uita fix la masă, fără să spună nimic.

— Dar uite care-i treaba — cum te simți tu, n-are nicio importanță. Ce mă preocupă pe mine e ce simt Greg și Bailey White, părinții lui, familia și prietenii lor. Ce mă preocupă pe mine e să-i fac dreptate unei femei nevinovate. N-ai decât să negi cât vrei, însă eu o să am grijă să plătești pentru crima ta.

— Dar n-am făcut nimic, ți-am zis!

Izbucnirea lui era stridentă și înflăcărată, însă Helen n-a băgat-o în seamă.

— De-acum e doar o chestiune de timp. O să găsim arma crimei, o să găsim

dovezi că te-ai aflat în casă, o să dovedim că ai ucis-o pe Martha White. Crede-mă, Andrew…

S-a încruntat la el, cu furia limpede întipărită pe chip.

— … ești la capăt de linie.

Capitolul 40

Gonea pe drum, menținând un ritm înverșunat. Tura lui începea în mai puțin de cinci minute și întârziase deja de două ori săptămâna asta. Încă o greșeală și o să i se arate ușa și atunci unde ajungea? Să fie nevoit să se roage de soră-sa să-l primească să doarmă la ea? Sau mai rău, să trebuiască să se întoarcă acasă, cu coada între picioare? Nici nu suporta să se gândească.

Transpirat și fără suflare, Harry Coulter a aruncat o privire la ceas.

— Rahat…

Era mai rău decât crezuse. Mai avea fix două minute să ajungă la muncă dacă voia să evite furia șefului. Instinctiv, a luat-o la fugă, dar chiar atunci l-a lovit durerea de cap de după tequila. Când o să se învețe minte? Ceruse în mod special o tură în plus pentru dimineața asta, disperat să strângă bani pentru avans, de ce ieșise cu băieții aseară? Luptându-se cu durerea, a mers mai departe, trecând în grabă peste podul Cobden. În două minute, o să fie o să fie echipat complet și o să se apuce de treabă și după aia totul o să fie în regulă — câtă vreme nu vorbea nimeni prea tare cu el sau nu-i cerea ceva prea complicat.

Când a ajuns în mijlocul podului, a dat totuși peste un obstacol.

— Ce dracu’?

Cu ce greșise să merite așa ceva? În celălalt capăt al podului erau polițiști care-i opreau pe trecători. Probabil fusese vreun jaf sau ceva de genul ăsta, dar orice ar fi fost, n-avea timp de-așa ceva. A încetinit pasul, și-a cântărit opțiunile, a așteptat o clipă până au fost toți polițiștii prinși în discuții… apoi a pornit.

A înaintat în forță și a găsit o breșă printre trecători. Dacă reușea să se

strecoare neobservat, putea ajunge la timp pe șantier. Nu trebuia decât să stea cu capul în pământ și să nu se oprească.

— Domnule?

A auzit, a știut că lui i se adresa, dar a mers mai departe. Ce-aveau să-i facă? Să-l aresteze?

— Domnule?

Mai tare de data asta, dar el tot nu s-a întors, n-a dat nici cel mai mic semn că ar fi auzit. Aproape că trecuse, mai avea doar câțiva metri…

Dar atunci a lovit dezastrul. Un polițist solid a pășit în fața lui, cu mâna ridicată ca să-l oprească. Blocat, nu mai avea de-ales și a trebuit să intre în joc, mimând surprinderea.

— Scuze, eram departe…

— Nicio problemă. Căutăm doar martori, și mă întrebam dacă ne puteți acorda două minute.

Două minute pe care Harry nu le avea.

— Sigur, ce vă interesează?

— Ne întrebam dacă ați fost în zonă în seara de 9 ianuarie, între orele 22 și 23.

Lui Harry i-a stat iar inima. Sigur că fusese, fusese aici în fiecare seară săptămâna asta. Dar putea să recunoască?

Simțindu-i ezitarea, polițistul a continuat:

— Dacă da, l-ați observat cumva pe acest domn pe-aici?

Fericit, Harry i-a luat foaia tipărită din mână. Odată ce confirma că nu-l știe pe tip, avea să fie liber s-o ia la goană, de data asta înarmat cu o explicație pentru întârziere. Și-a coborât privirea spre poză, apoi a încremenit. Pentru că

l-a recunoscut.

De fapt, îl văzuse chiar pe podul ăsta, cu două seri înainte.

Capitolul 41

Helen era atât de cufundată în gânduri și desprinsă de ce era în jur, că aproape că a intrat în Charlie. Experimentata polițistă avea brațele pline de dosare și se îndrepta în viteză în direcție opusă pe coridor, reușind să se oprească brusc chiar înainte să intre una în cealaltă. Totuși, unul dintre dosare i-a scăpat din mână, a căzut pe podea și toate foile dinăuntru s-au împrăștiat pe mocheta uzată.

— Vina mea, stai să…

Helen s-a aplecat fără probleme, a cules foile rătăcitoare și le-a pus la loc în dosar. S-a ridicat și i le-a dat înapoi lui Charlie, care a reușit un zâmbet obosit. Helen era șocată de purtarea ei. Nu puteai să nu-i vezi înfățișarea plăcută, dar în dimineața asta avea pielea extrem de palidă și cearcăne sub ochii injectați.

— Ești bine, Charlie? Arăți de parcă ai avut o noapte nebună…

— Aș vrea eu, a răspuns ea încet.

— Și atunci, ce-i? a continuat Helen, coborând glasul. Scuze că-s așa directă, însă arăți ca naiba…

O gândise ca pe o glumă, dar, spre groaza ei, Helen a văzut că vechii ei prietene îi dau lacrimile și că e copleșită de emoții. Șocată, și-a trecut brațul printr-al lui Charlie.

— Bine, vii acum cu mine.

Și cu asta, a dus-o pe ieșirea de incendiu, în curtea de fumat.

După cinci minute, erau așezate în colțul ăsta părăsit de la Southampton

Central, Charlie cu o ceașcă de ceai, iar Helen trăgând dintr-o țigară.

— Glumești?

Chipul lui Charlie sugera că nu.

— Dar e vorba despre Steve… a insistat Helen. Te iubește la nebunie.

— Așa credeam…

— Sigur că te iubește. Iartă-mă, Charlie, dar nu pot să văd…

Charlie părea oarecum calmată de siguranța lui Helen, însă rămăsese tot neliniștită și distrasă.

— Asta te-a ros în ultima vreme, de-asta erai atât de nefericită?

Prietena ei a ridicat din umeri, jenată. Lui Helen îi era rușine că era mulțumită de reacția lui Charlie, pentru că se temuse că e vorba de serviciu — sau chiar de ea. Dacă era doar paranoia, cu asta sigur se putea descurca, nu?

— A zis sau a făcut ceva care să te facă să crezi că joacă în deplasare?

— Nimic concret, a recunoscut Charlie. Dar e foarte secretos, rareori e acasă seara, își găsește întotdeauna scuze despre unde a fost și… și pur și simplu se pare că nu mai petrecem niciun pic de timp împreună.

— Dar nu-i normal, când aveți doi copii și lucrați amândoi?

Helen știa că vorbește în necunoștință de cauză, nu știa nimic despre relațiile normale, funcționale, însă a insistat.

— Asta-i partea grea, nu? O etapă prin care trebuie să treceți?

— Poate… doar că… doar că e instinctul, a răspuns Charlie tristă. Un sentiment că e ceva în neregulă. Suntem împreună de zece ani și poate că… nu știu… poate că după o vreme dispare scânteia. Nu din partea mea, dar poate dintr-a lui…

— Serios? Cum să fie posibil așa ceva? Ești superbă.

— Aș vrea eu! Sunt o umflată inutilă, care nu-i de folos nimănui. Nu stau suficient cu Steve sau cu copiii și nu prea fac minuni nici la serviciu…

— Nu, nu, nu. Asta nu accept.

Helen a făcut un pas înainte și a prins-o afectuos de umeri.

— Ești o soție, mamă, prietenă și polițistă extraordinară. Niciodată mai puțin de-atât, ne-am înțeles?

Charlie a încuviințat, dar nu părea să fie convinsă.

— Însă îmi dau seama că-ți faci griji și trebuie să te ocupi de asta. Ceea ce înseamnă să vorbești cu Steve. Să tragi niște sfori, să trimiți copiii la soacră-ta și să petreci o seară cum se cuvine cu el. Să-i spui cum te simți, că ai fost îngrijorată…

— Detestă discuțiile astea.

— Nu pentru el îmi fac griji, îmi fac griji pentru tine, a contrazis-o Helen cu căldură, dar ferm. Nu știu multe despre lucrurile astea, dar știu că dacă nu-ți înfrunți teama, dacă nu spargi bășica, atunci anxietatea și nefericirea n-or să facă decât să sporească. Vorbește cu el, Charlie, te rog. Și, crede-mă, o să fie totul bine.

În cele din urmă, cuvintele ei au părut să-și atingă ținta. Charlie a părut încurajată de discursul ei și i-a revenit culoarea în obraji; tocmai era pe punctul să-i răspundă lui Helen, când au fost brusc întrerupte. Ușa care dădea în curte s-a deschis și, spre surprinderea lui Helen, în prag a apărut fața roșcată a lui Jennings, fără suflu și cu un aer insistent.

— Scuze că te deranjez, șefa. Dar avem un martor.

Capitolul 42

— Spune-mi exact ce-ai văzut.

Tânărul o privea precaut pe Helen. Erau pe malul râului, în umbrele aruncate de podul Cobden, sub privirile vigilente ale șefului tânărului inginer de telefonie, pe care detectivul-agent Wilson încerca să-l distragă.

— Nu-i vorba despre tine, nu-i cazul să-ți faci griji, l-a liniștit Helen. Vrem doar să aflăm detalii despre întâlnirea din seara aia.

Martorul a părut calmat de cuvintele lui Helen și i-a revenit în sfârșit glasul.

— Păi, făceam niște cablări la o cutie de racord la adăpostul podului, bine?

Helen a încuviințat încurajatoare.

— Trebuia să lucrăm noaptea târziu, din cauza traficului din zonă. Schimbul meu era de la 21 până la 2.

— Am înțeles.

— Mă rog, începusem schimbul de vreo oră când a apărut tipul ăsta…

Coulter a arătat spre foaia cu fața lui Berman.

— Ești sigur că el era?

— Absolut. A stat destul de mult aici și am mai și vorbit nițel…

— Ai vorbit cu el? a întrebat Helen surprinsă.

— Păi, în mod normal nu s-ar fi întâmplat. Șeful preferă să ne vedem de treabă. Dar părea să aibă probleme atât de mari, că m-am gândit că mai bine

vorbesc cu el…

— În ce stare era?

— Părea cumva… pierdut. Trebuie să fi stat pe podul ăla jumate de oră sau mai mult, și s-a uitat la apă. Sincer să fiu, mă simțeam cam aiurea, nu eram sigur ce pune la cale. Dar după aia și-a scos haina, s-a urcat pe zidul podului, ca și cum voia să sară sau așa ceva…

— Și atunci?

— Păi, atunci am lăsat baltă ce făceam și am urcat acolo, am încercat să stau de vorbă cu el…

— Și a reacționat?

— Nu prea. M-a văzut, însă era beat mort și cu mințile împrăștiate. L-am întrebat dacă era OK, dacă puteam să sun pe cineva, dar a mormăit ceva și a plecat.

— În ce direcție?

— Pe-acolo, a răspuns Coulter și a arătat cu mâna. Spre Bitterne Park.

— Și haina? a insistat Helen. A luat-o cu el?

— Nu. A plecat fără ea, deși era ger de crăpau pietrele. L-am strigat, dar nu m-a mai auzit.

— Și unde-i acum?

— Am luat-o de-acolo, în caz că se întoarce. E încă în cabină, dacă vreți să aruncați o privire la ea.

Lui Helen i-a stat inima, dar a continuat.

— Și la ce oră se întâmpla asta? Exact, te rog…

— Cum am zis, a apărut pe la ora 22.

— Ești absolut sigur? E foarte important.

— Da, clar, am auzit clopotele de la St Stephen.

— Și a stat pe pod…?

— Cel puțin jumătate de oră. Probabil că a plecat pe la 22:35 sau 22:40. Destul de repede după asta i-am dat un mesaj șefului și l-am întrebat ce-ar trebui să fac. Pot să vă arăt mesajul, dacă vreți…

Helen a încuviințat, însă era deja cu mintea în altă parte. Fusese convinsă că l-au găsit pe autorul crimei brutale, dar pe măsură ce martorul continua să povestească și căuta fericit prin telefon, un lucru devenise cât se poate de limpede.

Andrew Berman nu avea cum s-o fi omorât pe Martha White.

Capitolul 43

— Ești sigură că nu-i el?

Comisarul-șef Peters nu făcea nicio încercare să-și ascundă nici surpriza, nici neplăcerea. Cu toate astea, Helen refuza să-și mute privirea, refuza să se lase intimidată.

— Pe cât de sigură pot să fiu în stadiul ăsta. După cronologia pe care-o avem e imposibil și am și recuperat haina pe care-o purta Berman în noaptea aia. Nu e nicio urmă de sânge pe ea, nici alte dovezi criminalistice evidente care să facă legătura dintre el și locul crimei.

— Și amprenta de pe suzetă?

— Are o explicație pentru ea și corespunde cu ce știm despre interacțiunile lui cu victima în perioada de dinaintea morții ei.

— Și atunci cu ce rămânem? O urmă parțială de încălțăminte pe care pare să o poată explica…

— Da, cam atât, a recunoscut Helen, încasând lovitura. Cred că Berman a fost acolo în noaptea crimei, dar instinctul îmi spune că nu minte. S-a dus acasă la ea, s-a gândit mai bine, după care s-a îndreptat spre Bitterne Park. Tot ce știm despre noaptea aia sugerează că era foarte deprimat și mărturia lui Harry Coulter susține varianta asta — cred că Berman avea gânduri potențial sinucigașe și era mai interesat să-și ia propria viață decât pe-a Marthei White.

Peters a expirat teatral și s-a dus spre geam. Preț de o clipă, în birou s-a lăsat o tăcere apăsătoare, până când a vorbit, într-un târziu:

— Deci n-am avansat deloc.

— N-aș spune asta, dar e adevărat că trebuie să reevaluăm dovezile, lista de suspecți…

— Ai de gând să anunți tu presa sau trebuie să le spun eu? a întrerupt-o Peters abrupt. Deja ne fac praf pe tema asta. Garanita a convins jumătate de oraș că există un psihopat în libertate.

— Mă ocup eu de ea.

— Mi-aș dori foarte tare. Pentru că zici că am ajuns de râsul lumii.

Când folosea pluralul, se referea la el.

— Sunt convinsă că o să facem progrese concrete în scurt timp, l-a liniștit Helen. E o crimă foarte neobișnuită și sunt convi…

— Ești în stare, Helen?

Întrebarea era atât de neașteptată și de scandaloasă, că o clipă nici n-a știut cum să reacționeze.

— Pentru că dacă ai vreo îndoială că ai capacitatea să rezolvi problema, aș prefera să-mi spui acum.

— Sunt bine, domnule. Mai bine ca oricând.

— Ar fi întru totul de înțeles să te simți împovărată, distrasă, hărțuită chiar de evenimentele din ultimele câteva luni…

— Dacă vă referiți la Alex Blythe, pot să mă descurc, a contrat Helen, părând mai sigură decât era în realitate. M-am confruntat și cu lucruri mai rele.

— Dar dacă ai așa ceva care-ți atârnă asupra capului, n-are cum să nu-ți submineze moralul, energia, hotărârea. Așa că dacă simți nevoia să te dai deoparte, fie și numai temporar…

— Nu este necesar.

— Poate chiar să ceri ajutor profesional.

— Am spus că sunt în regulă.

Voia să pară hotărâtă și să dea impresia că deține controlul, dar în tonul ei se simțea o asprime, o aciditate pe care Peters n-avea cum să n-o observe.

— Echipa lucrează bine, acum avem o unitate bună, facem progrese.

Peters nu părea s-o creadă. Sau nu voia s-o creadă.

— Ca să fiu sinceră, domnule, ce „subminează moralul" e că rolul, capacitatea, starea de spirit sunt puse fără motiv sub semnul întrebării.

Era o opoziție, o provocare vădită în fața superiorului ei și a scenariului distorsionat despre cum abilitățile ei păleau. Iar el părea bucuros să o evite.

— Nu despre asta-i vorba. Pur și simplu pun problema, ca să putem face ce-i mai bine pentru toată lumea…

— Cu tot respectul, exact asta faceți. Și este foarte, foarte nefolositor.

De data asta, Peters nu mai avea nicio replică facilă, șocat de vehemența reacției ei. Helen știa că depășește cu mult limitele, dar era deja furioasă și nu mai putea opri cuvintele.

— Știu că nu mă agreați, că vă îndoiți de mine…

— Ei, haide, Helen. Nu fi a…

— Dar o să vă amintesc că avem un ucigaș de prins. Și fiecare secundă pe care o petrec justificându-mă este timp pierdut, care ar putea fi folosit ca să-l urmărim. Mă întrebați dacă sunt bine, dacă sunt în stare să-mi fac treaba, de ce am nevoie ca să închei cu succes cazul. Păi, o să vă spun ce-mi trebuie…

L-a privit încruntată, cu flăcări în ochi.

— Am nevoie să fiu lăsată în pace să-mi fac treaba.

Capitolul 44

— Așa, veniți încoace, toată lumea…

Vocea lui Helen tuna în centrul de comandă, furia și revolta ei ridicând volumul mai mult decât era strict necesar. Echipa a părut să-i sesizeze frustrarea, toți ridicându-se de la birouri și venind în grabă la ea.

— În caz că n-ați auzit, se pare că va trebui să-i dăm drumul lui Andrew Berman, a continuat ea, intrând în subiect fără să mai piardă vremea. Cronologia, dovezile criminalistice și starea lui generală de spirit sugerează că nu el este făptașul nostru.

S-au auzit câteva gemete, dezamăgirea fiind evidentă.

— Prin urmare, ne întoarcem la început și reluăm fiecare dovadă, fiecare zvon, fiecare posibilă localizare, fiecare potențială teorie sau mărturie care ne trece prin cap. Berman părea să se potrivească, dar probabil că din cauza asta n-am văzut alți suspecți credibili. Hai să-i mai verificăm o dată pe soț, restul familiei, prietenii, foștii parteneri, foștii colegi, angajați nemulțumiți de la creșe, pe oricine…

Era cât pe ce să spună „care pare dispus să dea cu barda“, dar s-a răzgândit.

— … care ar putea avea ceva împotriva Marthei White. Și hai să-i verificăm și pe toți cei care au lucrat în casă sau în grădină în ultimele șase luni, oricine ar fi putut să vadă dispunerea interiorului, unde sunt ținute lucrurile de valoare. Aveau o menajeră? Un meșter care venea cu regularitate? Un grădinar? Vreau să explorăm toate variantele posibile.

— Aș vrea să mă ocup de ipoteza jafului, a zis Charlie, cu glas hotărât și ferm. Știu că violența pare excesivă în cazul ăsta, dar a fost și o acțiune foarte profesionistă, fără bâlbâieli, fără dovezi criminalistice și, în plus, în ultima

vreme s-a văzut o creștere clară a ratei și gravității spargerilor de locuințe. Nu cred că omul nostru e un amator, cred că e un tâlhar experimentat și încercat.

Convingerea ei a avut un efect vizibil asupra întregii echipe — o creștere a interesului și a nivelului de energie —, iar Helen i-a fost profund recunoscătoare.

— Categoric, a confirmat ea. Ia pe oricine îți trebuie ca să te ajute. Hai să vedem dacă putem găsi vreun tipar, vreun mod de operare similar, orice care să ne poată da vreun indiciu despre făptaș. Bine, haideți să ne apucăm, nu rămâne nimeni neinterogat, nimic necercetat…

Nu era nevoie să le spună de două ori, toți grăbindu-se să-și reia investigațiile. Helen știa că au cale lungă înainte, că urmărirea va fi dificilă și complicată, dar în realitate îi invidia. Uneori, să conduci însemna să dai cele mai proaste vești și s-o faci personal, nu era un rol care să-i facă plăcere. Colegii ei aveau în față provocarea ingrată de a scoate la lumină un ucigaș nemilos și misterios, și totuși tânjea să ia parte la vânătoare. Mai mult decât să provoace o nouă durere, o nouă nefericire unei familii îndurerate. Totuși, n-avea cum să evite, așa că și-a luat geanta și s-a îndreptat spre ușă.

Era timpul să-i spună lui Greg White că ucigașul soției lui era încă în libertate.

Capitolul 45

Îi privea chipul frumos și se simțea în mod bizar impresionată de trăsăturile lui schimonosite. De obicei, Emilia reușea să păstreze o distanță profesională sigură față de subiectele ei, dar acum era mișcată de profunzimea durerii lui Greg White, a furiei lui, a disperării. O fi jignit-o el în cei mai clari termeni — de două ori deja —, dar forța emoției, a disperării lui tot îi era familiară. Chiar arăta ca și cum lumea lui se prăbușise.

Din fericire, forța durerii lui se strecurase azi în articolul ei, scris cu o intensitate deosebit de mare. Îl terminase la limită — trebuia să predea materialul chiar acum dacă voia să ajungă la chioșc —, dar efortul, timpul petrecut să-și modeleze scenariul de pierdere și durere, meritase. Era portretul incisiv și plin de viață al unui bărbat copleșit de o tragedie cumplită, iar Emilia era convinsă că-i va mișca până la lacrimi pe cititorii ei fideli. Oare efectul articolului ar fi fost la fel de puternic fără poza impresionantă a lui White care-l însoțea — cu ochii roșii, cu părul răvășit, dezlănțuit? Probabil că nu, dar cum ea era cea care făcuse rost și de poză, nu conta. Pânda, urmărirea văduvului îndurerat meritase; era, încă o dată, înaintea tuturor. Încă o treabă foarte bine făcută azi.

A mai verificat o dată ortografia și era cât pe ce să trimită articolul când i-a vibrat telefonul. L-a ridicat și a văzut că avea un mesaj nou pe Snapchat. L-a parcurs în viteză — BERMAN ELIBERAT. NICIO ACUZAȚIE —, abia sesizând importanța. Încă ținea degetul deasupra tastei care avea să trimită materialul, dar l-a tras de-acolo, cu toate rotițele din cap învârtindu-se. Scrisese în mod deliberat puține despre suspectul arestat, pentru că-și păstra muniția până când avea să afle mai multe. Dar acum se impunea o modificare de strategie. Dacă Berman fusese eliberat, însemna că echipa lui Grace nu avea nimic. Ceea ce putea fi folosit împotriva lor, o dovadă în plus a eșecului poliției în fața unui pericol clar și prezent, dar, și mai mult, însemna că ucigașul era încă în libertate. Un ucigaș care putea lovi oricând.

Zâmbind cu gândul la norocul care n-o părăsea, Emilia a format numărul redactorului-șef adjunct.

— Paul, mai ține prima pagină, te rog. Cred că s-ar putea să avem nevoie de alt titlu. Capitolul 46

— Mamă, nu-i nevoie să mă tot suni. Ți-am spus, totul e în regulă…

Ethan încerca să nu pară sâcâit, dar ajungea la capătul răbdării. Era a treia oară în trei ore când îl suna maică-sa.

— Ai mâncat?

— Da…

— Și ți-ai făcut ghiozdanul? Nu uita că mâine ai antrenament la fotbal, așa că…

— Mamă, am 16 ani, cred că pot să-mi strâng singur echipamentul.

— Ghetele sunt în hol, restul e pe raft în spălătorie…

Ethan a înjurat pe mutește în camera pustie, în timp ce maică-sa își continua monologul.

— … și geanta pentru ghete e în bufetul de sub scară. O să încerc să nu întârzii, dar am trei chelnerițe lipsă și o s-o ia totul razna dacă nu rămân…

— Cum ți-am zis, totul e sub control…

— Și temele? Ai terminat la germană?

— Acum puneam ultimul umlaut, a mințit Ethan, uitându-se la ecranul gol din fața lui. Dacă n-ai nimic împotrivă, închid acum.

— Păi, dacă ești sigur…

Ea clar nu era sigură și ar fi vrut să-l mai cocoloșească, dar lui îi ajunsese. Uneori, era nasol să fii copil.

— Absolut. Pa.

A închis înainte să apuce ea să mai spună ceva și a expirat profund. De ce nu mai făcuseră părinții lui încă un copil, ba chiar doi? Ceva care să mai preia din presiune, din atenția lor fără sfârșit? A clătinat din cap, și-a închis laptopul și s-a ridicat. Tema la germană era pentru vineri și, sincer, n-avea chef să lucreze în seara asta.

A ieșit din cameră, s-a oprit pe palier și s-a gândit ce să facă. Să se ducă sus, în bârlog, să se uite la un film pe noul televizor de 65 de inchi? Să sune vreun prieten? Poate chiar să fumeze la una dintre ferestrele noi de la mansardă, așezate atât de convenabil? Sau poate să se ducă jos și să petreacă timpul în mod plăcut cu PS5? Putea să vorbească poate cu Randall, să vadă dacă avea chef de un Call of Duty scurt?

În timp ce bătea cu degetele în balustrada lustruită, Ethan a zâmbit, bucurându-se de noutatea posibilității de a alege, de timpul aparent nesfârșit de distracție care-i stătea în față. Taică-su era în vizită la bunica lui, maică-sa era blocată la restaurant, ceea ce însemna că nu era nimeni care să-i facă program, să-i înăbușe dorințele, să-i stea în cale. Ce bine-ar fi să fie totdeauna viața așa — în seara asta avea toată casa la dispoziție.

Capitolul 47

Din ascunzătoarea din grădină, avea o perspectivă perfectă asupra casei.

Era un proiect modern, numai oțel și sticlă, ceea ce însemna că putea să vadă bine anexa de la parter. Bucătăria de calitate, masa scumpă, leagănul îndreptat spre grădină — totul părea făcut ca să fie admirat, iar el nu putea decât să se bucure.

Mai mult, nu existau reflectoare sau camere ascunse. E drept, trebuise să sară câteva garduri ca să ajungă aici, să se furișeze prin grădinile vecinilor, dar odată ce ajunsese putea să zăbovească nevăzut în mijlocul frunzișului des. Stătea ghemuit pe întuneric de mai mult de 20 de minute și începeau să-i amorțească picioarele. Murea să se miște, să-și facă treaba, dar prudența îl ținea în loc. Nu se punea problema să acționeze prea devreme, să facă vreo greșeală.

A mai cercetat o dată curțile vecine, în căutare de semne de viață în camerele din spate. Dar nu era nicio lumină aprinsă, nicio mișcare înăuntru, totul era plăcut, chiar plicticos de tăcut, exact cum știa că o să fie. A ridicat o ureche și a ascultat atent, să surprindă vreun semn de avertizare, vreo surpriză neplăcută — un câine care să-și fi dat seama de prezența lui, o mașină care să tragă pe neașteptate pe aleea din față —, dar strada era cufundată într-o tăcere de mormânt.

Și-a îndreptat din nou atenția spre casă, cu privirea fixată pe ușile de sticlă glisante care dădeau în grădină. Iar acum, în sfârșit, a zărit o mișcare. Adolescentul — Ethan — intrase în bucătărie și aprinsese luminile, iar anexa se luminase ca un pom de Crăciun. Acum putea să vadă totul, fiecare detaliu al finisajelor opulente, fiecare aparat dat neglijent deoparte, ba chiar și florile ofilite de pe insulă care ar fi trebuit aruncate încă de-acum câteva zile. Și-a zâmbit în timp ce-l privea pe băiat văzându-și de treabă. Era ceva profund plăcut să intri în viața unei alte persoane, să-i trăiești viața alături de ea, mai

ales când habar n-avea că e observată. Îl făcea să se simtă puternic, invulnerabil, chiar ușor răutăcios — își imagina cum ar reacționa băiatul dacă el ar lua-o la fugă acum prin grădină și și-ar lipi mâinile de sticlă. Adolescentul ăla idiot probabil că ar cădea lat de frică, ceea ce ar fi o binecuvântare.

Băiatul deschidea acum frigiderul, scotea o sticlă de suc și-și turna într-un pahar. Părea relaxat, fericit, cum arunca sticla înapoi în frigider și trântea ușa, înainte să plece. N-a stins luminile, care ardeau fără rost și costisitor, și a ieșit din bucătărie, ducându-se întâi în hol și apoi tulind-o în livingul din față. Știa, de la vizitele anterioare, că era ultima dată când îl vede. Băiatul era leneș și previzibil și-și petrecea cât de mult timp putea jucându-se. Cel mai probabil, terminase pe ziua de azi, lăsând cale deschisă unei abordări nestingherite dinspre spatele casei.

Scena era pregătită. Acum se punea doar întrebarea: când? Să mai amâne un pic sau să treacă la acțiune? Era o dilemă chinuitoare, care-l încânta și îngrozea, pentru că adrenalina se bătea cu nervii întinși. Dacă o dădea în bară, n-avea să mai aibă altă ocazie, n-avea cum să scape de pedeapsa dreaptă care-l aștepta. Așa că a zăbovit în continuare, uitându-se la casa tăcută din ascunzătoarea lui din umbre, pregătit și gata să ucidă.

Capitolul 48

— Nu, n-ați înțeles. El a fost. Știu că el a fost…

La ce se așteptase Helen? Înțelegere? Îngăduință? Greg White era întruchiparea confuziei și furiei — și poate că pe bună dreptate.

— A recunoscut că a fost în casă, că a venit special ca să-i facă rău Marthei…

— N-a spus chiar așa…

— Nu despica firul în patru cu mine, s-a răstit White. Tu n-ai trăit coșmarul ăsta, nu i-ai văzut obsesia cu ochii tăi. Omul ăsta trăiește doar ca s-o urască pe soția mea. E al dracului de evident că el… el…

Nu reușea să se convingă să articuleze cuvintele care descriau soarta cumplită a Marthei, iar durerea l-a lăsat fără energie, fără suflare.

— Înțeleg toate astea, înțeleg foarte bine, a replicat Helen. Știu cum e să trăiești sub umbra unei asemenea amenințări…

În ciuda furiei lui, Helen a văzut o străfulgerare de curiozitate în ochii lui Greg White, dar nu era dispusă să-i facă pe plac.

— Însă toate dovezile contrazic ipoteza vinovăției lui și, sincer, nu cred că e în stare. Am stat cu el și, da, e plin de furie, venin, frustrare, dar cea mai mare parte e de fapt îndreptată împotriva lui. E un ratat, nu-i bun de nimic și OK, e predispus la vreo ispravă la un spital sau o creșă, dar nu sunt sigură că e violent. E un singuratic și trăiește într-o fantezie, nu un ucigaș.

Dar Greg White tot clătina din cap, fără să înțeleagă încă ce-i spunea Helen.

— Dar trebuie să fi fost el. E singura persoană care a avut vreodată de zis

ceva rău despre Martha. Toată lumea o iubea, vreau să zic că o iubea de-a binelea…

Ochii i s-au umplut de lacrimi, pierderea dureroasă slăbindu-i furia.

— Adică, dacă n-a fost Berman, cine ar fi… cine-ar fi vrut să facă așa ceva? N-are nicio noimă…

Îl simțea pe White că-și pierde ancora. Imediat după moartea soției, se agățase de furie, de ura față de Berman, și-și ținuse sub control celelalte emoții mai dificile. Acum, lumea lui părea să se clatine, pe măsură ce se instala șocul, pur, nealterat. Helen văzuse de multe ori așa ceva, momentul cumplit când cineva își dădea seama că există un rău real, inexplicabil, și a intervenit imediat.

— Greg, înțeleg nedumerirea ta și, da, e adevărat, sunt multe întrebări despre moartea Marthei la care trebuie să găsim răspuns, dar suntem abia la începutul procesului și, crede-mă, o să aflăm adevărul. Toată echipa mea lucrează la cazul ăsta, verifică fiecare unghi, fiecare posibil motiv — o să aflăm ce s-a întâmplat în noaptea aia.

Văduvul n-a spus nimic, ridicând absent una dintre jucăriile lui Bailey și răsucind-o în mână. Părea distrus, incapabil să înțeleagă catastrofa care se abătuse asupra lui.

— S-ar putea să fie nevoie să mai stăm de vorbă cu tine, să stabilim contextul și backgroundul și, cu timpul, o să trebuiască să stăm de vorbă și cu prieteni și membri ai familiei, ca să avem o imagine mai completă despre viața Marthei. Procesul s-ar putea să pară un deranj, dar, crede-mă, e absolut vital.

Aproape că se aștepta să-l vadă ripostând, dar Greg a rămas tăcut.

— Evident, o să ținem legătura cu colegii noștri de la tâlhării și o să verificăm incidente recente la nivel național în care a fost semnalată violență extremă, ca să vedem dacă…

— Ce vrei să spui? a răbufnit White, ridicând brusc capul. Ce s-a întâmplat n-a avut nicio legătură cu noi, cu Martha, a fost ceva aleatoriu?

Părea să fie ceva care-l îngrozea chiar mai mult decât ideea implicării lui Berman.

— N-aș spune aleatoriu, l-a contrazis Helen cu blândețe, dar s-ar putea ca identitatea victimei să nu fi fost importantă, ci potențialul câștig material sau chiar actul în sine să fi dus la crimă…

— Cineva să facă așa ceva ca să se distreze?

Furia revenise, croindu-și drum prin confuzie.

— Nu, dar s-ar putea să fie rezultatul unui soi de pornire compulsivă, să fie cineva aflat în ghearele unei crize psihologice și emoționale profunde. Totuși, sincer, încă nu știm, e pură speculație în stadiul ăsta…

— Deci persoana asta e un nebun? Sau un ucigaș în serie?

Încercarea lui Helen de-a încheia discuția fusese tardivă. Vedea deja cum pierde controlul și s-a blestemat pentru stângăcia de care dăduse dovadă.

— Categoric nu, probabil că există o explicație foarte simplă, chiar dacă tulburătoare, pentru ce…

— Asta înseamnă că o să atace din nou? Că Martha a fost doar… doar prima?

Greg era alb ca varul la față.

— Nu există nicio dovadă care să sugereze asta, deci nu te…

— Ce dracu’ cauți aici? Ar trebui să te duci să-l găsești. De ce naiba stai de vorbă cu mine, când chiar acum ar putea să fie cineva…

— Te rog, Greg, calmează-te. Te ambalezi când chiar nu e cazul.

— Ieși de-aici!

Solicitarea i-a întrerupt încercările de a-l potoli. Helen se apropiase de văduvul neconsolat ca să-l liniștească, dar, spre surprinderea ei, acum venea el spre ea.

— Pleacă din casa asta și du-te să-ți faci treaba!

A mai făcut un pas și a prins-o de guler, după care a tras-o aproape de el.

— Și află cine i-a făcut așa ceva.

Helen îi simțea răsuflarea pe față și se pregătea pentru mai mult de-atât, însă la fel de brusc cum se apropiase, Greg s-a retras, ieșind furios din cameră și trântind ușa în urma lui. Helen s-a uitat învinsă în urma lui. Când venise, se aștepta la durere și furie, dar se alesese cu mai mult decât se aștepta. Agresivitatea lui o surprinsese și toată discuția scăpase cu totul de sub control. În realitate nu putea da vina decât pe ea, din cauza felului dezastruos în care gestionase situația. Nu sperase la mare lucru în seara asta, dar adevărul era că mersese mult mai prost decât era de așteptat.

Capitolul 49

Până acum, totul mersese conform planului. Ajunsese nedepistat până la ușile glisante, croindu-și drum pe peluza impecabilă, dar acesta era punctul cel mai riscant. Dacă era să fie descoperit, acum era momentul, când silueta lui umbrită era clar vizibilă pe geamurile din podea până în tavan.

S-a lăsat în genunchi și s-a ghemuit lângă uși, după care a scos o șurubelniță din buzunar. A căutat marginea ușii, pe jumătate învăluită în întuneric sub el. O pauză de o clipă, o scurtă evaluare când a găsit punctul slab, apoi a apăsat cu putere capul șurubelniței pe locul unde se întâlneau ușa și șina.

Bang!

I-a sărit sufletul și aproape că a scăpat din mână șurubelnița. S-a uitat înnebunit în jur și a căutat sursa zgomotului neașteptat. A spart ceva? A scăpat ceva pe jos? S-a crăpat geamul? Sigur nu, doar fusese foarte atent…

Misterul a fost rezolvat de un val de voci care venea de-alături, unde un bărbat de vârstă mijlocie se plângea în timp ce arunca sticle și cutii de conserve în pubelă. După câteva secunde, ușa s-a trântit și s-a făcut din nou liniște. Intrusul a aruncat o privire spre anexa luminată și a verificat dacă nu a apărut cineva, după care și-a reluat cu răbdare treaba. A găsit din nou punctul slab și a apăsat mai tare pe mânerul șurubelniței. La început, ușa nu s-a clintit, cadrul de aluminiu opunând rezistență, însă a apăsat și mai tare, până a simțit, mulțumit, că șurubelnița găsește un punct de sprijin între cadru și șină. A tras aer în piept, a numărat invers de la trei, apoi a apăsat pe șurubelniță cu toată forța. Nimic, așa că a încercat din nou. Tot nimic, dar la a treia încercare, toată ușa glisantă s-a ridicat ușor, permițându-i să împingă și s-o scoată de pe șină. Acum n-o mai ținea nimic în loc, așa că a prins-o bine, s-a ridicat rapid și a împins-o spre stânga. Foșnetul ușor al mișcării i-a dat fiori, iar încăperea s-a deschis în fața lui.

A pus șurubelnița în buzunar și s-a oprit să scoată securea din geantă, apoi a pășit încet, fără zgomot, pe podeaua de lemn.

Capitolul 50

Mergea înainte hotărâtă, decisă să nu cedeze în fața anxietății tot mai puternice, dar fiecare pas părea greoi și anevoios, ca și cum tot trupul o avertiza să nu meargă mai departe. Însă Charlie nu ajunsese până aici doar ca să dea înapoi și, aducându-și aminte ce zisese Helen, și-a păstrat calmul, a ajuns până la atelier și a deschis brusc ușa.

McCarthy's Autos era de cinci ani a doua casă a lui Steve și în tot timpul ăsta Charlie fusese un musafir regulat, de unde și lipsa de ceremonie de-acum, deși trecuse de mult de ora de închidere. Cu toate că nu știa nimic despre mașini și nici nu era mare pasionată de munca manuală, tot îi plăcuseră dintotdeauna vizitele aici. Spațiul închis, ca un confesional, avea ceva magic, cu grupul compact de bărbați absorbiți de motoare complicate și anomalii mecanice, în timp ce încercau să diagnosticheze și să remedieze problemele clienților lor fideli. Era un loc amuzant și prietenos, iar inima lui caldă și vie era, ca de obicei, Graeme McCarthy, șeful binevoitor al lui Steve.

— Bună seara, draga mea, a salutat-o bărbatul masiv de 50 de ani, în timp ce se îndrepta. Niciun hoț de prins în seara asta?

— Sunt toți în siguranță, după gratii, a răspuns ea zâmbind.

A aruncat o privire în interiorul slab luminat, căutând silueta familiară a lui Steve. Mama lui încerca să culce copiii, oferindu-i ei ocazia să stea de vorbă cu el, să spargă odată pentru totdeauna buboiul de paranoia.

— Steve e în spate? a întrebat ea, trecând un deget pe bancul de lucru plin de praf.

Graeme a părut amuzat de întrebare.

— Ei, îl știi și tu pe Steve. Totdeauna e în pauză când e treabă de făcut…

Charlie a zâmbit și n-a spus nimic, așteptându-se să-l audă că-l strigă pe angajatul lui și făcând fără nicio îndoială vreo glumă nesărată despre prezența lanțurilor lui. Însă, spre surprinderea ei, n-a spus nimic și s-a uitat la ea nedumerit, după care a adăugat:

— Deci ai venit doar să stăm la palavre, draga mea? Pentru că trebuie musai să termin asta și să mă întorc la bază, că altfel, naiba mă ia, crede-mă…

— Scuze, voiam doar să schimb o vorbă cu Steve, a insistat Charlie, care se simțea dintr-odată ca o proastă, și neliniștită pe deasupra.

Graeme a părut tot nedumerit o clipă, ca și cum ar fi fost victima unui banc din care fusese cumva exclus.

— Trebuie să fie o neînțelegere, mă tem, a spus în cele din urmă. Steve a plecat de câteva ore…

Lui Charlie i-a stat inima, dar s-a auzit spunând:

— Am greșit eu, credeam că lucrează târziu toată săptămâna.

Pe chipul interlocutorului ei a apărut o încruntătură îngrijorată. A șovăit, ca și cum s-ar fi gândit ce e mai bine să spună, după care a adăugat:

— Îmi pare rău, Charlie, dar nu, a… a plecat la timp în fiecare seară săptămâna asta. Vrei să-l sun? Să văd dacă-l găsesc?

Se străduia să fie de ajutor, temându-se să nu fi dat cu bâta-n baltă sau s-o fi supărat cumva, dar Charlie i-a tăiat-o.

— Nicio problemă, îl sun eu în drum spre casă.

Se întorsese deja, ca să nu-l lase să-i vadă lacrimile. Graeme a strigat după ea și i-a urat noapte bună, dar Charlie a ridicat doar mâna, incapabilă să vorbească în timp ce se îndrepta în grabă spre ușă și o închidea hotărât în urma ei. Fusese o greșeală să vină aici.

Capitolul 51

Mai rămăseseră doar 30 de secunde. Acum ori niciodată. Cu un ochi pe ceasul din colțul din stânga sus al ecranului, Ethan Westlake și-a îndreptat din nou atenția spre câmpul de luptă, unde un roi de nave spațiale se înfruntau printre reziduurile înghețate ale planetei Hoth. Ca de obicei, el pilota Millennium Falcon, simbolul inconfundabil al luptei duse de Rezistență împotriva imperiului diabolic al celei de-A Doua Republici. Ceea ce avea și dezavantaje, pentru că era o țintă mai mare decât orice altă navă, dar avea și avantaje. Puterea lui de foc era semnificativ mai mare și o folosea eficient, împingându-i pe Darth Vader și echipajul lui spre capătul galaxiei. Degetele i se mișcau febril, alergând contracronometru să distrugă flota inamică. Era absorbit cu totul de misiune, reacționând permanent la urletele vreunui combatant inamic. Laserele zburau, motoarele urlau, mașinăriile explodau, cerul generat de computer pe ecran era un vârtej spectaculos de culoare, mișcare și freamăt — iar Ethan se bucura de fiecare clipă.

A mai aruncat o privire la cronometrul de pe monitor. Mai erau doar zece secunde. O clipă, cerul a părut lipsit de ținte, apoi, din senin, a trecut în viteză o navă de luptă, trăgând rafale laser în el. A pornit imediat în urmărire, aruncându-se după el într-un plonjon amețitor. Au luat-o în trombă în jos, inamicul mișcându-se înnebunit ba într-o parte, ba în cealaltă, și încercând să evite focul tunurilor lui frontale. Dar Ethan a rămas lipit de el, cu ochii fixați pe sistemul de ochire, care părea să fie veșnic un pic în urma navei fugare.

— Ei, haide, haide…

Încă cinci secunde. Totul depindea de această ultimă lovitură fatală. Iar acum, în sfârșit, sistemul de țintire s-a blocat pe coada navei.

— Te-am prins… a chicotit el, apăsând cu forță butonul de lansare a rachetei.

Nava de luptă inamică a devenit o minge de flăcări, chiar când cronometrul a

ajuns la zero. Misiune îndeplinită. Fericit, plin de energie, Ethan s-a sprijinit de spătarul scaunului, și-a scos căștile din părul ciufulit și și-a trecut degetele prin el. Dacă ar fi fost ai lui acasă, ar fi intervenit deja și i-ar fi spus să nu-și tragă scaunul atât de aproape de monitor și să nu stea atât de mult aplecat peste joystick, dar absența lor însemna că totul era posibil, așa că, fără ezitare, a apăsat pe butonul de repornire. Se descurcase bine ultima dată, însă acum avea să fie și mai bine.

Dar când se pregătea să înceapă o nouă tură de distrugere, a zărit ceva reflectat în monitorul din fața lui. O formă masivă, întunecată, care părea să plutească deasupra lui. A oprit jocul și s-a uitat la ea, nedumerit și intrigat. Și a început să devină clar că nu era o formă, era o siluetă, o persoană reală. Chiar în timp ce înțelegea, șocul a înlocuit nedumerirea și a distins trăsăturile bărbatului — gluga întunecată, umerii largi, nasul proeminent și gura subțire. Ethan a încremenit și a scăpat consola pe jos, paralizat de frică. Era cineva în cameră. Cineva care stătea chiar în spatele lui.

Îngrozit, a privit înspăimântat silueta care se apleca în față, peste el. A încercat să țipe, cu buzele deschise într-un „O“ disperat și tăcut, dar o mână înmănușată i-a apăsat cu putere gura. Acum cădea de pe scaun, împins spre pământ doar de greutatea intrusului, și simțea pământul venind în viteză spre el.

Apoi capul a lovit podeaua de lemn și totul s-a întunecat.

Capitolul 52

Urca, urca, urca, sărind câte trei trepte deodată. Pe vremuri, Helen n-ar fi făcut efortul ăsta și ar fi luat liftul de la subsol până la apartamentul ei de la ultimul etaj. Dar acum prefera să folosească scările, pentru că-i plăcea deschiderea lor, vizibilitatea, posibilitatea alegerii unei rute de fugă în caz că-și ițea capul pericolul. Liftul părea acum o capcană, o cușcă, ba chiar un sicriu, care-o ispitea să intre, după care închidea ușile. Dacă reușea cineva să intre cu ea, cum ar mai fi putut să se apere? Nu, acum prefera puțul cavernos al casei scărilor, bucurându-se de sprintul de seară până sus.

După o zi grea, abia așteptase să vină acasă, dar anxietatea îi sporea pe măsură ce se apropia. Era cu inima la gură când intrase în parcarea subterană și făcuse câteva ture ca să se convingă că nu exista niciun pericol; abia după aceea parcase și coborâse din șa. Apoi se îndreptase în viteză spre casa scării și, văzând că nu e nimeni, începuse să urce în grabă. Acum ajungea la penultimul palier, însă n-a slăbit ritmul, dându-i bătaie în sus. În timpul ăsta, a lovit întrerupătorul, dornică să lumineze ultima sută de metri. Însă chiar când a dat cu pumnul în el, s-a auzit un pocnet puternic și a fost cufundată în întuneric.

— Rahat…

Se arsese becul, iar palierul de deasupra devenise plin de umbre și amenințător. Însă era un accident sau ceva voit? Helen a rămas încremenită locului între etaje, încercând să vadă prin beznă și străduindu-se să audă vreo mișcare. O să audă pasul măsurat al asasinului? O să-i audă din nou răsuflarea greoaie?

Nu, nu era nimic. Niciun semn de viață. A pornit prudent, măsurându-și cu grijă fiecare pas ca să nu facă zgomot și ținându-și bastonul într-o mână și un spray iritant în cealaltă. În ultima vreme, era tot timpul pregătită să se confrunte cu pericolul.

Un pas, doi, trei. Ochii i se obișnuiau cu semiîntunericul, cu lumina gălbuie slabă a felinarului din stradă, care se strecura prin geamul mat și-i permitea să distingă vag ce era în jur, în timp ce verifica permanent ce se află în fața și în spatele ei. Știa că probabil e paranoică, dar orice modificare a rutinei, oricât de neînsemnată, îi întindea inevitabil nervii. Probabil că era doar un bec care s-a ars. Dar poate că era asasinul ei care-și crea un avantaj și o dezorienta înainte să atace. Până o să se asigure, o să procedeze cu cea mai mare precauție, pentru că nu era dispusă să-i ofere lui Blythe triumful pervers după care tânjea.

Când a ajuns pe ultimul palier, a cercetat colțurile întunecate, ușa apartamentului de-alături, după care a aruncat încă o privire în spate. Totul rămânea tăcut și nemișcat, așa că și-a îndreptat atenția spre apartamentul ei. Din fericire, nici în dreptul ușii ei nu era nimeni, așa că a pornit în grabă spre ea, a descuiat-o cât de repede a putut și s-a strecurat înăuntru.

S-a rezemat de oțelul rece și a stat o clipă să-și tragă sufletul. În seara asta era extrem de agitată, fără suflare și încordată, în pericol să facă un atac de panică. A expirat îndelung și încet, încercând să se calmeze și, pe măsură ce treceau secundele, teama și adrenalina au început să se risipească. A revenit la rutina ei și a verificat fiecare cameră pe rând, ca să se asigure că era singură, după care s-a întors în living. Totuși, chiar aici o aștepta o surpriză neplăcută: telefonul din mâna ei a început să sune și a făcut-o să tresară. Și mai rău, când s-a uitat a recunoscut numărul.

Hudson.

Nu-i venea să creadă. Dintre toți oamenii care ar fi putut s-o sune acum, când era cel mai hărțuită și asediată, trebuia să fie tocmai nemernicul de Joseph Hudson. A respins furioasă apelul și i-a blocat numărul. N-avea timp pentru anxietatea lui, pentru nefericirea și disperarea lui. În realitate, nu mai avea timp pentru el și se întreba de ce avusese vreodată. Și-a aruncat telefonul pe masă și s-a dus spre ferestrele terasei, le-a deschis și a tras în piept aerul rece al nopții. Își dorea să se simtă revigorată, reînnoită, calmată de vântul mușcător de iarnă, care se năpustea chiar acum peste Solent, lovind orașul fără apărare de dincolo de canal, dar n-a simțit nicio ușurare, nicio păsuire. I se părea că oriunde s-ar duce, era urmărită de cei de dinainte — Hudson, Blythe și Marianne, ca să pomenească doar câțiva dintre ei. N-aveau s-o lase

niciodată în pace, n-o să obosească niciodată, o s-o urmărească încăpățânați.

Mai mult ca oricând, în seara asta Helen se simțea cu totul singură, însoțită doar de fantomele trecutului.

Capitolul 53

Părea atât de palidă și de vulnerabilă, că nu s-a putut abține și a întins mâna să-și pună degetul pe chipul ei tulburat de pe ecran. Era un moment de comuniune între fugar și vânat, pentru că Alex Blythe trebuia să se descurce cum putea, exact ca Helen Grace, dar era și o declarație de intenție. Helen era atât de mică și de neînsemnată pe monitorul laptopului, că o putea acoperi cu totul cu vârful degetului. Ceea ce tânjea să facă.

Inamicul lui suferise mult în ultimele săptămâni — când o văzuse ultima dată zâmbind? —, dar chinul ei nu se putea compara cu al lui. Acum jumătate de an, avea un cabinet prosper, zeci de pacienți dependenți disperați și tot felul de ocazii să-i exploateze. Obținuse bani și sex și, când se plictisise, îi obligase să ucidă. În realitate, avusese viața perfectă — era bogat, singur, puternic și deținea controlul vieții lui, dar și a altor câteva zeci. Savurase puterea, autoritatea, anonimatul de care se bucura și apoi, dintr-o lovitură, Helen Grace distrusese totul. Da, reușise să evite să fie prins, dar trebuise să-și distrugă dosarele, să-și abandoneze casa și — cel mai grav — să renunțe la planurile lui. Putea fi vărsat așa de mult sânge, puteau fi distruse atât de multe alte vieți, dar acum, ascuns într-un hotel franțuzesc oarecare, cu resurse tot mai limitate, trebuia să-și restrângă ambițiile. Acum nu mai era interesat să ia decât o singură viață.

Helen Grace era tot pe balcon, privind sumbru în noapte, fără să știe că se uita direct spre camera lui video. Înainte să pătrundă în apartamentul ei, în ziua în care fugise, făcuse o vizită în clădirea de birouri de vizavi. Datorită urmărilor economice ale pandemiei de Covid, era pustie și lipsită de viață, iar el avusese și libertatea, și timpul necesare să-și asigure poziții strategice pentru două camere — una îndreptată direct spre apartamentul lui Helen, iar cealaltă, spre strada de dedesubt. Așa, avea parte când și când de câte un prim-plan al adversarei lui — și nu putea să nege că se bucura de momentele astea de comuniune —, însă camerele aveau un scop mult mai prozaic,

permițându-i să-i urmărească mișcările. Împreună cu camera conectată la sistemul de securitate al unei bănci de lângă Southampton Central, o putea urmări pe Helen și acasă, și la serviciu, ceea ce însemna că rareori era cu adevărat singură. Deși ea nu-și dădea seama, Blythe o urmărea veșnic, ca o pasăre de pradă pregătită să atace.

Și va ataca. N-o să aibă satisfacția să dea chiar el lovitura, dar uciderea ei tot o să-i aducă o ușurare puternică, ba chiar bucurie. Nimeni nu-l mai verificase, nimeni nu-i mai zădărnicise vreodată planurile, și acum abia aștepta să se răzbune pe ea. Oricât de mulțumit era de situația actuală — Nicholas Martin va acționa cu siguranță curând și va acționa decisiv —, tot i se părea imposibil să se relaxeze, să-și potolească anxietatea sâcâitoare. Abia dacă dormea, abia dacă mânca, iar gândurile i se întorceau tot timpul spre situația lui riscantă. În ciuda eforturilor de a-și schimba înfățișarea și de a ascunde locul unde se află, tot mai exista riscul ca Interpolul să-i dea de urmă, să se dea cumva de gol. Gândul ăsta îl ținea treaz noaptea, pentru că, odată ce s-ar fi aflat în arest, toată puterea lui se evapora, iar Nicholas Martin ar fi fost eliberat din ghearele lui, ceea ce ar fi asigurat supraviețuirea lui Helen Grace.

Iar asta n-avea voie să se întâmple. Mâine-dimineață o să ia din nou legătura cu Nicholas, o să-i dea un ultimatum, poate chiar o să-i trimită, ca imbold, un clip din înregistrarea video incriminatoare, și o să-i ceară să-și îndeplinească misiunea. Împreună controlau complet situația, spionul și asasinul lui punând cu răbdare la cale moartea polițistei veterane, iar acum era momentul să își folosească avantajul. Pregătirile duraseră mult și fuseseră meticuloase, planificarea, precisă, iar tot ce mai trebuia acum era lovitura de grație, distrugerea finală a inamicului. Blythe nu prea avea control asupra locului unde avea să se întâmple — trebuia să-i permită lui Martin să aleagă momentul exact și locul —, dar spera în taină că fapta se va petrece în apartamentul lui Helen, în living, în bătaia camerei lui.

Pentru că ar fi minunat să știe că Helen Grace era moartă, dar și mai plăcut încă s-o privească murind.

Capitolul 54

Cu o fluturare din mână prietenoasă, Richard Westlake a pornit pe cărarea din grădină și a oftat ușurat. Astă-seară maică-sa fusese mai exasperantă ca de obicei și tot nu-l lăsase să plece, tocându-l cu întrebări, deși la multe dintre ele răspunsese deja. O iubea, sigur că o iubea, dar era tot mai dificilă și tot mai nerecunoscătoare, deși făcuse atâtea pentru ea.

— Te sun mâine… i-a strigat el, deschizând poarta și îndreptându-se către mașină.

I-a auzit vag răspunsul, dar de fapt îi ajunsese și abia aștepta să ajungă acasă. Spera că acolo o să fie liniște — Vicky îl pisase cu mesaje toată seara, pentru că trebuise să rămână pe neașteptate la restaurant, și-i tot scrisese să nu întârzie, ca și cum el ar fi fost de vină că a rămas Ethan singur acasă. Era caraghios; știa și ea că era ziua când se ducea la maică-sa în mod obișnuit — dacă era vina cuiva, era a ei, pentru că petrecea mult prea mult timp încercând să țină restaurantul pe linia de plutire, un restaurant care refuza cu încăpățânare să devină profitabil. Și oricum, de ce-și făcea griji? Băiatul avea 16 ani și chiar dacă nu era cel mai deștept din lume, puteai fi sigur că n-o să dea foc casei. Dar era treaba mamelor să-și facă griji, cum îi amintea Vicky de multe ori.

A deschis ușa mașinii, și-a aruncat haina pe locul pasagerului și s-a urcat la volan. Chiar atunci, s-a auzit soneria veselă a telefonului, anunțându-l că soția lui încerca să ia legătura cu el. Preț de o clipă scurtă și meschină, s-a gândit să nu răspundă, dar apoi s-a stăpânit și a răspuns calm.

Însă vocea care l-a întâmpinat n-avea nimic calm. Era ascuțită, îngrozită, de neînțeles. De fapt, nici nu semăna cu vocea lui Vicky, ceea ce-i dădea fiori de alarmă.

— Ce-i, Vicks? Ce s-a-ntâmplat?

Singurul răspuns a fost un vaier prelung, disperat.

— Ce dracu’ s-a-ntâmplat? Ești bine, iubito?

— E…

Nu putea vorbi printre suspinele îngrozite, nu era în stare să articuleze.

— Ethan…

Și s-a prăbușit complet, urlându-și durerea. Sunetul l-a săgetat pe Richard până în măduva oaselor. Îi venea să încheie convorbirea, să pună capăt sunetului cumplit, dar orice s-ar fi întâmplat, trebuia să afle acum. A lăsat-o pe soția lui să se jelească și să geamă, în timp ce el pornea motorul și se îndepărta în trombă de casa tăcută.

Ziua a patra

Capitolul 55

Stătea nemișcată, savurând momentul. Cafeaua era tare și amară, clătitele, dulci și liniștitoare, dar cea mai bună parte a acestui mic-dejun foarte plăcut era că nu ridicase un deget să-l pregătească. De obicei, Emilia era prima care se trezea și atunci cădea în sarcina ei să se asigure că frații ei erau hrăniți. Erau prea mari să fie cocoloșiți așa, dar era sigură că unii dintre ei ar uita pur și simplu să mănânce dacă nu i-ar bate la cap.

În mod normal, rutina ei de dimineață era să-și verifice e-mailul, fluxurile de știri și site-urile de socializare, să facă un duș și să se îmbrace, iar apoi să petreacă două minute aruncând boluri, cutii cu cereale și cu suc pe masa din bucătărie, înainte să plece în grabă din casă, cu o felie de pâine prăjită așezată în echilibru pe paharul de cafea. Azi însă lucrurile stăteau cu totul altfel, pentru că Sam insistase să pregătească micul-dejun, ceea ce însemna că până își uscase părul, o aștepta un teanc de clătite care abureau lângă o cafea arabica tare, ca să alunece pe gât.

— Mai ai chef de una?

Preț de o clipă, Emilia a fost tentată să dea un răspuns grosolan și carnal, dar cum erau deja de față unii dintre frați, atrași spre bucătărie de aromele dulci, s-a răzgândit.

— Am mâncat deja două…

— Și? Mănâncă-le cât sunt calde, zic eu…

— Hei, fetele trebuie să aibă grijă la siluetă, a replicat ea cochetă.

Sam i-a aruncat imediat o privire, considerând în mod clar că Emilia n-avea de ce să-și facă griji pe tema asta. Iar ea s-a aplecat și și-a mai pus o clătită pe farfurie.

— Poate încă una, dar după aia chiar trebuie să plec…

Era adevărat, trebuia să fi plecat deja spre serviciu. Dar noutatea situației în care era servită era atât de plăcută, că pur și simplu nu reușea să se mobilizeze să plece.

— Și ce-ai de făcut azi? s-a interesat Sam, revenind la masă, alături de restul familiei.

— Ca de obicei, să urmăresc cazul White. N-ar trebui să fie prea solicitant. Tu?

— Câteva întâlniri cu clienți dimineață. După aia, un webinar după-masă. Dar sunt liber mai târziu, dacă ai chef să ne vedem. E un restaurant italienesc foarte drăguț lângă mine și cred că ți-ar plăcea…

Joao și Luciana, doi dintre frații mai mici, au schimbat o privire de cunoscători, bucurându-se evident să aibă unul dintre prietenii surorii lor la micul-dejun.

— O să verific agenda, l-a tachinat Emilia. Sunt o femeie foarte solicitată…

Sam s-a strâmbat din nou, o întruchipare înțelegătoare a dezamăgirii.

— Dar sunt sigură că o să reușesc să te strecor și pe tine în program, a adăugat repede, surprinzându-se și pe ea. Mai ales dacă oferi în continuare genul ăsta de servicii…

— Scopul nostru este să mulțumim, a răspuns Sam vesel, înainte să se arunce în clătite și să-i smulgă din mână lui Joao siropul de arțar.

O clipă, Emilia a rămas uitându-se la el, dusă pe gânduri. Era ciudat, dar nu putea nega că prezența lui Sam aici părea cum trebuie. Abia-l cunoscuse, și totuși prezența lui era întru totul firească și toată lumea părea înveselită de buna dispoziție, de optimismul și energia lui. În mod normal, o situație de genul ăsta ar fi făcut-o pe Emilia să caute în grabă scuze prea des folosite, să susțină că n-avea cum să se gândească la o relație serioasă din cauza programului de lucru, dar nici vorbă de așa ceva în dimineața asta. O parte

din ea avea senzația că totul se întâmplă prea repede — că omul ăsta era prea bun ca să fie real —, dar o altă parte se simțea în mod straniu binecuvântată.

Telefonul i-a ciripit blând, tulburându-i gândurile. Când a coborât privirea spre ecran, a fost tentată să închidă notificarea, ba chiar să-și închidă și telefonul, însă numărul necunoscut o intriga. Și-a ridicat Samsungul de pe masă și a citit mesajul scurt:

Incident grav cu poliție în Freemantle. Grace la fața locului.

Și-a auzit scaunul împins pe podea înainte să-și dea seama că se ridica. Sam s-a uitat la ea surprins, probabil chiar și un pic dezamăgit.

— Scuze, iubițelule, i-a spus ea zâmbit. Trebuie să fug.

— Dar n-ai terminat de mâncat…

— Mă cheamă datoria. Dar nu-ți face griji, sunt convinsă că o să mai avem ocazii. Te sun mai încolo?

Sam a încuviințat fericit, aruncându-i un zâmbet victorios, după care și-a îndreptat atenția spre împărțirea clătitelor rămase. Emilia s-a oprit din nou, bucurându-se pentru o ultimă dată de scena idilică. Curând, avea să fie cu totul cufundată în muncă și să se confrunte cu ce lucruri neplăcute o așteptau în Freemantle, abordând obișnuita ei detașare profesională, dar știa că orice îi aducea azi viața, o să întâmpine cu pas vioi. Azi avea să fie o zi bună.

Capitolul 56

Charlie i-a făcut un semn din cap sergentului sobru, a ridicat panglica și s-a strecurat pe dedesubt, după care a pornit pe alee. Avea o expresie de profesionalism studiat, de hotărâre, însă în realitate nu voia să fie aici. Abia dacă ațipise peste noapte, după ce Steve venise târziu acasă și hotărâse să doarmă în camera de oaspeți, amplificându-i și mai tare neliniștea și tulburarea, iar acum abia era în stare să pună un picior în fața celuilalt. Știa că lipsa somnului îi făcea praf mintea și emoțiile, dar tot nu putea scăpa de sentimentul că se apropie cu pași repezi o criză. Era o senzație de groază, n-avea cum să-i spună altfel, și devenea tot mai intensă acum, când se apropia de vila impunătoare de suburbie, unde polițiștii se agitau deja frenetic, în pofida orei matinale.

Înăbușindu-și disconfortul, Charlie a tras aer în piept și a intrat, croindu-și drum prin holul aglomerat. A zărit-o imediat pe Helen, care stătea cu o expresie sumbră în salonul din față, privind locul crimei. S-a grăbit spre ea, încetinind o idee pasul când a văzut cadavrul. Știa la ce să se aștepte, primise un rezumat pe drum, dar vederea adolescentului prăbușit cu fața în jos îi dădea fiori.

— E același, a spus Helen încet, fără să ridice privirea.

Charlie a încuviințat și s-a aplecat să cerceteze silueta țeapănă.

— Victima cu fața în jos, cu o cârpă în gură. Mâinile legate strâns, o rană fatală la ceafă, plus că există dovezi semnificative de sfâșiere post-mortem…

Pe partea din spate a capului erau trei răni urâte, plus patru tăieturi adânci pe umeri și partea de sus a spatelui, iar trupul bietului băiat zăcea într-o baltă de sânge.

— Jim o să aibă ultimul cuvânt, a urmat Helen, dar după ce m-am uitat rapid

la răni, aș zice că e clar aceeași armă. Urma la fel ca înainte, indicând o lamă ușor ciobită…

— Deci asta-i crima numărul doi…

Nu era nevoie s-o spună și a regretat imediat, pentru că Helen a ridicat brusc privirea, ca și cum tonul adjunctei ei era deplasat. Charlie a schimbat rapid subiectul.

— Avem vreo idee cum a reușit să pătrundă?

— Ușile glisante care dau în grădină, a răspuns Helen, arătând cu capul spre spatele curții. Le-a ridicat de pe șine și după aia le-a deschis. A fost lin, fără zgomot, aproape simplu…

— Deci treabă profesionistă.

— Probabil — ușile sigur nu puneau prea multe probleme. Și nu există reflectoare sau camere de securitate, a fost o țintă mai ușoară decât la familia White…

— Numai că aici nu există nicio cale vizibilă de acces în grădină. Casa e fix în mijlocul străzii și dacă n-a fost folosită aleea laterală, atunci probabil că a trebuit să traverseze cel puțin două sau trei alte loturi…

— Am trimis-o acum acolo pe Meredith cu echipa ei. E mult frunziș des, poate s-a prins vreun fir din îmbrăcăminte sau păr…

Era limpede că era mai mult speranță decât o așteptare realistă. Până acum, făptașul fusese foarte prudent, foarte profesionist, nu înclinat să facă greșeli stângace.

— Ce știm despre victimă? Despre familie? a întrebat Charlie schimbând iar subiectul.

— Proprietari sunt Richard și Victoria Westlake. Victima e băiatul lor adolescent, Ethan.

Charlie a simțit cum o cuprinde mâhnirea. Să pierzi un copil, mai ales în

condițiile astea, era mai mult decât cumplit.

— El e dezvoltator imobiliar, ea are un restaurant în oraș. Ea a venit aseară târziu, a găsit cadavrul băiatului când s-a întors, după ora 23…

Charlie s-a înfiorat și a simțit că i se frânge inima pentru biata femeie. Cum poate cineva să înțeleagă măcar, cu atât mai puțin să facă față, unei asemenea priveliști?

— Acum sunt la un vecin. Trebuie să mergem și să stăm de vorbă cu ei într-o clipă.

Charlie a încuviințat supusă, deși nu era sigură că poate suporta.

— Nu-s convinsă că o să aflăm multe de la soție, a trebuit sedată. Dar tatăl ne-ar putea da ceva, deși e evident în stare de șoc…

A urmat o tăcere scurtă, meditativă, după care Charlie a pus cea mai urgentă și cea mai dificilă întrebare.

— Despre ce crezi că e vorba? Crezi că e furt calificat?

— Parțial, s-ar putea. Agentul Jennings spune că toate cutiile de bijuterii au fost golite și dormitorul principal a fost întors cu susul în jos. Poți să pleci cu lucruri de mii de lire dintr-un loc ca ăsta dacă știi ce faci, plus că sigur sunt și foarte ușor de dus. Dar nu cred că asta-i motivația reală.

— Crezi că beneficiul financiar e secundar actului de violență în sine?

— Cred că e parte din actul general de violare. Știm că există o suprapunere între spărgătorii de case și violatori — probabil că și asta are o sursă similară. Spargi casa cuiva, îl măcelărești pe singurul locatar, furi lucruri personale care au valoare sentimentală. Probabil că pe făptaș îl împinge sentimentul de putere, de pătrundere, de control. Altfel, de ce să intre când e evident că e cineva acasă?

Era o idee sinistră, dar mintea lui Charlie gonea deja spre următoarea întrebare.

— Și atunci, crezi că știe? Știe că victima e singură acasă? În mod normal, aici stau trei persoane, dar în seara asta era doar un adolescent, singur, fără nicio bănuială…

Își dădea seama după expresia lui Helen că asta avea în cap și ea. Privind-o atent pe șefa ei, aproape că se aștepta să-i prezinte o teorie convingătoare despre motivele și rațiunea acestei linii de anchetă, dar Helen a ridicat doar privirea spre ea și a răspuns:

— Asta trebuie să aflăm.

Apoi a plecat, îndepărtându-se de locul crimei. Era o convocare tăcută să înceapă următoarea etapă, dar Charlie a mai zăbovit o clipă. Nu se simțea pregătită, nu se simțea destul de în putere să dea ochii cu părinții distruși ai lui Ethan, însă n-avea cum să evite.

Ea și Helen aveau întâlnire cu disperarea.

Capitolul 57

Nicholas Martin și-a pus o pereche de mănuși de piele și a căutat în cutia cu scule, ridicând tăvița de sus ca să scoată la lumină sacoșa în care se afla cuțitul. Acum o săptămână, când îl cumpărase, fusese incredibil de stresat, și totuși foarte hotărât. Oricât de îngrozitoare era situația lui, avea un plan. Nu era deosebit de sofisticat, dar spera că înjunghierea brutală a lui Grace va fi pusă pe seama vreunui interlop din Southampton arestat mai de mult, cineva care se răzbuna pe cel mai cunoscut luptător împotriva criminalității. Câtă vreme el scăpa, câtă vreme reușea să arunce cuțitul, atunci era încă posibil să iasă nevătămat din coșmarul ăsta.

Dar planificarea era una, iar execuția, alta. Dăduse greș la prima încercare, în parcare, șocul că fusese descoperit amestecându-se cu convingerea că n-o putea învinge pe Grace față în față și obligându-l să fugă. După aceea, fusese tentat să renunțe la planul disperat, dar telefonul lui Blythe eliminase ideea asta. Momentul ezitărilor trecuse. Dacă n-o făcea azi, torționarul lui avea să-și pună în aplicare amenințările.

A strecurat punga în servietă, a încuiat-o, apoi s-a întors și a ieșit din magazie. Fără să se oprească să închidă ușa, a luat-o pe alee spre intrarea laterală. Acum trebuia să rămână în mișcare, pentru că orice ezitare avea să-l termine și curajul avea cu siguranță să-l părăsească. O să se îndrepte spre serviciu, o să sune de pe drum să spună că e bolnav, după care o să-și pună planul în aplicare. Dacă mergea totul bine, diseară o să ajungă acasă liber și fără griji, cu sufletul pustiu, dar cu viitorul asigurat.

— Nicholas?

A ridicat privirea surprins când Siobhan a ieșit pe ușa din spate. Era deja la intrarea în trecerea laterală, dar s-a oprit și s-a întors spre ea.

— Ei, asta n-a fost prea prietenos, să te strecori așa, fără să spui la revedere…

— Scuze, iubito, am întârziat. Trebuie să vorbesc cu Adams înainte de ședință.

— Atunci nu te mai rețin…

A venit spre el, i-a pus brațele pe după gât și l-a tras într-o îmbrățișare. Buzele ei calde, pline de dragoste pe gura lui erau de-ajuns ca să-l doboare, să-l facă să mărturisească totul și să se arunce la mila ei, dar a reușit cumva să se țină tare și să se elibereze cu blândețe din strânsoare, după care i-a văzut zâmbetul ghiduș.

— Dar voiam să-ți zic că azi copiii o să fie la ceai la mama, dacă scapi devreme, aș putea să-ți arăt ce mult te iubesc eu de fapt…

S-a lipit iar de el și i-a strecurat limba în gură, după care s-a întors și a plecat, făcându-i cu ochiul peste umăr. A privit-o plecând, sfâșiat între dorință și rușine, disperat să se ducă după ea, și totuși incapabil să se miște. Și apoi, la fel de brusc cum apăruse, a și dispărut, intrând în casă.

Nicholas a rămas pe loc, uitându-se după ea, dorindu-și să-i soarbă parfumul care încă zăbovea în aer, senzația atingerii ei pe piele. Era în parte din dragoste, o fascinație pentru femeia asta superbă, dar parte și din frică în stare pură.

Pentru că, deși încerca să fie optimist, să-și spună că planurile lui bine gândite o să-l scoată basma curată, era totuși cuprins și de o neliniște nespusă că lucrurile or s-o ia razna azi, că ar putea fi prins sau chiar rănit. Că n-o s-o mai vadă niciodată pe scumpa lui Siobhan.

Capitolul 58

— Nu pot să cred că nu mai e…

Richard Westlake stătea cu capul plecat, o întruchipare a nefericirii. Părea să n-aibă suficientă energie să se ridice, să facă față unei lumi care se dovedise nesimțitoare și crudă.

— Pentru noi, el era totul. Tot ce-am făcut în viață pentru el a fost.

Cuvintele se revărsau dinspre tatăl îndurerat, care vorbea cu glas sugrumat de emoție, fiecare cuvânt fiind încărcat de tristețe și disperare. Helen îl privea cu atenție, mișcată de forța emoțiilor lui, și totuși recunoscătoare că era în stare să-și găsească vocea. Nu se punea încă problema să stea de vorbă cu soția lui — înnebunită de durere și îmbolnăvită de descoperirea cumplită, era pe jumătate în comă în dormitorul de sus, sub influența unui sedativ puternic. O să aibă timp mai încolo să discute cu ea; deocamdată, trebuia să obțină cât mai multe informații de la tatăl îndurerat.

— Sunt convinsă că știa, Richard. Și sunt convinsă că simțea în fiecare zi dragostea voastră…

— Mai puțin când a avut cel mai mult nevoie de ea, a venit răspunsul concis și amar.

— Trebuie să încerci să nu gândești așa, l-a sfătuit Helen. Știu că ești tentat să-ți faci reproșuri, dar dacă ai fi fost acolo, ai fi fost rănit și tu și ce s-ar fi făcut Vicky? Crede-mă, nimic din toate astea nu-i vina ta.

Westlake n-a reacționat, ștergându-și absent o lacrimă care i se prelingea pe nas.

— Ce e important acum, ce poți face, e să ne ajuți să aflăm cine a făcut toate

astea, să ne ajuți să-l aducem în fața justiției, a adăugat Charlie cu blândețe.

Cuvintele au ajuns la el și i-a aruncat o privire lui Charlie, ca și cum era prima dată că o vede.

— Pentru asta, avem nevoie de o imagine clară a cronologiei acțiunilor voastre de aseară. Poți să ne spui când ai plecat de-acasă, unde te-ai dus, când te-ai întors…?

— Am fost la mama, în complexul nou de la Grange Park, a răspuns el rar. E unul dintre proiectele noastre și i-am luat de curând un bungalow frumos acolo. Are zile mai bune și zile mai proaste în ultima vreme și așa e mai aproape de noi. Eram la ea, ca în fiecare joi…

— Deci e o activitate regulată? l-a întrerupt Helen.

— Da. Stăm împreună în fiecare joi seară. Eu îi fac ceaiul, ne uităm la EastEnders sau ce-i la televizor. Nu e foarte mobilă și n-are mulți musafiri, așa că…

— Și orele sunt oarecum aceleași în fiecare săptămână?

Westlake a încuviințat absent.

— Mă duc acolo seara devreme, pe la 19 sau când pot să scap de la muncă. Și de obicei ajung acasă după 23. Am fost dintotdeauna cam pasăre de noapte, ceea ce nu-i place lui Vicky…

— Și soția ta era la restaurant? a întrebat Charlie, uitându-se în carnețel. Albertine, pe Jarrow Street?

— Da, rămăsese din senin fără trei chelneri, a trebuit să ajute și ea. În mod normal, joia vine acasă pe la 20, ca să-i facă ceaiul lui Ethan…

S-a poticnit puțin când a pomenit numele băiatului, apoi a continuat:

— … să se asigure că-și face lecțiile și se pregătește pentru facultate. De drept, ar fi trebuit să fie și ea acasă aseară.

Nu era nici urmă de acuzație, ci mai degrabă o groază subită când și-a dat seama că și soția lui ar fi putut păți ceva. Helen a intervenit rapid, hotărâtă să nu lase discuția să devieze.

— De când o vizitezi pe mama ta la Grange Park?

— De vreo două luni.

— Ai sărit vreo vizită de joi?

— Nu.

Helen a dat din cap, aruncându-i o privire cu înțeles lui Charlie înainte să continue:

— Și în astea două luni, soția ta a fost întotdeauna acasă joi seara? N-a mai fost chemată în timpul liber, n-a ieșit în oraș sau ceva de genul ăsta…?

— Nu prea. Poate că a mai fost chemată la restaurant o dată în perioada asta, dar are obiceiul să iasă în oraș la începutul săptămânii sau în weekend, pentru că-i place să fie unul dintre noi acasă cu Ethan…

I s-a frânt glasul, plin de emoție, înecat de propriile cuvinte.

— Deci la ce oră ai plecat aseară de la mama ta?

O pauză lungă, apoi, cu un oftat, tatăl îndurerat a răspuns:

— Chiar înainte de 23. Eram în drum spre mașină când a sunat Vicky. Puteți verifica lista convorbirilor dacă vreți orele exacte… Cred că am ajuns acasă în mai puțin de cinci minute și atunci v-am chemat pe voi.

— Bine, e foarte util, mulțumesc. O să avem nevoie să vorbim cu soția ta la un moment dat și poate și cu mama ta. Crezi că e în stare?

— Probabil. Mama e confuză uneori și Dumnezeu știe cum o să facă față, îl adora pe băiat… dar da, cred că poate să se descurce cu o discuție scurtă.

— Minunat, colega mea, detectivul-agent Malik o să ia legătura să stabiliți o

oră. Între timp, dacă ai nevoie să mă întrebi ceva, zi sau noapte, sună-mă.

Helen i-a întins cartea de vizită, iar el a luat-o. Când s-a ridicat și se pregătea să se retragă, Westlake a vorbit pe neașteptate.

— El e?

— Poftim?

— Cel care-a omorât-o pe biata femeie din St Denys. El e?

— E prea devreme să știm sigur… a răspuns Helen prudentă. Dar e foarte posibil. Nu pot să spun mai mult de…

— De ce? De ce ar face cineva așa ceva?

Helen i-a aruncat o privire lui Charlie, după care s-a uitat din nou la el. Era o întrebare de șase milioane de dolari — iar ea nu putea răspunde.

— Din nou, nu suntem încă siguri. Au fost luate obiecte de valoare, dar dacă ăsta-i motivul principal…

— Cineva a făcut asta pentru bani? a întrerupt-o Westlake. L-a ucis pe băiatul meu frumos pentru…

Și acum, în sfârșit, s-a prăbușit, lăsându-și capul în palme și suspinând. Helen n-a spus nimic și l-a lăsat să-și reverse durerea, cu gândul la întrebarea lui. O asemenea brutalitate pentru un câștig atât de neînsemnat era o idee cumplită, dar Helen spera pe jumătate că Westlake are dreptate, că doar lăcomia motiva atacurile astea înfiorătoare. Pentru că o altă parte din ea — partea mai mare — se temea că de fapt motivul crimelor era ceva mult, mult mai rău.

Capitolul 59

— Ce dracu’ spun ăștia, Greg? Că Martha a fost omorâtă de… de un fel de ucigaș în serie?

Chipul descompus al maică-sii era temător și palid. Greg își dorea cu disperare s-o liniștească, să-i alunge frica, fie și numai ca să-și asigure un răgaz de la interogatoriul ei, dar era incapabil să-i ofere orice mângâiere.

— Nu știu mai multe ca tine, mamă.

— Ai auzit ce-au zis la radio, că e al doilea atac.

— Sunt doar speculații, știi cum e presa.

O spusese, dar nu și credea. Cu o seară înainte fusese îngrozit de perspectiva unui ucigaș aflat în libertate. Și ucigașul Marthei concretizase amenințarea. Greg era sigur că exista o legătură între cele două crime, dar n-avea de gând să sporească neliniștea maică-sii oferindu-i confirmarea. Și așa părea cât pe ce să explodeze.

— Nu știu cum poți să fii atât de relaxat, dacă e adevărat ce se spune, a ripostat ea tăios.

Atacul ei era nemilos, panica și groaza alimentându-i nevoia de informații, liniștire și consolare. Dar acuzațiile nu provocau decât furie și revoltă — știa mai bine ca oricine cât o iubise el pe Martha, cât de distrus era de moartea ei neașteptată. Cum putea să-l acuze că nu-l interesează? Era ceva obscen.

— Cred doar că n-are rost să tragem concluzii pripite, cel puțin nu când trebuie să ne concentrăm la alte lucruri… Trebuie să ne vedem de treaba noastră și să lăsăm poliția să-și vadă de treaba ei, a răspuns el scurt, făcând semn spre tatăl lui, care o plimba răbdător pe Bailey prin grădină.

În realitate, dacă detectivul-inspector Grace ar fi fost acum în fața lui, ar fi sărit pe ea să-i ceară răspunsuri. Dar n-avea să-i spună maică-sii așa ceva. Furios, confuz și dezorientat cum era, știa că trebuie să fie adultul din casă dacă voia s-o împiedice să aibă o cădere nervoasă.

— Păi, ziceam să mai lași să treacă vreo câteva ore și după aia să suni la Southampton Central, a ripostat ea fără să se lase descurajată.

— Mamă…

— Nu-i corect să ne lase în ceață așa. Când toată lumea pare să știe deja despre ce-i vorba…

În timp ce-și striga nemulțumirile, telefonul lui Greg a început să sune. L-a ridicat și a văzut cine suna.

— Ei sunt?

Numărul de telefon era familiar — era centrul de comandă de la Southampton Central.

— Da.

— Păi pune pe speaker…

— Nu.

Cuvântul i-a ieșit din gură dur și definitiv.

— Eu mă ocup de asta.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, s-a dus pe hol și a răspuns.

— Bună dimineața, domnule White. Sunt detectivul-agent Wilson. E un moment potrivit?

— Sigur.

Cuvântul i s-a părut cu totul nepotrivit în gura lui, ținând cont ce urma să i se

spună. Exista vreun moment potrivit să-ți fie confirmate cele mai profunde temeri?

— Voiam doar să continuăm discuția anterioară despre deplasările dumneavoastră în noaptea de 9 ianuarie.

— Nu sunt sigur că înțeleg… a șoptit Greg, luat cu totul pe nepregătite.

— Păi, treaba mea e să confirm deplasările tuturor în noaptea aceea și v-am spus că ne-ar fi util dacă ne-ați putea aduce Fitbitul dumneavoastră, ca să putem stabili…

— Doar nu vorbești serios. Pentru asta mă suni?

Interlocutorul lui a rămas tăcut.

— Azi-noapte a fost ucis un copil. De același om care a omorât-o pe Martha. Și tu mă suni să mă întrebi de un nenorocit de Fitbit?!

De-acum țipa în telefon, dar nu-i păsa.

— Deocamdată nu există nicio legătură confirmată între incidentul de azi-noapte și atacul asupra soției dumneavoastră… a continuat Wilson, șocat.

— Nu, să nu îndrăznești să mă duci de nas. Vreau răspunsuri, vreau adevărul. Măcar atât ne datorați, a ripostat Greg.

— Și când o să avem ceva concret de transmis, sunt convins că detectivul-inspector Grace o să ia legătura cu dumneavoastră. Până atunci…

— Voi chiar sunteți incredibili! Prin Southampton umblă un nebun și eu sunt suspectul?

Maică-sa apăruse în ușă, părând mai alarmată ca oricând. Greg era tentat să-i spună unde să se ducă, dar s-a întors și și-a păstrat tot veninul pentru detectivul-agent Wilson.

— Să vă fie rușine. Să vă fie rușine că ne țineți în beznă, că ne tratați ca pe niște infractori.

— Nu-i deloc așa, domnule White. Încercăm doar să eliminăm oamenii de pe…

— Ah, du-te dracului!

Greg a închis, strângând telefonul în mână, tremurând de furie din toate încheieturile.

— Ce s-a-ntâmplat, Greg? Ce dracu' mai spun acum?

S-a întors spre maică-sa, dar de data asta rămăsese fără cuvinte. După ce se pregătise să audă adevărul cumplit, fusese și nedumerit, și înfuriat de solicitarea ridicolă a lui Wilson, iar ultimele urme de control îl părăsiseră. Mama lui își dorea cu disperare asigurări că lumea nu era un loc întunecat și păcătos, dar el nu-i putea oferi o asemenea consolare, nici vreo explicație pentru ce se abătuse asupra lor. Nici nu putea să înțeleagă pe deplin ideea că în Southampton se afla în libertate un ucigaș, care plănuia probabil chiar acum următoarea crimă. Nu, n-avea nicio mângâiere, nicio ancoră într-o lume care azi părea să ofere mult mai multe întrebări decât răspunsuri.

Capitolul 60

— Vreo localizare confirmată la Grange Park?

Echipa lui Helen fusese împărțită în mai multe zone din oraș, ca să interogheze posibili martori, să adune și să filtreze informații, dar acum era momentul să pună cap la cap ce aflaseră, să verifice dovezile și să vadă dacă reușeau să înțeleagă ceva din crimele astea derutante, și de-aceea se îngrămădiseră toți din nou în jurul ei în centrul de comandă.

— Evident că încă n-am reușit să vorbesc cu mama domnului Westlake, a răspuns prompt detectivul-agent Malik. Dar am obținut două localizări concrete. Complexul e doar pe jumătate ocupat — încă mai sunt câteva case de vânzare —, dar am dat de doi proprietari care au confirmat că domnul Westlake a fost acolo. Diferența de oră dintre ei e de vreo cinci minute, dar practic îi susțin povestea că a fost acolo de la 19 la 23. Sunt și camere de trafic, ar trebui să putem confirma destul de ușor deplasările lui.

— Bine lucrat. Și doamna Westlake? l-a întrebat Helen pe detectivul-agent Reid.

— A fost la Albertine de la 17:30 până la 22:45. Confirmă două chelnerițe și trei bucătari. I-ar fi trebuit cinci până la zece minute să se întoarcă de-acolo la Freemantle, ceea ce corespunde cu primul apel către soțul ei.

— Și un vecin a confirmat că domnul Westlake a venit în trombă imediat după ora 23 și a răsturnat câteva pubele care erau scoase în stradă, a adăugat detectivul-agent Wilson. Ceea ce corespunde cu apelul către 999, de la 23:06.

— Bun, deci dacă nu se materializează sau nu călătoresc în timp, îi putem exclude din lista posibililor făptași, deși evident că trebuie să avem în minte că există multe motive pentru care ar fi putut juca un rol în moartea victimei, cu bună-știință sau nu. Ce știm despre Ethan Westlake?

Venise rândul detectivului-agent McAndrew să spună ce aflase.

— Are 16 ani, singurul fiu al lui Richard și al Victoriei Westlake. Învață la școala pentru băieți Sherringham în Upper Shirley, un gimnaziu privat. S-a descurcat destul de bine la examenele GCSE, dar de pe site-ul școlii reiese că era mai degrabă pasionat de sport — fotbal, hochei, atletism. Am aruncat o privire foarte scurtă prin istoricul lui de apeluri și mesaje — nu pare să fi avut vreun iubit sau iubită, dar abia am început cercetările.

— Și ce știm despre deplasările lui?

— Avusese antrenament la hochei după ore, s-a întors acasă în jur de ora 17. După asta, nu prea știm mare lucru. Știm că a avut cel puțin trei convorbiri cu maică-sa în perioada asta, însă apelurile au fost scurte și mesajele pe care i le-a trimis ea pe lângă discuții sugerează că vorbeau despre chestii practice care trebuiau făcute pentru a doua zi la școală.

— Deci maică-sa era neliniștită că rămăsese singur acasă? s-a interesat Helen.

— Posibil, dar senzația mea e că așa e de felul ei, că-i place să se agite.

— Altceva despre mișcările lui?

— Nu prea, deși luminile din salonul din față au fost sigur aprinse aseară; le-au observat câteva persoane când și-au scos pubelele. Se pare că nu era ceva neobișnuit, pentru că acolo e PS5-ul…

Câțiva dintre membrii mai în vârstă ai echipei au zâmbit, un scurt moment de frivolitate după o dimineață care fusese dificilă pentru toți.

— Așa, Meredith și echipa ei sunt chiar acum la locul faptei, dar hai să recapitulăm ce știm până acum, a spus Helen, întorcându-se către panoul cu datele crimei și prinzând pe el poze cu cadavrul mutilat al lui Ethan Westlake. Cândva, între 19 și 23, victima a fost doborâtă și ucisă. Presupun că se juca în momentul ăla, pentru că jocul era încă pe ecran când au ajuns polițiștii, iar scaunul lui era răsturnat. Mâinile erau legate la spate cu o coardă elastică și avea o cârpă îndesată în gură. Nodul folosit era solid, dar pare diferit de cel folosit la încheieturile Marthei White, însă eu nu sunt expert. Verificați cu

Meredith după ce termină prima cercetare la locul faptei, vă rog…

A făcut semn spre agentul Wilson, care a încuviințat nerăbdător.

— După ce l-a legat, ucigașul a pornit în căutarea lucrurilor de valoare, după care s-a întors ca să-l ucidă sau a terminat treaba înainte să se ducă sus ca să ia bijuteriile, ceasurile și restul. Oricum, când a ajuns la crima în sine, a fost folosită forță excesivă, cu trei răni urâte în partea posterioară a craniului și încă patru lovituri pe umeri și spate. Întrebarea noastră e dacă alegerea victimei a fost importantă, dacă ucigașul avea sentimente de ură față de el, o dorință de a mutila, ba chiar de a-l eviscera. Sau dacă victima nu are importanță, poate e aleasă la întâmplare — și actul în sine, încântarea pe care o obține din asta, e imboldul principal. Ce știm despre astea două familii? Vreo prietenie, legături, suprapuneri, oricât de fragile…

Spre marea ei dezamăgire, n-a vorbit nimeni.

— Chiar nimic?

— Nimic care să sară în ochi, a răspuns Charlie. Stau în zone diferite ale orașului, lucrează în domenii diferite și, esențial, au vârste diferite, deci nu există nicio suprapunere evidentă în ceea ce privește cursurile, școlile și așa mai departe. Viața familiei White gravita în jurul copilului și în plan personal, și profesional, iar în timpul liber erau foarte dedicați mișcării. La familia Westlake, erau mai concentrați asupra carierei și școlii lui Ethan, iar când nu lucrau, păreau să prefere plăcerea, nu mișcarea.

— Am aruncat o privire pe agendele lor, postările pe Facebook și așa mai departe, a adăugat agenta Malik. N-am văzut prieteni comuni sau grupuri din care să facă parte și unii, și alții, în afară de cele generale din Southampton, care au mii de membri neregulați.

S-a lăsat o scurtă tăcere apăsătoare, înainte să vorbească detectivul-agent Jennings, încercând să insufle ceva energie și optimism.

— Apropo de Facebook, ceva ce i-ar putea lega ar fi că erau toți foarte vizibili în social media. Creșele Banana Tree sunt evident bine-cunoscute pe plan local și am stabilit deja că Martha White nu se sfia să-și etaleze

bunăstarea în fața întregii lumi. La fel și familia Westlake. Firma de construcții a soțului se ocupă de case pentru familii, cu o mulțime de anunțuri publicitare pe grupurile locale de Facebook, reclame pe câte o pagină întreagă în Southampton Evening News și așa mai departe. Pedalează mult pe valorile familiale, iar Vicky Westlake insistă și ea pe realizările băiatului, premii profesionale pe care le-au obținut ea și soțul ei, ca și detalii despre vacanțele lor în străinătate, viața socială încărcată, mașini noi... N-aș zice că se sfiau să-și trâmbițeze prosperitatea.

— Dar nu sunt nici pe departe singurii, a replicat Helen. Dacă te uiți pe conturile de Insta și Facebook ale locuitorilor din zonele bune din Southampton, o să găsești zeci de imagini care-i invită pe răufăcători să le acorde atenție, de ce-ar fi familiile astea speciale?

Încă o tăcere grăitoare, înainte să se aventureze în cele din urmă detectivul-agent Reid:

— Să știe făptașul că e cineva singur acasă? Dacă victimele și-au dezvăluit programul obișnuit în social media, făptașul ar fi putut ști când să atace casa, când o să fie o singură persoană…

— Numai că Victoria Westlake ar fi trebuit să fie acasă aseară, a intervenit McAndrew. Așa că trebuie să fi urmărit foarte atent deplasările familiei ca să știe că tocmai în seara aia o să fie plecată. Până acum n-avem nicio dovadă că a supravegheat cineva casa sau pe Victoria Westlake, deși sunt o mulțime de camere pe stradă, așa că…

— Și atunci, considerăm că sunt aleși la întâmplare?

Malik părea că nu vrea să pună întrebarea, dar se simțea obligată.

— Cred că trebuie să considerăm că e o posibilitate foarte reală, a răspuns calm Helen. Nu există nicio legătură evidentă între familii în afară de averea demonstrabilă, de ce ei? Noi… eu am plecat de la premisa că uciderea Marthei White a avut motivații personale, ținând cont de nivelul violenței și de faptul că în timpul atacului i-a fost smulsă verigheta, dar acum mă întreb dacă nu cumva atacurile sunt întru totul impersonale. Nu există nicio corelație între tipurile de bijuterii luate de la locurile celor două crime, și nici vreo

suprapunere evidentă între vârsta și sexul victimelor. Poate actul în sine e semnificativ, nu identitatea victimelor.

— Cineva cu o ură viscerală împotriva oamenilor cu bani? a încercat Reid.

— Posibil, dar mai degrabă cineva care are o tendință, o pornire compulsivă, să domine, să controleze și să distrugă. Nu numai din cauza violenței extreme, ci și a fragmentării atacului. Foarte prudent și precis la început — pătrunderea în casă, controlarea victimei, uciderea —, dar după aceea devine frenetic și dezlănțuit. Jim Grieves spune că rănile sfâșiate de pe umeri și spate au fost făcut după ce victimele muriseră deja, ceea ce ar putea sugera că atacatorul obține un fel de plăcere din distrugerea post-mortem a cadavrului.

— Ar putea fi atunci vreun fel de ritual? Ocult, poate? a întrebat agentul Jennings albindu-se la față.

— Nu văd nicio dovadă că ar fi așa ceva, a răspuns calm Helen. Decât dacă ne scapă ceva…

— E o posibilitate peste care am dat…

Charlie vorbea cu prudență vizibilă, dar tot s-au întors spre ea toți ochii.

— Am ținut legătura cu divizia de spargeri, care mi-a confirmat că în ultimele 12 luni a fost înregistrată o creștere semnificativă a numărului spargerilor calificate, de aproape 50 la sută față de anul trecut. Spargerile vin în valuri, iar momentul producerii este foarte imprevizibil, însă tendința pare să sugereze că există un făptaș în libertate. Cineva talentat și profesionist, care pătrunde întotdeauna pe proprietăți prin spate sau prin lateral, folosind o șurubelniță sau o lamă ca să forțeze ușile sau ferestrele. Câteva dintre primele incidente au avut loc la case nelocuite, dar cele mai recente au inclus și atacuri violente asupra proprietarilor. Făptașul alege cu grijă — femei tinere, vârstnici, oameni cu dizabilități…

— Ce nivel de violență? a întrebat Helen, înăbușindu-și dezgustul.

— Extrem de ridicat. Folosește unelte ca să intre — ciocane, lame, răngi —, apoi le folosește și asupra victimelor. În octombrie, un om de afaceri

pensionat s-a ales cu obrazul, nasul și falca rupte, abia a scăpat cu viață. Și tot în octombrie, i-a zdrobit cu ciocanul ambele rotule unui vânzător de mașini de lux, deși acesta se supusese cererilor atacatorului.

— Și te gândești că e o escaladare? O spirală a violenței? a întrebat-o Helen.

— Trebuie să existe posibilitatea asta, ținând cont de obiectele pe care le-a luat. Nu a fost interesat decât de lucruri care puteau fi transportate — bijuterii, ceasuri, inele și altele —, ceea ce e evident că se potrivește cu modul de operare de-aici, dar interesant e că niciunul dintre obiecte nu a fost recuperat.

— Absolut niciunul? s-a mirat Helen.

— Nimic, a răspuns Charlie, clătinând din cap. În mod normal, te-ai aștepta să apară unele dintre ele la amanet, în piețe, la bijutieri, dar în cazul ăsta, nimic. Ca și cum ar fi dispărut de pe fața pământului.

— Sau le-a păstrat.

Helen spunea ce gândeau toți. Încă o dată, încăperea s-a cufundat în tăcere, până când Charlie a continuat:

— Dacă sunt trofee? Dacă valoarea lor nu e financiară, ci emoțională sau psihologică? Îl ucizi pe locatar, îi iei lucruri care sunt importante pentru el. Poate că ai dreptate, poate că violarea casei cuiva, pângărirea definitivă a bogaților și a norocului lor e adevăratul motiv.

— Păstrarea trofeelor i-ar permite să retrăiască după bunul plac momentul agresiunii, a fost de acord agenta McAndrew. Probabil că dacă păstrează vie senzația, fiorul, e chiar încurajat s-o facă din nou.

Câțiva dintre polițiști păreau dezgustați, însă Helen, dimpotrivă, a simțit o urmă de entuziasm.

— Cât de clar pot fi legate atacurile astea? În ultimul an, să zicem…

— Polițiștii cred că pot face legătura între mai mult de 12. Modul de operare ar putea corespunde cu al nostru, ținând cont de metoda de intrare și de

atenția acordată, eu aș zice că merită să aruncăm o privire…

— Și corelația din punct de vedere al localizării? a întrebat McAndrew.

— Numai cartiere bogate, a răspuns Charlie.

— Și momentul?

De data asta, Charlie nu a răspuns imediat, părând mai puțin sigură pe ea.

— Păi, asta-i partea problematică. Nu există o explicație logică evidentă pentru atacuri. Vin în valuri, două, trei, chiar patru în decurs de două săptămâni, după nu se mai întâmplă nimic câteva luni. Apoi urmează o nouă serie de spargeri. Apoi iar nimic. Și tot așa. M-am uitat cu atenție și, sincer, nu pricep mare lucru.

— Probabil că e doar prudent, a sugerat Jennings. Își face plinul, după care se retrage când devine riscul prea mare, când comunitatea e în gardă.

— Nu mă convinge, a răspuns Helen. Dacă obține o satisfacție emoțională, psihologică, poate chiar sexuală din violările astea, n-ar fi în stare să se oprească așa.

— Și dacă se plimbă prin țară și comite infracțiunile în altă parte?

Charlie încuviința deja, plăcându-i raționamentul.

— Deci e șofer de camion? Sau muncitor sezonier?

— Sau face parte dintr-o comunitate de nomazi? a adăugat Reid nostalgic, ridicând mâinile în semn de imitație de scuză. Știu că nu-i foarte caracteristic pentru un polițist să spună așa ceva, dar știți ce se întâmplă când vine bâlciul în oraș…

Pe măsură ce se adunau ideile, toată echipa părea să se întoarcă spre Helen, parcă în căutare de îndrumare.

— Charlie, ai numele omului de afaceri atacat?

— Roger Morton, stă în Poole. Am un număr de mobil.

— Bine, o să mă duc să stau de vorbă cu el. Între timp, detectivul-sergent Brooks preia comanda și o să vă distribuie sarcinile. Vreau să rămâneți jumătate dintre voi la cazul Westlake, iar restul să urmăriți linia asta nouă de anchetă. Vreau să căutați suprapuneri cu cazurile curente și orice tipare sau detalii care ar putea să explice de ce se opresc brusc și apoi reîncep spargerile. Bine, la treabă toată lumea…

Polițiștii erau deja în alertă când Helen și-a luat telefonul și cheile.

— … și nu pleacă nimeni acasă până nu găsim ceva, a adăugat ea tăios, mascându-și încordarea. Avem nevoie de ceva progrese.

Capitolul 61

— Ieși în clipa asta sau chem poliția!

Tonul femeii era strident, încărcat de emoție. Emilia nu era sigură dacă urma să explodeze sau să plângă, nu era exclus să fie ambele. S-a aplecat și a privit atent legitimația reprezentantei de vânzări.

— Ei, haide, Karly. Nu-i nevoie să fii așa. Nu vreau decât să-ți pun câteva întrebări.

— N-am nimic de spus ăstora de teapa ta!

Emilia și-a ascuns zâmbetul, pentru că indignarea morală a adversarei ricoșa din ea. Era prea versată ca s-o facă dolofana asta de vârstă mijlocie să se rușineze.

— Uite ce-i, înțeleg că ești supărată, dar cazul ăsta e de interes public, pentru că există o îngrijorare reală acum pentru siguranța oamenilor din orașul ăsta…

— „Cazul“ ăsta e băiatul șefului meu, a ripostat interlocutoarea emotivă. Un băiat frumos, amabil, care n-a făcut rău niciodată nimănui.

— Mai spune-mi, pare să fi fost un copil adorabil.

O clipă, reprezentanta de vânzări aproape că s-a lăsat dusă de nas, păcălită să împărtășească amintiri personale despre bietul băiat, dar s-a redresat la timp.

— Pleacă de-aici… scursură ce ești!

— O să fii nevoită să vorbești la un moment dat, presa o să sară pe subiect, a avertizat-o Emilia. De ce să nu-ți spui povestea acum și să scapi de-o grijă?

Dar Karly ocolise biroul și o prinsese zdravăn pe Emilia de braț, ducând-o spre ușa elegantului birou de vânzări.

— Ieși de-aici! a repetat ea, cu tonul tot mai ridicat cu fiecare cuvânt. Și să nu te întorci!

Emilia s-a trezit aruncată pe trotuar. S-a întors și era cât pe ce să-și susțină mai departe cauza, însă ușa i s-a trântit în față. După câteva clipe, pe ușă a apărut semnul de „închis“ și au fost lăsate jaluzelele, ascunzând interiorul.

A ridicat din umeri ca să-și ascundă dezamăgirea și s-a întors la mașină, gândindu-se la următoarea mișcare. Familia băiatului se dăduse la fund, școala respinsese toate solicitările de informații, iar Karly cea loială îi închisese ușa în nas. Poate alți colegi de-ai lui Richard Westlake ar putea fi mai deschiși, sau poate cineva din personalul de servire de la Albertine ar putea fi „încurajat“ să ofere informații utile despre familia îndurerată. Dar dacă dădeau toate greș, trebuia să smulgă ce-i trebuia din conturile de social media ale familiei Westlake — și în domeniul ăsta erau amândoi foarte ocupați.

Mulțumind stelei ei norocoase pentru scurtăturile convenabile ale jurnalismului modern, Emilia s-a oprit lângă mașină și s-a întors să se uite la casa de vizionare din Grange Park. Privind-o, n-a putut să-și ascundă un zâmbet, pentru că ironia neagră a panoului publicitar era prea mult. În prim-plan era Richard Westlake, înconjurat de familie, care promitea „Ridicarea casei perfecte pentru tine“. Îi zâmbea încrezător privitorului, arăta fericit, plin de succes, ceea ce a făcut-o pe Emilia să se întrebe care ar putea fi motivația acestor crime neașteptate. Presupusese că atacurile aveau un motiv personal sau erau doar spargeri calificate care o luaseră razna. Dar acum, privind chipul frumos și plin de sine al lui Richard Westlake, s-a întrebat dacă nu e vorba de un motiv psihologic mai exact, mai sinistru. Să fi vizat oare cineva în mod deliberat cuplurile astea foarte vizibile, de succes, doar din cauza bunăstării lor? Să fi fost furie, gelozie, poate ură violentă împotriva acestor antreprenori bogați? Dacă așa era, atunci implicațiile erau în egală măsură captivante și înspăimântătoare. Dacă un personaj misterios chiar voia să-i atace pe cei care-și etalau bogăția, atunci avea o mulțime de ținte în orașul ăsta prosper. N-ar fi vorba decât să aleagă pe cine și când să atace. Ar fi o catastrofă. O oroare. Nu, mai mult, ar fi un măcel.

Capitolul 62

— Cine e?

Vocea fără trup părea firavă și goală la interfon.

— Sunt detectivul-inspector Grace, de la poliția din Hampshire. Am vorbit mai devreme…

— Arătați-mi legitimația, a venit răspunsul scurt și răstit.

Helen s-a conformat, ridicând legitimația spre cameră. În câteva clipe, interfonul a bâzâit zgomotos, iar ea a împins ușa grea și a intrat.

Roger Morton stătea într-un fotoliu și se uita la ea ca o bufniță speriată. Nu-i oferise vizitatoarei ceai, vreun cuvânt de bun-venit sau vreo încurajare de orice fel. De fapt, părea dornic să scape de ea.

— Cum v-am spus, îmi pare rău că vă deranjez din scurt, a început Helen, vorbind repede, pe un ton prietenos. Dar trebuie să vă pun câteva întrebări despre spargerea de-acum trei luni. Are legătură cu o anchetă în desfășurare, care pare să aibă o oarecare legă…

— Deci când aveți nevoie de mine, dați fuga, dar când vreau eu răspunsuri, nu vorbiți cu mine.

Lui Morton îi revenise graiul, iar tonul era plin de ranchiună și ostil.

— Îmi pare rău dacă așa vi se pare. De cazul dumneavoastră se ocupă altă echipă…

— Nu-i așa întotdeauna? a întrerupt-o el mușcător.

— Dar dacă pot urgenta în vreun fel cazul dumneavoastră, dacă pot lămuri cumva ce s-a petrecut, atunci evident că așa am să fac. E în interesul tuturor să fie reținută această persoană periculoasă.

Morton n-o putea contrazice, așa că s-a retras într-o tăcere furioasă.

— Evident, nu vreau să vă tulbur stârnind amintiri neplăcute, dar dacă-mi puteți povesti ce s-a petrecut în noaptea aia…

Bărbatul a părut îngrozit, iar Helen a adăugat repede:

— Nu v-aș cere asta dacă n-ar fi vorba literalmente de o chestiune de viață și de moarte.

Sinceritatea ei vizibilă, presiunea solicitării ei au părut să-l pună pe gânduri.

— Te rog, Roger, orice îmi poți spune…

A urmat o tăcere îndelungată, apoi bătrânul a oftat, iar oftatul a părut să cuprindă o lume întreagă de suferință.

— Era spre sfârșitul lui octombrie, pe 26, a spus el șuierat. Miriam era plecată în vizită la soră-sa, eram singur. Mă pregăteam de culcare, când am auzit un zgomot la parter…

S-a oprit, parcă transportat înapoi în timp.

— Speram că doar mi se năzare, cum îți joacă mintea feste când ești singur, dar tot am coborât să văd ce e. Credeam că poate a încercat cineva să intre pe ușa laterală… dar de fapt intrase pe un geam din spate.

Încă o pauză scurtă, după care vocea a căpătat un ușor tremur.

— Nu l-am văzut de la început, deși am simțit că e ceva în neregulă. Apoi a sărit dintr-odată pe mine, mi-a pus mâna la gură și m-a împins spre podea. După aia, mi-am recăpătat cunoștința pe covor, legat fedeleș…

În glasul lui se simțea furie, dar și tulburare, și avea ochii umezi.

— Am încercat să vorbesc cu el, l-am întrebat ce vrea, dar mi-a vârât o cârpă murdară în gură. După aia s-a dus sus, a luat tot ce-a putut și a coborât.

— Și după asta?

Era un imbold blând, pentru că Helen simțea că Morton dădea să se îndepărteze de amintirea chinurilor lui.

— Atunci te-a lovit, Roger?

Morton a încuviințat tăcut, iar Helen a privit cum i se prelinge pe obraz o lacrimă.

— De ce te-a lovit?

— Habar n-am. Eram legat, cu totul la mila lui…

Rostise cuvintele cu o asemenea forță, cu atâta înflăcărare, că Helen n-avea nicio îndoială că lipsa de sens și violența atacului erau cele care dureau cel mai tare. A privit o clipă urmările agresiunii — cicatricea palidă de pe tâmplă și obraz, rădăcina părului, care fusese mutilată, tremurul neîncetat al mâinilor lui Morton. Habar n-avea cum arăta înainte de atac, dar acum părea intimidat, complet retras din fața vieții.

— Nu ți-a spus niciun motiv?

Morton a clătinat vehement din cap.

— De câte ori ridica nenorocitul ăla de ciocan, îl imploram să înceteze, îl imploram să aibă milă, dar nu mă putea auzi prin căluș sau nu voia să mă audă…

— Ai reușit să-l vezi în timpul atacului?

— Nu prea, eram cu fața la pământ și mă tot împingea la loc, cu mâna aia grea pe spate.

— Ți-a spus ceva în tot timpul ăsta?

— Nu, a înjurat de câteva ori, dar atât.

— Deci i-ai auzit vocea?

— Doar trecător.

— Era din zonă?

Spre surprinderea ei, Morton a râs, îndelung și amar.

— Nici pe departe. Era străin. Est-european, rus poate…

Helen s-a oprit surprinsă, după care a răspuns:

— Am înțeles. Ai mai observat și altceva legat de el?

— Păi, avea tatuaje pe antebraț, militare, după mintea mea. Voiam să scuip călușul, să-l întreb de ce dracu' un fost soldat atacă un pensionar, dar n-am avut ocazia. Când m-am întors spre el, m-a pocnit drept în obraz cu ciocanul.

Morton a arătat spre fața distrusă, iar Helen a tresărit în sinea ei, imaginându-și impactul oțelului pe os.

— După asta, n-am mai putut să vorbesc. Nu că ar fi avut vreo importanță și dacă puteam. Era posedat, înnebunit. N-am putut decât să încerc să mă întorc, să reduc impactul loviturilor, să văd dacă pot supraviețui cumva. Am încercat să mă gândesc la Miriam, la ce-aș pierde dacă aș ceda, orice, numai să încerc să rămân conștient și să mă opun, dar n-a fost de niciun folos. Își ieșise din minți, clocotea de ură, n-aveam nicio șansă. Voiam să trăiesc, chiar voiam să trăiesc…

A ridicat privirea spre Helen, cu lacrimi în ochi.

— … dar, sincer, am crezut că o să mor.

Capitolul 63

Dacă ar fi putut să închidă ochii și să se cufunde tăcut în uitare, ar fi făcut-o bucuros. Pentru că ce scop mai avea viața de-acum?

Richard Westlake stătea întins pe patul proaspăt făcut, cu ochii fixați pe pata maronie micuță de pe tavan. Se retrăsese la insistențele soră-sii, care se temea în mod clar că era în pericol să se prăbușească de extenuare. E drept că nu mai pusese geană pe geană de când se întâmplase și avea senzația că se află pe orbita unei planete îndepărtate, privind de sus tragedia în desfășurare, dar ce șanse avea să-și găsească pacea și odihna? Era în derivă fără fiul lui iubit, fără s-o aibă alături pe soția lui, cu care era de 20 de ani. Chiar acum, Victoria zăcea în camera de oaspeți a surorii lui, îndopată cu medicamente care-i amorțeau durerea, iar el se furișase pe-acolo fără să se uite în urmă. Nu suporta să stea lângă ea acum, întristat s-o vadă sedată, dar temându-se de ce s-ar putea întâmpla când dispare efectul medicamentelor. Erau abia la începutul acestui coșmar, asta era limpede. Ce-i mai rău abia urma.

Victoria își iubea fiul cu o înflăcărare uneori greu de descris. Conceperea fusese o luptă, iar nașterea, dificilă, însă nu păruseră decât să amplifice dragostea mamei pentru copil. Îi oferea orice mângâiere, îi asigura orice ocazie cu putință, îi trâmbița orice triumf. Drumul pe care-l avea acum în față era un drum pe care nicio mamă n-ar trebui să-l străbată, iar Richard se întreba dacă o să aibă forța să-i facă față sau dacă el o să aibă forța s-o ajute. Până atunci, mai erau alte umilințe mai presante, alte episoade dureroase de înfruntat. I se spusese că va trebui să identifice cadavrul și că la scurt timp după aceea, trupul neînsuflețit va fi eliberat pentru înmormântare. Numai Dumnezeu știe cum o să treacă amândoi prin asta!

Ce-ar fi putut spune cineva în condițiile astea ca să-i facă dreptate, în mijlocul groazei și confuziei morții lui? Oricum ar fi suficient de greu pentru un părinte să invoce cuvintele care să exprime dragostea și devotamentul când

era confruntat cu moartea neașteptată și prematură. Dar s-o faci știind cum și-a găsit Ethan sfârșitul cumplit și îngrozitor… ce-ai putea spune ca să nu sune disperat, jalnic, furios și deznădăjduit?

Gândul ăsta, imaginea asta a bietului lui băiat zăcând legat și neajutorat îl împiedica să doarmă. Întins pe patul rece și neiertător, Richard se întreba dacă o să mai doarmă vreodată, dacă o să mai fie vreodată în stare să închidă ochii fără să-și imagineze scena aia cumplită. Singurul lui fiu, confuz și îngrozit, zvârcolindu-se pe podea, panicat și înlăcrimat, în timp ce ucigașul nemilos ridica toporul deasupra capului.

Și-a dus mâna la gura deschisă, înăbușind urletul care părea să se reverse din el. Era un sunet oribil, reprimat, de agonie fără speranță și nu-i oferea nici ușurare, nici răgaz. N-avea cum să-și revină din așa ceva, nu exista niciun drum înainte care să aibă vreo noimă. Richard nu putea decât să privească în urmă, dorindu-și ca lucrurile să stea altfel, dorindu-și să fi putut primi el loviturile, ca să-l cruțe pe băiatul lui. Dacă ar fi putut face schimb de locuri cu el, ar face-o fără să stea pe gânduri, bucuros să-și dea viața pentru ca Ethan să-și poată trăi viitorul. Dar bineînțeles că nu exista nicio șansă, nicio ocazie miraculoasă de mântuire.

Tot ce-i putea promite fiului său era că persoana vinovată va fi adusă în fața justiției. Măcar de-atâta era sigur. El și Victoria aveau bani, dacă o să fie nevoie o să cheltuie și ultimul bănuț, o să-și dedice fiecare oră a fiecărei zile vânătorii ucigașului lui Ethan. Să dea Dumnezeu să-l prindă repede poliția, dar dacă nu, o să se ocupe chiar el. O s-o facă pentru Ethan, pentru Victoria, dar și pentru el — chinul de-acum era prea cumplit ca să poată fi îndurat. Fiul lui era mort, singurul lui copil zăcea în cealaltă parte a orașului, pe o masă din morga poliției, în timp ce un ucigaș pândea pe undeva, poate chiar acum punea la cale să arunce în iad o altă familie care nu merita așa ceva. Ei bine, n-o să-i dea pace nenorocitului ăluia bolnav. Își va dedica viața, averea, sufletul, vânării lui — sau o să moară încercând.

Capitolul 64

Se uita la masa cu dovezi și încerca să alunge greața care-l cuprinsese. Japhet Wilson nu era un novice — trecuse prin niște zile înfiorătoare la serviciu —, dar nodul strâns avea ceva care-l neliniștea. Ca dovadă criminalistică nu se remarca prin nimic, nu era decât o bucată scurtă de cablu elastic pe care-l poți cumpăra în orice magazin de bricolaj, dar scopul în care fusese folosit îi îngheța sângele în vine. La ce se gândise Ethan, întins pe podea, legat și neajutorat, când îi dădea târcoale moartea? Fusese conștient, își dăduse seama, îi fusese teamă? Wilson spera că nu, dar dacă teoria detectivului-sergent Brooks era corectă — dacă miezul crimelor erau sadismul și teroarea —, atunci se temea că prima lovitură fusese doar începutul chinurilor bietului băiat.

— Ciudată bucățică, nu?

Wilson a ridicat privirea și a văzut-o apropiindu-se pe Meredith Walker, iar pe buzele legistului-șef juca un zâmbet. Sincer, nu era sigur de unde venea veselia ei în condițiile astea, dar poate că asta era firea ei — așa erau unii, aveau imunitate naturală la ororile cu care aveau de-a face la serviciu. Probabil că în timp, când o s-o cunoască un pic mai bine, o să înțeleagă și el.

— Mi se pare destul de banal, a răspuns el deprimat.

— Proveniența nu prezintă niciun interes real, n-o să poți s-o identifici niciodată cu certitudine…

— Presupun că e prea mult să întreb de vreo urmă de ADN, vreo amprentă parțială, vreun fir de păr…?

N-a mai continuat, pentru că Meredith clătina deja din cap.

— Sau vreo depunere? Cârpa folosită pe post de căluș la Martha White avea

un fel de ulei de motor pe ea.

— Curată ca lacrima, mă tem. Bănuiesc că e proaspăt scoasă din cutie.

Wilson a reținut informația, tot curios ce prevestea comportamentul vioi al lui Meredith.

— Nu, configurația e interesantă, a continuat ea, arătând spre dovezile de pe masă.

— Pentru că e diferit de nodul folosit la Martha White, vrei să zici?

— Exact. Pe încheieturile ei era o figură clasică de opt. Ăsta-i un pic mai complicat și, ca atare, mai sigur. Se cheamă „nod hoțesc".

Wilson a ridicat dintr-o sprânceană, pentru că denumirea legăturii i s-a părut ciudat de potrivită.

— Deci… poate că făptașul a folosit alt nod fiindcă s-a gândit că Ethan prezenta o amenințare fizică mai mare decât Martha White, că era mai probabil să se elibereze?

— Posibil.

— E complicat de legat?

— Nu și dacă știi ce faci și de fapt asta vreau să spun. Nu-i vreun secret — e o variație a nodului clasic de terțarolă, și totuși cei mai mulți n-ar ști să-l facă.

— Bun, deci e cineva care se pricepe la bărci?

— Posibil, dar se folosesc și în forțele armate și serviciile de intervenție, în special la pompieri.

Wilson a stat să se gândească, nu foarte liniștit de direcția în care o luaseră gândurile lui Meredith.

— E posibil să-l folosească și o persoană care a avut nevoie cu regularitate să fixeze diverse lucruri — și să le fixeze corespunzător. Cineva care transportă

încărcături grele, poate chiar echipe de mutări… dar părerea mea e că ar fi ceva puțin cam exotic pentru ei. În locul tău, m-aș uita la marină, armată și ceva mai apropiat de noi.

Wilson i-a mulțumit și a plecat. Nu era mare lucru, dar avea ce să-i ofere șefei, un grăunte mic care ar putea aduce beneficii pentru echipă. Mai important de-atât, mult mai important, era prima mică greșeală pe care o făcuse acest ucigaș misterios.

Capitolul 65

Helen s-a întors cu pas întins la motocicletă, adâncită în gânduri. Când a plecat din Poole, a pornit în viteză pe A31, dornică să ajungă înapoi la Southampton Central. După vreo oră de mers, amețeala i-a adus aminte că nu mâncase și nu băuse nimic de câteva ore bune. Adrenalina te poate susține doar până la un moment dat și, pentru că și vezica îi protesta, a tras în zona de servicii de la Picket Post. După ce a înfulecat un sandvici, s-a îndreptat spre parcarea de motociclete, ținând în mână o cafea neagră tare de la Costa. Înviorată, mintea ei funcționa din nou, în timp ce analiza în continuare mărturia surprinzătoare a lui Morton.

Lui Helen nu-i trecuse niciodată prin cap că făptașul ar putea fi un străin. Într-un fel, era îngrijorător. Dacă reușeau cumva să pună ochii pe acest ucigaș nemilos — mărturia cuiva, un cadru din înregistrarea unei camere de securitate —, or să-l poată identifica? Să fie posibil chiar să fi venit ilegal, și să nu fi fost detectat? Pe de altă parte, indiciul ăsta neînsemnat putea să fie cheia. Câți spărgători est-europeni puteau să acționeze pe coasta de sud?

Era o idee foarte tentantă, iar Helen abia aștepta să ajungă înapoi în centrul de comandă și să analizeze noul indiciu. Dar în timp ce străbătea parcarea cu pietriș, îndreptându-se către motocicletă, a observat ceva. Un zornăit regulat, în ritmul pașilor ei. Era discret, era subtil, dar era suficient de limpede ca s-o alerteze asupra pericolului. Se afla în zona mai liniștită a parcării, mergând pe margine, și și-a dat brusc seama cât de vulnerabilă era. A ridicat paharul de cafea ca și cum ar fi vrut să soarbă din el și a aruncat o privire spre luneta mașinii din dreapta ei. Da, nu încăpea îndoială, potențialul ei asasin se întorsese.

A grăbit pasul, dar și pașii din urma ei au schimbat ritmul. Avea mâinile ocupate — casca într-o mână și cafeaua în cealaltă. Să le arunce și să-și scoată bastonul? Sau să le lase și să fugă, în speranța că poate ajunge la

motocicletă? A ezitat doar o secundă, dar a fost cu o secundă prea mult. Bărbatul s-a aruncat brusc în față. În luneta scânteietoare, a văzut sclipirea grăitoare a oțelului când lumina soarelui s-a reflectat în lama din mâna bărbatului.

S-a răsucit instinctiv, iar cuțitul i-a trecut pe lângă spate și i-a lăsat o tăietură urâtă în costumul de piele. Agresorul cu glugă pe cap și privire sălbatică aproape că o ajunsese, iar silueta lui masivă bloca soarele. Fără să se gândească, Helen i-a aruncat cafeaua în față. Bărbatul a țipat și s-a împleticit ușor, dar a revenit, cu cuțitul în mâna întinsă. Nu mai avea cale de întoarcere, elementul de surpriză dispăruse. Acum nu se mai punea problema decât să ucidă sau să fie ucis.

Vârful cuțitului a zvâcnit spre Helen, îndreptându-se implacabil spre inimă. Și-a ridicat brațul stâng și și-a adus în față casca, singurul ei mijloc de apărare. A împins cu ea brațul bărbatului și a deviat cuțitul. Și-ar fi dorit să-l audă alunecând pe jos, dar bărbatul încă îl ținea în mână și venea din nou spre ea, șfichiuind cu lama spre fața ei. Helen era dezechilibrată și s-a împleticit în spate, mișcând casca în cercuri largi, într-o încercare disperată de a para loviturile. Însă bărbatul se mișca repede, prea repede, și cu siguranță una dintre fandări avea să-i străpungă apărarea.

Chiar atunci, s-a trezit că rămâne fără aer, când s-a lovit de o mașină. Era blocată, iar agresorul a profitat de ocazie și s-a apropiat pentru lovitura de grație. Instinctul a salvat-o din nou și a reușit să devieze lama cu mâna liberă. Și-a schimbat brusc direcția, dar nu înainte să taie în pielea dezgolită dintre mânecă și mănușă. Helen a simțit cum o fulgeră durerea când lama ascuțită ca briciul i-a străpuns pielea, dar nu și-a luat nicio clipă ochii de la agresor, fluturând cu toată forța casca.

Până la urmă, a avut noroc și casca grea l-a lovit pe agresor în ceafă. Bărbatul s-a împleticit înainte, s-a lovit de altă mașină, după care s-a răsucit din nou, ca să ajungă cu fața la ea. Helen i-a văzut chipul — neras, cu păr blond ondulat sub gluga întunecoasă; nu încăpea nicio îndoială că era bărbatul care pătrunsese în blocul ei cu două seri în urmă. Dar abia a avut timp să observe totul, pentru că agresorul a făcut iar un pas spre ea. De data asta, Helen a reacționat rapid și s-a tras în spate, scoțându-și bastonul, ceea ce a părut să-l pună pe gânduri pe atacator, care și-a îndreptat privirea spre baston, apoi în

spatele ei, la o familie înspăimântată care rămăsese încremenită, alarmată de conflictul care se desfășura chiar în fața lor.

Prezența lor a părut să fie decisivă, pentru că bărbatul s-a întors și a fugit. Helen a reacționat rapid, dar agresorul tot avea un avans și fugea ca de frica morții. Se îndrepta spre parcarea principală, însă Helen a grăbit pasul și a sprintat după el, hotărâtă să pună capăt jocului letal. Bărbatul era rapid, dar ea era o sportivă înnăscută, și a reușit să reducă încet-încet distanța dintre ei. Totuși, tot exista riscul să-i scape, așadar a mărit și mai mult ritmul și a sărit peste o capotă, apoi peste încă una, ca să ajungă chiar în spatele lui.

Simțind pericolul, bărbatul a grăbit pasul, dar Helen era convinsă că de-acum învingătorul era clar. Omul era un amator și, deși trebuia să fie atentă, era sigură că-l poate dezarma. A întins brațul și a încercat să-l prindă de mânecă, însă i-a scăpat la mustață. Agresorul a țâșnit înainte, îngrozit că va fi prins, însă Helen a refuzat să se dea bătută, făcând încă un salt spre el. Chiar atunci, s-a auzit o bubuitură puternică și a apărut din senin un tir care se îndrepta direct spre ea. Vedea fața îngrozită a șoferului și n-a avut decât o secundă în care să reacționeze, reușind să se arunce violent în spate. Ca prin minune, tirul a trecut razant pe lângă ea, atingându-i fața cu aripa și împingând-o în spate, după care a oprit derapând.

Helen a rămas pe loc o clipă, șocată și fără suflare, înainte să-și revină. Atacatorul trebuie să fi fost lovit, poate chiar ucis. S-a lăsat în genunchi și s-a uitat sub tir, așteptându-se să vadă o masă însângerată de oase și tendoane. Dar nu era nimic.

— Rahat.

S-a îndreptat și a ocolit tirul. Șoferul tocmai cobora, dând din mâini și țipând, însă Helen l-a ignorat și s-a îndreptat spre partea opusă a camionului. A cercetat cu priviri disperate parcarea aglomerată, însă nu se vedea nici urmă de atacator, doar mașini înșirate unele lângă altele.

— Ce dracu'?

A pornit înainte, aplecându-se să verifice sub mașinile parcate, mutându-se brusc de pe un rând pe altul, făcând totul ca să-i prindă urma. Dar nu era de

niciun folos. Fusese cât pe ce să-l prindă, cât pe ce să pună capăt chinului, dar când păruse că nu mai avea nicio șansă, atacatorul reușise să dispară din nou.

Capitolul 66

Tot trupul i se revolta, tânjind după aer, însă el tot își ținea respirația. Dacă făcea fie și cel mai mic zgomot, sigur avea să-l audă.

Era cuprins de frică și-și simțea inima bubuind în piept. Fusese cât pe ce să fie prins, dar fusese și mai aproape de moarte când cabina tirului îl ștersese în trecere și-l rostogolise pe asfalt. Se lovise tare și își zgâriase fața; pierduse și cuțitul, care zburase departe de el. Șocat, amețit, nu-și bătuse capul să-l caute. N-avea în minte decât să scape de-aici.

Dar cum? Mașina era parcată destul de departe și cum să ajungă acolo fără să-și trădeze poziția, tot apărând și dispărând pe după autoturismele parcate? O clipă disperată, dar plină de speranță, s-a întrebat dacă nu cumva Grace a fost călcată de tir, dar apoi i-a auzit pașii grăbiți și a văzut-o dând ocol camionului în căutarea prăzii. S-a lăsat imediat în jos și s-a lipit de un Ford Kuga, rugându-se să-l ascundă suficient de bine. Însă Grace nu se lăsa, iar pașii ei se tot apropiau.

A simțit cum i se umplu ochii de lacrimi nechemate. Așa avea să se termine? Arestare, dizgrație, închisoare? Oare o să spună tot, în speranța că va obține clemență? Sau o să-și țină gura și o să încaseze tot ce-o să vină spre el, fără să-și dezvăluie slăbiciunea și depravarea? Fără să vrea, îi venea să urle, să plângă, să-l ocărască pe Blythe și tot dezastrul cumplit în care se băgase…

Scârț. Scârț. Scârț.

Grace se tot apropia; ajunsese acum la câțiva metri de el, de cealaltă parte a mașinii. O parte din el era tentată să strige, să pună capăt acestei vânători îngrozitoare, dar a rămas tăcut, cu trupul nemișcat, pradă rugându-se pentru izbăvire. Și, spre completa lui uluire, a auzit cum pașii polițistei se îndepărtează, spre motocicletă.

Ar fi putut să râdă, ar fi putut să țipe într-un triumf șocat, dar și-a mușcat limba, abia venindu-i să creadă ce noroc a avut.

Contrar tuturor așteptărilor, supraviețuise. Fusese cruțat. Și avea să trăiască și să poată ataca din nou.

Capitolul 67

— Dumnezeule, Helen, ești bine?

Charlie se învârtea pe lângă prietena ei, vizibil șocată de tăietura urâtă de pe încheietură, pe care Helen o curăța energic, încercând să îndepărteze sângele închegat.

— Arată mai rău decât e, nu-i decât o rană superficială.

— Ar trebui să mergi la Urgențe.

— Chiar nu-i atât de grav.

— Măcar lasă-mă pe mine să încerc să curăț ca lumea…

Fără să mai aștepte răspuns, Charlie s-a apucat de treabă. Se retrăseseră în sala de prim ajutor de la Southampton Central, un spațiu sărăcăcios, nu mai mare decât o debara. Helen se uita recunoscătoare la prietena ei, care ștergea sângele metodic, cu răbdare, după care a aplicat cu generozitate dezinfectantul, făcând-o să tresară brusc.

— Ai reușit să-l vezi bine? a întrebat Charlie, fără să ia în seamă disconfortul ei.

Helen a încuviințat.

— Și?

— Nu l-am recunoscut.

— Dar ai văzut destul ca să pui cap la cap o imagine riguroasă? Ceva ce să putem băga în sistem?

— Sigur, dar n-o să fie de niciun folos. N-are experiență, e indisciplinat și amator, m-aș mira să mai fi făcut vreodată așa ceva.

— Și atunci, cine e?

— Doar unul dintre oamenii lui Blythe. Cineva cu o conștiință pătată. Care are de pierdut un serviciu, o soție sau o familie…

Charlie a părut deprimată de idee; de fapt, și Helen era la fel. Știa că ar trebui să-l deteste pe asasin, dar în realitate n-avea niciun sentiment față de el, în afară de dezgust și poate un pic de milă. Blythe era cel pentru care-și păstra ura.

— Și acum?

Helen a ezitat suficient de mult ca prietena ei să se încrunte.

— O să raportezi, nu?

Helen a rămas tăcută, pentru că nu-și dorea, sau n-avea nevoie, de reproșurile lui Charlie.

— Știu că a plecat de mult de-acolo, dar o să fie imagini de la camerele de supraveghere, martori…

— Am verificat deja. Nu era nicio cameră lângă parcarea pentru motociclete și n-ai cum să-ți dai seama care dintre sutele de mașini care au trecut prin zonă era a lui…

— Cineva tocmai a încercat să te omoare, Helen, a insistat Charlie, ca și cum ar fi vorbit cu un copil recalcitrant. Echipa trebuie să știe, unitatea care-l caută pe Blythe trebuie să știe…

— N-o să fie de niciun folos și n-o să facă decât să-i distragă de la ce au de făcut. Avem de prins un ucigaș care a comis două crime și…

— Doar nu te aștepți să poți păstra secretul? Ce-au zis băieții de la recepție?

— Le-am zis că am căzut de pe motocicletă. Evident, le-a plăcut la nebunie.

Tentativa de glumă a lui Helen n-a avut niciun efect asupra lui Charlie.

— Asta-i o nebunie!

— Trebuie să ai încredere în mine că rezolv…

— Și să te văd că ajungi la morgă? Nu, mersi.

— Exagerezi.

— Măcar spune-i lui Peters…

— Nu!

Cuvântul a ieșit dur și hotărât.

— E ultimul lucru pe care o să-l fac, a adăugat ea ferm.

— Bine, n-ai decât să-l ascunzi de echipă dacă chiar trebuie, dar Peters e șeful tău.

— Un șef care-i hotărât să scape de mine.

— Și dacă-i ascunzi așa ceva o să te ajute? a ripostat Charlie.

— Exact asta vrea, a insistat Helen. O mărturisire că sunt vulnerabilă, distrasă, că fug înspăimântată. Aș fi în concediu medical în mai puțin de-o oră și sunt șanse mari să nu mai pun piciorul vreodată în secție…

Ridicase vocea la vechea ei prietenă, dar nu se putuse abține.

— Niciun cuvânt. Nimănui. Ne-am înțeles?

Charlie părea că ar fi vrut să continue, să susțină o abordare rațională a situației problematice, dar a renunțat, cu înțelepciune.

— Bine, dar nu sunt mulțumită.

— Și îngrijorarea ta s-a consemnat, a răspuns Helen mai blând, punându-i o

mână pe braț. Acum hai să mergem. Avem treabă.

Capitolul 68

— Nicolai David.

Detectivul-agent Jennings a zăbovit asupra numelui, bucurându-se de silabe și de ușorul accent slav pe care li-l dăduse.

— Mai spune-mi.

Helen revenise la cârmă, cu echipa strânsă în jurul ei. În ciuda întâlnirii neplăcute de mai devreme, era hotărâtă să progreseze acum, când aveau dovezi noi.

— Originar din România, parte dintr-o bandă care acționează în Streatham. A fost de două ori la închisoare pentru pătrundere prin efracție și o dată pentru vătămare corporală.

— Unde au fost comise infracțiunile? s-a interesat Helen.

— În principal în Londra, dar s-a abătut și prin Sussex și Kent.

— Recent?

— A fost eliberat acum șase luni și e bănuit de implicare într-un jaf eșuat la un centru comercial din Streatham. L-a bătut zdravăn pe paznic și a lăsat o grămadă de ADN.

— Continuă, dar nu sunt sigură că omul nostru ar fi atât de neglijent, l-a avertizat Helen. Altcineva?

— Cred că s-ar putea să am ceva, șefa, a sărit detectivul-agent Malik. Aleksander Ziceko, fost militar, venit aici ilegal în 2010, credem. Arestat de mai multe ori, de fiecare dată cu altă identitate și acuzațiile au fost greu de

dovedit, pentru că victimele au fost de multe ori prea traumatizate ca să vorbească.

— Cum așa?

— Păi, pe lângă furt și spargeri, îi place să-și și umilească victimele. Agresiune sexuală, urinat pe victimă, ba chiar a încercat o dată să-i taie urechile uneia.

— Interesant. Ultima infracțiune?

— Acum doi ani. Din câte știm noi. S-ar putea să fi fost activ, dar să nu fi intrat în atenția noastră.

— Posibil, a răspuns Helen dusă pe gânduri. Altcineva?

Era rândul detectivului-agent Reid să vorbească.

— Andrei Șilov. Boxer, bătăuș, dar și muncitor itinerant. Umblă prin țară ca negustor de haine vechi. Narcoticele cred că e probabil o acoperire pentru vânzare de droguri, dar îi plac și atacurile violente, vătămarea corporală, spargerile.

— Asta-i bine. E activ în prezent?

— Localizare necunoscută, dar suntem convinși că a comis un furt calificat urât în Salisbury, acum o lună și jumătate.

— Și înainte?

— Ultima infracțiune certă a fost acum nouă luni, pe o proprietate din Wirral; a scăpat cu o chichiță.

— Și înainte de asta?

— Manchester. Acum un an și jumătate.

— Nu se potrivește cu tiparul.

Toate capetele s-au întors spre Charlie, toți fiind surprinși de tonul ei sigur.

— Toți sunt suspecți interesanți, dar cu cât te uiți mai mult, cu atât vezi mai bine că există un tipar clar. Un val de atacuri — două, trei, chiar patru în două săptămâni —, apoi nimic. După patru luni, același lucru. Trei luni, după aia la fel. Întotdeauna grupate și întotdeauna în Southampton sau împrejurimi. Uneori se aventurează la Bournemouth sau Chichester, dar cred că aici stă.

— Poate comite infracțiuni în altă parte între timp? a sugerat detectivul-agent McAndrew.

— Am vorbit cu unitățile teritoriale Greater Manchester, Northumbria, Devon & Cornwall și cu poliția metropolitană; n-am reușit să găsesc infracțiuni similare în jurisdicțiile lor în perioada în care nu e activ aici. În plus, ar trebui să fie incredibil de prolific ca să poată menține ritmul tot anul. Nu, cred că profită de ocazii când se ivesc, apoi dispare.

— E posibil să fie la închisoare? Poate pentru ceva mai puțin grav? s-a întrebat detectivul-agent Wilson. Nu poate încălca legea fiindcă e în spatele gratiilor.

— Poate, dar sunt convinsă că o asemenea persoană ar fi apărut în căutările noastre inițiale, mai ales dacă avem dreptate să credem că e cetățean străin. Însă îmi place ideea că există un motiv pentru care nu poate acționa, ceva care-i întrerupe activitatea.

Charlie a continuat, înviorată:

— Din cauza serviciului sau a situației familiale…

— Și dacă nu e în țară în perioadele astea?

Acum capetele s-au întors spre Helen, care acoperise celelalte voci.

— Dacă serviciul îl ține o perioadă plecat, apoi îl readuce aici? Probabil lucrează pe bază de contract sau e liber.

— Ar putea fi în armată, a sugerat Jennings. Roger Morton a spus că avea tatuaje militare.

— Asta ar merge dacă ar fi în armata britanică, a răspuns Helen, dar nu și dacă e cetățean străin. Plecând de la premisa asta, putem să excludem și orice legătură cu Marina Regală din Portsmouth, dar dacă lucrează pe alt tip de navă?

— Și era în permisie când au avut loc infracțiunile, a adăugat Charlie.

— Asta ar corespunde clar cu nodul de terțarolă, a adăugat Wilson, încântat că e în stare să contribuie cu ceva. Practic, e un nod marinăresc.

— La ce te gândești? a continuat Charlie, preluând inițiativa. Una dintre navele de croazieră mari? Un charter privat?

— Nu-l prea văd lucrând pe așa ceva, decât poate într-o echipă de securitate, a răspuns Helen gânditoare. Nu, mă gândeam la vreuna dintre navele mari de transport de mărfuri. E muncă grea, nesfârșită, atrage genul de oameni duri, de multe ori cu cazier.

— Plus că stau la docuri de la o săptămână, două la câteva luni, a adăugat Jennings, ar corespunde și cronologia.

— Știți, s-ar putea să fi abordat noi greșit toată povestea.

Toate privirile erau acum lipite de Helen.

— Poate că motivul pentru care n-a apărut în Marea Britanie niciunul dintre obiectele furate nu e că făptașul le depozitează, nici că sunt trofee, ci pur și simplu că le vinde în străinătate. E genial, dacă stai să te gândești. Comiți o serie de spargeri violente, calificate…

— Și după aia pleci cu bunurile obținute ilegal, a adăugat Charlie, completând fraza lui Helen. Poate că face asta în toată lumea, la Trieste, Istanbul, Cape Town, Shanghai. Îmi imaginez ce satisfacție obține, știind că o să scape de fiecare dată, că o să ajungă cu mult în afara jurisdicției până să înceapă ancheta.

— Clar ar explica violența tot mai mare, a întrerupt-o McAndrew, demonstrându-și experiența. E evident că se bucură de efracție, de frică, de

sadism, și dacă se simte și de neatins, dincolo de limitele legii, atunci ce-l oprește să meargă mai departe, să-și satisfacă și cele mai întunecate fantezii?

Era o idee care te punea pe gânduri, dar care atinsese un punct sensibil.

— Bine, lăsați orice faceți acum, le-a cerut Helen. Hai să ne concentrăm toată energia în direcția asta. Vreau să verificăm înregistrările de la NCA, Interpol, FBI, orice agenție internațională dispusă să stea de vorbă cu noi, să vedem dacă au vreun infractor care să corespundă. Vreau și arhivele principalelor companii navale de transport de mărfuri — vreau să știu dacă există vreun vas al cărui tipar de ancorare să corespundă cu momentele producerii infracțiunilor.

Ceilalți se uitau încă la ea, așa că Helen s-a ridicat și i-a trimis la treabă.

— Păi, hai să ne apucăm…

S-au ridicat cu toții.

— Hai să-l găsim.

Capitolul 69

Spaima pândește Southamptonul, a doua locuință atacată de un ucigaș feroce.

Nu era un titlu spiritual sau memorabil, dar nu asta era ideea. Era eficient. Emilia și-a ridicat ochii din ziar și și-a dat seama că avea efectul dorit asupra lui Sam, care avea o mină sumbră și gânditoare.

— Citește articolul, i-a cerut ea, îndreptându-i atenția asupra ziarului.

Ăsta era adevăratul premiu. Redactorii mutilau, de multe ori chiar rescriau titlurile, dar rareori îi modificau textul. Asta, dacă voiau să le meargă bine.

— Prima pagină nu-i rea, dar paginile din mijloc o să-ți placă de-a binelea.

Era nerăbdătoare să-l vadă că ajunge la chestiile tari și practic îi dădea ea pagina, vrând să-i arate poza pe care i-o făcuse lui Greg White, ironia crudă a declarației îndrăznețe a lui Richard Westlake, Vom construi casa perfectă pentru tine. Tot i se mai părea că are un umor negru, deși îi era greu să ascundă asta.

— Cred că e unul dintre cele mai bune pe care le-am scris. Vreau să zic dintre materialele importante…

Acum cerea de-a dreptul complimente, frustrată de tăcerea lui neîntreruptă. Erau cuibăriți la Cosa Nostra, unul dintre localurile preferate ale lui Sam, decorul perfect în care să-și etaleze munca și să obțină aprobarea noului iubit și și-a dat brusc seama cât de tare și-o dorea. Fusese neliniștită de sentimentele de la micul-dejun, iar acum, la cină, era iar nedumerită. Chiar îi păsa de ce crede el. Oare să fi însemnat că începea să aibă sentimente — sentimente adevărate — pentru Sam?

— Și? Zi-mi, ce crezi.

S-a sprijinit de spătar, așteptând verdictul lui. Inginerul marin s-a gândit o clipă, după care a răspuns:

— Păi, clar e impresionant.

— Impresionant?

Cuvintele lui au căzut ca o lovitură, iar Emilia n-a putut să nu bage de seamă.

— Adică, nu te abții, asta-i clar, a continuat el, cu privirea coborâtă. Și e clar că ești sigură de versiunea ta asupra evenimentelor.

— Nu fac decât să stabilesc niște fapte, să creionez o imagine pentru cititor.

— Ceea ce faci foarte bine.

Tonul era ciudat de incisiv, cu o nuanță de finalitate.

— Ei, ce-ar fi să comandăm? Mi-e o foame e lup… a continuat el.

— Ce s-a-ntâmplat, Sam? a întrebat Emilia, fără să ia în seamă încercarea lui stângace de-a pune capăt discuției.

— Nimic, doar că vreau să mănânc, atâta tot.

— Uită-te la mine!

Oarecum reticent, Sam a ridicat privirea. Emilia a depistat imediat încordarea, veselia forțată din expresia lui. Tânărul ăsta avea multe calități — făcea conversație, era un prieten loial, un amant pasional —, dar era un actor prost, care nu reușea deloc să-și ascundă stânjeneala profundă.

— Care-i problema?

— Nu-i nimic, absolut nimic. Am zis că-mi place, hai să trecem mai departe.

— Ce anume-ți place la articol?

— Te rog, nu fi așa, Emilia. Nu vreau să încep o ceartă.

— De ce să ne certăm?

Acum se înfuriase, îmboldită de durere și dezamăgire.

— De ce?

A urmat o pauză lungă și apăsătoare, apoi Sam a răspuns:

— Uite ce e, Emilia, știu că ai o treabă de făcut. Și știu că o faci foarte bine. Dar nu te gândești niciodată că e un pic… nu știu… crud?

Emilia a avut senzația că a primit o palmă. În pofida cuvintelor ezitante, părea foarte convins de opinia lui, de judecata lui, ca și cum aceasta ar fi vorbit de la sine.

— Adică, oamenii ăștia suferă, suferă cum nici nu ți-ar veni să crezi, așa că… genul ăsta de invadare… în fine, n-are cum să fie de ajutor, nu?

— Genul ăsta de invadare? l-a imitat Emilia, rostind cuvintele încărcate de indignare.

— Pare că aproape că te bucuri de asta, că te hrănești cu nenorocirea lor…

— Bine, ajunge. Hai să comandăm.

Emilia a luat meniul neliniștită. Dar spre surprinderea și nefericirea ei, Sam n-avea de gând să termine.

— Uite ce e, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te jignesc sau să te supăr. Îmi placi și știi și tu. De-asta mi-e atât de greu…

— De ce ți-e greu, Sam?

— Te rog, nu fi sarcastică, Emilia. Sunt doar sincer. Sigur trebuie că vezi și tu contradicția inerentă aici…

Emiliei nu-i plăcuse cum se exprimase, ca și cum cuvintele ei, ziarul ar fi fost

doar o mizerie fără valoare.

— Luminează-mă tu.

— Ești un om bun, cu o inimă caldă, căruia-i pasă profund de alții.

— Nu știu de unde-ai scos așa ceva.

— Uite cum te porți cu frații tăi. Dragostea, devotamentul, banii, timpul și grija cu care-i înconjori. Ai face orice să-i aperi de rău, să-i știi în siguranță și fericiți, și totuși răsucești de bunăvoie cuțitul în rănile altora și… pur și simplu n-are nicio noimă.

S-a oprit, conștient că deja spusese prea multe. Emilia s-a uitat la el, mai șocată decât fusese în ultimii mulți ani. Lacrimile amenințau să-i umple ochii, dar n-avea să-i dea satisfacția asta.

— Poftă bună, Sam.

S-a ridicat și și-a luat geanta și telefonul, încercând să-și ascundă tulburarea. Cum era de așteptat, noul ei iubit se dovedise până la urmă prea bun ca să fie adevărat.

— Nu pleca, Emilia! Nu așa.

— Îmi pare rău, dar am de lucru…

A accentuat cuvântul, într-o încercare anemică de sarcasm.

— … și în plus, mi-a pierit pofta de mâncare.

Capitolul 70

Charlie simțea că-i e rău, dar nu se punea problema să dea înapoi. Într-un fel sau altul, trebuia să știe.

A închis încet ușa în urma ei și a rămas în hol, încercând să înăbușe greața care amenința s-o copleșească. Era foarte tentată să fugă — să scape pe calea lașității —, dar ce scuză ar fi putut visa să aibă pentru așa ceva? Steve era acasă, fetele dormeau, casa era liniștită. Dacă existase vreodată un moment pentru discuția aia, atunci ăsta era.

Și-a lăsat geanta în hol și s-a dus spre bucătărie. Ușa era închisă, dar se strecura lumină pe sub ușă și se auzea radioul. Pe măsură ce se apropia de momentul adevărului, creierul lui Charlie intra în priză. Cum să abordeze situația? Să se arunce direct? Sau să-și pregătească treptat întrebarea — acuzația —, să tempereze atacul recunoscând și rolul ei în separarea lor tot mai pronunțată? Cum se face?

A apăsat hotărâtă clanța și a intrat în bucătărie. Avea sufletul la gură, îi era greu să respire… și totuși, spre surprinderea ei, nu era nimeni acolo. Vasele fuseseră spălate, cina ei era la încălzit în cuptor, totul era o întruchipare a liniștii domestice, dar Steve nu se vedea pe nicăieri. Neliniștită, Charlie s-a dus încet spre chiuvetă, în timp ce sentimentele ei se preschimbau violent din ușurare în teamă. Iar când a ajuns la blat, l-a văzut. Steve era în grădina întunecată, fumând o țigară și sporovăind vesel la telefon.

Imaginea a înfuriat-o. Ea își ieșea din minți, iar el părea relaxat, mulțumit, cu un zâmbet larg pe chip. Era îngrozitor de nedrept, ba chiar greșit, și, împinsă de o dorință bruscă să facă odată ce avea de făcut, a deschis fereastra. Era cât pe ce să strige, să-și cheme partenerul înăuntru pentru judecată, dar ceva a făcut-o să se oprească. Îl auzea vorbind, vorbind într-un fel care o neliniștea. Nu atât ce spunea, pentru că nu putea distinge, ci tonul era cel care o termina. Blând, secretos, intim.

Charlie s-a oprit și s-a întrebat dacă să închidă geamul și să plece. Să-l strige? Sau să stea și să asculte? El n-o văzuse încă, nu știa că ascultă. S-a hotărât să închidă fereastra — ideea să-l spioneze pe Steve era o prostie —, însă instinctul i-a oprit mâna. Trebuia să știe.

S-a aplecat și și-a încordat auzul, iar cuvintele au început încet-încet să devină limpezi.

— Pot mâine seară, spunea Steve. E bine la 20?

Lui Charlie i-a stat inima și s-a simțit cuprinsă de o tristețe profundă. Fără să aibă nicio idee, Steve a chicotit când a auzit răspunsul, fericit și fără nicio grijă, după care a adăugat:

— Te iubesc.

Charlie a închis geamul, incapabilă să mai asculte. Steve a ridicat imediat privirea, cu o expresie alarmată pe chip. I-a făcut stângaci semn cu mâna, după care s-a întors, a coborât glasul și a vorbit insistent în telefon. După câteva secunde, a încheiat convorbirea și s-a îndreptat din nou spre fereastra din bucătărie, cu un zâmbet nevinovat.

Însă Charlie se întorcea deja, fiindcă nu era dispusă să-l lase pe Steve să vadă lacrimile care-i curgeau pe obraji. Nu mai avea niciun rost să-l înfrunte acum, să stea de vorbă. Primise răspunsul.

Capitolul 71

Întrebări, întrebări, întrebări.

Helen se plimba pe podeaua de lemn lustruită, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Era din nou în siguranță în apartamentul ei, cu ușa zăvorâtă și ferestrele asigurate, dar tot îi era imposibil să se liniștească, reluând în minte evenimentele de peste zi. Cine era asasinul ăsta cu glugă? Ce făcuse ca să fie împins la o asemenea acțiune disperată? Și, esențial, o să renunțe acum, o să se retragă în viața lui ordonată și banală? Sau o să se întoarcă pentru lovitura de grație?

Privirea i-a fugit spre cuțitul de pe birou. Îl luase după ce fugise agresorul și așteptase să ajungă acasă să verifice dacă sunt amprente pe el. Nu era de mirare că era curat ca lacrima, fără niciun fel de urmă. Potențialul ei asasin era evident un amator, dar nu era tâmpit. Și atunci, cum stătea? Privirea fugară pe care o aruncase spre fața lui fusese suficientă ca să-l recunoască în fotografiile cu suspecții arestați, dar după o oră de căutat în baza de date, nu găsise nimic. Putea să continue, să emită un apel către martori, să alerteze presa, dar pentru asta trebuia să recurgă la canalele oficiale, ceea ce l-ar fi alertat inevitabil pe Peters, iar Helen nu voia, nu putea suporta așa ceva.

Și-a scos țigările din buzunar și a aprins una. De obicei, nu fuma în casă, însă avea nevoie de nicotină. Nu se simțise niciodată atât de asediată ca în seara asta. Toate sferele vieții ei erau în revoltă, forțe care se aliau subtil într-o conspirație coordonată s-o distrugă. Un asasin care se ținea pe urmele ei, un șef care-i voia capul, un ucigaș feroce care le scăpa în continuare din mâini, intrând și ieșind din casele oamenilor cu o ușurință exersată. Da, făcuseră progrese în seara asta, dar se apropiau oare de momentul identificării suspectului? Helen știa că e excesiv de negativistă, că anxietatea și temerile ei făceau situația să pară mai neagră decât era în realitate, dar brusc rezolvarea acestui caz dificil părea foarte îndepărtată.

Iar acum își regreta izolarea. Cum demonstrase Charlie, relațiile nu mergeau întotdeauna ca pe roate, iar încrederea era marfă de preț. Dar măcar ea avea pe cineva cu care să stea de vorbă, pe cineva la care să se întoarcă acasă. Alții păreau să se descurce cu chestiile astea, până și băiatul nou, Wilson, avea o logodnică minunată, ea de ce nu reușea? De ce rămânea ea veșnic să înfrunte viața singură? Lucrurile erau de două, trei ori mai dificile când n-aveai pe cineva în care să ai încredere, pe cineva pe care să te sprijini în momente de criză. Și totuși, poate că ăsta era felul ei — de fiecare dată când încercase să aibă o legătură cu cineva, lucrurile o luaseră razna, sfârșind în amărăciune și acuzații sau tragedie și vărsare de sânge. Pe neașteptate, îi veniră în minte valuri de imagini cu Mark Fuller, un polițist pentru care simțise ceva demult, înainte de moartea lui prematură și cumplită, dar a alungat demonii. În direcția aia nu era decât nebunie.

A stins țigara și s-a dus înapoi la canapea, care era acum plină de orare de navigație și documente portuare. În ciuda problemelor personale, a numeroaselor pericole și incertitudini care gravitau în jurul ei, trebuia să se concentreze asupra cazului în desfășurare. Un ucigaș se afla în libertate și era datoria ei să-l găsească, indiferent cât o costa. Helen s-a apucat de treabă și și-a trecut degetul în josul coloanelor nesfârșite cu nume. Dar cuvintele păreau să-i joace în fața ochilor, să se unească între ele, își pierdeau înțelesul și deveneau opace. Înfuriată pe ea, și-a vârât degetele în rana de pe antebraț și a obținut o reacție bruscă la durerea sfâșietoare.

— Haide, Helen, concentrează-te…

A încercat să verifice din nou transcrierile și de data asta au început să aibă oarecare sens, trecând încet, dar cu răbdare, prin înregistrarea sosirilor și plecărilor din aglomeratul port de mărfuri Southampton. De fapt, era chiar incredibil volumul comercial, doar numărul navelor care vizitau orașul. Veneau din toate colțurile lumii — America de Sud, Africa de Sud, China, Japonia — și toate aveau nume exotice. Algoma Compass, American Courage, Estelle Maersk, Federal Yukon. Îi făcea plăcere să rostogolească în gură cuvintele, chiar în timp ce urmărea călătoriile lor repetitive bine organizate. Din când în când, era cuprinsă de un entuziasm brusc, când tiparul acostărilor părea să corespundă cu câte un val de spargeri, dar elanul s-a tot transformat în dezamăgire, pentru că tiparul se dezintegra pe

neașteptate, nava fiind în cealaltă parte a lumii când avuseseră loc ultimele crime. Să fi fost posibil să-și fi schimbat făptașul serviciul? Să fi schimbat navele? Și dacă da, cum aveau să-l găsească?

Alungând ideea asta îngrijorătoare, Helen a mers mai departe cu cercetarea, hotărâtă să nu se lase descurajată. Și acum, în sfârșit, a găsit ceva. Spirit of Enterprise, o navă de transport de marfă de 18 000 de tone, înregistrată în Panama, dar cu activitate în Europa, acostase în Southampton acum un an, apoi după șapte luni, apoi trei luni mai târziu și din nou cu două săptămâni în urmă. O corespondență perfectă cu perioadele în care suspectul lor comisese violențele și spargerile.

Și-a luat telefonul și a format în grabă numărul.

— Autoritatea Portuară…

Bărbatul care răspunsese părea hărțuit, dar Helen n-a luat în seamă starea lui, prezentându-se rapid și explicându-i cât de presantă e întrebarea ei.

— Cum ziceați că se cheamă? a întrebat bărbatul, aparent neinteresat.

— Spirit of Enterprise, a repetat Helen, scurt și limpede.

A urmat o pauză lungă, cât interlocutorul a bătut ceva la tastatură. Helen și-a dat seama că era iar în picioare și se plimba agitată de colo-colo cât aștepta răspunsul.

— Da, nava e încă în port…

Helen a expirat și a simțit cum o părăsește încordarea, însă ușurarea a fost de scurtă durată.

— Dar trebuie să vă grăbiți, a adăugat el tăios. E programată să plece dimineață spre Trieste.

Ziua a cincea

Capitolul 72

Camioanele treceau de barieră, plecând în grabă fiecare în direcția lui. Cuibărită pe locul pasagerului, Helen a zărit expresia curioasă de pe chipul gardianului și s-a întrebat de ce credea el că se află acolo. Imigranți ilegali? Trafic de droguri? Contrabandă cu arme? În timp, o să afle că nu era ceva atât de banal.

Camionul s-a zgâlțâit când a trecut de un limitator de viteză, provocând un geamăt audibil din partea ocupanților din spate. Helen le-a aruncat o privire. Printre polițiștii anonimi în uniformă se zăreau Jennings, Wilson și McAndrew, aceasta din urmă dând din cap hotărâtă spre șefa ei, decisă, concentrată, nerăbdătoare să întâmpine ce urma. Lui Helen i se reamintea valoarea experienței — detectivul-agent McAndrew avea să-și păstreze sângele rece când, dacă, se puneau lucrurile în mișcare.

— Toată lumea în regulă?

Încuviințări din partea panoramei de chipuri.

— Bun. Pentru că ajungem în două minute. Legitimațiile la vedere, vă rog, și expresii hotărâte.

În timp ce polițiștii își făceau de lucru cu șnururile legitimațiilor, Helen și-a îndreptat din nou atenția spre scena din fața ei, privind prin parbriz la măreția docurilor din Southampton. Era unul dintre cele mai aglomerate porturi din Europa, un stup de activitate și inițiativă neîncetate. De o parte se ridicau depozite vaste, de cealaltă, un munte metalic de containere așezate unele peste altele. În umbra lor, te simțeai mic și neînsemnat, dar și ele păreau minuscule lângă navele masive de transport de mărfuri. Când luau ultima curbă și intrau pe docuri, s-a zărit în sfârșit și Spirit of Enterprise, impresionantă și intimidantă.

Părea să umbrească totul, acoperind soarele blând de iarnă, arogantă prin dimensiuni și statură. Privind-o din acest punct de observație umil, lui Helen i se părea un miracol că o astfel de fiară enormă poate fi mișcată, că există motoare suficient de puternice să propulseze o asemenea matahală metalică pe mare. Dar călătorise peste Atlantic, Marea Chinei de Sud, în jurul Capului Bunei Speranțe și mult mai departe de-atât. Nu părea nouă sau atrăgătoare, dar era călită în lupte, un veteran viclean care se confruntase de multe ori cu greutăți și învinsese.

Deasupra navei imense se afla o macara și chiar în vârful ei era cocoțat operatorul, care ridica și depunea cu grijă ultimele containere pe puntea aglomerată. Helen s-a înfiorat în sinea ei — nu-i trecea prin cap ce-ar putea fi mai rău decât să fii singur acolo, sus —, apoi și-a îndreptat privirea spre navă. Forfotea de siluete micuțe, ofițeri portuari și membri ai echipajului care făceau ultimele verificări, semnau documente și pregăteau Enterprise pentru plecarea iminentă. Ajunseseră în ultimul moment.

Helen a activat microfonul stației și a vorbit scurt:

— În regulă, asta e. E toată lumea gata?

Mai erau încă două dube, care veneau ascultătoare după ei.

— Toată lumea gata aici, a răspuns Charlie.

— Gata și abia așteptăm, a adăugat bucuros detectivul-agent Reid, supralicitând ca de obicei.

— Bine, a replicat Helen. Ne mișcăm rapid, curat, dar vă rog, fiți vigilenți. Dacă reușim să identificăm un potențial suspect, trebuie abordat cu precauție maximă. E o persoană foarte periculoasă, foarte motivată, și e puțin probabil să cedeze în liniște.

N-a răspuns nimeni, cuvintele lui Helen obligându-i pe toți să se concentreze.

— Știți procedura. Echipa C o să asigure docul, iar echipele A și B urcă la bord. O să conduc toată operațiunea, vă rog să țineți liniile de comunicare deschise. Orice pare suspect, orice pare remarcabil, transmiteți imediat.

Vreau atenție maximă de data asta, pentru că e o zonă foarte întinsă.

Duba a încetinit și a oprit chiar lângă pasarela principală. Asta era — momentul adevărului. Câțiva membri ai echipajului au ridicat privirea intrigați, așa că Helen n-a ezitat. A scos mandatul de percheziție din buzunar, a verificat să aibă la îndemână sprayul iritant și bastonul, apoi a deschis ușa și a pornit hotărâtă spre navă.

Capitolul 73

Și-a apăsat fața de geam, cu privirea pironită la activitatea de dedesubt. Colegul lui de cabină, un eston șleampăt, trăncănea mai departe, dar el încetase de mult să-l mai asculte, cu toată atenția îndreptată spre imaginea alarmantă. Pe punte mișunau polițiști în civil care-și țineau legitimațiile ridicate în față ca un fel de talisman norocos, urmați de o mică unitate de polițiști înarmați. Privirea i-a poposit trecător asupra lor și a observat pistoalele automate Glock pe care le țineau în mână, aducându-și aminte de rezistența plăcută a trăgaciului în zilele bune, după care și-a întors privirea spre ofițerul care conducea operațiunea.

Era o femeie suplă și atletică, iar chipul ei era imaginea concentrării și hotărârii. Era clar pusă pe treabă, dar părea încordată, ca și cum s-ar fi așteptat la rezistență, ostilitate, poate chiar pericol. Atrăgătoare într-un fel sever, puternic, ceea ce-l făcea să se simtă ciudat de mulțumit. Oare să fie această figură impresionantă dușmanul lui de moarte?

Știuse că o să vină momentul ăsta. Că într-o bună zi aventurile lui se vor încheia abrupt, că tot carnavalul de crime și vărsare de sânge va ajunge la final. Dar acum, că venise clipa, voia s-o alunge, să respingă această intruziune bruscă și deloc binevenită. Nu era încă pregătit să se oprească, nu când mai avea înainte atâta distracție. Ce drept aveau ei să-i spună lui când se termină petrecerea?

În mintea lui nu era nicio îndoială că pentru el veniseră. Nu descinzi cu o asemenea forță pentru neplata taxelor portuare sau vreo încurcătură în acte. Nu, veniseră să-l încătușeze, să-l târască în dizgrație, să-l arate în fața publicului recunoscător. Ajunseseră chiar la țanc, pentru că Enterprise urma să plece în doar câteva ore, dar poate că totul fusese făcut cu un scop, ca să se asigure că tot echipajul va fi prezent și la datorie. Dac-ar fi venit aseară, ar fi descoperit că lipsea, dar azi omul lor era prins în capcană ca o viespe furioasă

într-o sticlă.

Întrebarea era ce să facă acum. N-avea să se predea niciodată, pentru un fost soldat capitularea era de neconceput. Și, în definitiv, ce milă putea aștepta de la ei? Ce milă îi arătase vreodată lumea? Nu, o să scape de încercările lor jalnice să-l îngenuncheze, dar cum? Să se ascundă? Să fugă? Sau să lupte?

Capitolul 74

— Ți-ai pierdut mințile probabil!

Căpitanul David Wetherall, un munte de om de 1,90 m, numai mușchi de oțel, abia reușea să-și controleze revolta.

— Nici nu se pune problema să amânăm plecarea navei. Avem bunuri perisabile la bord, care trebuie să ajungă la Trieste în mai puțin de-o săptămână, ca să nu mai vorbim de 2 000 de tone de alte mărfuri…

— Am dreptul deplin să amân plecarea, conform termenilor acestui mandat, a ripostat Helen, fluturând hârtiile. Și mă aștept să cooperezi. Autoritățile portuare au cunoștință de operațiunea noastră — de fapt nu puteam acționa fără permisiunea lor specială, dar evident, ești binevenit să-i suni și să verifici…

Wetherall a stat să se gândească, apoi a obiectat.

— Totuși, e nava mea. Și în calitate de căpitan, îmi păstrez…

— Nu mai e cazul, i-a tăiat-o Helen, întrerupându-i discursul bombastic. Nava asta e acum oficial sechestrată și o să rămână la doc până când spun eu că poate să plece.

Navigatorul veteran părea îngrozit. Helen nu era sigură dacă la ideea că vasul lui e sechestrat sau de faptul că trebuia să primească ordine de la o femeie.

— Aș sugera că e în interesul tuturor să ne mișcăm fără întârziere. În primul și în primul rând, am nevoie să-ți instruiești echipajul să se întoarcă în cabine și să rămână acolo până primește permisiunea să plece, a continuat ea.

Wetherall și-a înghițit o înjurătură, dar Helen a fost ușurată să vadă că era

dispus să coopereze și i-a făcut semn din cap șefului de echipaj. Acesta a dispărut și, după câteva clipe, i s-a auzit vocea bubuitoare în sistemul de amplificare, transmițând instrucțiunile lui Helen.

— Am nevoie de declarația de însoțire a mărfii. Mă interesează în mod special personalul de la bord, așa că dacă poți, îndrumă-mă spre lista echipajului. Evident, vreau numele, dar și naționalitatea, vârsta, de când lucrează pe Enterprise…

Evident reticent, Wetherall a deschis seiful și a scos registrul masiv, pe care l-a aruncat pe birou.

— Detaliile despre echipaj încep la pagina 26, dar dacă-mi spui despre ce e vorba, poate că putem grăbi puțin lucrurile, nu?

Helen și-a înăbușit un zâmbet — dorința căpitanului de a scăpa de ea ar putea ușura viața tuturor.

— Caut un bărbat, probabil în jur de 1,80, probabil est-european sau rus…

— Trebuie ceva mai detaliat de-atât, la bord lucrează peste 300 de oameni.

— E membru al echipajului de cel puțin un an și a ancorat de câteva ori la Southampton în perioada asta. Mai credem și că s-ar putea să fi fost în armată înainte să intre în marina comercială.

— OK, asta mai reduce un pic posibilitățile, a răspuns căpitanul gânditor. Dar tot sunt mai mult de 15 nume pe care ți le-aș putea da — mulți dintre oamenii de pe nava asta au un oarecare trecut militar. Ce fel de infracțiune investigați? Ce credeți că a făcut?

— Crimă.

Un singur cuvânt, care l-a redus la tăcere pe marinar.

— De fapt, două capete de acuzare de crimă, a continuat Helen. Pe lângă furt calificat, sechestrare de persoană, spargeri, plus o serie de alte acuzații. A fost vreunul dintre membrii echipajului suspectat până acum de genul ăsta de infracțiuni grave?

Wetherall era alb ca varul la față.

— Ei? a insistat Helen.

— Păi n-aș vrea să condamn un om în absență, dar… Marko Dordevic s-ar putea să corespundă. A fost în forțele speciale sârbe înainte să vină la noi și în trecut am avut… niște probleme cu forțele de ordine din Manila și Shanghai. Nu s-a dovedit niciodată nimic, atenție…

— Ce fel de delicte?

— Furt, vătămare corporală și o dată sechestrare de persoană și… atac cu armă letală. A fost acuzat că aproape l-a omorât în bătaie pe proprietarul unei case, deși n-au fost formulate niciodată acuzații.

— Și animalul ăsta mai e angajatul tău?

— Cum am zis, n-a fost niciodată acuzat, iar marinarii buni sunt greu de găsit. Dordevic e dur, are experiență, știe particularitățile navei…

— L-ai considera capabil de crimele astea? Ar putea ucide?

Încă o dată, Wetherall s-a cufundat în tăcere, dar chipul lui spunea tot. N-avea nicio îndoială că fostul agent al forțelor speciale era capabil de orice.

— Bine, am nevoie de localizarea cabinei, chiar în clipa asta. Cred că l-am găsit pe omul nostru.

Capitolul 75

Se grăbeau pe navă ca niște furnici neliniștite, țâșnind pe pasarele și urcând scările, după care se retrăgeau în mușuroi.

Charlie rămăsese la țărm cu echipa ei, urmărind cu atenție drama în desfășurare. Polițiștii înarmați stăteau în apropiere, dar în primul rând se aflau Charlie și colegii ei, cu binoclurile la ochi, căutând orice indiciu de activitate suspectă. Cu doar câteva clipe înainte, auziseră mesajul care semnala începutul oficial al percheziției. Iar acum, ca la un semn, stația lui Charlie s-a trezit la viață, aducându-i vocea lui Helen.

— Suspectul e Marko Dordevic, repet, Marko Dordevic. Cetățean sârb, înălțime 1,87 m, păr negru tuns scurt, tatuaje pe antebrațe și pe gât. Începem percheziția acum, încheiat.

— Recepționat, încheiat, a răspuns Charlie rapid.

Aveau un nume. În sfârșit, aveau un nume pentru ucigașul misterios care bântuia coșmarurile proprietarilor de case din Southampton.

— Bun, mai vioi, oameni buni…

Încet, dar sigur, punțile se eliberau pe măsură ce membrii echipajului se întorceau în cabine, fără îndoială întrebându-se ce naiba se petrecea. Cu fiecare punctuleț care dispărea, Charlie se întreba dacă silueta era Dordevic, care se retrăgea în monstrul metalic neprimitor. Oare chiar în clipa asta își punea la cale evadarea? Se pregătea pentru o ultimă înfruntare?

Binoclul ei trecea peste pasarelele navei, dar acum erau pustii, după ce echipajul se grăbise spre cabine cu o eficiență impresionantă. Măcar să fi fost și echipa sa la fel de bine instruită, și-a zis ea, continuându-și căutarea răbdătoare.

— Ei, hai, Marko! Unde ești?

Vorbise în șoaptă, ca și cum ar fi rostit o incantație. Dar nu se vedea nicio reacție, nicio mișcare în fața ei, Enterprise părând mai degrabă o corabie-fantomă decât o navă care străbătea oceane. Să fie posibil să le scape? Pe hârtie, misiunea lor păruse ușoară — urcă la bordul navei, identifică și capturează suspectul —, dar privind acum vasul imens, Charlie era sfâșiată de îndoieli. Aria de căutare era enormă, cu nenumărate cămăruțe și ascunzișuri. Dordevic avea avantajul cunoașterii terenului și îl putea folosi, fie ca să scape, fie ca să stea în vreo ascunzătoare ingenioasă până când urmăritorii lui oboseau.

Era important și dacă știa sau nu că pe el îl caută. Era posibil să presupună că prezența poliției la bord n-avea legătură cu el, pentru că nu intrase niciodată în atenția autorităților britanice. În cazul ăsta, ar putea fi luat prin surprindere și reținut ușor, blocat în cine știe ce cabină îngustă. Dar cât de probabil era? Cu siguranță că acest criminal călit avea să interpreteze corect faptele și o să ghicească și că o asemenea demonstrație de forță înseamnă că poliția britanică i-a prins în sfârșit urma? Și dacă da, cu siguranță că o să încerce să scape, nu?

Charlie a mai cercetat o dată puntea superioară, lăsându-și privirea să cutreiere peste containerele multicolore. Cum n-a găsit nimic, și-a coborât binoclul spre tambuchiuri și l-a îndreptat și mai jos, spre puntea principală. Acum a zăbovit mai mult, stând să se uite la fiecare centimetru în lungul ei, dar tot n-a găsit nimic. Nava era… moartă.

A lăsat binoclul și a expirat încet. Era pe picioare, extenuată după o noapte nedormită, în cursul căreia oscilase la nesfârșit, neputându-se hotărî dacă să-l trezească pe Steve și să discute despre infidelitatea lui sau să evite confruntarea, într-o încercare zadarnică de a se proteja pe ea și pe fete de urmările inevitabile. În cele din urmă, alesese a doua variantă. Sfâșiată de îndoială, furie și autovinovăție, ce-și dorea de fapt era să fugă — de serviciu, de Steve, de viața ei —, dar nu se punea problema, ținând cont de importanța operațiunii în desfășurare, așa că în loc de asta s-a întors spre detectivul-agent Jennings, comentând obosită:

— Nu știu tu, dar…

— Acolo!

Charlie s-a întors spre locul de unde se auzise vocea; s-a dovedit că era un polițist în uniformă care arăta spre navă. Și-a ridicat iar binoclul la ochi și a mai cercetat o dată vasul, cu privirea trecând peste pasarele, dar n-a detectat nimic remarcabil.

— Nu văd nimic.

— Sus, pe containere…

— Tocmai am verificat con…

Dar cuvintele s-au pierdut când a zărit mișcare. Era cineva acolo, o siluetă minusculă care părea să se îndrepte neabătut înainte peste containerele stivuite, sărind de pe un bloc pe altul. Probabil că era o manevră extrem de periculoasă, mai ales că vântul era puternic; Charlie bănuia că n-ai încerca așa ceva decât dacă ai fi disperat, dacă ar trebui să ajungi cât mai departe.

A apăsat pe butonul stației și a spus răgușit:

— Un suspect localizat în mișcare spre est, deasupra containerelor.

Capitolul 76

— Repet, suspect localizat în mișcare spre est, deasupra containerelor.

Vocea lui Charlie a răsunat din pereții cabinei strâmte. Marinarul eston care încerca să răspundă întrebărilor lui Helen părea surprins, însă ea s-a simțit copleșită de ușurare. Făcând un efort, alergase spre cabina lui Dordevic, unde descoperise că suspectul lor principal fugise cu câteva minute înainte. Colegul lui de cabină negase că ar avea cunoștință de locul unde se află acesta sau de intențiile lui, însă negările sale nu mai aveau nicio importanță acum.

— Cât de sigură ești? a întrebat Helen.

— Mă tem că nu pot să fiu, de la distanța asta, dar e greu de imaginat cine altcineva ar risca o ispravă nebunească. Dacă alunecă de-acolo pe punte, e terminat.

— OK, țineți ochii pe el, vreau să știu permanent unde e. Mă duc acum.

A închis stația și s-a întors din nou spre marinarul eston, pe chipul căruia se citea curiozitate amestecată cu teamă.

— Cum ajung deasupra containerelor? a întrebat ea răstit.

— Nu poți, nu-i voie…

— Lasă protocolul, dacă vreau să ajung sus, cum ajung?

— E imposibil, a insistat marinarul agitat. Scara de acces te duce la nivelul celui de-al doilea container, dar mai sunt încă trei stivuite deasupra, așa că dacă nu urci…

— Unde-i cea mai apropiată scară de acces?

— O punte. Dacă ieși acolo, o iei la stânga, după aia…

Dar Helen l-a întrerupt, l-a prins de guler și l-a târât spre ușă.

— Arată-mi!

Capitolul 77

Se clătina pe margine, privind în abis. Era în formă, călit în luptă și atletic, dar brusc a simțit că nu mai poate face niciun pas. Îl dureau mușchii, îi ardeau plămânii, îi bubuia capul. Pe vremuri, în Serbia, vânase împreună cu tatăl lui, se bucurase de fiorul vânătorii, dar acum înțelegea cum e să fii prada.

Îl căutau prin toată nava. Avusese noroc să scape, ascunzându-se în depozitul de alimente când doi polițiști veniseră în fugă pe coridor spre cabina lui. Când trecuseră pe lângă el, le auzise stațiile, își auzise numele, polițistul britanic mutilându-i numele cu o pronunție cumplită. În clipa aceea, cele mai negre temeri ale lui se confirmaseră. Era capătul liniei.

Doar dacă… nu reușea să scape. Hotărârea lui să plece din cabină se dovedise înțeleaptă — probabil că forfotea deja de polițiști —, iar acum trebuia să-și concretizeze norocul. Planul inițial fusese să se îndrepte spre puntea principală și să vadă dacă nu poate să ajungă nevăzut la proră, dar puntea era deja aglomerată, așa că n-avusese de ales și trebuise să se ascundă sub containere. A urcat scara și a reușit să se îndepărteze puțin de urmăritori, dar de-acolo nu mai avea decât o singură variantă: doar în sus.

Fusese un chin. Și numai să găsească un posibil traseu în sus era destul de greu, dar să-l și parcurgă fusese o tortură. Închizătorile, cârligele și buloanele îi asiguraseră o parte din punctele de sprijin, dar de multe ori n-avusese în față decât foi mari de oțel ondulat, iar atunci singura lui opțiune fusese să se folosească de distanța mică dintre containere, împingându-se cu forță cu spatele de unul și apăsându-și picioarele pe cel de-alături ca să se împingă încet în sus, în timp ce picioarele îi ardeau și mușchii protestau. Orice greșeală, orice scăpare ar fi fost fatală — ar fi căzut pe puntea metalică neiertătoare de sub el. Ținându-și răsuflarea, furios pe situația nenorocită în care se afla, a urcat centimetru cu centimetru până când, ca prin farmec, a ajuns sus.

Ascensiunea reușită nu reducea totuși pericolul. Imediat ce s-a cățărat pe cel mai înalt container, l-a lovit vântul și l-a dărâmat din picioare. Când a simțit cum cade, s-a prins cu unghiile de suprafața metalică, evitând la limită dezastrul. S-a ridicat împleticindu-se, s-a aplecat ca să țină contră vântului și a pornit hotărât, îndreptându-se către est. Planul era simplu. Dacă reușea să ajungă la prora navei, spera să coboare nevăzut și de-acolo să fugă, folosind lanțul ancorei ca să ajungă în apă. Dacă era zărit, o să se arunce și o să spere că nu-și rupe gâtul sau picioarele în cădere. Dacă nu, o să se legene pe lanțul ancorei până ajunge la unul dintre remorcherele de dedesubt. De-acolo, fie putea să ajungă pe uscat, fie să ia ambarcațiunea și să se îndepărteze, păcălindu-i pe urmăritorii lui greoi.

Dar mai avea încă de mers. Prova navei era la vreo 60 de metri, iar spațiile dintre containere păreau să devină tot mai mari. Sau poate că era el mai obosit, incapabil să sară la fel de vioi ca la începutul cursei? Oricum, abisul din fața lui i s-a părut brusc foarte descurajant.

Orice pas greșit îi putea fi fatal, așa că a zăbovit pe margine, încercând să se convingă să se miște, dar temându-se să facă saltul.

Însă situația s-a schimbat și decizia nu i-a mai aparținut. Spre șocul și groaza lui, și-a auzit numele strigat. Cum era posibil? N-avea cum să audă pe cineva strigând de-aici, unde urla vântul, decât dacă… decât dacă era sus, cu el.

Marko Dordevic s-a răsucit și a văzut-o uluit pe polițista care coordona operațiunea cățărându-se pe unul dintre containere. Era la vreo 30 de metri de el, dar chiar acum se apropia în viteză și-l striga pe nume, cu legitimația ridicată. A înjurat cu ranchiună, s-a întors dinspre viziunea asta cumplită și a sărit peste abis.

Capitolul 78

Calculase greșit. Avea să cadă.

Cu sufletul la gură, Helen a privit saltul disperat al fugarului, convinsă că-l vedea semnându-și condamnarea la moarte. Însă, spre surprinderea ei, a reușit și a ajuns pe plafonul celuilalt container, după care s-a ridicat în picioare și a fugit mai departe.

Lui Helen nu-i venea să creadă. Era complet extenuată după cățărarea nechibzuită pe containerele navei. Transpirată toată și gâfâind, aproape că se sinucisese de câteva ori, alunecând pe pereții metalici spre ghidul ei eston îngrozit, și totuși reușise cumva să ajungă deasupra. Când se ridicase, îl zărise pe Dordevic fugind și îl strigase, sperând că dacă vede că a fost descoperit ar putea să se predea. Dar n-avea să fie atât de ușor, pentru că sârbul o luase la sănătoasa. Vânătoarea continua.

Blestemându-și norocul, Helen și-a luat inima în dinți să meargă mai departe. Vântul urla și o lovea în față, împingându-i trupul ostenit înapoi, însă trebuia să lupte în continuare. O cuprindea extenuarea, îngreunându-i picioarele ca plumbul, dar și-a găsit cumva rezerve de energie să se târască înainte. A ajuns la primul spațiu între containere și a sărit, ajungând în siguranță pe cealaltă parte. La al doilea n-a mai fost la fel de ușor, pentru că o intensificare bruscă a vântului a părut s-o oprească în plin salt. Dând din brațe și întinzând gâtul în față, a ajuns la limită de cealaltă parte și s-a cățărat recunoscătoare pe cutia metalică imensă. Și a mers mai departe, motivată de vederea siluetei fugare din fața ei.

Câștiga teren. Dordevic era încetinit, iar înaintarea lui se dovedea mai dificilă, acum nu mai erau decât vreo 15 metri între ei. A simțit cum i se ridică moralul și o nouă energie i se revarsă în corp; a grăbit pasul și a trecut peste următorul hău. Câștiga viteză, înfruntând vântul, gonind din răsputeri, acum la nici zece metri de suspect.

Dordevic a simțit-o că se apropie, s-a întors și i-a evaluat înaintarea. Helen l-a privit sărind peste încă o despărțitură și aterizând în siguranță pe cealaltă parte. Nu mai erau decât câteva containere până să ajungă în partea din față a navei și cine știe încotro o să se îndrepte de-acolo? Grăbind iar pasul, Helen a văzut un hău mult mai lat în fața ei, dar n-a ezitat și s-a aruncat peste el.

A zburat prin aer, cu brațele rotindu-se și simțindu-se ciudat de lipsită de greutate. Însă apoi a intervenit gravitația, când vântul a împins-o înapoi, iar ea a simțit cum se duce jos, jos, jos.

Calculase greșit distanța și n-avea să reușească. Nu încăpea nicio îndoială acum, buza containerului părea că se ridică deasupra ei. Și-a aruncat brațele înainte și întâi un cot, apoi și celălalt au ajuns pe suprafața neiertătoare. Durerea a străbătut-o, urcând pe coloană și ajungând până în dinți, dar în ciuda agoniei, s-a ținut tare și s-a ridicat pe marginea containerului. În spaima și durerea ei, închisese ochii, dar acum i-a deschis brusc, vrând să se convingă că într-adevăr era în viață.

Ce a văzut i-a înghețat sângele în vine. Dordevic venea acum direct spre ea. Văzând cât de precară era poziția ei, era hotărât să pună capăt odată pentru totdeauna urmăririi.

Helen s-a cățărat ca să aibă priză pe containerul metalic. Însă îi tot alunecau mâinile și mergea mai mult înapoi decât înainte. A simțit containerul zgâlțâindu-se când Dordevic a aterizat pe el și a privit îngrozită cum vine în fugă spre ea. La șase metri de ea, acum trei, acum doar un metru și jumătate, în timp ce picioarele ei se legănau neputincioase dedesubt. Dintr-odată, a ajuns deasupra ei și a ridicat bocancul s-o lovească peste brațe.

Însă chiar atunci Helen a găsit un punct de sprijin pentru picior și s-a împins cu toată forța în sus. Și-a aruncat corpul pe container, a prins brațul lui Dordevic, pe care l-a luat prin surprindere, și s-a tras până a ajuns în siguranță. S-a prăbușit pe metalul murdar, încă ținându-l pe sârbul fugar, dar impactul a lăsat-o fără suflare și a obligat-o să slăbească strânsoarea. Dordevic s-a eliberat și i-a tras un șut puternic în coaste, înainte s-o ia din nou la fugă.

Gâfâind, Helen s-a ridicat și, orientându-se, a pornit după el. Coatele îi

ardeau, picioarele erau lovite și învinețite, dar a mers mai departe, sărind fără ezitare peste golurile rămase și sperând că Dumnezeu, soarta sau karma erau de partea ei. La ultima săritură, a văzut mulțumită că Dordevic se oprise și cerceta acum disperat peretele containerului, în căutarea unei căi sigure în jos.

Helen a încetinit și a apăsat pe butonul stației.

— Suspectul e acum în capătul estic al navei. Toată lumea la prova navei, pentru arestare…

Dordevic o auzea și s-a întors spre ea, cu o expresie de furie pură pe chip. Era evident că nu era învățat să fie urmărit. Și clar nu era obișnuit să fie prins în capcană. Disperat, a pornit spre ea, cu flăcări în priviri.

— Ușurel, Marko, i-a cerut Helen, extinzându-și atentă bastonul. Gândește-te bine. N-ai cum să scapi și dacă te predai în liniște, situația ta o să fie mai bună…

N-a apucat să termine propoziția, că silueta uriașă s-a aruncat asupra sa. Un pumn cărnos a pornit spre ea și i-a nimerit nasul când și-a tras capul în spate. Dacă una dintre mâinile enorme reușea s-o lovească, lupta se încheia. Dordevic a ridicat iar mâna, însă de data asta Helen era pregătită și s-a ferit, după care l-a lovit cu bastonul în abdomen. Suspectul a gemut și s-a împleticit în spate, însă Helen a simțit cum zboară prin aer, împinsă spre el. Dordevic o prinsese de capătul bastonului și o trăgea către el.

Helen s-a împleticit, dar și-a recăpătat echilibrul, însă era prea târziu. Erau prinși în luptă corp la corp, iar Dordevic i-a tras doi pumni grei în abdomen, după care a lovit-o cu fruntea în nas. Instinctiv, Helen s-a răsucit, însă nu destul de rapid. Fruntea bărbatului a lovit-o în lateralul capului și a aruncat-o rostogolindu-se pe acoperișul containerului.

O clipă, nu și-a dat seama încotro era pământul, pentru că i se învârtea capul, iar urechile îi țiuiau. Se așteptase să-l vadă apropiindu-se de ea, s-o arunce de pe container, dar când și-a recăpătat vederea, a constatat că și atacatorul era amețit după lovitură. Se legăna, părând beat și dezorientat. Helen și-a dat seama că are o ocazie și s-a ridicat în picioare, cu mâna ridicată.

— Te rog, Marko. Ești complet înconjurat, te rog, predă-te…

Fugarul năucit s-a uitat peste marginea containerului și și-a dat seama în sfârșit de poziția lui total lipsită de speranță. Helen a scos cătușele de la centură, pregătită.

— Dacă te predai acum, putem coborî nevătămați. Nu e nevoie să fie nimeni rănit.

Sârbul s-a uitat în jos, căutând fără succes vreo cale de scăpare, dar nu exista niciuna. În cele din urmă, s-a întors din nou spre Helen, cu fața asudată, palidă de furie și disperare.

— Haide, Marko. Hai să terminăm cu asta…

Imediat, Helen și-a dat seama că a calculat greșit. În ochii lui Dordevic au părut să reapară flăcările, iar privirea i s-a lipit de cătușele metalice. Urlând de furie, a ales moartea ca să scape de dezonoare, și-a coborât capul și a pornit direct spre ea.

Capitolul 79

O clipă, timpul a părut să încremenească.

Din punctul ei de observație de pe uscat, Charlie urmărise lupta de deasupra containerelor cu groază tot mai mare. Abia dacă îndrăznise să respire când Helen sărea de pe o cutie metalică uriașă pe următoarea, convinsă la un moment dat că n-o să reușească, dar văzând-o apoi cum apare din nou. Când a văzut-o pe vechea ei prietenă că-l ajunge din urmă pe Dordevic pe ultimul container, Charlie a fost sigură că urmărirea se va încheia pașnic, situația fără speranță a fugarului era evidentă. Totuși, spre groaza ei, el alesese să lupte, sperând în vreo izbăvire, deși nu avea nicio șansă.

Charlie urmărea cu sufletul la gură loviturile pe care și le dădeau cei doi. Helen era o sportivă și o luptătoare înnăscută, dar adversarul ei fusese membru al forțelor speciale, un ucigaș antrenat care n-avea nicio reținere să verse sânge. Privea în continuare, neajutorată, când Helen a preluat inițiativa, apoi Dordevic a contraatacat și a doborât-o. Charlie a fost încântată că prietena ei s-a ridicat și chiar și mai încântată când lupta a stagnat, probabil când Helen a făcut apel la suspectul disperat să gândească rațional.

Dar apoi s-a întâmplat. Dordevic a țâșnit înainte și s-a aruncat spre Helen. Probabil a luat-o prin surprindere, probabil că ea n-a avut suficient timp să evite saltul lui disperat, pentru că acum cădeau amândoi de pe marginea navei, plonjând în jos. Erau prinși într-o îmbrățișare hotărâtă, în timp ce se îndreptau spre suprafața necruțătoare a apei.

Charlie a țipat îngrozită, dar nu putea face nimic să pună capăt coborârii lor amețitoare. În jos, tot mai jos, cădeau în viteză, șuierând în aer, înainte să lovească apa cu putere, iar sunetul impactului înfiorător a răsunat prin port până la ea. A icnit zgomotos, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

Nu s-ar mai putea întoarce de acolo. Acesta era sfârșitul.

Capitolul 80

Încet, dar inevitabil, cele două corpuri se îndreptau spre fundul mării. Razele lipsite de strălucire ale soarelui se retrăgeau grăbit, absorbite tot mai adânc în mâl. Apele astea întunecoase luaseră multe vieți de-a lungul secolelor — azi aveau să mai ia două.

Cei doi păreau adormiți, cu ochii închiși, trupurile fără vlagă, în timp ce hainele îmbibate de apă îi trăgeau în adânc și-i duceau tot mai jos. Bezna îi învăluia, foarte curând nici nu se vor mai vedea, vor rămâne să se odihnească până îi vor găsi echipele de căutare. Dacă îi vor găsi.

Trupul mai greu deschidea calea, iar femeia era puțin deasupra, însă destul de aproape. Cum își continuau împreună coborârea inevitabilă, cei doi păreau îngemănați în catastrofă. Dușmani în viață, aveau să fie tovarăși în moarte, împărtășind aceeași soartă. Pentru unul dintre ei, moartea pe mare fusese întotdeauna un pericol prezent, pentru celălalt, acest sfârșit era pe cât de tragic, pe atât de surprinzător.

Beznă. Întuneric negru ca smoala. Care o înconjura, o învăluia.

Helen a întredeschis ochiul drept, dar n-a văzut nimic. Unde era? A deschis și celălalt ochi, dar confuzia a rămas la fel de adâncă. Apoi, pe neașteptate, o străfulgerare argintie, când ceva solzos a țâșnit pe lângă fața ei și a atins-o. Și-a dat seama pe loc unde era, cât de gravă era situația.

Se scufunda tot mai adânc sub luciul apei, acum abia vizibil deasupra. A cuprins-o panica, iar din gură i-au ieșit bule de aer când a scos un țipăt tăcut. Trebuia să înoate în sus, să-și croiască drum afară din iadul ăsta, dar trupul ei nu reacționa. Să-și fi rupt oare brațele, picioarele, poate chiar gâtul? Așa avea să moară, cu trupul fără vlagă și inutil, dar cu mintea chinuitor, înfiorător de alertă?

Soarele dispăruse. Era aproape imposibil să vezi ceva în adânc, dar știa în ce direcție trebuie s-o ia. Și acum, brusc, surprinzător, a simțit o furnicătură în vârfurile degetelor, ca și cum corpul îi revenea în sfârșit la viață, alungând șocul în momentul când avea cea mai mare nevoie. Ușurată, a încercat să se forțeze s-o ia în sus, însă a constatat îngrozită că brațul tot refuza să reacționeze, deși simțea ace în susul și în josul membrului inutil.

Haide. Te rog, haide… și-a zis ea, impunându-și să rămână calmă.

Trupul îi revenea la viață, senzațiile din braț venind în valuri acum, pe măsură ce dispăreau furnicăturile. A strâns din dinți și a încercat să-și înăbușe dorința disperată de a deschide gura și a trage aer; a ridicat mâna stângă, apoi pe dreapta, și a împins cu forță în apă. Bucuroasă, a început să se miște, trupul ca de plumb ridicându-se câțiva centimetri. Dar chiar atunci a atins cu piciorul ceva aflat dedesubtul ei și și-a adus aminte.

Dordevic. Căzuse în apă cu ea și probabil că încă era pe-aproape. S-a întors încet și i-a zărit talpa ghetei îndreptată spre ea, însă bărbatul era învăluit în întuneric. Era cam la un metru mai jos și, când a aruncat o privire spre suprafața încă umbrită și întunecoasă, Helen și-a dat seama că n-avea nicio speranță. N-avea cum să aibă grijă de el și să supraviețuiască. Și-a făcut curaj și s-a pregătit de ascensiunea disperată.

Nu-l putea lăsa acolo. Era o nebunie, era mai mult decât nechibzuit, dar bărbatul era chiar sub ea. Poate că reușea totuși să-l salveze — asta, dacă supraviețuise căderii. S-a mai întors o dată și a coborât, îndepărtându-se și mai mult de salvare. Acum îi era imposibil să mai vadă ceva, bezna la adâncimea asta fiind totală, și a dat cu mâna prin apă fără nicio speranță și fără să găsească vreun punct de sprijin. Fusese chiar acolo, n-avea cum să-l fi pierdut, nu? Ar fi o ironie crudă să-și piardă viața încercând să salveze cadavrul înșelător al suspectului.

A atins cu mâna ceva dur și alunecos. Bocancul bărbatului. S-a prins de el și a coborât și mai mult, până i-a găsit glezna. A simțit imediat greutatea suplimentară care a tras-o și mai jos, dar și-a adunat ultimele rezerve de forță și a tras din răsputeri, prinzându-l de cracul pantalonului, apoi de curea, apoi de haină. Acum era lângă ea, îndreptat în direcția bună, dar tot inconștient. Helen s-a împins în apă și a încercat să se îndrepte spre suprafață, dar au luat-

o amândoi în jos. Simțea că-i explodează plămânii, n-avea cum să continue, trebuia să-l sacrifice.

Nu, câtă vreme mai avea o scânteie de viață în ea, n-o să renunțe. A făcut un efort, a dat frenetic din mâini și au început să se ridice. Încet, foarte încet, dar se îndreptau în direcția bună. Sus, sus, sus, suprafața era acum o răsplată îndepărtată, cu sclipiri vagi de soare care păreau să promită izbăvire. Însă fiecare împingere în sus era tot mai slabă, efectele impactului lor înspăimântător cu apele nemișcate ale portului începând să-și facă efectul pe măsură ce dispărea șocul. Erau la mai puțin de zece metri sub suprafață, dar înaintarea se oprise; energia, forța lui Helen se terminaseră până la urmă. Atât de aproape, și totuși atât de departe.

Apoi, brusc, spre surprinderea ei, Helen și-a dat seama că urcau din nou. Nedumerită, s-a întors spre însoțitorul ei și a văzut că avea ochii larg deschiși. Era alb ca varul la față, avea trăsăturile schimonosite, dar pe chip i se citea hotărârea și lovea apa, trăgându-i pe amândoi în sus. Helen a reacționat și și-a sporit eforturile; în doar câteva secunde, ieșiseră la suprafață, zbătându-se în apă și trăgând recunoscători în piept aerul rece al dimineții.

Capitolul 81

— Pot să te ajut? Ești bine?

Richard Westlake s-a întors brusc și a văzut chipul serios al ofițerului de legătură care-l privea. Nikki Crowther fusese permanent prezentă în viața lor după noaptea aceea cumplită, oferind căldură, alinare și sprijin, în timp ce-i îndruma prin procesul unei investigații de crimă. El îi făcuse zile fripte, cerând permanent să afle ce progrese au fost făcute în urmărirea ucigașului lui Ethan, pierzându-și cumpătul când se dovedea că răspunsul e niciunul — și totuși ea nu reacționase niciodată la provocările lui, mereu răbdătoare și blândă. Iar acum stătea în holul casei lor, întinzând o mână de ajutor, încercând să-l împingă pe ușă doar prin puterea bunătății sale.

Însă el tot ezita, dezorientat în prag. Bătuse drumul ăsta de sute de ori, însă în dimineața asta picioarele refuzau să i se miște.

— Lasă-mă doar o clipă, e mai greu decât am crezut.

— Nicio problemă. Nu te grăbește nimeni.

Știuse că revenirea acasă avea să fie traumatică, dar în realitate era mult, mult mai rău. Se simțea complet slăbit, privirea și gândurile rătăcind permanent spre camera din față, unde băiatul lui iubit…

Ezita în prag și a întins o mână să se sprijine, brusc amețit și nesigur pe picioare. Era o nebunie. Știa că trebuia să fie aici — avea nevoie de laptop și cititorul de carduri dacă voia să aibă acces la fondurile care vor ajuta la prinderea ucigașului —, însă acum se simțea cu totul incapabil să se miște, de parcă simplul pas peste prag ar fi putut să-l distrugă.

— Dacă vrei, putem să ne întoarcem altă dată…

Era extrem de tentant, dar n-ar fi însemnat doar că amână invitabilul? Tot ce avea de făcut era să meargă în biroul lui, să ia ce-i trebuia, apoi să iasă dracului de-aici.

— Nu… nu…

Își pierdea oare și capacitatea de a vorbi?

— Nu sunt sigur că pot. Vrei… vrei să te duci tu în locul meu?

— Sigur, a răspuns veselă însoțitoarea lui.

— Biroul meu e în capătul scărilor, pe stânga. O să am nevoie de laptop și de încărcător și în sertarul mare al biroului o să găsești cititorul de carduri. E în regulă?

— Sigur, nicio grijă. Mă-ntorc într-o clipă.

— Îmi pare rău.

Scuzele se revărsaseră din gura lui, încărcate de emoție.

— N-are de ce să-ți pară rău. Ce-ar fi să iei un pic de aer și eu mă întorc imediat?

L-a strâns de braț, după care a intrat în casă și și-a scos pantofii, înainte să urce în grabă scara. Richard a rămas pe loc, copleșit de amabilitatea ei. Simțea cum îl cuprind tristețea, durerea, lăsându-l fără aer și umplându-i ochii cu lacrimi. Generozitatea și căldura ei erau un tonic mai mult decât necesar, și totuși nu făceau decât să sublinieze pierderea cumplită pe care o suferiseră. Iubitul lui Ethan, atât de bun, de blând, de inofensiv…

Picioarele i-au revenit la viață și l-au dus înapoi pe alee, departe de casă. Voia să fie la distanță de hol, de ușa veselă, de veranda frumos placată cu gresie. Făceau parte din altă viață și simpla lor vedere îl batjocorea, amintindu-i de o vreme când putea exista fericire. Nu-și dorea nicio parte din casă, nu suporta să stea lângă ea și s-a îndepărtat împleticit vreo 30 de metri, până s-a oprit lângă unul dintre merii din curte. S-a rezemat de el și a aruncat o privire acuzatoare spre casă. Avusese nevoie de mulți ani s-o construiască, ani de

sânge, sudoare și lacrimi și până azi fusese extrem de mândru de ea.

Dar acum o ura cu toată ființa.

Capitolul 82

Mișcarea bruscă a făcut-o să ridice privirea.

Emilia stătea în tăcere lângă porțile încuiate, aruncând o privire spre șirurile de flori aduse ca ofrandă în fața casei Westlake și făcând poze cu unele dintre mesajele mai emoționante. Însă apoi i-a atras atenția zgomotul pașilor pe alea cu pietriș și, uitându-se printre gratiile metalice neprietenoase ale porții, l-a văzut pe Richard Westlake. Părea îndurerat și nesigur, pe jumătate mergând, pe jumătate împleticindu-se, după care s-a oprit lângă niște pomi fructiferi.

Și-a încordat privirea și a încercat să-și dea seama ce făcea printre copaci. Se ascundea? O văzuse? Nu, privirea lui părea îndreptată spre casă și avea o expresie înspăimântată și hăituită. Se întâmplase ceva? Vreo nouă crimă? Sau era doar o reacție la revenirea acasă? Oricum, starea lui îi oferea o ocazie.

Emilia Garanita o știa bine pe Nikki Crowther și ajunsese s-o deteste din toată inima. Lumea spunea că e sensibilă, atentă și se purta întotdeauna cu profesionalism, însă pentru ea fusese dintotdeauna o pacoste, o barieră, pentru că era parcă lipită de cei de care se ocupa. Crowther era obișnuită cu presa care încerca să ajungă la familiile îndurerate și devenise expertă când era vorba să le ferească de unii ca Emilia. Însă de data asta lăsase garda jos, dispărând în casă și lăsându-l singur pe Westlake.

Acum sau niciodată. Emilia știa că încălca legea pătrunzând pe proprietatea lui Westlake, dar norocul îi ajută pe cei curajoși, așa că și-a aruncat pe umăr geanta cu camera foto și s-a urcat pe poartă, a sărit și a căzut cu agilitate pe partea cealaltă. Ghetele ei au scârțâit pe pietriș și apoi a pornit hotărâtă spre premiul ei.

Distras, Westlake n-a observat-o apropiindu-se și a ridicat privirea abia când era practic lângă el. La început, a fost complet blocat, ca și cum Emilia ar fi fost vreo apariție supranaturală, a cărei înfățișare sfida rațiunea. Apoi, când s-

a instalat o vagă recunoaștere, și-a regăsit glasul.

— Ce dracu’ cauți aici? E o proprietate privată.

— Înțeleg și-mi pare rău de deranj, dar sunt disperată să vorbesc cu tine. Mă cheamă Emilia Gara…

— Știu cine ești.

Resentimentul, furia lui erau evidente.

— Crede-mă, n-am venit să te necăjesc sau să-ți fac viața și mai grea decât e, dar ești singurul care poate să mă ajute.

Westlake n-a răspuns, surprins de tonul ei cald și sincer.

— Poliția nu ne spune nimic. Și dacă există cineva care e un pericol pentru comunitate, cred că lumea are dreptul să știe.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Dar trebuie să-ți fi spus la ce se gândesc, cine cred ei că ar putea fi responsabil pentru tragedia asta cumplită. Probabil știi deja cine…

— Nu-ți spun nimic.

— Ei, hai, Richard! Nu-i ceva care trece repede. Vorbește cu mine acum, spune-mi ce știi și promit că te las în pace, și pe tine, și restul familiei. Ai cuvân…

Simpla menționare a cuvântului „familie“ a părut să aibă un efect imediat asupra lui Westlake. Parcă s-ar fi prăbușit în interior.

— Pleacă!

Abia a putut rosti cuvântul, sufocat de durere. Emilia știa că pierde controlul asupra interviului, dar n-avea nicio garanție că o să mai aibă altă ocazie.

— Poliția are măcar un indiciu privind motivația? A fost ceva personal? Sau

Ethan a avut pur și simplu foarte mult ghinion?

Spera că insistența ar putea înfrânge rezistența bărbatului vulnerabil, cum se întâmplase de multe ori înainte, însă în loc de slăbiciune a văzut acum groază pe chipul lui.

— Cum îndrăznești să vii aici, la mine acasă, să-mi pui întrebări despre ce s-a întâmplat cu fiul nostru…

— Îmi fac doar meseria, domnule Westlake…

— Vrăjeli. Ești un parazit nenorocit, care se hrănește cu nefericirea altora, cu pierderile oamenilor…

S-a înecat cu ultimul cuvânt, sufocat de un suspin nechemat. Cu fiecare cuvânt, părea să se facă tot mai mic, de parcă fiecare cuvânt îi lua câte un pic de putere, și s-a rezemat de un copac. Respira sacadat și superficial, ca și cum ar fi fost în pragul unui atac de panică, iar Emilia a întins o mână să-l sprijine, însă el i-a dat-o deoparte furios.

— Pleacă de pe aleea mea sau o să cer să fii arestată, jav…

N-a apucat să termine fraza. A început să suspine, să scoată gemete guturale profunde de suferință, fără să mai știe de prezența ei. N-o mai băga în seamă și, frustrată, Emilia s-a îndepărtat, pregătindu-se să se retragă. Însă în timpul ăsta, și-a dat jos de pe umăr geanta cu camera foto și și-a pregătit Nikonul. S-a echilibrat, s-a asigurat că a focalizat pe subiect, încadrat frumos de copacii desfrunziți, și a apăsat butonul la jumătate ca să se asigure că imaginea e clară. Chiar în clipa aceea, Richard Westlake a ridicat capul și a privit direct în obiectivul camerei. Părea secătuit, distrus, și totuși se mai vedea o scânteie de furie, de sfidare, ca și cum ar fi certat-o că a dat buzna peste durerea lui.

Spre surprinderea ei, Emilia a ezitat, cu degetul rămas pe buton. Oare ostilitatea din expresia lui s-o fi oprit? Sau era urmarea discuției tulburătoare de mai devreme cu Sam? Oricum, nu se punea problema să rateze momentul sau să piardă o imagine plină de forță a durerii și disperării. Și-a adunat curajul și a apăsat ferm butonul. Clic, clic, clic.

N-avea să-i spună ei nimeni cum să-și trăiască viața.

Capitolul 83

— În niciun caz. Categoric nu.

Charlie se uita la Helen de parcă ar fi fost complet nebună, însă prietena ei tot a insistat.

— Ți-am spus, sunt bine.

— Helen, tocmai ai căzut aproape 30 de metri în apă, ai suferit răni semnificative în timp ce rețineai un suspect și în timpul ăsta aproape că te-ai înecat.

Era drept, Helen arăta ca vai de ea, lovită, învinețită și înfășurată în pătura paramedicilor, cu hainele ude făcute grămadă pe podea. Stăteau în cabina gardianului, departe de ochii iscoditori ai docherilor.

— Trebuie să mergi la spital, a insistat adjuncta ei. Să-ți facă niște radiografii, să fie siguri că-ți fac un control cum se cuvine.

— Paramedicii l-au făcut deja, a ripostat Helen. Vederea e bună, auzul la fel. Mi-au luat tensiunea, de două ori. Nu sunt în pericol să fac brusc vreun atac de cord sau vreo hemoragie cerebrală…

— N-ai de unde să știi sigur și, în plus, e evident că ai o comoție.

— Poate un pic…

Charlie s-a strâmbat, deloc impresionată. Era adevărat că impactul cu apa o afectase pe Helen — îi era greață și era nesigură pe picioare —, dar nu-i era mai rău decât îi fusese după alte zece întâlniri similare. Și nici atunci nu dăduse fuga plângând la Urgențe.

— N-o să dureze decât câteva ore și oricum o să fie dus și Dordevic la control… a insistat Charlie.

— Nu contează. Vreau să mă întorc la secție, să mă asigur că suntem pregătiți corespunzător pentru interogatoriu. Și vreau să urgentăm totul și să ajungă la Southampton Central într-o oră.

— Nu știu de ce ești așa de încăpățânată. E de bun-simț să-ți faci niște controale după un șoc major ca ăsta.

— Și să las o mulțime de străini să mă pipăie și să mă înțepe pe toate părțile, în timp ce Peters își freacă mâinile la secție? Nu, mulțumesc! N-o să arăt nicio slăbiciune în fața lui sau a echipei…

— Nu e slăbiciune, Helen. E o practică-standard. Și știi și tu.

Tonul lui Charlie era înverșunat, exasperat și părea aproape copleșită de emoție, însă Helen nu se dădea bătută.

— Nu, a durat prea mult să ajungem aici, mult prea mult până să-l reținem pe omul ăsta. Te rog, nu te certa cu mine pe tema asta, Charlie.

Vechea ei prietenă a privit-o fără să scoată niciun cuvânt. Ce-ar fi putut zice? Fusese vărsat prea mult sânge, fuseseră distruse prea multe vieți ca să se gândească s-o lase moale acum.

— N-am nevoie decât de niște haine uscate, o cafea fierbinte și prezența ta în sala de interogatoriu. Marko Dordevic are de răspuns la niște întrebări serioase…

Mâna îi tremura ușor când a întins-o spre Charlie, cerându-i sprijinul.

— … așa că, te rog, hai să trecem la treabă.

Capitolul 84

Japhet Wilson s-a cufundat în muncă, împins de adrenalină și de perspectiva amețitoare a unei condamnări rapide. Nu mai avusese niciodată o dimineață ca asta — anticiparea nervoasă, declanșarea bruscă a acțiunii, plonjonul înspăimântător al lui Grace în apă și triumful brusc și neașteptat la final. Erau genul de lucruri la care visează polițiștii, iar el încă se mai ciupea, abia venindu-i să creadă la ce fusese martor.

Totuși, nu era momentul să se culce pe lauri, ci să reia în minte drama capturării lui Dordevic. Deși era clar că era în stare de șoc, detectivul-inspector Grace tot preluase controlul asupra situației și-i ordonase să percheziționeze cabina suspectului, chiar în timp ce ea se îndrepta împleticit spre doc, udă fleașcă și nesigură pe picioare. Wilson ezitase, nedorind să intre peste Meredith Walker, dar privirea pe care i-o aruncase Grace îl făcuse să-și ia tălpășița. Tehnicienii criminaliști aveau să ia la bani mărunți cabina lui Dordevic când o să ajungă, dar superiorul lui era dornic acum să obțină dovezi solide, care să permită încheierea rapidă a anchetei.

Își pusese protecții de plastic peste ghete și mănuși de latex și începuse să cerceteze cabina pe care Dordevic o împărțea cu Evgheni Kaasik, colegul lui eston de echipaj. Wilson s-a mirat că puteau să stea perioade lungi amândoi în acest spațiu înghesuit fără să se omoare între ei, pentru că abia aveai loc să te întorci în cabina claustrofobică. Erau două paturi, o chiuvetă și un dulap încastrat. Asta era tot, principalul spațiu de relaxare al celor doi pentru câteva săptămâni. Dacă era cineva care să-l știe bine pe suspect, acela era Kaasik, pe care tocmai îl interoga detectivul-agent McAndrew, pe doc. Sperau să obțină niște răspunsuri, însă Wilson tot se simțea presat să se achite de sarcină, pentru că o primise de la Grace.

Deocamdată nu găsise nimic. Cercetase lavoarul, căutând în interior vreun panou slăbit, după care trecuse la conducte și demontase țeava de scurgere ca

să se asigure că nu fusese aruncat ceva pe acolo. N-a găsit nimic, așa că a trecut la dulap, a golit sertarele, a scotocit în salopetele atârnate, după care a verificat fiecare centimetru din interior. Dar nu fusese modificat și nici personalizat în niciun fel și, cu inima grea, a pus la loc hainele suspectului. Intrase în cabină hotărât să descopere ceva important, dar simțea deja că șansele să aibă vreo contribuție semnificativă la anchetă scădeau.

Nu-i mai rămăseseră decât paturile. S-a cocoțat pe marginea patului de jos și s-a tras în sus, ca să se uite la patul îngust de deasupra. Și-a trecut mâinile peste cearșaf, verificând dacă nu există vreo ridicătură, dar n-a găsit nimic în afară de un roman scris cu litere chirilice pe care nu le putea citi. În fața de pernă erau niște bani și pașaportul lui Kaasik, dar mai nimic altceva interesant. Când a ridicat salteaua, a găsit doar praf și un exemplar din Sun, așa că și-a îndreptat atenția spre patul lui Dordevic.

Era la fel de lipsit de indicii. Pe perete era lipit programul carturilor, sub niște reviste dubioase, care păreau răsfoite intens. Altfel, nu era nimic interesant, deși Wilson a căutat meticulos — oamenii ăștia chiar călătoreau fără prea mult bagaj. Cu inima grea, a ridicat salteaua, dar a fost din nou dezamăgit. La ce se aștepta? Să găsească un topor plin de sânge închegat? O mărturisire semnată? Oricum, nu era nimic ascuns sub salteaua uzată, cu excepția prafului și a părului multor locatari anteriori.

— Fir-ar să fie…

Oftând, Wilson a dat să lase salteaua jos, pregătindu-se să-i explice nuanțat eșecul noii lui șefe, când a observat ceva. Interiorul patului era plin de praf — mai puțin o porțiune mică într-un colț, care părea bizar de curată. A ridicat mai mult salteaua și s-a uitat în colțul opus, care părea și el mai curat și fără praf.

A tras salteaua pe jos și s-a uitat și la celelalte două colțuri. Erau și acolo semne că praful a fost înlăturat cumva. Și mai curios, în colțul din dreapta era un orificiu. Perfect rotund și neted, nu era rezultatul unui accident; lemnul fusese găurit deliberat. Intrigat, Wilson l-a pipăit, iar degetul i-a intrat perfect în scobitură. Simțind o victorie, a tras tare de tăblie. La început, a refuzat să se miște, apoi a ieșit pe neașteptate din cadru. A prins tăblia de margini și a ridicat-o, după care a pus-o cu grijă pe podea.

A revenit la cadrul patului și a rămas cu gura căscată. Dordevic fusese isteț, dar subterfugiul nu fusese destul de eficient. Își făcuse o ascunzătoare în compartimentul secret, unde adunase bunuri furate. Hărți ale orașului Southampton, cu adrese scrise cu creionul, un mobil ca vai de el, o pereche de mănuși din piele și alături de ele punguțe transparente cu o mulțime de obiecte de valoare. Wilson a luat una de deasupra și s-a uitat la conținut. Un Rolex. O brichetă gravată. O mână de medalii de război. Și o pradă bogată de bijuterii de damă. Wilson a simțit că-i stă inima-n loc când a ridicat obiectele de preț. I se păreau grele, dar greutatea lor avea s-o simtă cel mai tare Dordevic. Îi adusese la exasperare până acum, semănând teroare și vărsare de sânge în urma lui, dar aici era dovada clară că puseseră mâna pe cine trebuie. Domnia terorii lui se încheiase.

Capitolul 85

— Cât de sigură ești?

Răspunsul a venit rapid, însă glasul redactorului-șef adjunct era înecat de vuietul motorului. Emilia a ridicat piciorul de pe accelerație și a mărit volumul telefonului.

— Mai spune o dată…

— Categoric era Grace. Ea și echipa ei și-au făcut apariția la docuri la prima oră și au percheziționat Spirit of Enterprise.

— Și a căzut în fața navei? a întrebat Emilia, abia venindu-i să creadă ultimele informații din redacție.

— Ea și suspectul, cred. Unul dintre băieții care lucrează la docuri ne-a sunat direct, chiar când au fost pescuiți din apă.

Era incredibil, dar în general, când era vorba de Helen Grace, era adevărat.

— Au fost răniți?

— Se pare că au reușit să meargă singuri până la ambulanță, bănuiesc că nu-i nimic serios.

— Și el e reținut acum?

— A ajuns acum zece minute la poliție, imediat după ce i-au dat voie de la spital. Probabil că Grace îi smulge deja unghiile.

Emilia a zâmbit închipuindu-și imaginea, după care a întrebat:

— Cine e?

— Un membru al echipajului, cred. Sursa noastră l-a văzut pe la docuri, dar habar n-are cum îl cheamă.

— Și suntem siguri că are legătură cu valul de crime?

— Trebuie să aibă, a răspuns colega ei experimentată. Era acolo tot Departamentul Cazuri Majore, plus polițiști în uniformă și sprijin tactic. A fost o desfășurare de forțe.

— E logic, a recunoscut Emilia.

— Cum vrei să facem?

— Îl trimitem pe Banyard la Southampton Central, să vedem dacă-l face pe ofițerul de legătură cu presa să confirme că au arestat un suspect în legătură cu uciderea lui White și Westlake. Eu mă duc direct la docuri, să văd dacă pot să aflu un nume. Te sun într-o oră?

— Abia aștept, a venit răspunsul entuziasmat.

Emilia a închis și a clătinat din cap, zâmbind. Trebuia să-i recunoască meritele adversarei sale — de câte ori credeai că Helen Grace e terminată, găsea o cale să revină la viață, smulgând victoria din ghearele înfrângerii. Pe de o parte, era enervant — Emiliei îi făcea plăcere s-o ațâțe pe Grace și, cu cât suspectul rămânea mai mult în libertate, cu atât mai speriată era populația. Pe de altă parte, s-ar putea să fie bine. Dacă se dovedea că făptașul e un marinar, cu violența în sânge și sufletul înflăcărat, mergea și așa. Să-ți imaginezi că te trezești și vezi o brută imensă și păroasă aplecată deasupra patului tău, cu un topor murdar enorm în mână? La gândul ăsta, Emilia a simțit un fior — era o imagine care i-ar fi zguduit până în străfundul sufletului pe cetățenii din Southampton.

Dar asta urma să vină mai târziu; acum prioritatea era să ajungă la docuri înainte de restul presei. A băgat în viteza a doua Corsa ei de încredere și a învârtit de volan, făcând o întoarcere complet ilegală și ignorând claxoanele asurzitoare din trafic, după care a gonit spre docuri.

Capitolul 86

A rămas perfect nemișcat, cu privirea fixată în ochii ei. Fără să vrea, Helen era aproape impresionată de refuzul lui Dordevic de a se lăsa intimidat, de calmul lui nefiresc. Odată ajunși în sala de interogatoriu, suspecții fie se retrag în ei, fie izbucnesc furioși, pe măsură ce înțeleg situația disperată în care se află. Dar veteranul sârb refuzase până acum să dea orice semn de slăbiciune, privind-o direct în ochi, ca și cum ar fi provocat-o. Să fi fost instruit în armată pentru interogatorii? Să fi fost capturat? Să mai fi trecut și altădată prin situații asemănătoare? Dacă era așa, atunci s-ar putea să se dovedească o întâlnire solicitantă.

— De cât timp ești angajat pe Spirit of Enterprise, Marko? a întrebat Helen, folosind voit un ton de conversație.

Marinarul solid a ridicat din umeri, după care a răspuns:

— Trei ani, poate mai mult. Sunt un lucrător bun, așa că m-au ținut…

Colțurile gurii i s-au ridicat ușor într-un zâmbet.

— Cât te plătesc?

— Nu suficient, ținând cont de rahatul pe care trebuie să-l facem.

— De-asta ți-ai făcut mica ta afacere în timpul liber?

Zâmbetul a fost înlocuit treptat de o încruntătură.

— Nu înțeleg. Nu vorbesc foarte bine engleză…

— Înțelegi foarte bine, nu face pe prostul. Știi că ești aici fiindcă ești bănuit de câteva spargeri, sechestrare de persoane, atacuri și crime…

Dordevic a pufnit disprețuitor, cercetându-și mâinile, parcă brusc plictisit de ce se întâmpla.

— … fapte care, dacă sunt dovedite, o să te trimită în închisoare pentru tot restul vieții. Ți-aș sugera să iei în serios discuția, Marko.

Singura lui reacție a fost să ridice ochii spre ea, dar n-a spus nimic.

— Când ai început să spargi case? Aici sau în străinătate?

În încăpere s-a lăsat tăcerea, toți trei privindu-se unii pe alții, în timp ce sistemul de înregistrare clipea roșu între ei.

— Trebuie să spun că-ți admir profesionalismul, a fost un sistem foarte ingenios. Intri și ieși din țară în două săptămâni și iei prada cu tine s-o vinzi în Hong Kong sau Yokohama, nu ești niciodată prin preajmă ca să fii acuzat când autoritățile locale prind în sfârșit o urmă. Probabil că era foarte rentabil, dar de fapt nu de-asta o făceai, nu? Ție îți plăcea.

O ușoară reacție din partea lui Dordevic. Helen l-a examinat — maxilarul puternic, nebărbierit, ochii negri mici, tatuajele masive de pe gât și antebrațe. Ar fi fost o priveliște înspăimântătoare în toiul nopții.

— Te bucurai de sentimentul de teroare pe care-l inspirai, de controlul pe care-l aveai asupra victimelor tale. Ți-a plăcut și violența?

— N-am folosit niciodată violența astfel; doar ca să mă apăr în luptă.

— Numai că nu-i așa, nu? Au existat acuzații împotriva ta la Manila și în Shanghai, ca să nu mai vorbim de crimele pe care le-ai comis în țară. Îți aduci aminte de bărbatul ăsta?

A împins spre el pe masă mai multe fotografii.

Erau toate poze cu Roger Morton, făcute la scurt timp după atac, și dezvăluiau rănile cumplite pe care le suferise. Mandibula, nasul și falca rupte, două coaste fracturate, tot trupul bătrânului plin de vânătăi și umflături groaznice. Dordevic nu voia să se uite la ele, dar n-avea de ales. A încercat să-și mascheze reacția, dar tulburarea lui era evidentă și se foia stânjenit pe

scaun.

— Ai rupt ceva oase în ziua aia, Marko, a adăugat Charlie, intrând în discuție. Dar mai mult, l-ai distrus psihic. Asta te excită? Să știi că vizitele tale lasă cicatrici pe viață?

— Nu-l cunosc pe omul ăsta.

— E ciudat, pentru că el te ține minte. E chiar acum în secție și sunt convinsă că o să te identifice când o să facă recunoașterea.

Era o minciună, dar a avut efectul scontat. Pentru prima dată, Dordevic a părut zdruncinat.

— Nu-l știu, a insistat el furios.

Însă Helen i-a tăiat-o:

— Uite ce-i, hai să nu facem jocul ăsta. Ești un spărgător cu experiență, cu un palmares de furturi calificate foarte profitabil și foarte distructiv. Nu despre asta e vorba. Sunt curioasă să știu cum îți alegi victimele.

Dordevic a lăsat capul în jos, dornic să evite privirea pătrunzătoare a lui Helen.

— În cursul anului în care ai acționat aici ai fost foarte prudent, foarte exact, foarte profesionist. Avem acum dovezi clare legate de o serie de spargeri comise cât erai în permisie de la bordul lui Spirit și toate au vizat persoane cu avere, în zone exclusiviste ale orașului — Shirley, St Denys, Freemantle.

— Mulți dintre ei, a intervenit Charlie, nu se jenau să-și expună bunăstarea pe Facebook și Instagram — Roger Morton, de pildă, era dornic să se dea mare cu ceasul lui Omega nou, pe care-l primise când a împlinit 70 de ani. Un ceas care a fost furat în timpul spargerii de pe 26 octombrie 2021. Alison Pierce a făcut la fel cu un colier de diamante nou, cu câteva zile înainte să fie atacată în apartamentul ei cu grădină din Ocean Village, la sfârșitul lui octombrie. Ne-am uitat în telefonul tău, Marko, și pentru un om care n-are prieteni sau familie, stai foarte mult pe rețelele sociale. Ăsta nu-i doar un interes

ocazional. E pândă electronică…

Dordevic a clătinat scurt din cap, dar Helen își dădea seama că presiunea era în creștere. Pe fruntea suspectului se vedeau broboane de sudoare; de-acum nu se mai bucura de „jocul“ ăsta.

— Așa ai făcut? Sau te-a influențat mai degrabă geografia? Clar știi planul orașului Southampton — cele mai bune cartiere, locurile unde găsești case mari, accesibile. Ăsta a fost cel mai important criteriu? De ce te-ai tot întors în aceleași zone, să profiți de aceeași sursă?

Suspectul a rămas tăcut, umezindu-și buzele nervos. Helen se uita dezgustată la limba mare, rozalie, care trecea peste ele.

— Întrebarea care mă interesează cu adevărat este de unde știi când să ataci? Cât de laborioasă, cât de perseverentă a fost supravegherea? Le-ai spart telefoanele, computerele? De unde ai știut că victimele or să fie singure acasă când ai intrat?

Helen nu folosea niciun subterfugiu. Era extrem de dornică să afle care era modul de operare al suspectului, cât de profund intrase el în viețile victimelor. Până acum, n-aveau nicio dovadă că ar fi existat supraveghere sau pândă fizică.

— Uite ce-i, cucoană, a răspuns el, scărpinându-și barba. Ai prins omul greșit. Nu-s decât un marinar, știi…

— Ești fost agent în forțele speciale, l-a întrerupt Charlie. Instruit să pătrundă, să dezarmeze și să ucidă, cineva care ar fi mai mult decât capabil să ducă la bun sfârșit misiuni de supraveghere sofisticate, pătrunderi discrete și acte de violență extremă.

— Toate astea sunt de domeniul trecutului. N-am făcut decât să-mi apăr țara, nimic mai mult.

Spre deosebire de ce susținuse mai devreme, engleza lui Dordevic era extrem de bună. Helen se întreba cât de mult urcase în ierarhia militară bărbatul ăsta inteligent și coerent până să se retragă în cele din urmă din serviciul activ.

— Tu spui că eu sunt una, eu spun că sunt alta, dar nu. Sunt doar un om obișnuit, care încearcă să-și câștige existența…

— Nu, ești un mincinos, un hoț și un ucigaș, a răspuns Helen scurt, reducându-l la tăcere. Ca atare, ți-aș sugera la modul cel mai serios să cooperezi. Ținând cont de gravitatea crimelor, orice privilegii ai putea obține, orice posibilitate de eliberare condiționată ulterioară depind întru totul de cooperarea ta acum. Și de-asta avem nevoie de detalii. Cum, când, de ce.

Dar Dordevic a dat din mână, ignorând întrebările.

— N-aveți nimic împotriva mea, nicio dovadă…

— Dimpotrivă.

— Nu puteți dovedi că am fost acolo.

— Nu, zău?

Tonul lui Helen era amuzat, cunoscător, ceea ce în mod clar l-a alarmat pe Dordevic.

— Recunosc că ai fost prudent și inteligent. Ai acționat întotdeauna noaptea, ai purtat mănuși, ți-ai ales cu atenție momentul. Telefonul tău nu e înregistrat, cartela a fost schimbată în mod constant, dar îi putem stabili traseele recente…

— Poate am pierdut-o, poate mi-a furat-o cineva.

— Și în momentul ăsta scotocim St Denys și Freemantle, verificăm toate fluxurile de la camerele de supraveghere, de la toate camerele din trafic, de la camerele de bord, de la camerele bicicletelor. O să reușim să demonstrăm că ai fost la locul faptei, poți să fii sigur că vei fi pus sub acuzare pentru două crime, cu recomandarea să nu fii elibe…

— Nu știu locurile astea, vorbești tâmpenii.

— Și atunci cum explici asta?

Helen a împins spre el harta pe care o găsise Wilson.

— Asta a fost descoperită în dimineața asta într-un compartiment secret de sub patul tău.

Suspectul s-a uitat fix la hartă și toată culoarea din obraji i-a pierit.

— Împreună cu o cantitate considerabilă de ceasuri, bijuterii, medalii și bani, despre care suntem convinși că o să le putem lega de infracțiuni anterioare comise de tine.

Lațul se strângea cu repeziciune — Dordevic se uita stupefiat la hartă.

— O să vezi că sunt diverse însemnări pe hartă. Câteva case au fost încercuite cu negru, iar două dintre ele — pe Hayling Road și Granton Terrace — au fost sparte săptămâna trecută. Dar astea două semne mă intrigă cel mai tare…

Helen a împuns cu degetul harta.

— Două cruci negre. Una la o adresă din St Denys. Și una la o adresă din Freemantle. Casa familiei White și casa familiei Westlake. Bănuiesc că arată că ocupanții au fost uciși, nu doar atacați și jefuiți, dar ce-aș vrea să știu e dacă ai făcut crucile înainte sau după atac.

Dordevic s-a uitat la ea, prizonier în unda tractoare.

— Te-ai hotărât dinainte să-i ucizi pe locatari sau s-a întâmplat la fața locului?

Dordevic arunca priviri înnebunite, iar gura i s-a schimonosit într-o grimasă dezagreabilă. Helen și-a dat brusc seama de mirosul puternic de transpirație din încăpere, de fierbințeala care venea dinspre bărbatul încolțit.

— Spune-mi, Marko, de ce-ai făcut-o, de ce i-ai ucis pe oamenii ăia nevinovați? s-a răstit ea cu voce dintr-odată puternică și autoritară.

S-a lăsat o clipă tăcerea, liniștea dinaintea furtunii. Apoi, cu un răget sălbatic, Dordevic și-a aruncat în spate scaunul și s-a năpustit peste masă, punându-și mâinile în jurul gâtului lui Helen.

Capitolul 87

— Sper că-l încuie undeva și după aia aruncă cheile.

— Ei, hai… a tors Emilia. De ce spui așa ceva?

— Avea ceva malefic, ceva care-ți făcea pielea de găină.

Emilia a scris „malefic“ și a subliniat de două ori cuvântul. Avusese nevoie de câteva ore ca să localizeze echipajul de pe Spirit, care se retrăsese în sala din spate de la Mermaid în așteptarea ordinelor, și chiar mai mult ca să-l facă să vorbească pe Evgheni Kaasik, colegul de cabină al lui Dordevic. Dar cu câteva beri, estonul începea în sfârșit să-și dea sentimentele pe față.

— Cum așa? Ce-a făcut ca să ți se pară…

— Felul cum se uita la tine, cum te aborda. Întotdeauna furios, întotdeauna violent. Ca și cum ar fi vrut să-l provoci, ca și cum își dorea o bătaie.

— Păi, de ce, din cauza copilăriei? A perioadei din armată?

— Habar n-am ce i s-a întâmplat în războiul din Iugoslavia, n-a vorbit niciodată despre asta. Dar vorbea bucuros despre ce-a făcut în armată, chiar dacă erau chestii clasificate. Crimele, tortura, violurile…

Kaasik a ezitat, ca și cum s-ar fi temut că o s-o jignească, dar ea l-a liniștit.

— Nu-ți face griji pentru mine, sunt destul de dură.

— Pot să-ți dau detalii, dacă vrei, dar experiențele astea l-au schimbat. L-au făcut furios, neliniștit, ostil…

— A făcut probleme pe navă?

— Sigur, dar n-a fost sancționat niciodată. Fie nu erau martori, fie le era prea teamă să deschidă gura. Cred că până și căpitanului îi era frică de el.

— Ce-a făcut?

— De toate. După ce ne-am certat odată, și-a făcut nevoile în patul meu.

Emilia a tresărit, dar Kaasik a continuat:

— Altă dată, a urinat pe mine când dormeam. A amenințat de multe ori că mă omoară, dar totuși am fost norocos. Pe bucătar aproape că l-a omorât în bătaie cu o cheie. Ar fi fost arestat dacă-l vedea cineva. Dar am știut cu toții că el a fost.

— Și poliția a discutat cu tine?

Kaasik a încuviințat, dar nu părea fericit.

— Le-am spus ce știam. Au zis că trebuie să mai stăm de vorbă.

Emilia a aruncat o privire spre marea de chipuri bătute de soare și de vânt din jur și a observat că majoritatea păreau la fel de nemulțumiți. Din cauza anchetei în desfășurare, probabil că aveau să fie blocați aici o vreme, pierzând timp și bani.

— Și dacă ar fi să public mărturia ta, ai fi de acord să te identific?

— Nu, în niciun caz.

— Dacă ți-e teamă de Dordevic, nu e cazul. N-o să iasă prea curând…

— Fără nume, a răspuns Kaasik hotărât.

— Tu decizi.

Oare chiar îi era teamă de Dordevic? Sau era agitat că se afla dintr-odată în lumina reflectoarelor? Să fi fost posibil să fie și el în vizorul autorităților din străinătate și să nu vrea să-i apară numele în presă? Era curioasă, dar avea ce-i trebuia, așa că i-a strecurat o bancnotă de 20 de lire și s-a ridicat repede.

— Ia-ți câteva beri din partea mea, pare că le meriți.

După 30 de secunde, ieșea pe ușile cârciumii slinoase, bucuroasă să lase în urmă bomba sufocantă. Mermaid era de mult o speluncă ordinară, un loc unde puteai să bei bere ieftină în timp ce achiziționai bunuri ilegale. Clar nu era mediul firesc al Emiliei — era o femeie care prefera locuri mai sofisticate.

În timp ce se întorcea la mașină, i-au venit în minte barurile de vin și gastropuburile pe care le frecventase în ultima vreme și întâlnirile cu Sam. Se tot gândise la cearta lor, tot reluând disputa în cap și încercând să analizeze din ce moment lucrurile o luaseră razna, să stabilească vinovățiile, să facă în așa fel încât să se simtă mai bine. Cu toate eforturile sale, nu reușea. Lăsând deoparte bunele și relele din discuție — chiar nu voia să se gândească la ele —, chiar îi era dor de el. Îi lipseau încrederea în sine, căldura, râsul lui. Presupusese că o să ia legătura cu ea ca să se împace sau, dacă era foarte norocoasă, ca să-i ceară scuze. Dar nu existase nicio formă de contact, doar o tăcere stăruitoare, dureroasă. Și-a scos telefonul din buzunar și și-a verificat mesajele, e-mailul, mesageria vocală… nimic.

Nu putea nega că doare. Era o dezamăgire de care nu reușea să scape, deși în mod normal era bine blindată și învățată cu nenorocirile. Deși plină de succes în toate celelalte aspecte ale vieții, eșecul idilei cu Sam o lovea în plin, încărcat de un sentiment de rușine în fața dezaprobării lui evidente față de meseria ei, de caracterul și de sufletul ei.

S-a rezemat de mașină, o siluetă micuță pe fundalul navei enorme de transport din spate, și s-a simțit dintr-odată foarte singură.

Capitolul 88

Stătea în fața lui, cuprinsă de o furtună de emoții.

— E o întrebare simplă, Helen. Putem formula acuzații solide?

— Da, sunt bine, domnule. Mulțumesc de întrebare.

Era o atitudine arțăgoasă și o insubordonare, dar Helen nu se putuse abține, la cât de revoltată era. Ea, Charlie și doi polițiști în uniformă avuseseră nevoie de câteva minute ca să-l controleze pe suspectul disperat. Dordevic nu pierduse timpul și-i trăsese doi pumni zdraveni lui Helen în coaste, după care o imobilizase și o sugrumase de câteva ori. Și acum simțea cum i se umflă gâtul, iar pe piele avea vânătăi palide, însă Peters nu părea interesat de starea ei, era cu mintea doar la șansele să-l pună sub acuzare pe suspect.

— Nici nu mă așteptam la altceva. Pari ciudat de indestructibilă.

Lui Helen nu i-a plăcut tonul încărcat de regret și amărăciune.

— Și e bine că sunt așa, pentru că altfel n-am avea un suspect reținut.

— Ceea ce mă aduce la întrebarea de mai devreme. Avem suficiente dovezi să formulăm acuzații?

O străpungea cu privirile, provocând-o să reacționeze, însă Helen și-a păstrat calmul.

— Pe muchie de cuțit, domnule. Putem face cu certitudine legătura dintre el și o serie de jafuri recente, nu încape nicio îndoială, avem suficient ca să-l reținem. Avem și dovezi circumstanțiale foarte solide care fac legătura dintre el și casele familiilor White și Westlake, dar nimic mai concret de-atât. La modul ideal, mi-aș dori să descoperim unele dintre lucrurile luate din cele

două locuințe sau, și mai bine, să reușim să confirmăm prezența lui Dordevic în apropiere în nopțile respective.

— Ce noutăți mai avem aici?

— Am mobilizat toată echipa în St Denys și Freemantle, asta-i singura lor treabă acum. Avem nevoie de martori sau imagini de pe camerele de supraveghere din nopțile de 9 și 11, dar căutăm și dovezi că a supravegheat casele înainte de asta, că știa dinainte de atac că victima o să fie singură acasă.

— Însă până acum n-avem nimic, nu?

— Cercetarea abia a început.

— Dar în momentul ăsta nu putem recomanda punerea sub acuzare în legătură cu crimele recente?

— Nu încă.

— Atunci nu te mai rețin. Toate eforturile, fiecare oră de activitate trebuie dedicată găsirii dovezilor necesare pentru punerea sub acuzare a lui Dordevic. N-o să-ți vină să crezi ce presiuni sunt exercitate asupra noastră — parcă tot orașul și autoritățile locale au înnebunit.

Și-a deschis agenda și a urmărit cu degetul lista de întâlniri. Totuși, Helen a rămas nemișcată, consternată de tonul, de comportamentul, de lipsa lui zdrobitoare de respect.

— Asta-i tot ce-aveți să-mi spuneți?

Peters a ridicat privirea spre ea iritat.

— Asta-i tot ce puteți face?

— Ai grijă, Helen, și așa ești pe teren nesigur. Nu transforma o situație proastă…

— Cum îndrăzniți? Cum îndrăzniți să-mi vorbiți așa după tot ce-am făcut

pentru secția asta, după tot ce-am făcut pentru dumneavoastră…

Peters a tresărit, năucit de atacul la persoană. Era momentul să se retragă, să tacă din gură, însă Helen mersese deja prea departe ca să dea înapoi.

— Și ce anume ai făcut tu pentru mine, Helen? a ripostat el nimicitor.

— V-am făcut să arătați bine, am făcut secția asta să arate bine. Dacă n-aș fi fost eu, ratele noastre de rezolvare a cazurilor ar fi fost în budă. Am fi pierdut controlul asupra orașului și secția asta ar fi intrat, sincer, în programul de măsuri speciale.

— Pentru că eu nu pot să conduc Southampton Central? a întrebat el răstit.

— Ah, sunteți printre cei mai buni la învârtit hârtii, a replicat Helen cu amărăciune. Dar când e vorba de activitatea de poliție, când vine vorba de siguranța cetățenilor din orașul ăsta, un singur ofițer superior face treabă pe-aici.

Furios, Peters era pe punctul să răspundă, însă Helen nu mai voia să-l audă.

— Și acum, dacă-mi permiteți, am treabă.

Și cu asta, s-a întors și a ieșit hotărâtă din biroul lui, fără să-i vină să creadă ce-a făcut.

Capitolul 89

— Vorbești serios?

Nu voia să pară că-l critică, însă tonul ei avea ceva neplăcut, acuzator.

— Vrei să dai bani? a urmat Victoria Westlake, încercând să facă în așa fel încât să nu pară un cuvânt murdar.

— Nu bani, o recompensă. E o diferență.

— Chiar e?

Richard Westlake a ridicat brusc privirea spre soția sa, evident înfuriat de insistența ei de a pune sub semnul întrebării orice îi spunea. Dar ce alternativă avea, când el tot venea cu ciudățenii de-astea? Întâi, voise să plece singur cu mașina pe străzi, să-l caute pe ucigașul lui Ethan. După aia, voise să angajeze un detectiv particular. Acum voia să ofere o sumă uriașă pentru informații care să ducă la prinderea ucigașului. Victoria știa care-i motivul, cum îl înnebuneau încet, încet frustrarea, furia și vinovăția, dar clar nu era treaba lor să-l demaște pe autorul acestei crime înfiorătoare, nu?

— Cred doar că ne-am face-o cu mâna noastră, a spus ea pe ton mai blând. Vreau dreptate la fel de mult ca tine, dar dacă aduci în ecuație banii, o să ne trezim cu tot felul de escroci care o să-și încerce norocul și o să ofere zeci de indicii care nu duc nicăieri și mai degrabă ar obstrucționa decât ar ajuta ancheta poliției.

— N-ai de unde să știi. În alte situații, banii au fost de ajutor.

— Serios? Când?

Nu voia să fie atât de agresivă, să-l provoace, dar era convinsă că e o nebunie.

Richard s-a întors cu spatele, abia făcând efortul să-și ascundă strâmbătura. Era un bărbat căruia-i plăcea să controleze situația, care preluase comunicarea cu poliția când ea era prea copleșită, prea distrasă ca să scoată o vorbă și îi era recunoscătoare. Însă acum era sâcâită de iritarea lui evidentă că și-a recăpătat în sfârșit graiul.

— Nu înțeleg de ce nu putem lăsa poliția să-și vadă de treabă.

— Și ce-au făcut până acum? a ripostat el furibund. Au arestat pe altcineva, a trebuit să-i dea drumul. De-atunci, ne-au lăsat cu totul în ceață. Singurul contact pe care l-am avut a fost cu ziarista aia nenorocită și ea nu voia decât să se bucure de nefericirea noastră…

În sinea ei, Vicky se întreba dacă nu cumva asta era sursa comportamentului haotic al soțului ei. Rămăsese furios după apariția ziaristei la ei acasă și amenința s-o dea în judecată și pe ea, și ziarul. Fusese și ea înfuriată — ar fi sfâșiat-o cu totul pe Garanita dacă ar fi dat ochii cu ea —, dar avea și sentimentul clar că disputa îl dăduse pe Richard peste cap. Abia dacă mai dormise, abia dacă mânca și devenise tot mai greu de discutat cu el.

— Uite ce-i, știu că ești supărat și ai tot dreptul să fii. Dar asta nu-i treaba noastră.

— Nu e? N-am fost în stare să-l apărăm pe fiul nostru, putem măcar să ajutăm la găsirea… ucigașului său.

Cuvintele lui aproape că i-au frânt inima, nu doar pentru că aveau o doză mare de adevăr, ci și din cauza vinovăției zdrobitoare purtate de fiecare cuvânt. Richard nu era prezent când fusese atacat băiatul lor, niciunul dintre ei nu fusese prezent, un fapt care avea să-i bântuie tot restul vieții. Însă în timp ce ea era distrusă de vinovăție, el era chinuit de ea, aparentul lui „eșec“ îmboldindu-i zi și noapte. S-a dus spre el și i-a pus un braț în jurul umerilor, trăgându-l spre ea.

— Nimic din toate astea nu e vina ta. Nu trebuie să simți că trebuie să îndreptăm noi lucrurile, chiar dacă ar fi posibil. Au spus la radio că poliția a percheziționat o navă la docuri, că a fost făcută o arestare…

— N-o să aibă niciun rezultat și o să ne întoarcem de unde-am plecat. Ține minte ce spun…

Era șocată de siguranța și de cinismul lui. Oare nu mai avea încredere în nimeni?

— Și de-asta încerc să fac ceva. Orice e mai bine decât să stai cu mâinile în sân pe-aici, zi de zi, și să te complaci în suferință…

O aluzie clară la ea, dar Vicky a refuzat să muște momeala.

— Uite ce-i, nu sunt sigură că o să cădem de acord acum, n-ar fi bine să ne mai gândim? Dacă mâine-dimineață tot mai crezi că e o idee…

— Nu mă trata ca pe-un copil, Victoria. Știu ce vreau. Și știu când suntem duși cu zăhărelul, când suntem mințiți. Avem resurse, avem o voce, hai să le folosim ca să schimbăm situația.

— Richard, știi ce cred despre povestea asta…

— Chiar așa? a ripostat el, trăgându-se de lângă ea. Abia aștepți să râzi de mine, să găsești greșeli în ce vreau să fac. Iisuse, parcă n-ai vrea să afli cine i-a făcut asta băiatului nostru!

Victoria l-a privit stupefiată. Cum putea să-i spună ceva atât de nemilos, de nemeritat? Ce făcuse ea ca să merite un asemenea tratament?

— Să-ți fie rușine, Richard! Să-ți fie rușine că spui ceva atât de… de dezgustător.

El era pe punctul să răspundă, vizibil șocat de reacția ei, în ciuda propriei furii. Dar ea n-avea de gând să rămână să-i asculte scuzele. Richard își exprimase clar sentimentele, acuzând-o de slăbiciune, lipsă de coloană vertebrală și nepăsare, iar ea nu voia decât să se îndepărteze de el. Pe jumătate mergând, pe jumătate împleticindu-se pe scară, a ajuns în refugiul dormitorului lor și a trântit ușa în urma ei, după care s-a prăbușit în lacrimi pe pat.

Nu voia să plângă, dar nu se putea abține, asaltată brusc de un val de

disperare copleșitoare. Cum se ajunsese aici? În urmă cu câteva zile erau o familie fericită și iubitoare, iar acum i se părea că fuseseră aruncați pe stânci, nefericiți, distruși și neajutorați. Știa că moartea unui copil poate avea un efect devastator asupra părinților — oare o să le distrugă căsnicia? Înainte nu crezuse asta, ar fi băgat mâna în foc pentru forța și durabilitatea uniunii lor.

Dar acum nu mai era atât de sigură.

Capitolul 90

De data asta, era în vizor. N-avea nicio îndoială.

Helen urca scara spre apartamentul ei, reluând în minte disputa înverșunată cu Peters. De ce fusese atât de nechibzuită, de imprudentă? Era destul de rău că-și acuzase superiorul de lipsă de compasiune, dar să-l mai învinuiască și că e un hârțogar, în timp ce se prezenta drept salvatoarea secției era mai mult decât o prostie. În primul rând, nu era adevărat pentru că nu lua în considerare palmaresul lui Peters, ca să nu mai vorbim de dedicarea și talentul echipei sale. Nici nu reflecta de fapt sentimentele ei — nu-și făcuse cariera la Southampton Central pentru ea. Dar astăzi gândirea îi fusese încețoșată de furie îndreptățită, acuzațiile pe care le aruncase fuseseră spontane, iar această lipsă de control ar putea s-o coste postul.

Cum fusese posibil așa ceva? Cum reușise să se înghesuie într-un colț? În ultimii zece ani muncise neobosit ca să-i apere pe cei slabi și să-i aducă pe vinovați în fața justiției, făcând nenumărate sacrificii personale ca să-și ducă treaba la bun sfârșit. Abnegația ei avusese un preț emoțional, psihologic și fizic, ceea ce era foarte evident azi, când urca șchiopătând spre ultimul etaj, cu tot corpul lovit și învinețit, după încă o întâlnire care aproape că o terminase.

Nu era drept, nu era corect. Dăduse totul, dar nu era suficient, superiorii tot o vânau.

Whittaker, Harwood, Gardam — foștii ei șefi încercaseră cu toții s-o facă să se ducă la fund, dar probabil că Peters, politicianul și oportunistul desăvârșit, va fi cel care-i va da lovitura de grație. Veșnic înfuriați de impulsivitatea, de nechibzuința și, la drept vorbind, de succesul ei, niciunul nu fusese în stare s-o îmblânzească, s-o controleze. Reușise întotdeauna să-i țină la distanță, să câștige, dar acum, când se ținea de balustradă și se târa pe scări în sus, Helen recunoștea că nu se simțise niciodată ca un taur rănit în arenă, incapabilă să

scape de schingiuitorii ei, așteptând tot timpul să cadă sabia asupra ei.

O s-o sune Peters diseară? S-o convoace înapoi la serviciu pentru o acuzație oficială de conduită necorespunzătoare? Sau o să-l pună pe vreunul dintre fraierii de la resurse umane să se ocupe, pentru că el n-avea curajul s-o facă? A doua variantă părea mai probabilă și nu făcea decât s-o înfurie și mai tare. De ce trebuie întotdeauna să învingă până la urmă cei care nu fac nimic, care au grijă cu scrupulozitate să rămână cu mâinile curate? Unde era dreptatea în cazul ăsta?

Fierbând de nervi, Helen a ajuns pe palierul de la ultimul etaj, chinul ei apropiindu-se de sfârșit. Era stoarsă cu totul, apăsată de autoacuzări și disperare — nu-i mai rămăsese decât să se retragă. Poate că după o noapte în care o să-și lingă rănile, o să găsească din nou forța să lupte. Să-i reziste lui Peters. De ce nu? O mai făcuse și altădată…

A simțit înainte să vadă. O mișcare aproape imperceptibilă, un sunet în spatele ei, care a avertizat-o de pericol. Nebunește, nesăbuit, uitase să facă verificările obișnuite de securitate, distrasă de discuția cu Peters și de dureri. Preț de o clipă, lăsase garda jos, iar inamicul nu ezitase să atace. În spate s-au auzit pași grăbiți și apoi mâna lui s-a întins spre ea, rapidă și letală.

Atunci, asta era. Făcuse o greșeală — o simplă greșeală de neiertat. Iar acum avea să plătească prețul.

Capitolul 91

A prins-o de umăr și a tras-o violent spre el. Instinctiv, Helen a ridicat brațul ca să se apere, dar n-a lovit nimic și a căzut în spate chiar în ghearele lui. Era dezechilibrată, fără apărare. Din clipă în clipă, avea să simtă oțelul rece al lamei intrând printre coaste, lăsând-o fără putere, fără voință, fără viață.

În timp ce cădea în spate spre distrugerea totală, a acționat din instinct și a riscat o ultimă aruncare de zar. Și-a smucit sălbatic gâtul și și-a aruncat capul spre spate. Aproape se aștepta să cadă grămadă pe jos, dar capul a lovit în fața atacatorului, zdrobind oase și făcându-l să urle de durere. Strânsoarea a slăbit imediat, iar Helen a căzut de data asta, prăbușindu-se pe podeaua rece și tare.

Șocată și fără suflare, s-a ridicat în picioare. Atacatorul era îndoit de mijloc și se ținea de nas gemând, așa că Helen a făcut un salt înainte. S-a aruncat spre el, hotărâtă să-l dezarmeze înainte să apuce să-și recapete elanul, însă agresorul s-a îndreptat ca să reia atacul. Helen se mișcase prea încet, n-avea cum să-l prindă la timp de braț, așa că, instinctiv, a sărit și a ridicat piciorul în față. Surprinzător, bărbatul a încremenit, ca și cum era ultima reacție la care s-ar fi așteptat. Iar ezitarea l-a costat, pentru că Helen l-a lovit cu bocancul în mijlocul pieptului.

S-a izbit cu forță de el, după care a căzut cu o bufnitură. Însă inamicul ei o pățise și mai rău. Luat pe nepregătite și dezechilibrat, zburase în spate în urma atacului ei, incapabil să-și oprească alunecarea bruscă. Helen a simțit un fior de încântare, de eliberare, sperând acum că atacatorul va rămâne zdrobit la pământ, fără suflare și încremenit, incapabil să-i reziste când s-a aruncat asupra lui. Însă speranța s-a transformat pe loc în groază, când silueta misterioasă s-a izbit de balustradă, după care s-a răsucit și, purtat implacabil de avânt, a căzut peste aceasta.

Helen a țipat, dar era prea târziu, tulburarea ei fiind înecată de un urlet care-ți

îngheța sângele în vine când bărbatul s-a dus în jos. După câteva secunde, în casa scării a răsunat o bufnitură cumplită, apoi totul a redevenit tăcut.

— Fir-ar al naibii…

Helen a înjurat printre icnete, în timp ce se ridica în picioare. Ce făcuse? Și-a alungat durerea și a pornit în grabă pe scări, sărind mai multe deodată, disperată să vadă ce s-a ales de potențialul ei asasin. Înjurând, disperată, a sărit ultimele trepte și a ajuns la parter, întorcându-se cu fața la el și sperând în zadar să găsească vreun semn de viață.

Totuși, soarta i-a stat din nou împotrivă, pentru că trupul zdrobit al bărbatului era o priveliște cumplită, cu membrele îndoite în cele mai nefirești unghiuri. În jurul lui se strângea deja o baltă de sânge, dar Helen a ignorat-o și a înaintat în grabă. Să fi fost chiar imposibil să fi supraviețuit cumva? Sigur putea face ceva pentru el, nu?

L-a ridicat, a întins mâna, i-a prins fața în palmă și a întors-o spre ea. Și chiar atunci, a icnit în agonie, abia venindu-i să creadă ce vedea. Pentru că bărbatul mort din brațele ei nu era atacatorul ei ucigaș din parcarea de motociclete. Era detectivul-sergent Joseph Hudson.

Ziua a șasea

Capitolul 92

Charlie îl privea fix, cu gura căscată, până să-i revină graiul.

— Hudson? a întrebat până la urmă bâlbâindu-se. Sunteți sigur?

— L-am identificat chiar eu, a răspuns sumbru comisarul-șef Peters. Nu că ar fi fost nevoie, Jim Grieves știe foarte bine cine era.

Charlie s-a prăbușit pe scaun. În mod normal, ar fi cerut permisiunea, dar picioarele refuzau s-o mai țină. Nu-i plăcuse Hudson, poate că uneori chiar îl urâse, dar… mort? N-avea nicio noimă. Pe de altă parte, nimic din ce se petrecuse în ultimele câteva zile n-avea noimă —parcă ar fi fost blocată într-un coșmar tot mai tenebros.

— Știm… știm ce s-a întâmplat?

— Păi, avem mărturia detectivului-inspector Grace, deși e evident că trebuie s-o tratăm cu scepticism, pentru că ea pare să fi fost agresorul.

— Nu înțeleg.

— Susține că detectivul-sergent Hudson a prins-o într-o ambuscadă aseară, când s-a întors acasă. Și spune că a avut loc o încăierare, în timpul căreia el a căzut peste balustradă și a murit în urma căderii.

Charlie a simțit cum o cuprinde un val de greață, când imaginea lui Hudson izbindu-se de podeaua de piatră i-a pătruns violent în minte.

— Doamne, Dumnezeule… a șoptit ea. Unde-i Helen acum?

— E reținută. A anunțat incidentul și s-a predat. Urmează să fie interogată în jumătate de oră și aș vrea să fii și tu de față.

Lui Charlie tot nu-i venea să creadă ce aude.

— Dar sigur o să chemăm pe cineva din afară să ancheteze, nu?

— Ai înnebunit? s-a răstit Peters la ea. N-am nicio intenție să las vreo forță de ordine să distrugă reputația secției. Sunt convins că le-ar plăcea să-și bage nasul, să scormonească prin rufele noastre murdare, dar nici nu se pune problema să se ocupe altcineva.

Charlie s-a înfuriat la răspunsul previzibil de cap-sec — reputația lui Peters era mai importantă ca orice. Dar și-a ascuns cu înțelepciune enervarea și și-a păstrat calmul.

— Atunci să se ocupe Departamentul pentru Standarde Profesionale. Nu putem fi noi implicați.

— O să aibă și ei un rol, bineînțeles, dar noi o să facem interogatoriul.

Charlie simțea cum o cuprinde greața, ideea s-o interogheze pe Helen era îngrozitoare, nebunească.

— Dar noi avem un trecut comun cu ea, o cunoaștem.

— Ceea ce o să ne ajute să nu pierdem timpul. Sunt sigur că ești de acord că e ceva care trebuie rezolvat rapid și eficient.

— Și corect, a insistat Charlie. Cu tot respectul, domnule, ați avut multe dispute cu ea…

— Nu este relevant.

— Iar eu sunt… sunt cea mai apropiată prietenă a ei, pentru numele lui Dumnezeu. E mentorul meu, șefa mea, e nașa copiilor mei…

— Și ești și șeful în exercițiu al Departamentului Cazuri Majore.

Asta era ceva nou pentru Charlie, care a fost redusă la tăcere de bomba declanșată de Peters la momentul oportun.

— Detectivul-inspector Grace a fost suspendată pe durata anchetei, ceea ce înseamnă că tu conduci acum departamentul. Totuși, nu a fost încă sancționată oficial sau exclusă din poliție, teoretic e încă membru al echipei tale. Ca atare, trebuie să participi la interogatoriu, ca și mine, de altfel.

— Dacă e să avem un proces cinstit și imparțial, ar trebui să nu fim de față. Sunt foarte convinsă, domnule.

Nu-i vorbise niciodată așa lui Peters, nu-și apărase poziția cu atâta îndrăzneală. Dacă spera că o să câștige și o să scape de această obligație îngrozitoare, a fost dezamăgită totuși, pentru că Peters i-a aruncat o privire în care iritarea era prost mascată.

— E o alegere simplă, detectiv-inspector Brooks. Fie accepți promovarea temporară, vii cu mine la interogatoriu și după aia conduci echipa cât poți tu de bine, fie te retragi din proces, refuzi promovarea și îți scrii efectiv demisia.

A privit-o cu răceală.

— Ce alegi?

Capitolul 93

— Unde e?

Împingându-și cea mai mică dintre surori din drum, Emilia Garanita a cercetat din priviri livingul, încercând cu disperare să localizeze sursa zgomotului.

— Hei, hei, ce-ai intrat așa în priză? a protestat Marcia, supărată că fusese dată la o parte.

— Șșșt, a potolit-o Emilia, trăgând pernele de pe canapea. Încerc să-mi găsesc telefonul. E pe-aici, pe undeva…

— Asta-i tot? a ripostat soră-sa indiferentă. Aștepți vreo bombă de presă, nu? Sau poate că e iubițelul, care sună să-ți șoptească prostioare dulci la ureche…

Fără să ia în seamă batjocura soră-sii, Emilia a reînceput să caute. Deși n-avea să recunoască nici în ruptul capului, exact asta spera. Îi trimisese lui Sam câteva mesaje în cursul serii, scuzându-se pentru purtarea ei și propunându-i să se întâlnească. Ceea ce o costase — Emilia nu se scuza vreodată și nu era sigură că era cazul —, dar dacă avea rezultate, însemna că meritase.

— Aha!

Găsise în sfârșit telefonul care suna și tocmai îl scotea de sub canapea, stând în patru labe.

L-a luat și a fost dezamăgită că era doar cârtița ei de la Southampton Central, Jack Sumner. A răspuns și s-a întors cu spatele la soră-sa, îndreptându-se către fereastră. Dacă știa cineva că Sumner îi dă informații din interior, risca să rămână fără serviciu.

— Neața. Cu ce pot să te-ajut?

— Sper că ai portofelul deschis, i-a răspuns vesel tânărul. Pentru că o să te coste ceva.

— Dacă-i despre arestarea lui Dordevic, nu-ți bate capul. Știu tot despre…

— Nu, e mult mai tare. A fost ucis un polițist.

Emilia era surprinsă de entuziasmul din glasul lui. În mod normal, polițiștii sunt extrem de afectați de moartea unuia de-ai lor.

— Mă rog, un fost polițist. Detectivul-sergent Joseph Hudson.

Ziarista a rămas fără grai o clipă. Ce dracu'?

— Ești sigur?

— Nicio îndoială, a fost deja identificat. E la morga poliției.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Se pare că a murit în urma unei căzături, în timpul unei bătăi.

Emilia a stat să se gândească, fără să-i vină să creadă această întorsătură de situație bruscă și neașteptată.

— Cu cine naiba se bătea? Bănuiesc că nu cu un infractor, pentru că i s-au tăiat aripile.

— Nu, nu cu un infractor, a momit-o Sumner.

— Un membru al familiei?

— Nu.

— Cineva din public? Era ofticat?

— Greșit încă o dată.

— Și atunci, cu cine, pentru numele lui Dumnezeu?

— A fost ucis de cineva din poliție.

Emilia a simțit un fior de entuziasm pe șira spinării. Avea deja o bănuială încotro bătea Sumner, dar lumea ei tot s-a cutremurat când acesta i-a confirmat:

— Detectivul-inspector Grace.

Capitolul 94

Helen stătea la masă, privind drept în față. Nu voia să se uite la Peters, nu voia să se uite la Charlie, așa că fixa peretele. Situația era mai mult decât grotescă — iar ea bănuia că e ceva deliberat —, dar n-avea de gând să intre în joc și nici să se prăbușească din cauza prezenței lor.

— Aș vrea să stabilim din primul moment, a spus reprezentanta sindicatului, că detectivul-inspector Grace a cooperat deplin în această anchetă încă de la bun început și nu a încercat nicio clipă să-și ascundă implicarea în acest accident cumplit.

A accentuat cuvântul „accident“, uitându-se la Peters.

— A anunțat singură incidentul și este mai mult decât dispusă să-și accepte partea de vină pentru rolul jucat fără să știe în moartea tragică a detectivului-sergent Hudson. De fapt, ar vrea să se consemneze atât starea ei de șoc, cât și profunda tristețe pentru decesul lui.

Ce sec, ce formal sunau cuvintele, ce nepotrivite erau pentru a exprima chinul cumplit, vinovăția copleșitoare pe care le simțea. Încă nu-i venea să creadă, și totuși nu putea contesta faptele. Paranoia ei furioasă, încercările frenetice de a scăpa de un asasin bănuit duseseră la moartea unui om nevinovat, lăsând lumea fără un polițist cu probleme, dar talentat, și un băiețel fără tatăl lui. Lui Helen i se făcea rău, dar remușcarea, învinuirile și căința trebuiau să mai aștepte, pentru că din expresia ostilă a lui Peters era clar că avea de dus o bătălie dacă voia să-și salveze cumva cariera.

— S-a notat, acum putem să începem? a răspuns Peters sec.

Încerca în mod deliberat s-o bagatelizeze, iar însoțitoarea lui Helen s-a foit stânjenită pe scaun.

— Aș vrea să stabilesc ce căuta Joseph Hudson la tine acasă aseară, detectiv-inspector Grace.

— Nu era la mine acasă, a răspuns Helen repede. Era ascuns pe palierul de la ultimul etaj și s-a apropiat de mine — nu, m-a prins într-o ambuscadă — când am ajuns acasă.

— Presupun că ușa blocului e în general încuiată; atunci, cum a reușit să intre?

— Presupun că a intrat când a venit sau a plecat vreunul dintre locatari.

— Ai vreo dovadă în sensul ăsta?

Helen s-a uitat o clipă la Peters înainte să răspundă. Bănuise că o să-i facă viața grea, dar nu se așteptase la asemenea suspiciuni deschise chiar de la început.

— Nu, sigur că nu. Dar sunt sigură că dacă-i interogați pe vecinii mei, o să poată lămuri lucrurile.

— Am înțeles. Deci n-a fost o întâlnire stabilită dinainte?

— Categoric nu. Nu l-am mai văzut de câteva luni.

— Și ești dispusă să ne lași să-ți verificăm telefonul, computerul, să verificăm că nu a existat niciun aranjament?

De data asta, din partea lui Charlie, care părea dornică să clarifice toată încurcătura și să iasă de-acolo cât mai repede. I-a susținut privirea lui Helen, vrând să pară profesionistă și imparțială, însă încordarea era evidentă.

— Bineînțeles. Trebuie să spun că el a încercat să ia legătura cu mine în ultimele zile, în speranța că o să mă convingă să mă retrag din procedura penală împotriva lui, însă acum câteva zile am întrerupt orice contact cu el.

— Am înțeles, a răspuns Peters cu subînțeles, mâzgălind niște notițe.

— Nu pot decât să ghicesc motivele pentru care se afla aseară lângă

apartamentul meu, dar bănuiesc că venise să mă convingă personal, poate să mă implore să…

Era cât pe ce să spună „să-l salvez“, dar și-a înghițit cuvintele.

— Dar mai fusese în apartamentul tău. De fapt, de câteva ori… a ripostat Peters.

— Detectivul-sergent Hudson și cu mine am avut o scurtă relație. Și în perioada aceea a venit la mine acasă de câteva ori, a mai rămas și peste noapte.

Helen era conștientă de interesul reprezentantei sindicale față de această mărturisire, dar a continuat fără să ia în seamă privirea ei lascivă.

— Însă asta a fost acum patru luni. N-a mai fost de curând la mine acasă și cu siguranță nu l-am invitat ieri.

— Asta rămâne de stabilit. Poți să ne relatezi evenimentele de aseară? Pas cu pas, te rog, a intervenit Peters, trecând fără niciun efort peste încercarea ei de a-și susține nevinovăția.

— Cum am zis și înainte, am urcat pe scări până la apartamentul meu și chiar când să descui ușa, am auzit pe cineva venind pe urmele mele, a răspuns Helen, încercând să-și controleze furia.

— Venind pe urmele tale?

— Apropiindu-se grăbit de mine din spate. Ținând cont că viața mea este amenințată ca urmare a implicării în cazul Alex Blythe, am presupus că eram pe punctul de a fi atacată și am reacționat în consecință.

— De ce-ai crezut că erai atacată? a întrebat Peters. Ai văzut vreo armă? Detectivul-sergent Hudson a spus sau a făcut ceva care să sugereze că viața ta era în pericol?

— Nu, s-a întâmplat prea repede. Am simțit pe cineva repezindu-se spre mine și apucându-mă de umăr.

— Și asta a fost suficient ca să declanșeze atacul tău?

— Nu l-am atacat pe detectivul-sergent Hudson, a protestat Helen. M-am apărat. Am… am simțit în ultimele câteva zile că viața mea este în pericol. De fapt, cineva m-a atacat acum două zile la o stație Picket Post. Un bărbat cu hanorac m-a atacat cu un cuțit.

Peters părea perplex, deși Helen nu-și putea da seama dacă era sincer sau se prefăcea.

— Nu există la dosar nicio înregistrare a unui astfel de atac. Ai anunțat pe cineva?

Scepticismul, îndoiala lui erau cât se poate de evidente.

— I-am pomenit detectivului-sergent Brooks, însă doar la nivel personal. Și i-am cerut să nu spună nimic.

— Așa este, detectiv-sergent Brooks?

— Da, domnule, a răspuns Charlie, tot mai jenată. Și trebuie să se consemneze că am crezut-o.

— Păi, clar trebuie să cercetăm. Au existat martori la acest „atac“?

— Da, cu siguranță, deși evident că nu pot să vă dau niciun nume.

— Am înțeles. Deci fie această infracțiune este născocită, o invenție convenabil sincronizată ca să explice atacul tău asupra detectivului-sergent Hudson…

— Stați un pic, a explodat Helen, dar a fost întreruptă înainte să apuce să continue.

— Sau a fost comisă o infracțiune, o infracțiune despre care aveau cunoștință doi polițiști în exercițiul funcțiunii, dar au decis s-o ascundă de autorități. Pot să întreb de ce i-ai cerut detectivului-sergent Brooks să nu dezvăluie nimic?

Fusese plasată încă o capcană, dar Helen n-avea de gând să intre ea, n-avea

să-l acuze pe Peters că era în căutarea unui motiv s-o elibereze din funcție. Trecuseră de momentul ăsta, așa că a spus simplu:

— Voiam să las echipa să se concentreze asupra anchetei în curs, nu voiam să-i distrag de la îndatoririle lor.

— Foarte nobil, sunt convins. Să revenim la incidentul de aseară…

— V-am spus ce s-a întâmplat, l-a întrerupt Helen. M-a prins, așa că mi-am aruncat capul în spate și l-am lovit în față. După aceea am avut o fracțiune de secundă să mă hotărăsc ce să fac, după care m-am aruncat spre el și l-am lovit cu piciorul în piept. S-a împleticit în spate, a căzut peste balustradă și gata. Era deja mort când am ajuns la parter, dar tot am chemat paramedicii. Și asta a fost tot. Asta s-a întâmplat. Îmi doresc foarte, foarte tare să fi fost altfel, dar n-a fost. Și va trebui să mă împac cu asta.

Helen s-a oprit, emoționată și fără suflare. Însă atacul asupra ei a fost reluat fără nicio ezitare.

— Au existat martori?

— Nu, din câte știu eu.

— Și cum de nu l-ai văzut pe Joseph Hudson când ai ajuns pe palier? Bănuiesc că nu există ascunzători vizibile, nu?

— Lumina de pe palier se stricase cu o zi sau două în urmă. Presupun că a stat în ușa de-alături, ca să fie greu de văzut. În plus, eram concentrată doar să ajung la ușă, nu m-am uitat în partea aia.

— Sigur…

— Dacă nu mă credeți, verificați înregistrarea camerei de securitate de la ușa mea. O să arate exact ce s-a întâm…

— Am verificat deja, a întrerupt-o Peters. Dar mă tem că nu e nici pe departe concludentă.

Helen s-a uitat la el fără să-i vină să creadă. Cu siguranță că înregistrarea

avea s-o exonereze, nu?

— Înregistrarea arată cum l-ai îndepărtat, înainte să treci la atac și să-i plasezi două lovituri puternice înainte de căderea lui fatală. Dar pentru că e activată doar de mișcare, nu poate să ne arate ce a precedat atacul tău…

— Nu l-am atacat.

— Și e mare păcat, pentru că tocmai contextul luptei mi se pare esențial, a continuat el fără s-o ia în seamă. Se afla acolo aseară la cererea ta? Această întâlnire violentă a fost precedată de o conversație, o ceartă? Care erau natura relației voastre și sentimentele tale față de el în momentele dinaintea morții lui?

Acesta era unghiul de atac al lui Peters, afișat să-l vadă toată lumea. Lui Helen aproape că nu-i venea să creadă, dar șeful ei îi sărea la jugulară. Știa că voia s-o vadă plecată din poliție, era evident de ceva vreme, dar de fapt ambițiile lui erau mult mai mari, ajungând până la o potențială punere sub acuzare penală. Helen s-a înfiorat când și-a dat seama de amploarea primejdiei. Peters nu voia să-i ia doar insigna.

Voia să-i ia și libertatea.

Capitolul 95

Toate privirile erau îndreptate spre ea, chipurile tuturor așteptând-o să vorbească.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit așa devreme. Îmi dau seama că n-are cum să fie ușor pentru niciunul dintre voi. Suntem toți în stare de șoc după evenimentele de-aseară și sunt convinsă că aveți multe întrebări, dar important e acum să ne concentrăm la problema curentă.

Vocea îi tremurase puțin la început, dar McAndrew își găsea ritmul. S-a tras într-o parte și a arătat spre panoul cu datele crimelor. Fotografiile Marthei White și a lui Ethan Westlake priveau spre echipă, iar zâmbetele lor fericite contrastau cu ce li se întâmplase.

— Avem de rezolvat două crime. Este imperativ să le rezolvăm eficient și profesionist. Detectivul-sergent Brooks o să preia conducerea la momentul potrivit, însă deocamdată trebuie să vă descurcați cu mine ca ofițer superior, așa că hai să punem cap la cap ce avem.

— Am vorbit din nou aseară cu Roger Morton, a început detectivul-agent Jennings, încercând curajos să-și controleze șocul în fața căderii bruște în dizgrație a superiorului său. L-a identificat categoric pe Dordevic și o să fie dispus să-l identifice personal, dacă e nevoie.

— Cât de sigur e?

— Sută la sută. A recunoscut tatuajele distinctive de pe brațe.

— Bun, să înregistrăm informația. Ce altceva?

Detectivul-agent Reid a ridicat mâna.

— Aceeași poveste de la Alison Hughes. N-a văzut fața atacatorului, pentru că acesta purta o mască de schi. Dar și ea a recunoscut tatuajele și confirmă că intrusul avea un accent est-european puternic. Casa ei era printre cele încercuite pe harta lui Dordevic.

— Foarte bine. Am verificat toate adresele care erau marcate pe hartă?

— Nu încă, a răspuns detectivul-agent Malik. Merg împreună cu detectivul-agent Wilson azi, să vedem ce putem afla. Se pare că sunt două adrese încercuite unde n-a reușit să atace. N-a fost raportată nicio infracțiune, nu există înregistrări despre polițiști care să se fi prezentat acolo, așa că…

— OK, cât mai repede, vă rog. Cu cât știm mai multe despre modul lui de operare, despre mișcările lui, cu atât mai bine. Ceva de la echipa de cercetare?

De data asta, a răspuns detectivul-agent Wilson. Parcă toți polițiștii prezenți erau dornici să intervină, să arate că erau pregătiți și dispuși să se implice în timpul acestei crize fără precedent.

— Desface bucăți nava. Dordevic ar fi putut avea și alte ascunzători pentru pradă, dar deocamdată n-a apărut nimic nou. Meredith Walker are toate hainele lui și acum le analizează, în căutare de legături criminalistice cu locurile crimelor. Ar trebui să aflăm curând mai multe.

McAndrew și-a notat ceva, ca să țină minte s-o caute pe Meredith, după care s-a întors să se adreseze din nou echipei.

— OK, hai să ne străduim mai mult. O să fie mult mai simplu când o să avem o mărturisire, dar ca s-o obținem ne trebuie o pârghie mai solidă, ceva care să demonstreze categoric legăturile dintre suspectul nostru și crimele și casele astea. Spuneți-le partenerilor, prietenilor, familiei, că ajungeți târziu acasă, pentru că vreau să verificăm absolut totul, bine?

Încuviințări din partea tuturor.

— Chiar și cu tot ce s-a întâmplat în ultimele 24 de ore, tot avem o treabă de făcut. Hai să ne îndeplinim îndatoririle cu profesionalism, să păstrăm

permanent legătura. Nu vreau bârfe, speculații și în niciun caz discuții cu presa. Ne concentrăm asupra anchetei, să le facem dreptate Marthei White și lui Ethan Westlake. Dacă reușim, dacă ne achităm bine, atunci înseamnă că ne-am făcut datoria. Sunt vremuri ciudate, dar nu putem decât să ne facem treaba exemplar.

Polițiștii s-au ridicat și au plecat grăbiți să-și înceapă anchetele. Ușurată, dar extenuată, McAndrew i-a privit îndepărtându-se. Își jucase rolul suficient de convingător, ținuse ancheta pe calea cea bună, dar nu-i plăcuse nicio clipă. Nu-și dorise niciodată să fie lider și se simțea cât se poate de ciudat să le spună colegilor ei ce să facă. Spera că i-a îndrumat corespunzător, dar era cuprinsă de îndoială, resimțind absența detectivului-sergent Brooks și a detectivului-inspector Grace. Aceasta din urmă fusese șefa ei mulți ani și, deși McAndrew învățase multe de la ea, Helen nu putea fi înlocuită — prezența ei, energia, inspirația. N-aveau ce să facă, trebuia să meargă mai departe și să spere în cel mai bun rezultat, însă adevărul este că McAndrew era profund îngrijorată pentru echipă, anchetă și viitor. Departamentul funcționase mulți ani la parametri maximi, dar simțea că acum îl așteaptă vremuri tulburi. Se ruga să nu fie așa, însă în sufletul ei știa că va fi greu să mențină corabia pe linia de plutire, când căpitanul lor fusese aruncat peste bord.

Capitolul 96

— Scuze, cine e? Ce vrei?

Accentul de Manchester era inconfundabil, ceea ce-i dădea speranțe Emiliei.

— Ești Karen?

— Da, tu cine ești? s-a răstit coafeza la telefon.

— Mă cheamă Emilia Garanita, sunt corespondentul-șef pentru criminalitate la Southampton Evening News. Mă întrebam dacă îmi poți acorda două minute.

Un oftat scurt, dar clar, la celălalt capăt al firului.

— Uite ce-i, dacă e vorba de procesul lui Joseph, am spus tot ce-aveam de spus. Ce a făcut sau n-a făcut Joseph nu e treaba mea — suntem divorțați de destulă vreme. Mă scuzi, am o clientă care mă aș…

— Nu-i vorba despre proces, e ceva mult mai grav.

Acum, că-i atrăsese atenția, Emilia își dădea seama că femeia se gândea la ce-i spusese, încercând să-și dea seama ce putea fi mai rău decât perspectiva dizgrației și a condamnării la închisoare.

— Am niște vești foarte proaste, a continuat Emilia, intrând direct în subiect. Îmi pare rău să te anunț că Joseph a murit.

Interlocutoarea s-a cufundat într-o tăcere stupefiată. În fundal, se auzeau rumoarea și trăncănelile din salon, dar Karen Price nu scotea niciun sunet.

— S-a întâmplat azi-noapte. Nu eram sigură dacă poliția te-a contactat sau nu, dar am considerat că trebuie să știi.

S-a auzit un icnet, un suspin înăbușit și apoi fosta soție a lui Hudson și-a regăsit în sfârșit graiul.

— A fost… a fost mâna lui?

— Oh, Doamne, nu, nici poveste. Era hotărât să conteste acuzațiile, să se reabiliteze, a răspuns Emilia repede, încercând să prezinte lucrurile în cea mai bună lumină.

— Și atunci?

— Mă tem că a fost ucis într-o încăierare cu un alt polițist.

— Dar… de ce? Cine să-i facă așa ceva?

— Fosta lui șefă, detectivul-inspector Grace.

Încă o dată, Karen a tras aer în piept, apoi a continuat:

— Dar ce căutau împreună? Știu că au avut o relație, dar presupuneam că ea-l urăște deja.

— Știai despre ei? s-a interesat Emilia surprinsă.

— Mda, m-a sunat ea acum vreun an, practic mi-a cerut o caracterizare — și nu i-a plăcut ce i-am spus.

— Am înțeles.

— Totuși, părea rațională, dură, cu suficient bun-simț… a urmat fosta soție a lui Hudson, fiecare cuvânt fiind marcat de neîncredere. De ce naiba să-l fi… să-l fi ucis?

— Asta ne străduim să aflăm, dar până atunci povestește-mi despre perioada în care ai fost cu Joseph, ce fel de om era.

Karen Hudson a vorbit mai departe, lăsându-și de izbeliște clienta. Era înlăcrimată și șocată, dar părea dornică să vorbească despre durerea ei. Emilia a încurajat-o, vrând să scoată cât de multe putea înainte să-și îndrepte atenția

spre articolul ei. O să fie senzațional. De fapt, s-ar putea dovedi foarte bine cel mai important material pe care l-a scris vreodată.

Capitolul final din povestea lui Helen Grace.

Capitolul 97

— Deci mă pui sub acuzare? Pentru că dacă nu, am terminat aici.

Cuvintele păreau foarte stranii venind din gura lui Helen. Le auzise de multe ori rostite în spațiul ăsta mic, de confesiuni, din gura unor suspecți care se străduiau să scape dintr-o plasă care se strângea tot mai mult. Dar acum ea era cea care le spunea.

— Ți-aș aminti, detectiv-inspector Grace, că nu tu iei deciziile în încăperea asta. Eu am să decid când se încheie interogatoriul.

Helen a observat că nu făcuse nicio referire la Charlie. Era pur și simplu scena lui Peters.

— Ce mai e de spus? V-am zis ce s-a întâmplat, pas cu pas, secundă cu secundă. Acum, dacă aveți dovezi concrete care să-mi infirme cronologia, care să demonstreze convingător că mint, puneți-mă sub acuzare. Dacă nu, vă sugerez să-mi dați drumul.

— Pur și simplu?

— În caz că nu ați observat, avem o dublă anchetă de crimă în desfășurare, o anchetă pe care detectivul-sergent Brooks…

— Detectivul-inspector Brooks, a corectat-o Peters.

— Pe care detectivul-inspector Brooks ar trebui s-o coordoneze, a răspuns prudentă Helen. Orice secundă petrecută cu vânătoarea asta de vrăjitoare împotriva mea e timp care ar putea fi folosit mai bine interogându-l pe Dordevic.

— Schimbi subiectul, detectiv-inspector Grace.

— Vă reamintesc ce priorități aveți. Deci cum facem? Mă acuzați sau pot să plec?

Helen s-a uitat la el, refuzând să dea orice semn de slăbiciune sau teamă. În realitate, avea nervii întinși, însă era esențial să pară puternică.

— Tu ce crezi, detectiv-inspector Brooks? a întrebat Peters, întorcându-se către vechea prietenă a lui Helen. Crezi că e suficient pentru moment?

— Mai mult decât suficient.

Charlie clar voia să plece, incapabilă să se uite în ochii lui Peters sau ai lui Helen.

— În cazul ăsta, detectiv-inspector Grace, ești liberă să pleci… deocamdată.

Helen s-a ridicat și și-a împins brusc scaunul în spate, picioarele metalice frecându-se de podeaua uzată.

— Știi cum stau lucrurile. Rămâi în oraș, ține-ți telefonul deschis. Fără îndoială că vom mai avea întrebări pentru tine la momentul potrivit.

Helen s-a încruntat la șeful ei. Incredibil, părea să-i facă plăcere.

— Sper ca în termen de câteva zile să-ți spunem dacă avem de gând sau nu să formulăm acuzații penale…

Doamne, ce-și mai dorea să-l plesnească… chiar exploata situația.

— Între timp, ești suspendată din funcție, iar detectivul-inspector Brooks preia începând din acest moment conducerea Departamentului Cazuri Majore.

Helen a aruncat o privire spre adjuncta ei, însă privirea lui Charlie a rămas ațintită în pământ.

— Desigur, o să-ți cerem legitimația înainte să pleci.

Colțurile gurii i-au zvâcnit, dar Peters a reușit să-și înăbușe zâmbetul. Până și

el era conștient de magnitudinea, de importanța momentului. Helen nu a spus nimic, cuprinsă de un val de greață și de tristețe. Toată identitatea ei, toată rațiunea ei de a fi era conținută în meseria asta, iar acum i se cerea să renunțe de bunăvoie la ea.

A băgat mâna în buzunar, a scos legitimația și a aruncat-o pe masă. Peters a făcut un pas în față și a luat-o repede, după care s-a aplecat spre Helen. Ea a tresărit când fața lui s-a apropiat de ea și i-a șoptit prea încet ca să fie înregistrat:

— Și să nu te aștepți s-o primești prea curând înapoi, Helen…

N-a putut rezista să adauge o notă de triumf în glas când a încheiat:

— Am terminat aici.

Capitolul 98

A apăsat furios butonul, dar degeaba. Soneria era stricată, o decorațiune inutilă pe casa inteligentă. Iritat, detectivul-agent Wilson a bătut la ușă, dar înăuntru nu se simțea nicio mișcare, așa că s-a îndepărtat, îndreptându-se către poarta laterală. Fusese o dimineață frustrantă și era hotărât să nu plece cu mâna goală.

Ținând strâns în mână o copie a hărții lui Dordevic, a tras de poarta de fier care ducea spre intrarea laterală. Spărgătorul dăduse târcoale proprietății întinse din Lordswood și părea o țintă promițătoare — un locatar în vârstă a cărui bunăstare era trâmbițată de cele trei mașini clasice de pe aleea din fața casei. Totuși, nu fusese reclamată nicio tentativă de pătrundere forțată, ceea ce lui Wilson i se părea ciudat, ținând cont de eficiența sârbului în privința spargerii celorlalte case de pe listă înainte de data plecării programate a navei. Era nerăbdător să stea de vorbă cu proprietarul, un oarecare domn Edward Grey, dar deocamdată nu se vedea nicio urmă a fostului dealer de mașini.

Poarta laterală avea un lacăt pe ea, dar nu era închis, așa că Wilson a încercat-o. Când a intrat pe aleea laterală a strigat:

— Domnule Grey?

Vocea lui a răsunat în pasajul îngust, dar n-a primit niciun răspuns.

— Hei!

A înaintat și a văzut în față niște ghivece de flori goale și un sac de compost deschis, iar pe pavele, o grămadă de pământ împrăștiat. A pășit cu grijă peste murdărie și a cercetat din priviri grădina scumpă. Peluza era frumos întreținută, iar straturile de flori erau plantate îngrijit; erau clar mândria și bucuria proprietarului. În timp ce se uita, și-a dat seama că dinspre șopronul

din spate se auzeau zgomote. Zâmbind, a pornit cu pas grăbit pe aleea pavată cu dale. Își găsise prada.

— Domnule Grey?

În șopronul de lemn curat s-a auzit mișcare, dar niciun răspuns. Wilson a încercat ușa și a salutat din nou, după care a intrat. Și imediat a rămas încremenit. Spre el s-a îndreptat o lamă, iar el și-a smucit capul pe spate ca să evite să-l lovească. În momentul acela, și-a dat seama că de fapt spre el erau îndreptate trei vârfuri ascuțite, iar situația i s-a lămurit. Atacatorul lui era proprietarul casei, care părea hotărât să-l străpungă cu o furcă.

Ieșind cu spatele din șopron, Wilson și-a scos legitimația.

— Ușor, domnule. Sunt polițist. Detectiv-agent Japhet Wilson, de la Southampton Central.

— Arunc-o încoace.

Era clar că domnul Grey n-avea să ia nimic pe încredere, în pofida înfățișării îngrijite și a comportamentului politicos al lui Wilson. Acesta s-a conformat și, după o inspecție atentă, pensionarul i-a dat-o înapoi.

— Ce-a fost în capul tău să te furișezi așa?

— Am bătut de câteva ori și v-am și strigat. Poate că nu m-ați auzit?

— Am stat toată dimineața aici, iar auzul meu nu mai e ce-a fost odată, a răspuns Grey agresiv, bătând cu degetul în aparatul auditiv din urechea dreaptă.

— Nicio problemă. Îmi pare rău că v-am speriat.

— Tipic, totuși, nu? Nu sunteți niciodată pe-aproape când e nevoie de voi, dar sunteți totdeauna de față când nu-i nevoie.

— Poftim?

— Mi-ar fi prins bine să fii pe-aici acu’ două zile, dar pe unde umblai atunci?

— Pot să vă întreb ce s-a întâmplat?

Wilson devenise brusc interesat de plângerile bătrânului.

— O brută cât casa a încercat să intre pe ușa din spate. Aproape că spărsese broasca până să-l prind.

— L-ați înfruntat?

— Sigur, al naibii să fiu! Asta-i proprietatea mea și am văzut eu unii și mai mari la vremea mea. M-am dus după el cu un vătrai — nu i-a plăcut, aia pot să-ți zic sigur.

— V-ați luptat cu bărbatul ăsta?

— Nu tocmai. Că nu m-a văzut când am venit, nu? Era noaptea târziu, poate a crezut că dorm. Oricum, am coborât să-mi iau un pahar cu apă, am văzut ce se-ntâmpla și l-am lovit în gât, într-o parte. I-am mai tras una peste coaste și atunci s-a-ntors și a luat-o la fugă.

— Am înțeles. Îl puteți descrie?

— 1,80 și mai bine, tatuaje pe antebrațe.

— Era englez?

— Ah, nu, rus poate. Înjura ca un marinar într-o limbă de-asta când a tulit-o. Nu-s din același aluat cu noi, ce zici?

I se zărea o sclipire în ochi, evident mulțumit de operațiunea reușită de apărare a gospodăriei.

— Pare că noi nu avem în sistem nicio reclamație despre incident. L-ați anunțat?

— Care-i rostul? N-avea să se-ntoarcă și ar fi fost o grămadă de agitație și hârțogărie degeaba. Mă descurc foarte bine și fără.

Wilson era foarte tentat să-i țină o predică despre importanța activității de

poliție în comunitate — și a raportării acestui tip de incidente —, dar a hotărât s-o lase baltă, pentru că avea lucruri mai arzătoare de rezolvat. A scos poza lui Marko Dordevic din dosar și i-a întins-o lui Grey.

— Ăsta-i omul?

Pensionarul a cercetat fotografia și și-a trecut un deget peste tatuaje înainte să răspundă:

— Da, aș zice că ăsta era.

— Și pot să vă întreb când s-a întâmplat?

— Acum două seri. Joi noapte.

— Și spuneți că era seara târziu?

— Pe la 22:15.

Wilson a simțit că-i stă inima, dar tot a insistat.

— Cum puteți fi atât de sigur de oră?

— Ascultasem primele două sau trei știri de la jurnalul de la ora 22 — îmi place să ascult radioul înainte de culcare —, dar după aia mi s-a făcut sete. Sigur era cam 22:15.

Wilson a zâmbit, dar speranțele îi fuseseră spulberate, iar ancheta se blocase din nou. Dacă bătrânul spunea adevărul, dacă Dordevic încercase să-i spargă casa la ora aceea, în ziua aceea, atunci n-avea cum să-l fi omorât pe Ethan Westlake.

Capitolul 99

Ușa s-a trântit în urma ei, făcând câțiva băutori speriați să ridice privirea. Helen nu i-a băgat în seamă și s-a dus direct la bar. S-a rezemat și a cercetat din priviri selecția sclipitoare de sticle, în timp ce proprietăreasa de la Parrot and Two Chairmen se apropia de ea.

— Pauza de prânz, Helen? Ce să-ți aduc? Tonic, gheață și lămâie?

Helen nu s-a uitat la ea și nici nu i-a zâmbit când i-a răspuns:

— O vodcă dublă, te rog.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Sally Rutherford n-o mai văzuse niciodată pe Helen comandând o băutură alcoolică în toți anii de când venea aici, pentru întâlniri sociale cu echipa și sărbătorirea vreunei avansări.

— Fără gheață, a adăugat Helen, dornică să termine odată și cu asta.

— Cum zici tu, a răspuns Sally, cu un ton de avertisment cât se poate de evident.

Helen nu l-a luat în seamă, n-avea nevoie s-o judece și ea, peste toate celelalte. A luat băutura, a pus o bancnotă de 20 de lire pe bar și a plecat, fără să aștepte restul. Cel mai probabil, avea să folosească restul în orele care urmau.

Și-a căutat o masă discretă în spate și s-a așezat, întorcându-se cu spatele la ceilalți. Voia să înlăture lumea, să pretindă că nu există. Nu voia să se uite lumea la ea, s-o bârfească și categoric nu-și dorea martori la ce urma să facă. Nu se atinsese de nicio picătură de alcool de peste 25 de ani, văzuse ce le făcuse părinților și surorii ei, cum îi împinsese să devină cele mai întunecate versiuni ale lor. Însă avea nevoie acum de un imbold și, instinctiv, se

întorsese la otrava pe care o gustase prima dată la 11 ani. Limpede, pură și dureros de tare, vodca fusese dintotdeauna calea ei spre uitare.

A ridicat paharul la buze și a luat prima gură. Vodca i-a aprins limba, apoi a alunecat pe gât cu o arsură lentă. Nu avea gust plăcut, dar îi șoca organismul, creierul începând să funcționeze haotic pe măsură ce alcoolul ajungea în sânge. Nu era o senzație plăcută, dar de asta avea nevoie. A mai luat o gură, apoi încă una și curând paharul era gol.

Sperase că o va duce departe de dizgrație, de regret, de tristețea și vinovăția care amenințau s-o copleșească, dar nu-i oferise o asemenea eliberare. Viziuni cumplite îi jucau în continuare în minte — fața mânjită de sânge a lui Hudson, rânjetul lui Peters, refuzul lui Charlie de a-i întâlni privirea. Una mai rea ca alta, groaza în fața chipului sumbru al lui Hudson, pe măsura furiei față de Peters, care își prinsese în sfârșit prada. Ciudat, totuși, refuzul lui Charlie de a-i lua apărarea, sau cel puțin disponibilitatea ei de a prelua cârma Departamentului Crime Majore durea cel mai tare. Era o nebunie, iar Helen știa bine, această trădare minoră fiind nerelevantă în comparație cu moartea unui om, însă nu putea nega că doare. Deși era logic să îi ia locul, nu părea în regulă. După toate prin care trecuseră împreună, multele dăți când Helen o sprijinise pe vechea ei prietenă, trăgând-o de pe marginea prăpastiei, nu-i datora loialitate? În cazul în care cariera la Southampton Central i se încheiase — cum părea indiscutabil acum —, oare fosta ei adjunctă avea să-i preia din mers postul, asumându-și gloria, responsabilitățile și salariul care veneau odată cu funcția, fără să se uite măcar o dată în urmă? Oricât încerca, Helen nu-și putea ascunde furia și dezamăgirea, întrebându-se ce însemna asta pentru prietenia lor. Fusese de multe ori la ei în casă de Crăciun, la aniversări și nu numai, dar cum s-ar mai fi putut duce acum?

Se simțea cu totul în derivă. Își pierduse legitimația și scopul în viață și părea că avea să piardă și singura relație de prietenie care însemnase vreodată ceva pentru ea. Era singură, cu totul singură, și avea alături doar cenușa înfrângerii. A strâns paharul în mână și și-a întors privirea spre bar, hotărâtă să mai ia un pahar. Însă chiar atunci a văzut-o pe Sally privind-o, cu o expresie îngrijorată pe chip.

Helen a coborât privirea, nu furioasă, ci rușinată. Sally n-o judeca, era îngrijorată pentru ea. A trântit paharul pe masă și s-a ridicat. Ce proastă

fusese să vină aici, ce dornică să-și plângă de milă era, vrând să se cufunde în puțul cu vodcă. Tocmai stricase două decenii și jumătate în care nu băuse nimic, și pentru ce? Pentru ocazia să șteargă totul, să uite? Era foarte puțin probabil să uite ceva din ce se petrecuse în ultimele 24 de ore. S-a îndreptat cu pas grăbit spre ușă și a dat scurt din cap către Sally înainte să iasă.

Răspunsul nu putea fi găsit niciodată pe fundul sticlei. Știuse asta chiar și la frageda vârstă de 11 ani.

Capitolul 100

Helen a pornit cu pas grăbit, vrând să se îndepărteze cât mai mult de cârciumă. Dezastrele care se abătuseră asupra ei până acum fuseseră rezultatul ghinionului, relei-credințe și sincronizării nefericite, vina pentru niciuna dintre ele nu putea fi aruncată asupra ei. Dar momentul ăsta prostesc de slăbiciune i se datora în întregime.

Enervată pe sine, a grăbit pasul. Orice umilințe o așteptau, nu trebuia să plece capul, nu trebuia să cedeze. Era polițistă de nici nu mai știa câți ani și își îndeplinise întotdeauna sarcinile cu eficiență, eficacitate și mândrie. Această conștiință, această amintire părea să-i dea forțe noi. Da, paranoia și teama poate că au făcut-o nechibzuită, ba chiar nesăbuită, dar de-a lungul anilor se dovedise că este un funcționar public de încredere, onest, integru. Asta trebuia să-și aducă aminte când vor tot veni loviturile în zilele următoare, să-și țină capul sus, să nu ceară iertare pentru nimic, să se apere cu toate forțele pe sine și palmaresul ei.

Evident, era mai ușor de zis decât de făcut. Cu toată vorbăria, cu toate măsurile ei de-a împiedica atacurile, vinovăția tot era prezentă. Nu propriu-zis pentru Hudson, care și-o făcuse în mare măsură singur, ci pentru cei care rămăseseră în urma lui.

Helen știa că Hudson juca un rol neînsemnat în viețile fostei lui soții, Karen, și a fiului lor, Kieran, dar tot îl iubeau. Moartea lui avea să-i afecteze profund, mai ales pe băiețel, iar rolul lui Helen în această tragedie nu putea fi negat. Până la urmă, asta avea s-o țină trează noaptea. Să-i sune? Să discute cu ei? Și dacă da, ce naiba să le spună?

Încă se mai gândea, când și-a dat seama de ceva. Pași în spatele ei, care-i oglindeau mersul. Și-a dat seama pe loc că el era — asasinul se întorsese.

Nu părea posibil, dar nimerise iar în calea pericolului. Motocicleta ei era

parcată destul de departe de secție, într-o parcare etajată. Putea ajunge până acolo înainte s-o atace? Probabil că nu. Putea să alerge până la Southampton Central? Din nou, nu, pentru că ar fi trebuit să se întoarcă spre el. Nu, trebuia să găsească altă soluție.

Îl simțea cum se apropie, la doar vreo zece pași în urma ei. Helen s-a uitat în stânga și-n dreapta, căutând vreo rută de salvare, dar nu era nimic, nicio cale de scăpare, nicio armă la îndemână. A văzut într-o vitrină reflecția unei siluete misterioase apropiindu-se de ea. S-a panicat și s-a întrebat dacă n-ar putea să țâșnească în vreunul dintre magazinele de pe stradă, dar și-ar asigura scăparea? Dacă individul era destul de disperat s-o atace în plină zi, într-o benzinărie, cine știe dacă n-ar face-o și aici, înjunghiind-o în fața cumpărătorilor îngroziți? Nu, nu se punea problema să expună niște civili unui asemenea pericol; Helen trebuia să se descurce singură.

A zărit o alee puțin mai în față, o scurtătură care făcea legătura între două străzi. Poate că ar putea să treacă de ea, apoi să schimbe direcția și s-o ia la fugă spre un loc sigur? Nu prea era mare plan, dar era tot ce putea, așa că s-a pregătit pentru această provocare. A ajuns curând la intrarea în alee și, riscând, a intrat. Și a găsit calea blocată.

Pe alee era oprit un camion cu ușile din spate deschise și accesul blocat de sticle de bere care urmau să fie livrate. A ezitat o secundă, dar a fost prea mult. Pașii din spatele ei au grăbit ritmul, iar urmăritorul aproape că o ajunsese. N-avea decât o secundă să reacționeze.

S-a aruncat înainte și a luat o ladă, pe care a ridicat-o peste umăr în direcția lui. O bufnitură înfundată, un geamăt și apoi un trosnet asurzitor, dar urmăritorul tot se apropia. Totuși, de asta Helen era pregătită, profitând de distragerea lui temporară ca să-și tragă piciorul. Bocancul ei greu l-a lovit în glezne, l-a ridicat de la pământ și l-a aruncat o clipă în aer; apoi urmăritorul a căzut cu un bufnet urât. Helen a profitat de avantaj, a luat o sticlă de bere dintr-o ladă și a spart-o, lăsând să împroaște în aer bere lipicioasă și efervescentă. Atacatorul încerca să se ridice, dar Helen s-a aruncat asupra lui, apăsându-i marginea ciobită a sticlei de gât.

— Dacă faci o mișcare, ești mort, a șuierat ea și vorbea serios.

Atacatorul ei, omul care încercase deja s-o omoare de două ori, a ridicat brațele în semn de capitulare.

— Te rog, nu vreau să-ți fac niciun rău.

— Pe bune? Ai încercat să mă înjunghii, nenorocitule!

— Știu și-mi pare rău. N-ar fi trebuit să-l ascult.

Helen ținea sticla apăsată de gâtul lui, dar a redus puțin presiunea, intrigată de menționarea tacită a lui Alex Blythe. Însă captivul ei tot se simțea în pericol, insistând cu glas pițigăiat:

— Te rog, Helen. Azi n-am venit să-ți fac rău. Vreau să te ajut.

Capitolul 101

— Vorbește.

Sticla era încă apăsată pe gâtul lui, iar Helen n-avea de gând s-o ia de-acolo. Lângă ei, livratorul privea confruntarea, discutând neliniștit cu proprietarul barului, însă Helen i-a ignorat, concentrată asupra urmăritorului aflat în ghearele ei.

— Numele?

Bărbatul n-a spus nimic, zvârcolindu-se puțin în strânsoarea ei, după care a renunțat să se mai opună.

— Nicholas Martin, a șoptit el, vădit rușinat.

— Alex Blythe te-a pus pe urmele mele?

— Da.

S-a auzit un icnet; în parte mărturisire, în parte eliberare. Helen avea senzația că personajul ăsta torturat trăia de ceva vreme cu secretul lui întunecat.

— Pentru că avea informații compromițătoare despre tine?

Bărbatul a coborât privirea, dar a încuviințat. Helen a simțit marginea zimțată a sticlei apăsând pe pielea lui moale și a dat-o deoparte. Captivul a părut să se înmoaie în brațele ei, copleșit de ușurare că n-avea să-și pună în practică amenințarea.

— Îmi pare… îmi pare foarte rău, Helen. N-am nimic cu tine personal, n-am vrut niciodată să-ți fac rău, doar…

— Nu vedeai altă cale de scăpare, a adăugat Helen, încheind fraza în locul

lui. Uite ce e, Nicholas, nu mă interesează ce-ai făcut, ce informații are despre tine. Poate că ar trebui, dar bănuiesc că n-o s-o mai faci după toate astea, că o să cauți ajutorul de care ai nevoie…

Martin a încuviințat hotărât, iar Helen îl credea.

— Nu mă interesează decât Blythe. Spune-mi cum te-a contactat.

— M-a sunat. Are numărul meu de mobil și m-a sunat acum trei săptămâni.

— Fix? Mobil?

— Nu sunt sigur. Număr ascuns.

— Ce-a spus?

— Doar că o să spună totul familiei mele, prietenilor, colegilor, dacă nu eram de acord… dacă nu eram de acord să te omor.

Abia putea rosti cuvintele, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că i-a trecut măcar prin cap vreodată ceva atât de nesăbuit.

— Bineînțeles, i-am zis să se ducă naibii. Dar a sunat din nou după trei zile și după încă trei zile. La a treia convorbire, am cerut detalii. Credeam că nu-mi iau niciun angajament, că o să găsesc vreo breșă în planul lui, ba chiar să-l descurajez. Însă mă păcăleam singur. Pusese totul la cale — mi-a spus unde stai, unde lucrezi, cine sunt prietenii tăi, cum s-o fac… Și am… m-am lăsat convins că aș putea face așa ceva.

Arăta jalnic, nefericit, un om prins între arestare și dizgrație.

— Când ai vorbit ultima dată cu el?

— Acum două zile. Mi-a dat un avertisment final.

— Și atunci m-ai atacat la benzinărie.

Încă o încuviințare.

— Crezi că o să mai sune?

— Așa-mi imaginez. Dacă nu află că ai murit, o să sune să mă amenințe. E disperat… disperat să-ți facă rău, dar am senzația că nu mai are pe nimeni care să fie… suficient de prost să-i facă jocul. Altfel, ar fi renunțat la mine de-acum câteva zile; nu prea sunt făcut pentru așa ceva.

Helen s-a înveselit puțin. Probabil că Blythe nu era baubaul pe care-l crease ea în minte; probabil că demascarea și fuga de justiție îi slăbiseră influența asupra subiecților lui.

— Poate că am putea folosi situația asta în avantajul nostru…

Lui Helen nu-i venea să creadă că spune asta, ca și cum moartea lui Hudson și dizgrația ei ar fi putut fi ceva pozitiv.

— … poți să câștigi ceva timp spunând că eram reținută, că n-ai putut să ajungi la mine. Însă când te sună, o să trebuiască să-i spui exact ce-ți zic eu, exact cum îți zic eu. Poți?

— Da, da. Vreau să te ajut, chiar vreau. Orice mi se întâmplă de-acum, nu vreau să câștige Blythe.

Părea sincer, ba chiar disperat, să compenseze pentru tentativa de asasinat. Și pentru prima dată după multe zile, Helen a simțit un fior de entuziasm. Viața ei se terminase — prietenii distruse și cariera la Southampton Central încheiată —, dar poate, dacă totul mergea conform planului, ar putea să-l tragă după ea și pe doctorul Alex Blythe.

Capitolul 102

Era greșit. Era cu totul greșit.

Charlie stătea în biroul lui Helen, cum stătuse de nenumărate ori înainte, însă acum pe scaunul șefei sale. Nu mai era adjuncta loială. Acum ea era la comandă.

În alte condiții, ar fi fost încântată de avansarea neașteptată, dar în realitate îi picase rău. Era încă în stare de șoc, abia digera evenimentele din ultimele 48 de ore. Toate dezastrele, toate impedimentele păreau să fie urmate de ceva și mai rău. Trădarea lui Steve, moartea bruscă a lui Hudson, arestarea lui Helen, apoi interogatoriul ăla oribil de dimineață, un joc îngrozitor în cursul căruia Peters păruse foarte încântat să le tortureze pe Helen și pe ea.

Dispoziția sumbră a lui Charlie nu se înseninase nici după reacția echipei când preluase ea cârma, la scurt timp după eliberarea lui Helen. Nu încercase s-o ia în piept, ascunzându-și greața și supărarea, prezentându-și avansarea drept o evoluție firească și evidentă. Și bineînțeles că așa era, ceea ce nu îi împiedicase pe toți s-o privească straniu, ca și cum s-ar fi cățărat peste cadavrul prietenei sale ca să ajungă în vârf. Oare chiar așa părere proastă aveau despre ea? Sigur știau că detesta fiecare clipă, nu?

A ridicat privirea de la birou și s-a uitat în centrul de comandă. Câțiva dintre polițiști erau cu capetele aplecate, căutând indicii, dar a întâlnit privirea detectivului-agent Ellie McAndrew. Polițista experimentată s-a uitat imediat în altă parte, s-a întors cu spatele și în câteva secunde a pornit spre ieșire cât de repede putea, cu telefonul, haina și geanta în mână. Charlie a avut senzația că a încasat un pumn, ca și cum colega ei o abandona, un șobolan care fuge de pe corabia scufundată. Încă o trădare minoră, dar semnificativă.

— Ei, haide, Charlie. Poți să te descurci…

Voia să se convingă singură, dar ideea să încheie o anchetă majoră fără îndrumarea lui Helen părea total greșită. Luptaseră mulți ani cot la cot, cum să facă față singură? Părea că are înainte un viitor lung și dificil. Următoarele câteva săptămâni aveau să-i pună la încercare mai mult ca oricând hotărârea, experiența și profesionalismul, în timp ce viața ei personală se destrăma; s-a simțit brusc complet nepregătită pentru o asemenea provocare.

S-a ridicat și și-a luat telefonul. Avea nervii întinși, încrederea în sine la pământ, dar știa că ar fi mai bine să iasă de-acolo — să adune echipa și să îndrume ancheta —, decât să stea închisă în biroul înghesuit al lui Helen, lăsând teama și anxietatea s-o copleșească.

Când a ieșit, a fost surprinsă să-l vadă pe detectivul-agent Wilson venind grăbit spre ea.

— Ai o clipă…

Era evident că fusese cât pe ce să spună „detectiv-sergent Brooks“, dar s-a răzgândit în ultima clipă și a adăugat „șefa“ la sfârșitul întrebării.

— Dă-i bătaie.

— L-am găsit pe Edward Grey. E proprietarul uneia dintre casele pe care avea de gând să le spargă Dordevic.

— Și?

— Păi, Dordevic a ajuns acolo, dar bătrânul l-a alungat.

— Am înțeles, a răspuns Charlie, brusc interesată. Când s-a-ntâmplat?

Wilson a tăcut și s-a dezumflat când a răspuns:

— Joi seara, pe la 22:15. Și înainte să întrebi, e absolut sigur și de identificare, și de oră.

Charlie l-a privit, amuțită.

— Pe drum încoace, mi-am stors creierii încercând să-mi dau seama dacă

avea cum să-l atace pe Ethan Westlake și să ajungă și la Grey până la și un sfert, dar jocul lui Ethan s-a întrerupt brusc la 22:08 și, ținând cont de distanța dintre case, pur și simplu nu cred că e posibil, ceea ce înseamnă…

Charlie nu l-a lăsat să termine, a tras singură concluzia:

— Că ne-am întors de unde-am plecat.

Capitolul 103

Rămăsese încremenit pe preșul de la ușă, copleșit de tăcerea zdrobitoare. Greg White se pregătise pentru acest moment, convingându-se că asta era casa lor, casa familiei lor, și că o vizită scurtă ca să-și ia niște haine curate nu era ceva dincolo de puterile lui. Nu era nevoie să rămână, putea să intre și să plece în 30 de secunde. Dar spiritul ucigașului Marthei părea să plutească în tăcerea mormântală, otrăvind atmosfera. Era tentat să se întoarcă și să fugă, dar ceva — o urmă de mândrie, sfidare? — îi stăvilea panica. Era o nebunie să fie gonit din casa lui de o senzație, de propriile emoții năvalnice. Cât de totală voia să fie victoria ucigașului ei?

S-a trezit mișcându-se, urcând treptele. Înăbușindu-și emoțiile, a înaintat repede, a ajuns pe palier și s-a dus în grabă spre camera lui Bailey, de unde a luat la grămadă haine și jucării, pe care le-a îndesat în geantă. Fiecare fleac de copil, fiecare hăinuță risca să-l doboare, pentru că toate fuseseră alese cu grijă și dragoste de Martha, dar a insistat și curând traversa palierul către dormitorul mare.

Mâna i-a tremurat când a pus mâna pe clanță. Preț de o clipă, s-a întors în noaptea aceea cumplită, când a intrat în cameră și a găsit-o pe soția lui frumoasă întinsă pe tot patul…

— Te rog, Doamne, nu…

Și-a închis strâns ochii și a încercat să alunge imaginea de coșmar, apoi a apăsat pe clanță. A deschis ușa și a intrat. A lăsat lumina stinsă și a evitat să se uite spre pat, despre care știa că acum e fără așternuturi, după ce salteaua și cearșafurile fuseseră duse la laboratorul poliției. A deschis șifonierul, a mai aruncat în geantă haine la întâmplare, apoi s-a dus la comodă ca să-și încheie misiunea. Și comoda arăta ciudat — cutiile de bijuterii ale Marthei fuseseră luate de-acolo — și s-a oprit când a observat un strat de praf alb, unde fuseseră luate amprente. A rămas cu ochii la reziduuri, îngrozit de ideea unei

brute de ucigaș asudat care-și pusese mâinile pe toate lucrurile lor, iar gândurile întunecate au năvălit din nou peste el.

Un zgomot neașteptat l-a făcut să tresară și l-a scos din visarea lui oribilă. Telefonul îi vibra violent în buzunar, lăsând să se audă tonul de apel din Succesiune pe care-l cumpărase cu câteva zile în urmă, când distracția banală încă mai părea posibilă. Greg l-a găsit repede, temându-se să nu fie maică-sa, care să anunțe încă vreo problemă cu Bailey, și a fost ușurat când a văzut că era cineva de la Southampton Central. A ezitat cu degetul deasupra butonului de răspuns — putea fi vreun pas important în anchetă, dar era mai probabil detectivul-sergent Wilson care-l hărțuia să-i dea nenorocitul ăla de Fitbit —, apoi a respins apelul. Ideea să aibă o convorbire lungă tocmai aici era prea mult pentru el.

A pus telefonul la loc în buzunar și a deschis sertarul din mijloc, de unde și-a scos hainele și le-a aruncat în geantă. Apoi a tras de fermoar ca să-l închidă — brusc, îl părăsise tot curajul, tot controlul și voia să fie departe de-aici. A închis sertarul, a luat geanta și a ieșit în grabă din cameră. A traversat palierul, a coborât treptele câte două, disperat să ajungă la aer curat, ca și cum asta i-ar fi putut alunga gândurile negre. Totuși, când a ajuns la parter, a slăbit ritmul când a observat ceva. Pe preșul de la ușă era un plic.

A rămas blocat o clipă. Plicul nu fusese acolo când ajunsese, cu doar câteva clipe înainte, probabil tocmai fusese adus. Venirea lui nu era surprinzătoare în sine — în ultimele câteva zile primise zeci de cărți poștale care exprimau compasiunea —, dar era ciudat că nu auzise fanta pentru scrisori, ale cărei balamale ruginite scârțâiau întotdeauna. A lăsat geanta jos și s-a dus să ia plicul. Era dureros să citească mesajele, dar uneori îi ofereau și ceva mângâiere, fie și numai pentru că-i arătau că oamenilor le păsa, că o iubiseră pe Martha și erau disperați să ajute. În general, era mai bine să termine cât mai repede cu chestiile astea, așa că a desfăcut nerăbdător plicul.

A fost surprins să constate că înăuntru nu era niciun mesaj, că plicul era moale și ușor. O clipă s-a gândit că era gol, poate chiar o farsă, dar apoi și-a dat seama că era ceva înăuntru. Părea mic și greu, ca o monedă de două lire, ca și cum cineva i-ar fi făcut o donație. Ceea ce evident că era caraghios, o idee comică, așa că a deschis plicul, curios să vadă ce era înăuntru.

A icnit, incapabil să creadă ce vedea. Nu putea fi… dar era. Îngrozit, cuprins de greață, a smucit ușa din față și a ieșit în fugă, geanta rămânând inutilă și uitată pe podeaua de lemn lustruită.

Capitolul 104

A gonit pe alee, izbind puternic cu picioarele în piatra netedă. A cercetat din priviri strada, căutând disperat o siluetă care fugea. N-a văzut pe nimeni, așa că a deschis poarta și a năvălit pe trotuar. Acum a zărit o mișcare în dreapta… dar era doar o mămică din vecini care împingea un cărucior, vizibil surprinsă de apariția lui neașteptată.

Greg s-a întors, a trecut printre mașinile parcate și a alergat în stradă. Se aștepta să vadă un bărbat care se îndepărta în fugă și era întru totul pregătit să pornească în urmărire. De fapt, ar fi alergat un maraton, ar fi alergat până avea picioarele pline de bășici și sânge ca să-l prindă pe nenorocitul ăsta, însă, incredibil, nu se vedea pe nicăieri. Cât avans avusese?

Îi tremurau mâinile, simțea sudoarea scurgându-i-se pe șira spinării și era periculos de amețit, dar a urcat pe trotuarul de vizavi, cercetând cu privirea șirul de mașini parcate, ca să vadă dacă nu cumva prada lui se ascundea acolo. Însă nu se vedea niciun semn de viață, niciun fel de mișcare. Era de necrezut, și totuși era doar un alt moment de tortură insuportabilă, dintr-o săptămână foarte, foarte brutală. Ucigașul ei — ucigașul Marthei — fusese chiar aici, mersese pe trotuarele astea, intrase cu nerușinare pe aleea lor din grădină, iar acum se făcuse cu totul nevăzut. Cum era posibil? Ce fel de fantomă era individul ăsta, de putea să se strecoare nevăzut până la casa lor, să-și livreze micul cadou mai mult decât revoltător și apoi pur și simplu să se… evapore?

Greg mergea de-a lungul șirului de mașini parcate încercând portierele, convins că atacatorul Marthei s-a ascuns într-una dintre ele. La a patra încercare, s-a trezit la viață o alarmă, care a început să urle tare, însă a ignorat-o, mergând mai departe pe lângă mașini, după care a traversat.

Trebuia să fie aici, trebuia. Ce i-ar mai fi plăcut să-l trântească, să-l calce în picioare, să-i tragă pumni, să-l lase să simtă toată forța furiei și durerii lui.

Dacă după aia mergea la închisoare, asta era. Era înfuriat, depravarea acestui om îl făcea să vadă roșu în fața ochilor. Dar când a ajuns la ultima mașină, era clar că schingiuitorul lui nu era nici aici și de fapt nicăieri pe stradă. Greg a scos un geamăt înfundat, plin de suferință, încărcat de disperare și dezamăgire.

Unde dracu' era?

Capitolul 105

Unde era?

Emilia a aruncat o privire la ceas, frustrată și enervată. După ce nu putuse intra la Southampton Central, se dusese la blocul lui Helen, sperând să-și prindă prada acolo. Auzise că a fost eliberată pe durata anchetei, sigur avea să se întoarcă la refugiul ei, să se ascundă și să-și pună la cale următoarele mișcări, nu? Și totuși, la două ore după ce ajunsese aici, nu se vedea nici urmă de ea. Unde se dusese?

Un scârțâit puternic a făcut-o să ridice privirea și inima a început să-i bată mai repede când a văzut grilajul metalic începând să se ridice încet. Trecuse și ea cu mașina pe sub el, profitând de momentul când ieșise un alt locatar și strecurându-și Corsa pe sub bariera care cobora. Se felicitase pentru gândirea rapidă și viclenie, convinsă că-și va prinde prada. Însă optimismul ei s-a transformat din nou în iritare când a văzut o limuzină BMW intrând în parcarea subterană, condusă prudent de un bărbat în vârstă.

Și-a luat telefonul de pe bord și a apăsat pe reapelare.

Însă a auzit din nou glasul măsurat al adversarei ei:

„Sunt Helen Grace, vă rog lăsați un mesaj“.

A închis și a aruncat telefonul pe scaunul de lângă ea, dar acum a auzit ceva care i-a făcut inima să tresalte. Vuietul răgușit al unei motociclete. Ca la un semn, a apărut Kawasaki-ul lui Grace, ocolind un stâlp de beton și oprind brusc în parcarea de motociclete. Portiera Emiliei era deja deschisă, iar ea, aproape acolo când Grace s-a întors cu o expresie de furie mocnită.

— Helen, iar ne întâlnim…

— Încalci proprietatea.

— Numai teoretic. Și aș vrea să stăm…

— Este o proprietate privată, ai cinci secunde să pleci.

— Sau ce? Chemi poliția?

Emilia știa că era răutăcioasă, dar nu se putea abține.

— Nu sunt convinsă că-ți mai răspund la telefon, nu? Nu după incidentul nefericit cu Joseph Hudson. Pot să-ți pun câteva întrebări pe tema asta?

Furia mocnită părea să se transforme în mânie curată, Helen mijind ochii în timp ce se îndrepta spre ziaristă.

— Te-a atacat? Așa a fost?

Helen înainta în continuare.

— A fost sinucidere? Accident?

Grace se oprise acum chiar în fața ei, privind-o cu dezgust vădit.

— Te rog, Helen. Nu pot să-mi las cititorii nedumeriți. Trebuie să-mi dai ceva să public…

Ceva a părut să se schimbe în mina lui Helen, căreia i s-au relaxat trăsăturile, în timp ce pe față i-a trecut o expresie de triumf amar.

— Publică asta!

Și chiar atunci, Helen Grace a făcut un pas în față și i-a tras Emiliei un pumn drept în figură.

Capitolul 106

Helen a trântit ușa în urma ei și s-a dus repede în bucătărie. A luat un pahar de pe raft și l-a umplut cu apă rece, proaspătă, după care l-a băut dintr-o suflare. Era înviorător, energizant, dar n-a reușit să stăvilească torentul de acuzații care o răscolea. Ce dracu' făcea? Ce era cu ea?

Pe drum spre casă, fusese inițial încurajată de întâlnirea cu Nicholas Martin și sperase că va reuși să rezolve măcar unul dintre aspectele crizei în care se afla. Dar pe măsură ce treceau minutele, optimismul începuse să i se risipească. Oare Blythe chiar se va lăsa prins în capcană? Oare un vierme ca Nicholas Martin chiar se va dovedi un instrument al eliberării ei? Brusc, i se părea o idee absurdă și se trezise într-o dispoziție schimbătoare și neliniștită când se întorsese acasă. Starea nepotrivită să fie prinsă în ambuscadă de Emilia Garanita.

Reacția ei la întâlnirea cu ziarista veterană n-avea nicio scuză, dar pe moment toți anii de dușmănie și ostilitate se adunaseră, bucuria evidentă a Emiliei în fața situației ei dificile și indiferența lejeră față de moartea lui Joseph Hudson o înfuriaseră peste măsură. Văzuse roșu în fața ochilor, o cuprinsese frustrarea, conștientizase cât de catastrofală era implozia vieții ei și o clipă păruse că n-o mai reține nimic, ca și cum nu putea să cadă mai jos de-atât, se dezlănțuise și o doborâse pe vechea ei adversară.

Era o imagine care-i oferea o plăcere trecătoare, însă emoțiile copleșitoare erau acum rușinea și frustrarea. Emilia era deja pregătită să se bucure de căderea ei, iar Helen îi oferise muniție suplimentară. Avea s-o sfâșie în Evening News, descriind-o drept o persoană dezlănțuită, scăpată de sub control, o ucigașă — toate, greu de negat. Putea chiar să încerce să facă reclamație și s-o târască pe Helen înapoi la Southampton Central în cătușe. Ce i-ar mai plăcea!

Helen reușise să-și dea cu stângul în dreptul și, în timp ce intra în livingul

tăcut, a fost zdrobită pe neașteptate de un sentiment de nefericire profundă. Fusese atât de prinsă de groaza morții lui Hudson și de chinul ulterior al arestării și interogatoriului, că n-avusese o clipă să se gândească la ce o aștepta. Însă acum, izolată și aflată în derivă, avea în fața ochilor o viziune sumbră a lipsei de speranță, a neputinței. Petrecuse multe ore aici, plimbându-se de colo-colo, încercând să rezolve o mulțime de cazuri năucitoare. Fusese locul ei special, un loc unde diferitele piese ale puzzle-ului păreau să se îmbine mai bine, unde i se arătau vinovații, dar ce-avea să facă de-acum fără acel imbold urgent? Cum o să-și umple zilele lungi și goale care-o așteptau?

Stând singură în camera tăcută, Helen se confrunta cu cea mai presantă întrebare cu care avusese de-a face vreodată. Fără familie, fără serviciu și fără niciun scop, ce era ea?

Capitolul 107

Știa că era momentul să pună întrebarea, să-l pună pe Steve în fața greșelii lui, dar tot ezita. Chiar voia s-o facă?

Charlie îl privea pe partenerul ei cum agață ultimele haine în cui. Când auzise ce se petrecea la Southampton Central, venise în grabă acasă, să se ocupe de copii și să improvizeze cina, ba chiar promisese că rămâne acasă în seara asta, în loc să lucreze târziu, ca de obicei. Mașina de spălat vase bolborosea, fetele se pregăteau vesele de culcare, iar Steve termina treburile prin casă. Atunci, asta era ocazia lui Charlie. Dar o să reușească să spună cuvintele?

— Charlie?

Era neatentă, pierdută în gânduri.

— Scuze, eram departe.

— Întrebasem dacă vrei ceva cald de băut.

Charlie a clătinat ușor din cap.

— Bine, atunci m-aș duce să văd ce fac fetele. Dacă ești sigură că ești în regulă, adică…

Vorbiseră la cină despre Helen și situația îngrozitoare în care se afla Charlie, iar Steve fusese plin de empatie și înțelegător, însă ea tot nu se simțea mai bine.

— Da, sunt în regulă, a mințit ea.

— Bine, păi, mă întorc imediat…

— De fapt, nu sunt bine…

Steve s-a oprit, surprins.

— … și trebuie să te întreb ceva, a continuat Charlie repede.

— Spune, i-a răspuns el prudent, neliniștit de tonul ei.

— Nu vreau să mă duci cu zăhărelul, sau să mă iei cu vrăjeli, sau să faci orice altceva decât să fii complet onest.

— OK…

— Ai o aventură?

Rostise cuvintele înainte s-o copleșească emoția și s-o sufoce.

— Poftim? a replicat el alb la față.

— M-ai auzit. Ai o aventură?

Steve se uita la partenera lui cu o groază prost ascunsă.

— Nu, nu. N-aș face niciodată așa ceva. Ce dracu'…?

Părea sincer uluit, dar putea să-l creadă? Știa mulți bărbați care-și mințeau iubitele — se jurau că negrul este alb — până să fie prinși în cele din urmă.

— De ce crezi asta, Charlie?

Acum părea rănit, ba chiar furios, așa că ea a adăugat repede:

— Abia ne mai vedem. Când suntem amândoi aici, parcă nu ești interesat de mine, găsești tot felul de scuze să pleci de-acasă.

— Nu-i adevărat.

— Și atunci, de ce-ai stat la lucru până târziu în fiecare seară săptămâna asta? Și săptămâna de dinainte? Nu mai vrei să stai cu mine. Pe cine ai de-i mult mai interesantă ca mine?

— Nimeni, jur.

— Și atunci, cu cine vorbeai în grădină ieri seară? Ai stabilit să vă vedeți, i-ai zis „te iubesc“ și aproape că ți-a sărit sufletul când m-ai văzut…

Lui Steve i-a căzut fața, schimonosindu-se de jenă și stânjeneală.

— Of, Doamne, Charlie, ce încurcătură!

Charlie s-a pregătit pentru ce urma.

— Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-ți fac rău…

— Ce?

— Vin târziu acasă din cauza ta…

— Din cauza mea? a ripostat Charlie scurt.

— Adică pentru tine, pentru noi…

— Uite ce e, încetează să mai vorbești în dodii, Steve. Mi-ai spus că trebuie să lucrezi târziu, dar când m-am dus la garaj, era clar că nu acolo ai fost după program în ultimele luni.

— Pentru că am fost la atelier, acolo am fost în cele mai multe seri.

Charlie era tot mai nedumerită. Steve avea un atelier lângă gară, dar nu-l prea folosea; era mai mult depozit.

— Nu înțeleg…

— Uite ce e, n-am vrut să știi până la aniversarea noastră, dar ți-am pregătit un mic cadou. E vechi și a avut nevoie de o grămadă de multă atenție, dar e aproape gata.

Și-a luat telefonul, a deschis aplicația pentru poze și i l-a întins.

— Știu că ți-ai dorit dintotdeauna și n-am putut să rezist.

Charlie se uita la poză. Atelierul era slab luminat, cu un bec fără abajur, dar în mijlocul spațiului dezordonat era un Mustang galben-aprins.

— Acolo am fost. Asta-i cealaltă femeie din viața mea…

— Dar… dar cu cine vorbeai în grădină? De ce-ai spus toate lucrurile alea?

În loc să-i răspundă, Steve s-a aplecat și a deschis unul dintre dulăpioarele de jos. A scos mai multe caserole de plastic și a tras o fâșie lungă de hârtie lucioasă care fusese ascunsă în spatele lor.

— Asta urma să fie cireașa de pe tort, pusă pe capotă pentru marea prezentare, a zis Steve, desfăcând bannerul. Probabil că m-ai auzit când îi dădeam comanda lui Janice aseară.

Charlie s-a uitat la banner și a citit mesajul: TE IUBESC, scris cu litere bleu. A izbucnit în râs, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Fusese atât de îngrijorată, sigură că Steve nu mai era interesat de ea, că ușurarea era acum copleșitoare. Însă sentimentul de eliberare a lăsat curând loc altor emoții mai puternice: jenă și rușine.

— Of, Steve, îmi pare atât de rău…

— N-are de ce să-ți pară rău, iubito. Știu că trăiești sub o presiune teribilă, că toate astea te zăpăcesc. Dar te rog să ții minte că poți să ai încredere în mine, că n-o să te înșel niciodată, pentru că te iubesc foarte mult.

— Chiar și când arăt așa? a răspuns Charlie, arătând spre ea.

— Mai ales când arăți așa, a zis el, venind și cuprinzând-o cu brațele. Ești cea mai minunată fată din lume. Nu m-aș uita niciodată la altă femeie, dacă nu e, bineînțeles, o mașină americană vintage…

Charlie i-a tras un pumn în glumă, apoi s-a cuibărit în brațele lui. Steve a liniștit-o în continuare, mângâind-o pe cap, sărutând-o pe frunte, însă ea aproape că nu mai asculta, pierdută în îmbrățișarea lui. Pentru prima dată după multă vreme se simțea relaxată, dorită, împăcată, mustrându-se acum pentru că fusese atât de proastă. Se temuse de ce era mai rău, imaginându-și

un viitor fără dragoste, plin de conflicte și complicații, încărcat de probleme și durere, când în realitate nu existase nicio trădare, nicio infidelitate.

Își închipuise totul.

Capitolul 108

Oare i se năzărea ei? Sau chiar auzise un zgomot la parter?

Kay Sheffield stătea în capul scării, privind în bezna de dedesubt. Era extenuată, gata să se prăbușească în pat, dar era convinsă că auzise o bufnitură înăbușită. Nu era genul care să se panicheze, în mod normal ar fi alungat ideea că era un intrus în casă, dar ținând cont că în oraș bântuia un agresor violent, era de înțeles că acum îi treceau prin cap tot felul de imagini neplăcute.

Să-l sune pe James la atelier? Să sune la poliție? Nu, părea ridicol, cu totul exagerat. Nu, mai bine să se ducă jos, să se asigure că nu era nimic în neregulă, apoi să se pregătească de culcare, cum plănuise. A aprins lumina și a coborât în grabă treptele, oprindu-se la parter ca să ia crosa veche de hochei a lui James din dulapul din hol. Soțul ei n-o mai folosea, zicea că-i prea bătrân pentru sporturi de contact, dar tot mai era utilă, iar ea era încântată să-i simtă greutatea în mână. N-avea să-i fie de prea mare ajutor dacă era un maniac ucigaș în bucătărie, dar putea măcar să-l pună pe gânduri.

Amuzată de idee, a intrat în livingul de-alături, a făcut un tur complet, după care s-a dus mai departe în bucătărie. Și aici era pustiu, dar tot s-a oprit o clipă să privească afară în noapte. Tare mai detesta luna ianuarie, și-a zis ea, tânjea după primăvară. După lumină, căldură, confort și viață. S-a întors să-și continue turul, verificând camera tehnică și baia de jos, după care s-a întors în hol, convinsă acum că se speriase din nimic. A pus crosa la loc în dulap și și-a îndreptat atenția spre tastatura de pe perete. Îl avertizase pe James că o să activeze alarma la parter când se duce la culcare — cel puțin până avea să fie prins maniacul ăsta. Spera doar că soțul ei o să-și aducă aminte s-o dezactiveze înainte să deschidă ușa.

Alarma a țiuit tare, anunțând că a fost armată. Mulțumită, Kay a urcat scara, mustrându-se că și-a amânat momentul retragerii. Asta așteptase toată ziua,

după ce se întorsese pe toate părțile noaptea trecută, și a intrat în dormitor cu un zâmbet larg pe chip. În seara asta o să se bucure de un somn liniștit.

Capitolul 109

A privit cum se stinge lumina din dormitorul ei. Momentul se apropiase acum și, din nou, a simțit cum îi tresaltă inima în piept.

Era încordat în seara asta, cu nervii întinși, și îi zvâcnea capul. Nu o dată se gândise să renunțe, să se retragă la loc sigur, convins că era pe punctul să fie descoperit. Prima dată, când lovise din greșeală una dintre pubele de ușa laterală, apoi, imediat după aceea, când s-au aprins brusc luminile la parter. După câteva clipe, Kay Sheffield apăruse în bucătărie și se uitase pe geam. Aproape că se așteptase s-o vadă deschizând larg ușile și venind în fugă să-l înfrunte pe peluza întunecată, dar din fericire, până la urmă se întorsese. După câteva clipe, auzise țiuitul înfundat al alarmei activate, după care prada lui urcase la etaj și intrase în dormitorul principal.

Camera lor dădea spre grădina întinsă și deși draperiile erau trase, tot îi putea distinge silueta întunecată în timp ce se dezbrăca și se ducea la baie, înainte să se îndrepte spre pat. Era o femeie cu tabieturi, iar la 22:30 s-a stins din nou lumina din dormitor, iar etajul s-a cufundat în beznă. Acum era momentul să se concentreze, să-și facă pregătirile, așa că și-a verificat echipamentul, și-a pus mănușile de piele și s-a pregătit pentru ce avea să urmeze. A rămas ghemuit în întuneric încă un sfert de oră, apoi, liniștit că totul era tăcut, a ieșit din ascunzătoare și s-a dus spre pubelele ascunse în spatele garajului.

Când le mișcase mai devreme, făcuse o greșeală, un moment de stângăcie care ar fi putut să-l coste. Acum era mai hotărât, mai prudent, și s-a ridicat ușor pe pubela maro, după care s-a îndreptat încet. Și-a lăsat degetele înmănușate să treacă peste cărămizi până au atins marginea acoperișului plat al garajului. Și-a testat priza, s-a împins în sus de pe pubelă și s-a tras cu putere în mâini, în timp ce picioarele loveau zidul de cărămidă. În câteva secunde, stătea în picioare pe acoperiș. Cum era cel mai bătător la ochi moment al traseului, n-a zăbovit și a pornit peste acoperiș, către geamul de la

baie.

Kay nu folosea niciodată încăperea asta. Părea să fie rezervată pentru soțul ei, în timp ce ea monopolizase dormitorul principal. El bănuia că James Sheffield o folosea ca să stea pe toaletă în timp ce citea reviste obscure despre restaurarea mobilierului. Era o imagine comică, dar și-a alungat-o din minte. Treaba lui era cât se poate de serioasă.

Fereastra era largă, cu două foi de sticlă și un gemuleț pentru aerisire deasupra, care nu era închis aproape niciodată și lăsa să treacă permanent un flux de aer curat. A pus un genunchi pe pervaz, a întins mâna spre jgheab și s-a ridicat repede, strecurând brațul prin deschizătură. A pipăit și a găsit repede mânerul geamului mare, după care a împins înăuntru o cheiță și a răsucit-o. Fereastra s-a deschis cu un geamăt ușor, iar el s-a mai oprit o dată ca să asculte. Dar nu se simțea nicio mișcare înăuntru, nimic care să-l împiedice să meargă mai departe.

S-a prins bine de cadrul ferestrei, a coborât un picior în baie, apoi și pe celălalt, și și-a strecurat tot trupul suplu înăuntru. Apoi s-a întors, a închis fereastra și a lăsat întunericul afară.

Mulțumit, a pășit ușor pe gresie și a întredeschis ușa băii. S-a oprit iar, întrebându-se dacă ar putea să audă vreo mișcare peste bubuitul din piept, dar din fericire casa era tăcută. A băgat mâna în haină, a scos securea și, cu grijă să meargă fără să facă zgomot, a pornit pe covorul moale spre dormitorul principal.

Capitolul 110

— Ești sigur? Nu-i prea târziu să renunți.

Victoria Westlake se uita printre draperii la mulțimea de ziariști adunați în curtea lor din față. Alertați de soțul ei, veniseră nerăbdători și în forță, intrigați de convocarea misterioasă.

— N-avem de ales. Am vorbit cu ofițerul de legătură, cum mi-ai cerut, mi-a confirmat că vor trebui să-l elibereze pe suspectul pe care-l au în custodie.

— Asta nu mi-ai spus.

— Abia am închis telefonul și, în plus, nu eram sigur că vrei să stai de vorbă cu mine. Pari tot timpul foarte… foarte furioasă.

— Nu sunt furioasă pe tine, sigur că nu pe tine, a insistat Victoria. Doar că nu vreau să se transforme în circ ce… ce i s-a întâmplat lui Ethan.

A arătat spre gloata de reporteri de jos.

— Odată ce pornim pe calea asta, nu sunt sigură că mai e loc de întors. O să fii tras în „știrea“ lor, o să considere că au un cec în alb să ia legătura cu noi la orice oră din zi și din noapte. În timp ce acum putem folosi poliția ca scut ca să-i ținem departe de noi.

— Și la ce ne-a folosit? Sunt mai aproape să-l prindă?

— Nu știu. Tu ai discutat cu ei.

Richard s-a întors cu spatele la ea, înfuriat de remarca ei sarcastică.

— Pur și simplu, nu cred că e treaba noastră să facem pe detectivii, a insistat ea. Să mituim oamenii să ne dea informații.

— Am mai discutat. Nu e mită…

— Și ce-o să-i împiedice să ne trimită să vânăm cine știe câți cai verzi pe pereți, doar pentru că văd o ocazie să facă repede un ban? De ce să lăsăm oamenii să profite de pe urma… de pe urma morții lui Ethan?

— Uite ce-i, Victoria, a răspuns Richard, formal și rece. Înțeleg ce te preocupă, dar vreau să fac chestia asta. Cineva, pe undeva…

A îndreptat degetul spre fereastră, arătând spre întunericul de dincolo de draperii.

— … știe ce s-a întâmplat cu băiatul nostru. Știe de ce-a murit, știe de ce nenorocitul ăla a venit în casa asta. Trebuie să aflu și eu, și trebuie să aflu curând. Cred că înnebunesc dacă nu…

Iar acum durerea lui a ieșit la iveală, chinul lui a devenit vizibil. Victoriei îi venea să-l îmbrățișeze, să-l tragă lângă ea, dar își dădea seama că astă-seară Richard nu-și dorea mângâiere. Voia să acționeze.

— Păi, dacă tu crezi că trebuie s-o faci, atunci nu te pot opri. Dar sincer, cred că n-o să facă decât să ne înrăutățească situația. În primul rând, poliția o să devină ostilă…

— Poliția poate să se ducă naibii.

— Și nu cred că o să avansăm în niciun fel.

— Păi, cred că o să trebuiască să fim de acord că nu suntem de acord.

Victoria și-a simțit sufletul sfâșiat de tristețe, de disperare. Cuvintele fuseseră rostite cu asemenea vehemență, cu asemenea forță, încât nu putea să nu simtă o fisură în dragostea lor.

— O s-o fac, Victoria. Evident, mi-ar plăcea să am acordul tău, dar o să se întâmple oricum. Nu pot să stau cu mâinile în sân, în timp ce ucigașul e liber. Pur și simplu nu pot.

După ce-a spus ce-avea de spus, a ieșit și a închis hotărât ușa în urma lui.

Sunetul a răsunat în casă, frângându-i inima Victoriei, un clopot de înmormântare al căsniciei lor.

Capitolul 111

O privea, ținând securea în mână.

Kay Sheffield era întinsă pe burtă în pat, cu mâinile legate strâns, și gemea încet. Fusese cel mai ușor de legat, aproape ruptă de lume când întredeschisese el ușa și se strecurase în dormitor. Era deja culcată pe-o parte și nu fusese nevoie decât de un ghiont ușor ca s-o întoarcă pe burtă. Protestase încet când îi trăsese mâinile la spate, dar rămăsese complet inconștientă de pericolul în care se afla, chiar și când îi strânsese el coarda elastică peste încheieturi. Abia când îi îndesase cârpa în gură se trezise în sfârșit — dar era deja prea târziu.

Se zvârcolise și plânsese, dar un pumn zdravăn tras în ceafă o redusese la tăcere. După aceea, zăcuse complet nemișcată, gemând jalnic și scoțând câte un suspin înăbușit, în timp ce el îi scosese verigheta și-i golise sertarul cu bijuterii. Mulțumit de pradă, se întorsese lângă pat.

Kay și-a întors puțin capul când s-a apropiat de ea. În clipa aceea, a deschis un ochi, uitându-se îngrozită la el, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama ce se petrecea. A gemut, profund, disperat, iar pupilele i s-au mărit.

— Te rog…

A mormăit cuvintele, nedeslușite și neclare din cauza călușului.

— Te rog, nu-mi face ră…

El a coborât securea, înfigând-o în partea din spate a craniului femeii. O dată, de două ori, de trei ori. Acum îi lovea spatele, umerii, brațele, într-o frenezie de furie și chin. A lovit iar și iar, după care s-a oprit brusc, extenuat și fără suflare. Când a coborât privirea spre victimă, a fost și înfiorat, și terifiat de ce făcuse. Femeia îngrozită, care era în viață acum 30 de secunde, devenise

acum o grămadă distrusă și plină de sânge.

S-a întors cu spatele la scena măcelului și a constatat alarmat că nici el nu arăta prea bine. S-a zărit în oglinda șifonierului și și-a dat seama că fața, gâtul și haina erau pline de sângele ei. Ce dracu' fusese în capul lui? Cum putuse să fie așa de nesăbuit, să se lase în voia pornirilor? Furios, s-a grăbit să iasă din cameră. Până acum fusese foarte atent, foarte prudent, de ce să-și piardă controlul acum, târziu?

Și-a adunat curajul și și-a spus să rămână calm. Totul o să fie în regulă dacă reușește să-și păstreze sângele rece, să-și aducă aminte planul. S-a gândit să coboare pe geamul de la baie, pe unde intrase, dar soțul lui Kay n-avea să se întoarcă decât peste o oră și ar fi fost mai simplu să se strecoare pe ușa din spate. Dacă reușea să ajungă în fundul grădinii și să iasă, atunci o să aibă ocazia să se spele și apoi, încet, discret, să-și reia locul în urzeala acestui oraș melancolic. Trebuia doar să-și păstreze calmul.

A traversat în grabă palierul și s-a ținut de stâlpul din capul scărilor când s-a aruncat în jos. Când a ajuns la cotul scării, s-a întors ca să coboare în hol și atunci a observat trei lucruri. Jos era ger de-a dreptul, ușa din față era larg deschisă, iar în hol, cu șocul și teroarea întipărite pe față, era James Sheffield.

Capitolul 112

Nu-și putea lua privirea de la el, cu ochii lipiți de micul ecran.

— Și de-asta anunț astăzi că oferim 50 000 de lire oricui aduce informații concrete care să ducă la arestarea ucigașului fiului nostru.

Helen s-a aplecat siderată. Ce propunea Richard Westlake era o nebunie, avea să dea ancheta înapoi cu câteva zile bune, poate chiar cu câteva săptămâni, aducând tot soiul de teorii prostești și indicii născocite. Nu că presei adunate acolo părea să-i pese; ziariștii sorbeau dramatismul momentului, cu blițurile licărind pe cerul nopții în timp ce reporterii de la ziare concurau cu echipele de televiziune.

— Credem că este cea mai bună cale să-l reținem pe ucigașul fiului nostru și să menținem siguranța orașului Southampton. Cerem oricui are informații despre această crimă cumplită să le împărtășească.

Era elegant, cu autoritate, ca și cum tot circul ăsta ar fi fost ceva normal. Părea să insinueze că poliția din Hampshire ar fi sprijinit această neașteptată întorsătură de situație, dar cu siguranță Charlie n-ar fi aprobat așa ceva, nu? Ar fi fost în cel mai bun caz ceva nechibzuit. Însă n-avea cum să fie sigură; Helen era pe dinafară și nu credea că noua șefă de la Departamentul Cazuri Majore ar fi apreciat dacă o suna. Totuși, cel mai probabil era la fel de șocată ca Helen.

Inițial, se hotărâse să se ascundă. Să tragă obloanele, să dea drumul la televizor și să se izoleze, prefăcându-se că lumea exterioară nu există. Însă când dăduse peste știrile BBC locale și îl auzise pe prezentator spunând că Richard Westlake susținea o conferință de presă neprogramată, nu putuse rezista și ascultase. Vechile obiceiuri nu dispar cu una, cu două.

— Aș vrea să se consemneze recunoștința mea față de familia și prietenii mei

și, desigur, față de comunitatea locală, care au fost o sursă imensă de mângâiere în aceste vremuri grele.

Helen a observat cu câtă grijă a evitat să mulțumească și poliției. Să fi fost vreo distanțare? Vreo problemă? Era greșeala ei că nu petrecuse suficient timp liniștindu-i pe părinții îndurerați? Și apropo de asta, unde era Victoria Westlake? Era absentă pur și simplu pentru că nu voia să înfrunte camerele? Sau era împotriva hotărârii soțului ei de a investi bani în urmărirea ucigașului lui Ethan?

— Nu mai am altceva de spus deocamdată…

Un val de întrebări a pornit spre el, ziariștii temându-se că o să se retragă în casă, însă, spre lauda lui, Westlake nu s-a întrerupt și i-a ignorat.

— … în afara faptului că… că am fost și rămânem foarte mândri de băiatul nostru frumos. Ethan era iubitor, blând, o rază de soare permanentă în viețile noastre. Toți cei care-l cunoșteau îi vor simți foarte-foarte mult lipsa și eu…

A tăcut o clipă, aproape copleșit de emoție, după care a încheiat:

— … și eu sunt distrus, îmi e foarte rușine că n-am fost acolo ca să-l apăr când a avut cea mai mare nevoie de noi.

Iar acum calmul chiar l-a părăsit, iar pe față au început să-i curgă lacrimile. S-a întors și a intrat grăbit în casă, urmărit de întrebările ziariștilor, însă își făcuse treaba. Făcuse apelul, își împărtășise durerea, iar rezultatul avea să fie un val de interes din partea presei locale și naționale. Era un apel foarte sincer și puternic, dar, din păcate, o intervenție profund inutilă.

Helen a închis televizorul și s-a dus spre balcon, deschizând larg fereastra. Aerul înghețat a lovit-o în față și pe umerii expuși, dar n-a înviorat-o niciun pic. Se simțea încinsă, nedumerită și iritată, fără nicio putere să influențeze evenimentele și torturată de propria neștiință. McAndrew îi spusese în două vorbe cum stăteau — Dordevic avea să fie pus sub acuzare pentru mai multe spargeri calificate, dar mărturia lui Edward Grey îl exonerase în cazul uciderii lui Westlake și White, acum ipoteza de lucru fiind că însemnele negre de pe harta sârbului erau puse acolo ca să-i aducă aminte să evite zonele cu

activitate concertată a poliției —, apoi trebuise să plece în grabă ca să facă ce-i ceruse, lăsând-o în ceață. Dacă huliganul sârb chiar era nevinovat, atunci cine dracu' era responsabil pentru crimele astea îngrozitoare?

Ce-și mai dorea să fie în centrul de comandă, să răsfoiască dosarele, să caute dovezi, un progres mic în anchetă. Dar acum era exclusă, o fostă polițistă, terminată și inutilă. Probabil că atunci ăsta va fi triumful final al lui Blythe, mai dulce chiar și decât moartea ei. În loc de o clipă de violență sălbatică, va avea de îndurat o viață de suferință răbdătoare, fără rost, întrebându-se pentru totdeauna „și dacă...?“. Și dacă l-ar fi prins pe Blythe de prima dată? Dacă ar fi fost mai prudentă în noaptea aia fatidică? Și dacă Hudson n-ar fi căzut peste balustradă? Și dacă, dacă, dacă…

Era o tortură rafinată, o cale s-o scoată din minți, iar ea se întreba dacă Blythe s-ar mulțumi cu asta, poate chiar ar prefera varianta asta. Mai bine o moarte îndelungată, înceată, decât o moarte rapidă și plină de compasiune. Gândurile i-au fugit înapoi la Richard Westlake și apelul lui bâlbâit, încărcat de durere. Ethan suferise cumplit, victima unui atac oribil, însă chinul lui durase puțin. Părinții lui, Victoria și Richard, erau cei care aveau să sufere acum, an de an, rămași fără singurul fiu, fără familia lor iubitoare. Același lucru era adevărat și în cazul lui Greg White, căruia-i fusese răpită soția iubită, iar viața lui avea să fie veșnic umbrită de tragedia neașteptată. Cine putea spune cine avea mai mult de suferit, victimele sau cei rămași în viață? Helen avea o bănuială serioasă că erau cei din urmă.

Gândurile i s-au îndreptat spre un caz mai vechi, crimele cumplite comise de Marianne, unde agonia supraviețuitorilor se dovedise a fi toată motivația șirului îngrozitor de crime. La vremea aceea, păruse ceva de o cruzime imposibilă — o crimă unică în istoria vărsării de sânge din Southampton —, iar acum, pentru prima dată, Helen s-a întrebat dacă în ancheta în desfășurare nu se regăsește un ecou al ei. Până acum nu reușiseră să găsească niciun motiv pentru care să fie vizate victimele acestui ucigaș feroce, în special în cazul lui Ethan Westlake, care părea să fie un adolescent cu nimic ieșit din comun, puțin tont, care nu-și făcuse dușmani și nici nu făcuse ceva remarcabil. Același lucru se putea spune probabil și despre Martha White, care — cu excepția lui Andrew Berman — era iubită de toată lumea. Ținând cont că era improbabil ca furtul să fi fost adevăratul motiv, luând în

considerare cantitățile neînsemnate de bijuterii furate și nivelul ieșit din comun al violenței, să fi fost atunci posibil ca adevărata țintă a ucigașului să fie cei rămași în viață? La urma urmei, ei erau cei care descopereau cadavrele, intrând peste scena unui măcel sângeros care-ți întorcea stomacul pe dos. Oare chinul lui Richard și al Victoriei Westlake era scopul? Oare durerea zdrobitoare a lui Greg White să fi fost marele premiu?

Era o idee captivantă, chiar dacă nu reușea să-și dea seama care era legătura exactă dintre familiile îndurerate. Putea exista o legătură? Un motiv care să lege cumva cele două familii? Părea puțin probabil, o idee fantezistă poate, și totuși, în absența oricăror altor teorii credibile, chiar nu putea fi luată în considerare?

Atenția lui Helen a fost atrasă de ultima ediție din Southampton Evening News, care avea pe prima pagină o fotografie a unei familii Westlake zâmbitoare, în vremuri mai bune, o ironie crudă ținând cont de nenorocirea care se abătuse asupra lor. Era o imagine a fericirii domestice care o intriga pe Helen, părând cumva să dea greutate teoriei care i se forma în minte. În mod normal, acum și-ar fi impus să se controleze, spunându-și să nu bată câmpii despre rezolvarea cazului, să le reamintească tuturor de la Southampton Central despre adevărata ei valoare, dar în timp ce tot căuta posibile motive pentru aceste atacuri îngrozitoare, o tot sâcâia ceva.

De ce, când vorbise despre absența lui în noaptea fatidică, Richard Westlake alesese să folosească termenul „rușine“?

Capitolul 113

A închis hotărât portiera mașinii, după care s-a întors să se uite pe stradă. Era trecut de ora 11, iar strada satisfăcător de întunecoasă era pustie. O alesese cu grijă, la trei străzi de casă, cu iluminare stradală minimă și fără camere, iar acum se bucura că fusese prevăzător. De-aici putea să plece și să vină neobservat.

A încuiat mașina și a plecat grăbit, trăgându-și căciula ca să-și ascundă fața. Acum era curat, spălase tot sângele, își schimbase hainele și-și ascunsese echipamentul; era doar o siluetă fără nimic ieșit din comun, doar un bărbat care se grăbește spre casă după o zi lungă, dar în realitate emoțiile clocoteau în el. Lucrurile merseseră prost în seara asta, foarte prost, și nu mai putea de curiozitate să știe de ce.

O parte din probleme veneau din slăbiciunea lui, petrecuse prea mult timp spintecându-și victima fără vlagă, când ar fi trebuit doar s-o omoare. Chiar și așa, n-ar fi trebuit să dea nas în nas cu James Sheffield, care în mod normal nu se întorcea acasă înainte de miezul nopții. Ce precipitase întoarcerea lui bruscă acasă? Să fi fost doar o întâlnire întâmplătoare? Sau știuse că era ceva în neregulă?

Blestemându-și ghinionul, a străbătut grăbit strada. Îl durea absolut tot corpul și era convins că o să aibă vânătăi trădătoare pe brațe, pe față, pe trup. Înfruntarea cu soțul revoltat al lui Kay fusese scurtă, dar dură, o încăierare mizerabilă și gâfâită pe podeaua din hol. Încercase să scape, profitând de stupefacția și șocul lui Sheffield, însă bărbatul masiv îl placase și-l rostogolise pe jos. Îl lăsase fără aer și preț de o clipă se confruntase cu perspectiva înspăimântătoare a capturării. Însă disperarea și frica i-au dat energie și a ripostat, lovind cu pumnii și cu picioarele, cu capul, și până la urmă reușise să scape din mâinile bărbatului disperat. Îl atacase din nou, însă de data asta era pregătit și l-a lovit în maxilar cu dosul lamei securii.

Sheffield se prăbușise ca un sac de cartofi, iar el nu ezitase, renunțase la planurile lui bine puse la punct, deschisese ușa din față și fugise ca de frica morții.

Fusese la limită. În timp ce fugea pe stradă, era conștient de luminile care se aprindeau, de vocile ridicate din spatele lui. Aproape că se aștepta să vadă o poteră pe urmele lui și nu s-a oprit din fugă decât după ce trecuse bine de gară, la cel puțin câțiva kilometri de locuința familiei Sheffield. Conștient că cineva — sau și mai rău, vreo cameră — s-ar putea să-i fi înregistrat cursa disperată, a avut apoi grijă să se întoarcă pe propriile urme, căutând alei lăturalnice și străzi dosnice în timp ce se îndrepta spre mașina parcată. Mâna încă îi tremura când a băgat cheia în contact, dar deocamdată era în siguranță.

A întredeschis poarta dinspre grădină și a pornit în viteză pe alee, asigurându-se că pășește ușor peste pietre. Avantajul faptului că stătea într-un loc atât de vetust, suburban, era că nu era nimeni treaz la ora asta, ceea ce-i permitea să se strecoare neobservat în casă. A întors cheia în broască și a dispărut înăuntru, trăgând ușa în urma lui. S-a rezemat de ea, a expirat profund și a simțit cum extenuarea îi estompează ușurarea. Cât de aproape fusese de dezastru în seara asta, ce aproape fusese de distrugere! Și-a târât corpul în bucătărie, a deschis dulapul și a scos o sticlă de Dalwhinnie. Și-a turnat o porție generoasă, apoi încă una, lichidul arzător întunecat părând să-i readucă la viață trupul care protesta. Poate, în sfârșit, după una dintre cele mai dificile nopți, putea să se relaxeze.

Brusc, luminile din bucătărie s-au aprins și l-au orbit. Șocat, dezorientat, s-a întors și a văzut-o pe Alicia sprijinită de chiuvetă. Fusese acolo tot timpul, privindu-l.

— Ce dracu’ faci? a întrebat el, încercând să pară indignat ca să-și ascundă teama.

— Aș putea să te întreb și eu același lucru, animal nenorocit…

Soția lui avea flăcări în priviri, dar mai mult de-atât, acolo se vedea și groază. Știa. Era imposibil, fusese foarte atent, și totuși nu încăpea nicio îndoială. Știa.

— Tu ai fost. Toată vărsarea asta de sânge, tot chinul ăsta, tu ai fost, jeg nenorocit…

— Nu știu despre ce vorbești, a țipat el, însă protesta fără convingere.

— Cum ai putut? Cum ai putut să le faci așa ceva bieților oameni?

Și acum a înțeles de ce se întorsese James Sheffield devreme acasă. Ea își dăduse seama, ea îl avertizase de pericolul iminent.

— Nu ți-au făcut nimic și totuși i-ai măcelărit… a continuat ea, fiecare cuvânt încărcat de venin.

— Nu poți să dovedești nimic.

— Nu, zău? Uită-te la tine, ce zici? Ești plin de zgârieturi și vânătăi, ești un dezastru total. Ceea ce chiar e ciudat, că ar fi trebuit să fii acasă astă-seară. Chiar crezi că o să mai dureze mult până pune poliția cap la cap totul?

Simpla menționare a poliției i-a dat fiori pe șira spinării. Era tentat să se roage de soția lui să-i arate milă, dar ea încă nu terminase.

— Știam eu că ești un vierme, un laș. Dar nu te-am considerat niciodată criminal. Un ucigaș ordinar.

A scuipat cuvântul, cuprinsă de repulsie.

— Nu-i așa, știi că nu-i… a șuierat el furios.

— Ah, păstrează astea pentru poliție. Nu vreau să aud.

S-a întors, și-a luat telefonul și a început să formeze un număr.

El a privit-o îngrozit. Așa avea să se termine totul?

— Poliția, vă rog… a rostit ea, cu vocea concentrată și intensă.

N-avusese nicio ezitare — avea să-l predea autorităților fără să stea pe gânduri. Era nedrept, incorect, de-a dreptul greșit. Cum putea să-i facă așa

ceva?

— Haide, haide…

Alicia bătea nerăbdătoare din picior, așteptând-o pe operatoare să-i facă legătura. Iar el a avut doar o fracțiune de secundă să acționeze și n-a ezitat. A luat tigaia de pe scurgătorul de vase, a făcut un pas hotărât în față și a lovit-o în tâmplă.

Ziua a șaptea

Capitolul 114

Era un dezastru, bătut pe dinafară, pustiit pe dinăuntru.

James Sheffield nu putea să se uite în ochii lui Charlie, în parte pentru că jumătatea dreaptă a feței îi era cumplit de umflată, dar mai mult pentru că nu voia să discute cu ea, asta ar fi însemnat să fie confruntat cu tragedia îngrozitoare care se abătuse pe neașteptate asupra lui.

Dealerul de antichități protestase la sosirea ei, încercând să-i convingă hotărât pe medici că nu se simte în stare să discute cu ea, însă Charlie refuzase să plece. Avea nevoie de răspunsuri și avea nevoie de ele pe loc.

— Știu că e dificil pentru tine, James. Știu că suferi, că ești îndurerat, dar ești singura noastră legătură cu individul ăsta. Ești singurul care l-a văzut.

Polițiștii din echipa ei scotoceau străzile din Highfield și din împrejurimi, erau acolo de când fusese anunțată uciderea înfiorătoare a lui Kay Sheffield, aseară târziu, iar ea sperase sincer că o să găsească vreun martor care l-a văzut sau vreo captură de pe o cameră de supraveghere. Însă acest văduv răbdător, îndurerat, lovit, se întâlnise efectiv cu ucigașul, se încăierase cu el în holul casei. Îi duseseră deja hainele la laborator, îi recoltaseră mostre de sub unghii, dar Charlie voia și relatarea lui de martor.

— Nu știu dacă sunt în stare, a protestat el. Mă înjunghie coastele, abia pot să respir…

— Doar cinci minute. Asta-i tot ce-ți cer. Dacă nu vrei s-o faci pentru mine sau pentru celelalte familii, fă-o pentru Kay.

De pe buzele bărbatului s-a auzit un geamăt plin de disperare, încât Charlie a simțit cum o cuprinde și pe ea emoția.

— Știu că e greu. Dar trebuie să-l prindem înainte să mai facă rău și altcuiva. Poți să-mi spui ce s-a-ntâmplat aseară?

— Terminasem un inventar la magazin pe la 10… am un magazin de antichități pe Newton Street…

Charlie a încuviințat, încurajându-l să spună mai departe.

— Am ajuns acasă după vreun sfert de oră. Și… și abia intrasem pe ușă, când individul ăsta a venit în fugă pe scări. Am fost atât de surprins, încât a sărit pe mine înainte să apuc să reacționez.

— Poți să mi-l descrii?

— N-am văzut mare lucru, a șuierat Sheffield, ținându-se de coaste. A fost totul ca prin ceață.

— Orice? Înălțime, greutate, etnie…

— Păi, era alb, asta-i sigur. Și era bătrân.

— Bătrân? a repetat Charlie, incapabilă să-și ascundă surprinderea.

— Da. Cel puțin 60, poate mai mult.

— Dar atletic? Puternic?

Sheffield a încuviințat fără vlagă, după care a răspuns:

— Am încercat să-l țintuiesc la podea, să-l opresc, dar m-a dat deoparte.

— Ai mai observat ceva legat de el? Trăsături? Ochi? Vreun semn sau tatuaj?

— Nu, fața era normală. Nas mare, proeminent, ochi mici, dar nimic ciudat. Purta haine închise, o haină și blugi negri poate, dar asta-i tot ce pot să spun sigur.

— Te descurci foarte bine, James. Mulțumesc.

Complimentul ei a părut să treacă neobservat, văduvul privind în gol.

— Și pot să te întreb ce s-a-ntâmplat după ce te-a dat deoparte?

— M-a lovit.

— Cu pumnul? Cu o secure?

— Securea, a confirmat el sumbru, arătând spre vânătaia umflată de pe obraz. Am căzut pe podea, la baza scării. N-am mai știut pe ce lume sunt.

— Și după asta?

— Și după asta, nimic.

— N-a mai încercat să te atace? Deși erai la mila lui?

Sheffield a părut să înțeleagă abia atunci, devenind deodată neliniștit și năucit.

— Presupun că ar fi putut… ar fi putut să mă omoare, a răspuns el, însă acum teama i se strecura în voce. Dar nu, a… doar s-a uitat la mine o clipă și după aia a fugit. Și asta a fost tot.

Charlie a continuat să-l sondeze, punând întrebări standard despre deplasările lui, conflicte din trecut sau potențiali dușmani, dar gândurile i se tot întorceau la descrierea modului în care plecase atacatorul. Era oare semnificativ faptul că își cruțase victima? Sugera oare că nu era violență de dragul violenței? Sau măcar că nu-l interesa Sheffield, absorbit doar de uciderea soției lui?

Era posibil să fi fost tentat să-și omoare victima aflată la pământ, dar cu ușa deschisă și oameni care treceau pe stradă, se răzgândise pur și simplu. Și totuși, indiscutabil avusese o ocazie clară să ucidă și o nesocotise. Să fi fost un act de bunăvoință? Pentru că ucigașul ăsta omora doar când avea un scop clar în cap?

Sau supraviețuirea lui James Sheffield era importantă dintr-un alt punct de vedere?

Capitolul 115

Helen a apăsat a doua oară pe butonul soneriei, mutându-se nerăbdătoare de pe un picior pe altul. În parte, din cauza entuziasmului nervos și în parte pentru că voia să fie ascunsă, să nu fie la vedere. Un polițist căzut în dizgrație n-avea niciun drept să se afle aici.

Din fericire, a auzit pași și după câteva clipe ușa inteligentă s-a deschis. Pe chipul ridat al lui Margaret Westlake s-a văzut o sclipire de recunoaștere, însă Helen nu voia să riște nimic și s-a grăbit s-o liniștească.

— Doamnă Westlake, sunt detectivul-inspector Grace, conduc ancheta asupra morții lui Ethan, a mințit Helen sigură pe ea.

— Știu cine ești, draga mea. Nu-s complet tâmpită. Bănuiesc că vrei să intri, nu?

Mulțumind stelelor ei norocoase, Helen a intrat și a închis ușa în urma ei.

După cinci minute, erau așezate confortabil în salonul doamnei Westlake.

— Aveți o casă foarte frumoasă, a început Helen, simțindu-se mai relaxată.

— Un cadou de la Richard al meu. S-a gândit că mi s-ar potrivi mai bine decât casa veche. Și nu pot să neg că e un pas înainte din punct de vedere al calității.

Helen a privit interiorul, cu schema de culori modernă, ferestrele duble și covoarele luxoase. Campania publicitară a lui Westlake se lăuda că oferă case de familie perfecte, iar Helen înțelegea de ce. Totul era bine făcut, cu atenție reală pentru detalii și adevărul e că era o casă mult prea mare pentru o femeie singură.

— E mai degrabă prea mare și elegantă, bineînțeles, a zis ea, părând să-i citească gândurile. Dar n-am prea putut să spun nu. Părea atât de dornic să stau aici! Vezi tu, e la doar cinci minute de el și vine des aici cu treburi, așa că…

Glasul i s-a stins, bătrâna a zâmbit și a coborât privirea spre ceai.

— Câte case a vândut? s-a interesat Helen.

— Habar n-am, deși nu-i prea multă lume prin zonă, bănuiesc că doar câteva. Însă are cumpărători și pentru celelalte, cred, de-asta era așa de dornic s-o țină pe asta pentru mine. E un băiat tare bun și atent.

Helen a încuviințat zâmbind, însă mândria evidentă a lui Margaret pentru băiatul ei nu-i ușura cu nimic sarcina. A strâns din dinți și a trecut la subiect.

— Pot să vă întreb despre seara în care a murit Ethan?

Fața lui Margaret s-a încrețit toată, durerea pierderii făcându-se din nou simțită.

— Nu vreau să vă supăr și n-o să dureze mult. Trebuie doar să verific cronologia din noaptea aia.

— Păi, o să fac tot ce pot, dar nu cred că am fost de prea mare ajutor când am vorbit cu colega ta zilele trecute. Mă dezorientez foarte repede.

— Nu-i nicio problemă, faceți doar ce puteți. Ați zis că Richard a ajuns cam pe la 19 în seara aia, nu?

— Așa e. Întotdeauna ajunge pe la 19, când mă uit la știri. Îmi face cina la timp pentru EastEnders.

— Am înțeles. Să deduc de-aici că n-a mâncat cu dumneavoastră?

Bătrâna a ezitat înainte să răspundă:

— Nu cred, de obicei nu mănâncă.

— Dar tot vă gătește?

— Mă rog, dacă poți să numești gătit încălzitul la microunde.

În glasul ei se simțea o foarte vagă urmă de critică.

— Deci vă încălzește cina și după aceea vă uitați împreună la televizor?

Iar acum a văzut nesiguranță și stinghereală în expresia femeii.

— Doamnă Westlake? i-a atras Helen atenția.

— Păi, nu, nu tocmai. Cel puțin, nu cred. A stat aici o vreme — întotdeauna stăm un pic de vorbă —, dar apoi a trebuit să dea o fugă până undeva.

Helen s-a aplecat, intrigată.

— Și cât timp a fost plecat?

— Nu pot să spun, nu sunt sigură. S-a întors mai târziu să-mi facă un Horlicks și să-mi spună noapte bună.

— După o oră? Două?

Femeia a ridicat din umeri stânjenită.

— Mai țineți minte la ce vă uitați când v-a făcut Horlicksul?

— Cred… cred că erau știrile locale.

— Buletinul de noapte?

Margaret Westlake a încuviințat scurt.

— Așa cred.

— Deci a lipsit aproape toată seara, de fapt?

— S-ar putea, dar nu vrei să te iei după mine, dragă. Pierd șirul timpului tare

ușor. Mă tem că nu mai sunt ce eram la etaj, dacă știi ce vreau să zic…

Și-a bătut cu degetul în tâmplă, melancolică. În alte condiții, Helen ar fi putut bănui că încerca să se sustragă, dar de fapt chiar o credea pe bătrână.

— A plecat cu mașina? S-a dus în altă parte?

— Ah, nu, își lasă întotdeauna mașina aici. O văd pe geam când mă uit la televizor. Un Mercedes mare, frumos.

— Și n-aveți idee unde se duce?

— Nu, a răspuns ea nesigură. Iese prin spate și se întoarce când termină. Am presupus că era vorba de serviciu, că le prezintă oamenilor zona — o prezentare de vânzări —, deși în realitate pare să fie o oră un pic cam târzie pentru așa ceva. Dar a muncit dintotdeauna din greu.

Încerca tot ce putea ca să-l acopere pe fiul ei, sesizând o anomalie și totuși străduindu-se să facă lucrurile să arate cât mai bine. Helen bănuia că nici ea nu-și dorea să ajungă acolo, nu voia să pună întrebări la care bătrâna poate n-ar fi vrut să răspundă, dar tot trebuia să insiste.

— Ca să fie clar, doamnă Westlake, din câte vă aduceți aminte, în seara morții lui Ethan, Richard a apărut să vă vadă pe la ora 19, a stat cam jumătate de oră, apoi a ieșit pentru două ore sau mai mult, după care s-a întors să vă facă o băutură caldă?

— Cam așa, dragă. Dar n-are probleme, nu?

— Categoric nu, a liniștit-o Helen. Și categoric nu există nicio suspiciune legată de el în privința morții lui Ethan. Însă e esențial să clarificăm punctul ăsta. Pot să vă întreb dacă ăsta e tiparul obișnuit când vine în vizită? Are obiceiul să iasă?

Bătrâna s-a strâmbat, parcă nemulțumită de întrebare, însă răspunsul ei, când a venit, era ce aștepta Helen.

— Da, ca să fiu sinceră, așa e. E adorabil că vine în fiecare săptămână s-o vadă pe bătrâna lui mamă, dar nu vrea să stea aici să se uite la televizor toată

seara. E un om ocupat, un om de succes…

— Și dacă nu-i lipsit de delicatețe, pot să întreb dacă… dacă dumneavoastră credeți că știe că vă dați seama că lipsește? E posibil să creadă că poate nu-i observați absența?

Nu era o întrebare plăcută, iar Margaret Westlake a părut încurcată de semnificația ei, jucându-se nervoasă cu verigheta când a răspuns:

— Păi, presupun că e posibil. Sunt confuză în legătură cu zilele și orele, iar memoria mea e terminată, așa că probabil crede că se poate furișa afară fără să bag de seamă. Dar dacă așa e, greșește. Poate că sunt eu țăcănită, dragă…

A ridicat privirea și s-a uitat în ochii lui Helen, încheind:

— … dar nu sunt dusă cu totul.

Capitolul 116

Helen a ieșit în grabă din casă, cu telefonul la ureche. Margaret Westlake a mai rămas în prag privind-o, cu o expresie de îngrijorare pe chip, însă singurul lucru care o interesa pe Helen erau următorii pași, să aducă în sfârșit ceva lumină într-un caz care fusese până acum derutant și neliniștitor.

Apelul nu s-a conectat imediat, însă după câteva secunde a auzit vocea detectivului-agent Japhet Wilson. Părea surprins, chiar un pic neliniștit.

— Detectiv-inspector Grace, tu ești?

— Ai ghicit din prima, Japhet. Poți să vorbești?

— Stai o clipă…

A auzit pași grăbiți, apoi o ușă care se deschidea și se închidea. După zgomotul toaletelor care bolboroseau în fundal, a bănuit că se ascunsese în baia bărbaților.

— Ar trebui să vorbesc cu tine?

— Nu prea, a răspuns Helen sincer. Și dacă vrei să închizi, e în regulă.

N-a închis, iar Helen a continuat:

— Poate că nu fac acum parte din echipă și sunt deplin conștientă că n-am niciun drept să-ți cer să faci nimic, dar nu pot să mă duc la detectivul-inspector Brooks sau la comisarul-șef Peters. Am nevoie de cineva discret, de cineva loial, de cineva care știe ce să facă atunci când are un indiciu bun.

Tăcere la telefon, dar Helen a simțit că i-a trezit interesul.

— Am niște informații importante, plus o potențială nouă linie de anchetă. E

vorba despre Greg White… mai ești în legătură cu el?

— Păi, ar trebui să țin legătura, să mai urmăresc niște lucruri, dar, ca să fiu sincer, e destul de greu de prins.

— OK, bine, am nevoie să-l scoți la lumină și să-i pui niște întrebări. Du-te pe-acolo dacă e cazul, însă trebuie să vorbim cu el.

— OK…

— Se subînțelege că dacă iese ceva de-aici, meritul e al tău. N-am nevoie să fiu implicată deloc. Dar o să am nevoie să ai încredere în mine și să faci exact ce-ți spun. Ne-am înțeles?

A urmat o pauză lungă, cu ușoara bolboroseală a apei în fundal, după care Japhet Wilson a întrebat:

— Ce vrei să fac?

Capitolul 117

Să înfigă cuțitul? Sau să dea dovadă de milă?

Emilia răsucea întrebarea esențială în minte în timp ce-și privea reflecția în oglindă. Inițial, vederea feței ei îi alungase toate celelalte considerații din cap, văzând cicatricile șterse, vechi de pe o parte a feței completate acum de ochiul învinețit de pe cealaltă parte. Peste noapte se întinsese și devenise o explozie de purpuriu închis, tivit pe alocuri cu o urmă de gălbui-verzui dezgustător. Chiar era o apariție, pentru că nicio cantitate de fard n-o putea… farda.

Nu încăpea îndoială că Helen Grace depășise limita de data asta. În mod normal, confruntările lor erau înfocate, uneori chiar mușcătoare, dar până acum nu incluseseră niciodată și violență fizică. Era ultimul lucru la care se aștepta, fusese prinsă cu totul pe picior greșit și căzuse grămadă pe betonul murdar din parcare. Probabil că rămăsese acolo vreo cinci minute, încercând să înțeleagă ce tocmai se petrecuse și trecându-și mâna peste obraz, ca să-și dea seama dacă avea vreun os rupt. Ieșise din amorțeală doar când apăruse pe neașteptate șoferul în vârstă care asistase la atac și o ajutase să se ridice, oferindu-se și să stea de vorbă cu poliția, dacă va fi nevoie să susțină versiunea ei. Când Emilia l-a informat că persoana care o pusese la pământ era poliția, păruse mai puțin dornic, însă era sigură că ar putea fi presat să confirme credibilitatea declarației ei în caz că se hotăra să facă reclamație.

Dar avea s-o facă? Nu putea nega că era tentată, pentru că Helen Grace se distrase de multe ori pe seama ei de-a lungul anilor. Ar fi amuzant s-o vadă măcar o dată zbătându-se în cârlig și, cine știe, poate ar cere chiar compensații sau, și mai bine, să i se prezinte scuze. Ce gust dulce ar avea!

Chiar și așa, Emilia ezita să pună mâna pe telefon. O parte din ea se întreba dacă merită bătaia de cap, când Grace risca deja acuzații de ucidere din culpă, ceea ce depășea cu mult delictul relativ minor de lovire și alte violențe. Ar

ajunge măcar în fața tribunalului dacă ar face reclamație sau procuratura ar da-o deoparte, concentrându-se pe acuzația mai gravă? Chiar dacă ar reuși s-o aducă pe Helen Grace în boxa acuzaților — tentant, foarte tentant —, oare asta era ce trebuia să facă?

Era mâna lui Sam — știa foarte bine. În zilele de demult n-ar fi stat pe gânduri nicio clipă și ar fi apăsat pe trăgaci fără ezitare sau regrete. Dar chiar și în scurta perioadă de când îl cunoștea, Sam îi afectase modul de gândire. Acțiunile Emiliei aveau consecințe și probabil că nicăieri nu erau mai evidente decât în cazul lui Joseph Hudson și al lui Helen Grace. Emilia găsise punctul slab al lui Hudson, îl exploatase ca să-l transforme în cârtiță în Departamentul Cazuri Majore, apoi îl aruncase la lei când și libertatea ei fusese pusă în pericol. Ca urmare, cariera lui fusese distrusă și se trezise aruncat la gunoi, deși era încă relativ tânăr. Cât de disperat trebuie să fi fost, cât de speriat în fața perspectivei de-a ajunge după gratii, alături de oameni pe care îi trimisese chiar el acolo? Nu-i de mirare că o căutase pe Helen Grace, fie ca să facă apel la compasiunea ei, fie s-o confrunte pe femeia cu care avusese o aventură, asta Emilia n-avea de unde să știe.

Și atunci, era corect să spui că Emilia fusese implicată fără să vrea în moartea lui tragică, punându-l la pământ înainte să-i dea Grace lovitura de grație? Că își acceptase partea ei de vină? Dacă așa era, era corect acum să-o pedepsească pe Helen Grace pe prima pagină din Southampton Evening News?

Și totuși, dacă n-o făcea, pentru ce era ea? Conflictul ei cu Grace era legendar. Ce-ar înțelege colegii ei, șeful ei, dacă nu lovea cu toată forța? O s-o acuze oare că s-a înmuiat? Nu putea suporta asta; fusese dintotdeauna dură, nu se temuse de nimeni și de nimic. Dar cum s-o scoată la capăt de data asta, când instinctul îi cerea să facă una, iar conștiința, alta?

Continua să-și privească imaginea, luptându-se cu această dilemă foarte dificilă. S-o cruțe pe Helen Grace? Sau s-o îngroape?

Capitolul 118

— Pot să te distrug, Nicholas. Mi-ar fi ușor ca bună ziua.

Vocea lui Alex Blythe se insinua prin telefon, rece și nemiloasă.

— Fac tot ce pot, bine? a protestat Nicholas Martin. Grace a fost arestată, e reținută.

— A fost reținută. Nu mă minți, că mă enervez…

— Păi, asta-i o veste bună, nu? a blufat Martin. Dacă a ieșit, dacă e dată afară din poliție, atunci n-are unde să se ducă. Pot să aștept, să fac ce mi-ai cerut…

— Numai că n-o să faci așa, nu? s-a răstit psihiatrul.

— Am promis ceva, nu? Fac orice ca să nu afle soția mea…

— Recunoaște, Nicholas, l-a întrerupt Blythe. Ești un ratat și un laș. Ți-am cerut să faci un singur lucru, ceva simplu…

— N-aș zice că o crimă comisă cu sânge rece e ceva sim…

— Și ai dat-o-n bară. Cu toate avertismentele mele clare despre consecințele eșecului.

În voce i se simțeau frustrarea și furia.

— Ce-ar fi să te plătesc? a întrebat Nicholas pe neașteptate.

A urmat o tăcere uluită, apoi Blythe a izbucnit în râs.

— Tu să mă plătești pe mine?

Psihiatrul părea că nu-i vine să creadă și era amuzat.

— Uite ce-i, probabil că ai nevoie de fonduri, nu? Ești căutat. Pot să-ți transfer bani la o bancă sau într-un cont, cum vrei tu. Am economii, plus că pot să mai fac o ipotecă pe casă.

— Tu chiar ești un vierme, nu-i așa? Chiar crezi sincer că poți să mă mituiești ca să te las în pace? Distrugerea vieții tale face parte din distracție.

A apăsat pe ultimul cuvânt, trezind furia în Nicholas Martin. Ce și-ar mai fi dorit să-și pună mâinile pe gâtul nenorocitului ăstuia sadic și să strângă, să strângă și să tot strângă! Dar și-a păstrat calmul și a replicat viguros.

— Spune care-i prețul, Blythe. Oricât de mult îți trebuie, fac rost. Vreau să înceteze toată povestea asta, îmi vreau viața înapoi.

— Atunci fă ce-ai promis că faci. Omoar-o pe Grace — sau suporți consecințele.

Înainte să apuce victima lui să răspundă, psihiatrul a închis. Nicholas Martin a răsuflat adânc și și-a șters sudoarea de pe frunte, după care s-a întors spre detectivul-agent Ellie McAndrew.

— A durat suficient?

Capitolul 119

— Și cât ziceai că era ceasul?

Chipul lui Richard Westlake era întruchiparea exasperării, însă Helen se întreba dacă nu cumva mai era și altă emoție în spatele aparentei lui revolte.

— Chiar vrei s-o luăm de la capăt, inspectore? Am dat deja declarația.

— Fă-mi pe plac.

Westlake nu părea în dispoziția potrivită, foindu-se stingherit de pe un picior pe altul pe peluza înverzită. Rămăsese cufundat în tăcere, iar Helen s-a uitat în spate, spre casă, unde Victoria Westlake stătea lângă ușile mari de sticlă, stânjeneala și suspiciunea ei fiind evidente. Helen și-a întors privirea — riscase mult venind aici, când nu avea nicio autoritate s-o facă. Familia Westlake avea tot dreptul s-o dea afară și să cheme poliția, însă știrea despre suspendarea ei nu era încă publică, lăsându-i puțin timp la dispoziție.

— Ai ajuns imediat după ora 19?

— Da.

— Și apoi i-a pregătit mamei tale cina și v-ați uitat împreună la EastEnders?

— Cum am spus.

— Ați mâncat amândoi?

— Da, a venit răspunsul tăios.

— Ce-ați mâncat?

— Ăăă… ceva semipreparat, cred. Un curry. Mă tem că nu-s cine știe ce

bucătar.

— Am înțeles. Și la ce v-ați uitat?

— Poftim?

— La ce v-ați uitat la televizor? Ai stat acolo de la 19 până aproape de 23, la ce v-ați uitat?

A urmat o pauză, după care Westlake a spus:

— Sincer, nu-mi aduc aminte. Cred că l-am închis destul de repede după EastEnders și am stat de vorbă.

— Asta-i ciudat, pentru că mama ta a zis că s-a uitat la televizor toată seara.

— Probabil a făcut o confuzie cu altă seară.

— Nu, mi-a făcut o relatare foarte detaliată a serii petrecute împreună. Ba chiar mi-a spus și ce s-a întâmplat la final în Martor tăcut. Presupun că acum nu mai e cazul să-l văd…

Helen s-a strâmbat și Westlake a părut în sfârșit să se relaxeze.

— Sigur că ai dreptate. La asta ne-am uitat. Îmi pare rău, cu toată confuzia și tulburarea, am uitat.

— Tu poți să-ți aduci aminte despre ce era vorba?

— Ah, ca de obicei, știi tu. Toate episoadele sunt la fel, nu?

Helen s-a uitat la el și a lăsat tăcerea să-și facă efectul.

— Scuze, am un fel de lapsus…

— În seara aia n-a fost Martor tăcut, Richard. Te rog să încetezi să mă mai minți.

Westlake a părut uluit, dându-și brusc seama de duplicitatea lui Helen, de

capcana în care fusese atras.

— Nu te mint, jur, a protestat el, iar privirea i-a fugit spre casă.

— Ba da, mă minți. Mama ta o fi confuză uneori —bănuiesc că pe asta mizezi și tu —, dar are amintiri foarte limpezi despre seara aia. I-ai făcut de mâncare, ai instalat-o la EastEnders, după care ai plecat pe ușa din spate. Ai fost plecat aproape două ore.

— Nu-i adevărat.

— Se pare că nu-i ceva neobișnuit, a continuat Helen, fără să-i ia în seamă protestele. De fapt, ea spune că așa faci în fiecare joi când te duci la ea. E dispusă să și confirme într-o declarație scrisă.

Era o minciună, dar a părut să aibă efectul dorit. Westlake și-a înghițit o înjurătură, iar pașii i s-au întețit și pe frunte i-au apărut broboane de sudoare.

— Uite ce-i, Richard, n-am venit să te fac să suferi sau să-ți provoc probleme în familie, dar trebuie să-mi spui adevărul. Fie refuzi să cooperezi și te arestez, fie îmi spui ce trebuie să știu și îmi văd liniștită de treaba mea.

Tatăl îndurerat a părut chinuit, bănuind probabil că ambele variante aveau să ducă până la urmă la demascare. Însă Helen avea nevoie de informații concrete, așa că a presat mai departe.

— Fie îmi spui unde ai fost cu adevărat în seara aia, fie te târăsc afară din casă în cătușe. Cum facem, Richard?

Capitolul 120

— Ce dracu’ a fost în capul tău? Ai înnebunit de tot?

Detectivul-agent Wilson n-o mai văzuse niciodată pe Charlie Brooks atât de neliniștită și fusese luat prin surprindere de furia ei.

— N-are absolut niciun drept să-ți ceară să faci nimic și sunt șocată că te-ai gândit măcar s-o asculți.

Wilson își dădea seama de încordarea lui Brooks, nevoită să conducă echipa în timp ce-o dădea deoparte pe vechea ei prietenă, iar el știa că trebuie să meargă în vârful picioarelor. Șefa lui stătea să explodeze.

— A fost foarte insistentă — era sigură că are un indiciu nou, important.

— Și asta înseamnă că e totul în regulă, nu? Ignori pe față ierarhia, mă minți pe mine, îi minți pe colegii tăi, deși nu ești aici decât de câteva zile…

— N-a fost așa, n-am mințit pe nimeni.

— Ai trădat, atunci. Sună mai bine?

— Uite ce-i, acum sunt aici, nu? a protestat el, simțind cum i se adună transpirația pe ceafă. Aș fi putut să-mi țin gura, dar n-am făcut-o. M-am gândit că trebuie să știi.

Era o apărare disperată destul de slabă, dar n-avea de ales. Sperase că vechea afecțiune a lui Brooks pentru Grace ar putea s-o facă mai receptivă, însă acum își dădea seama că apreciase foarte greșit situația. Șefa lui părea hotărâtă să respecte regulile cu orice preț.

— Știi, ar trebui să mă duc cu asta direct la Peters, a continuat ea tăios. Să te

arunc și pe tine pe ușă afară de la Southampton Central.

— Nu-i nevoie, a ripostat rapid Wilson. Ce-am făcut, am făcut cu cele mai bune intenții.

— Și după aia ce? Te-ai speriat și te-ai hotărât să recunoști ca să-ți scapi pielea?

— Nu, nu, a replicat el, tot mai frustrat. Am venit să-ți spun că eu cred că detectivul-inspector Grace s-ar putea să aibă dreptate. Cred că a găsit ceva.

Brooks l-a fixat cu privirea, prinsă pe picior greșit. Wilson a profitat și a continuat repede.

— Știi că am tot încercat să dau de Greg White, să confirm alibiul lui din seara în care a fost ucisă Martha, nu?

Brooks n-a răspuns, dar nici n-a încercat să-l întrerupă.

— Îl tot sun de câteva zile. De obicei, ignoră apelurile și când mai răspunde totuși, e incredibil de evaziv. La început, am crezut că e distras de problemele de familie, de anchetă, de celelalte crime și așa mai departe, dar după ce am stat de vorbă cu detectivul-inspector Grace, am început să am bănuieli și m-am hotărât să mă duc până acolo.

— Ar fi bine să fie ceva serios, Wilson, l-a avertizat Charlie, în mod clar prea puțin impresionată că se dusese să discute cu una dintre victime fără ordinul ei.

— Ascultă-mă. Când a început totul, detectivul-inspector Grace mi-a cerut să văd dacă White are Strava, Fitbit sau alt dispozitiv de genul ăsta, care să-i confirme mișcările din seara aia. S-a dovedit că are, și probabil că de-asta îmi evită apelurile. Azi-dimineață mi-a dat fără tragere de inimă Fitbitul și, după ce am verificat datele, mi-am dat seama de ce nu era deloc dornic.

— Spune odată, Wilson.

— Păi, el a zis că se antrenează de trei ori pe săptămână. E adevărat, dar mai e ceva. Duminica și vinerea face de obicei aproape 42 de kilometri, cum a

spus, dar marți seara — în seara în care a murit Martha White — a făcut doar un kilometru și jumătate.

— Ce-nseamnă asta? Până în Common și înapoi?

— Exact. Cred că a alergat până acolo, a stat două, trei ore, și după aia s-a întors acasă.

— Ai verificat localizarea Fitbitului?

— Da, nu s-a mișcat din Common în tot timpul ăsta.

— Dar trebuie să fi fost ger. Și nu-i nimic deschis la ora aia în Common, așa că… probabil că s-a întâlnit cu cineva. Poate într-una dintre parcări?

— Nu sunt sigur, dar bănuiesc că la asta se gândește detectivul-inspector Grace.

— Păi, n-are rost să facem speculații, a zis Brooks și și-a luat geanta. Ce-ar fi să mergem și s-o întrebăm?

Capitolul 121

Pașii lui Helen răsunau prin parcarea mohorâtă de la NCP în timp ce se îndrepta către colegii ei. Detectivul-agent Wilson și Charlie stăteau rezemați de mașina lor, aruncând priviri nervoase în jur, ca și cum s-ar fi temut să nu fie descoperiți. Totuși, când Helen s-a apropiat, Charlie s-a întors spre ea, cu o expresie greu de citit.

Cele două femei s-au privit o clipă, încordate, prudente. Apoi Charlie a rupt tăcerea.

— Discuția asta n-a avut loc, OK? Dacă se află că detectivul-agent Wilson sau eu am luat legătura direct cu tine…

— O să fiți debarcați. Nu-i nevoie să-mi explici mie consecințele, Charlie.

Cuvintele ei sunaseră încordat și dur. Helen nu-și dorea emoții implicate în discuția asta, însă era greu să-și țină în frâu frustrarea. A aruncat o privire prin parcarea ponosită, apoi s-a adunat, încercând să-și înăbușe sentimentele furtunoase, după care a continuat pe un ton mai blând.

— Dar mulțumesc că ați luat legătura cu mine. Apreciez.

Charlie părea jenată, evident stingherită de caracterul formal al întâlnirii.

— OK, cred că putem trece peste politețuri, a continuat pe ton energic, toți riscăm enorm aici.

— Putem să trecem la treabă și să terminăm odată?

Charlie a încuviințat, vădit dornică să plece cât mai repede cu putință. S-au urcat toți trei în mașina de poliție.

— Deci asta-i situația, a continuat Helen. Și Greg White, și Richard Westlake au mințit despre locul unde se aflau în noaptea în care au avut loc atacurile la ei acasă. Au indus deliberat în eroare ancheta ca să scape ei cu fața curată.

— Crezi că sunt implicați? a întrebat Wilson sceptic.

— Că au avut un rol în crime?

— Nu așa. N-au dat ei lovitura, nici n-au fost responsabili în vreun fel pentru planificarea sau executarea crimelor. Dar implicarea lor e esențială.

— Nu înțeleg… a insistat Wilson.

— Păi, m-a pus pe gânduri o discuție cu Charlie. Vorbeam despre… despre infidelitate și mi-a rămas în cap că cineva ar putea să aibă o aventură, a răspuns Helen repede, evitând privirea lui Charlie. Oricum, am stat de vorbă mai devreme cu Richard Westlake și, când l-am presat, mi-a mărturisit că în ultima lună și jumătate a înșelat-o pe nevastă-sa cu o femeie pe care a cunoscut-o online. O femeie care se prezintă ca Amanda Abingdon, deși el bănuiește că nu așa o cheamă de fapt. Ca și Westlake, și-a făcut și el cont pe Sweetmeets, un site pentru persoane căsătorite care vor să aibă întâlniri discrete și fără complicații, care să nu le pună în pericol căsniciile. El se duce în fiecare joi în vizită la maică-sa, îi spune nevesti-sii că stă acolo toată seara, dar în realitate, după ce-i pregătește cina iese prin spate și se întâlnește cu iubita lui în casa de prezentare.

— Ce șobolan nenorocit! a replicat Charlie cu venin.

— Presupun că-n mintea lui e că, dacă soția lui ar fi avut vreodată bănuieli — dacă ar fi apărut vreo anomalie legată de locul unde se afla —, putea oricând să dea vina pe memoria problematică a maică-sii.

— Doamne, Dumnezeule… a șoptit Wilson, la fel de dezgustat ca și ele.

— Și tu crezi că și Greg White avea o aventură, cu aceeași femeie?

— Cred că merită pusă întrebarea, a răspuns Helen cu subînțeles. Pentru că dacă da, atunci cineva are un motiv foarte bun să ucidă.

— Dar de ce nu i-ar fi vizat ucigașul nostru chiar pe bărbați? Sau pe propria soție?

— Sunt sigură că a fost tentat, însă poate că și-a dorit o răzbunare mai perversă, mai devastatoare. Bărbații ăștia și-au înșelat nevestele, familiile, le-au considerat un dat. Ei bine, acum o să aibă suficient timp să regrete că și-au trădat jurămintele de căsătorie, nu?

În mașină s-a lăsat o tăcere adâncă. Era genial, și îngrozitor.

— Deci… a început Charlie în cele din urmă, în timp ce i se învârteau toate rotițele în creier. Dacă așa e, faptul că victimele erau singure acasă nu e relevant.

— Exact, a răspuns Helen. Ține minte că Victoria Westlake ar fi trebuit să fie acasă în seara aia, doar din întâmplare n-a fost. Cred că făptașul nostru avea de gând să-i omoare și pe Ethan, și pe ea, să elimine toată familia.

— Și atunci, cheia e că soțul era de fiecare dată plecat de-acasă, incapabil să intervină ca să-și salveze familia, dându-i mână liberă făptașului, s-a băgat și Wilson.

— Când pisica nu-i acasă… a șoptit Helen.

— Și dacă bărbații ăștia erau cu aceeași femeie — această Abingdon —, atunci nu numai că ei nu i-ar fi stat în cale, dar nici soția ucigașului n-ar fi fost în peisaj, ceea ce înseamnă că el putea să iasă din casă și să se întoarcă fără să știe nimeni.

Charlie s-a oprit, înviorată acum, când piesele puzzle-ului începeau să se îmbine.

— Cine e Amanda Abingdon? a întrebat ea.

— Nu există nimeni cu numele ăsta în înregistrările din zona Southampton, a răspuns repede Helen. Scuze, încă mai am codurile de acces de la Holmes, am făcut o verificare rapidă…

Charlie n-a luat în seamă indiscreția.

— E clar că folosește un nume fals, vrea să-și protejeze căsnicia. Acum, cea mai bună variantă e să vorbiți cu Greg White, să vedeți dacă e așa și, dacă da, să obțineți o descriere.

— Unde crezi că mă duc? a răspuns Charlie, pornind motorul.

Când Wilson a deschis portiera din spate ca să coboare, Helen a făcut la fel cu cea a pasagerului.

— Ah, Helen…

Helen s-a întors spre Charlie, care tocmai zâmbea.

— Mulțumesc.

Capitolul 122

— M-ai iubit vreodată?

Întrebarea plutea în aer, încordată și furioasă.

— Eu te-am iubit, te-am iubit din toată inima. M-ai readus la viață, sunt suficient de bărbat să recunosc. Poate-aș fi aruncat prosopul dacă nu te cunoșteam.

Era surprins să simtă lacrimi pe obraji; își simțea emoțiile încă puternice, în pofida — din cauza — tuturor celor petrecute.

— Ciudat cum s-a întâmplat, nu? Că în loc să mă salvezi, m-ai distrus.

S-a ridicat nesigur pe picioare și s-a dus spre ea.

— Dar presupun că nici tu n-ai scăpat de urmări, nu?

S-a întors spre soția lui, care stătea pe un scaun de bucătărie, cu capul legănându-se pe spate. Și-a trecut mâna peste obrazul ei, care era rece la atingere, evitând pata lipicioasă de sânge închegat de pe tâmpla femeii.

— Îmi pare rău că a trebuit să fie așa. Ca să fiu sincer, aveam alte planuri. Dar… dar nu te-am putut lăsa să mă trădezi, cel puțin cât mai am treabă de făcut.

S-a uitat la ea așteptând o reacție, însă femeia avea în continuare privirea fixată fără vlagă spre tavan, cu ochii larg deschiși. Era un spațiu confesional închis — cu draperiile trase, ca să nu poată pătrunde nimeni în atmosfera intimă a bucătărioarei lor —, însă desigur că ea n-ar fi avut niciodată de gând să-și dezvăluie greșelile. Era o femeie care avea amăgirea în sânge.

— Probabil că așa-i cel mai bine. Nu mi-ar fi făcut nicio plăcere moartea ta, chiar și cu tot ce-ai făcut. Probabil că nu-s decât un bătrân nebun, nu?

S-a aplecat și a sărutat-o pe creștetul rece, apoi s-a îndepărtat.

— N-aș zice că mi-au plăcut nici celelalte, ca să fiu sincer, a continuat el, vorbind de unul singur. Dar mi-a plăcut ce-a urmat. Groaza, dezolarea, durerea. Bărbații ăia o să sufere, ah, cum or să mai sufere!

A tăcut și s-a lăsat pe vine ca să se uite la soția lui moartă.

— Și cine poate spune că nu meritau? De fapt, dacă vrei să știi ce cred eu, iubire…

Ultimul cuvânt l-a rostit cu un șuierat.

— … cred că au primit exact ce meritau.

Capitolul 123

Greg White o privea pe Charlie tulburat.

— N-am crezut niciodată că o să fiu genul; adică să fiu necredincios. Asta-i ceva pentru bărbații slabi, pentru lași…

Charlie nu l-ar fi contrazis, dar nici n-a insistat. Văduvul era cu nervii întinși.

— Dar cumva, lucrurile s-au schimbat. Sarcina Marthei a fost dificilă, nașterea și mai și, cred că ne-am pierdut intimitatea, spontaneitatea relației pe care o aveam.

Nu îndrăznea să ridice privirea spre Charlie, știind foarte bine că erau niște scuze uzate, familiare. Își privea în schimb mâinile și-și pigulea o cojiță. Erau retrași în dormitorul părinților lui Greg și vorbeau în șoaptă, știind că Gerald și Anne White erau la parter, unde aveau grijă de Bailey.

— Am încercat de câteva ori să stau de vorbă cu Martha, dar a zis că sunt insensibil și o chinui. A zis că habar n-am cum e să fii ca ea, să ai corpul schimbat de naștere, să fii extenuat până-n măduva oaselor. După asta mi-am ținut gura.

— Când a început aventura? a întrebat Charlie, trecând la subiect.

— Acum vreo două luni. E un site care se cheamă Sweetmeets, care se adresează profesioniștilor din zonă. E un fel de clonă Ashley Madison, poți să stai de vorbă cu alții, să aranjezi să te cuplezi cu cineva…

A tresărit când a pronunțat cuvântul, știind foarte bine ce murdar sună.

— Așa ai cunoscut-o pe Amanda?

— Nu așa o cheamă, a răspuns imediat Greg. Își spune Sarah Keynes.

— Am înțeles. Poți s-o descrii?

— Aproape 1,80, păr blond lung, ochi căprui, suplă.

Charlie a încuviințat, liniștită. Descrierea pe care o făcuse se potrivea perfect cu cea a femeii care-și spunea Amanda Abingdon, pe care i-o descrisese Richard Westlake lui Helen.

— Alergam până în Common și după aia stăteam două ore în mașina ei. Era puțin nechibzuit, cred, puteam fi prinși, însă ea părea să… să se excite din cauza asta.

Alungând imaginea, Charlie a continuat:

— Ți-a pomenit vreodată ceva despre viața ei de-acasă? Unde stă? Cine e soțul ei?

— Nu, așa ceva era strict interzis. Asta-i și ideea.

— Absolut nimic, niciun indiciu de vreun fel?

— A spus odată că el e mult mai bătrân, dar…

Vocea i s-a stins și a ridicat în sfârșit privirea spre Charlie.

— De-asta se întâmplă toate astea? E acel el?

— Credem că este o posibilitate.

— Deci toți ceilalți bărbați — soții, vreau să zic — erau și ei…

— Richard Westlake se vedea sigur cu aceeași femeie, și probabil că și James Sheffield…

— Dumnezeule…

S-a ridicat repede și Charlie a crezut o clipă că o să dea cu pumnul în perete.

— Deci totul e din cauza mea, pentru ce-am făcut eu?

Charlie a ridicat din umeri, nedorindu-și să-i adâncească suferința, dar și o acuzație directă ar fi avut același efect, expresia lui fiind cumplit de văzut.

— Doamne, Dumnezeule…

— Greg, am nevoie să te concentrezi…

— Deci el a fost? a ripostat el. Soțul ei, el i-a făcut Marthei…

— Așa se pare.

— Vrea să-mi facă rău, să mă tortureze.

— Este posibil.

— Nu, știu că așa e, a insistat furios soțul îndurerat, ducându-se spre șifonier. A fost aici ieri.

Era rândul lui Charlie să rămână cu gura căscată.

— A venit aici?

— Nu l-am văzut. A plecat înainte să-mi dau seama ce se petrece, dar a lăsat asta.

I-a întins un plic imaculat. Când l-a deschis, Charlie a văzut un inel înăuntru.

— E verigheta Marthei, cea pe care-a luat-o el. A băgat plicul pe fanta din ușă ieri. A vrut să demonstreze ceva, bănuiesc, să-mi scoată ochii.

Charlie se uita în plic, șocată de implicațiile acestei întâmplări neașteptate. Instinctul lui Helen fusese corect — înlăturarea verighetei era importantă, atacurile erau ceva personal.

— Și nu ți-a dat prin cap să ne spui și nouă? l-a întrebat ea uluită.

— Urma, a protestat White fără convingere. Voiam doar să găsesc momentul

potrivit.

— Sau poate că aveai de gând să nu spui nimic, pentru că în sufletul tău simțeai despre ce-i vorba? Știai că am început să adulmecăm în jurul alibiului tău, că înșelăciunea ta s-ar putea să fie dezvăluită la un moment dat…

— Uite ce-i, ce-aș fi putut să spun? a întrebat White supărat. Că ieșisem să fac sex cu altă femeie în timp ce un nebun mi-a ucis soția și mi-a pus copilul în pericol? N-am putut s-o fac, pur și simplu n-am putut. Aș fi fost un proscris nenorocit.

— Deci te interesează mai mult reputația ta decât să ajuți să se facă dreptate pentru Martha?

Greg s-a întors cu spatele, rușinea îi anulase furia.

— Dacă veneai la noi ieri, am fi putut scotoci cartierul după martori. Dar nu, l-ai lăsat să scape. Mai bine, decât să-ți asumi ce-ai făcut, cine ești cu adevărat…

Mersese prea departe, dar nu se putea abține. Îi clocotea sângele în vine văzând cât de egoist era. Însă nu trebuia să-l judece, o făcea el, ghemuit acum pe podea și prinzându-și fața cu mâinile. Autorul acestor crime îngrozitoare își propusese să-i distrugă pe bărbații ăștia perfizi și necredincioși și nu încăpea îndoială că reușise.

Coborând privirea spre grămada distrusă din care se auzeau suspine, Charlie a știut că Greg White avea să fie bântuit de faptele lui tot restul vieții.

Capitolul 124

— Cred că s-ar putea să fi găsit ceva.

Wilson a ridicat privirea de la birou, entuziasmat de tonul insistent al detectivului-agent Malik. A dat fuga spre ea și s-a aplecat spre monitor, unde se vedea o captură granulată dintr-o înregistrare de pe o cameră de supraveghere, cu un BMW alb parcat lângă o casă elegantă, cu ușa încadrată de două ferestre.

— Am aruncat o privire la camera de la Grange Park, a continuat Malik fără suflare. Mașina lui Richard Westlake rămânea întotdeauna parcată în fața casei maică-sii în timpul vizitelor de joi seara, așa că m-am gândit că probabil vine iubita lui la el — pe jos, cu mașina, cu bicicleta, până la casa de prezentare. Ei bine, BMW-ul ăsta serie 5 apare în fiecare joi în jurul orei 20, parchează în partea din spate a complexului, la câteva minute de mers pe jos de casa de prezentare.

— Foarte prudent, foarte discret, a fost de acord Wilson.

— Am verificat și înregistrările de săptămâna trecută de la camera de trafic de pe Winchester Road și, uite, același BMW intră în Common pe 9 ianuarie, în jurul orei 19:30, și nu pleacă până la 23:45.

— Al cui e?

— Conform registrului auto, a fost cumpărat acum doi ani de Alicia Stoneman. Detectivul-agent Jennings a făcut niște verificări — stă la o adresă de la marginea Ocean Village, cu soțul ei, Michael. Și asta-i poza de pe profilul ei de Facebook.

Japhet Wilson s-a apropiat și mai mult când a afișat Malik fotografia. Chipul atrăgător, zâmbitor era încadrat de păr blond lung, iar ochii căprui sclipeau în

soarele de vară.

— Ea e, a șoptit Wilson triumfător. Asta-i femeia.

Capitolul 125

— Michael Stoneman, om de afaceri pensionat, care stă în Ocean Village cu a doua soție.

Helen era aplecată peste laptop în bucătărie și vorbea repezit în telefonul dat pe difuzor, în timp ce se uita pe pagina de Facebook a lui Stoneman.

— Ce s-a-ntâmplat cu prima doamnă Stoneman? a întrebat glasul fără trup al lui Charlie, cu o notă de neliniște.

— Rosemary Stoneman a murit de cancer la sân în 2018, a răspuns Helen. O mulțime de postări vechi pe tema asta. Au fost împreună mai mult de 30 de ani și după cum arată pozele astea, se iubeau foarte mult. Aș zice că el a fost practic distrus când a murit ea.

— Niciun indiciu de trădare? Violență?

— Aș zice că nu. Sunt o mulțime de mesaje de susținere care-i deplâng moartea, care se plâng de cancer, oferă contribuții caritabile și așa mai departe, plus că e evident că aveau planuri de viitor. El e constructor de nave de meserie, sau cel puțin era, iar acum cinci ani și-a construit un vas, avea de gând să meargă cu soția în jurul lumii după ce ieșea la pensie. Ba chiar l-a și botezat după ea, i-a spus Lady Rosemary…

— După care a lovit viața — sau cancerul.

— Exact, a răspuns Helen, simțindu-se ciudat de mișcată de tragedia celor doi, în ciuda suspiciunilor tot mai pronunțate la adresa lui Stoneman.

— Când s-a căsătorit cu Alicia?

— În 2020, de Crăciun. Nu zice cum s-au cunoscut, dar pozele de la nuntă

par destul de vesele. Destul de multă lume prezentă, iar Stoneman arată, mă rog, cât se poate de fericit.

— E o fată drăguță, nu? Mai tânără ca el, plină de energie, de vigoare.

— A postat frecvent pe site, zice că l-a adus din nou la viață, l-a învățat cum să iubească din nou. Și par destul de fericiți, cel puțin la început.

— Stai să ghicesc, a răspuns Charlie, în timp ce în fundal se auzeau zgomotele din centrul de comandă. Postările încep să dispară în ultima vreme.

— Da, în ultimul an au fost sporadice, iar acum vreo cinci luni a încetat cu totul să mai posteze. Nicio referire la soție, sau la viața lor împreună, în pofida faptului că sunt tot căsătoriți, stau tot împreună.

— Romantismul s-a ofilit?

— Clar așa pare. Nu știu dacă a iubit-o, a urât-o sau i-a fost indiferentă, însă cu siguranță n-a mai vrut să vorbească despre ea.

— Dar crezi că, măcar la început, sentimentele au fost autentice? Că nu era doar sex?

— Imposibil de spus. Însă nu vorbește niciodată despre cum arată ea, în ciuda faptului că e evident că e superbă. Vorbește despre sufletul ei cald, perspectiva optimistă, bunătatea ei.

— Ceea ce-ar putea sugera că nu prea știe să judece oamenii. Mă întreb când a aflat că ea calcă strâmb.

— Habar n-am, dar trebuie să fi fost zdrobitor pentru el. Pentru că ea nici măcar nu s-a îndrăgostit de altcineva. Căuta un pic de distracție, un pic de tinerețe în altă parte și o făcea cu destul de multă regularitate.

— Deci Stoneman era doar mijlocul ei de trai?

— S-ar putea. Ce știm despre ea?

— Nu mare lucru. Crescută de un tată singur, huligan local și infractor mărunt. A intrat la pușcărie când ea avea 15 ani și după aia fata a cam dispărut din evidențe. Știm că a lucrat la unul dintre cazinouri ca ospătăriță și am văzut insinuări că s-ar putea să fi făcut și ceva modelling pentru adulți.

— A supraviețuit prin forțe proprii, a comentat Helen dusă pe gânduri.

— Exact. Oricum, trimitem unități la ei acasă chiar acum. Te sun când îl avem în custodie, dar dacă afli ceva până atunci, dă-mi un semn pe Snapchat, bine? Cred că e mai sigur.

Helen a fost de acord și a închis. Ei personal i se părea absurd că trebuia să-i trimită mesaje secrete lui Charlie ca să ajute ancheta, dar știa că vechea ei prietenă avea dreptate să fie precaută. Nu era doar cariera lui Helen în joc.

Și-a îndreptat din nou atenția spre ecran și a privit încă o dată trăsăturile colțuroase ale lui Michael Stoneman. Era un om dur, practic, a cărui față bătută de soare și de vânt spunea povestea unei vieți petrecute pe apă. Tulburător, în pozele astea, multe dintre ele de la recenta nuntă cu Alicia, apărea vesel, chiar lipsit de griji. Helen bănuia că realitatea era destul de diferită și că de fapt se uita la un bărbat înverșunat, răzbunător, care fusese dus de nas de noua lui soție și împărțea o răzbunare perversă asupra bărbaților pe care-i considera responsabili.

Capitolul 126

— Ce spui tu, Richard? Ce vrei să spui?

Era mai rău decât s-ar fi putut aștepta. Pe măsură ce înțelegea încet-încet, Victoria era înnebunită de suferință și durere.

— N-am vrut niciodată să-ți fac rău și, crede-mă, te rog, n-a însemnat nimic. A fost doar o greșeală, o greșeală foarte, foarte prostească.

S-a întors spre soția lui, sperând că o să audă ce-a spus. Însă în expresia ei n-a văzut decât dezgust.

— Cine era? a întrebat ea, roșie la față de furie.

— Am cunoscut-o online, nu i-am știut niciodată numele adevărat…

— Doamne, Dumnezeule!

Cu fiecare clipă, se simțea tot mai umilit.

— Te rog, Vicky. Știu că ai toate drepturile să mă urăști, dar crede-mă când îți spun că te iubesc, că te-am iubit întotdeauna și o să te iubesc mereu. A fost doar… doar un moment de nebunie.

S-a îndreptat spre ea, însă ea s-a tras înapoi.

— De ce?

Era o întrebare la care era imposibil de răspuns, dar era cât pe ce să răspundă, când ea a continuat:

— De ce-mi spui acum? După tot ce ni s-a-ntâmplat, de ce-mi faci asta?

Cuvintele ei i-au înghețat sufletul. Cum să explice rolul pe care-l jucase el în acest coșmar oribil?

— Am vrut să fiu cinstit cu tine. Mă rodea.

— Vrăjeli, tu nu știi ce-nseamnă cuvântul ăsta. Spune-mi acum, sau jur că…

Venea spre el, însă el a ridicat mâna în semn de capitulare, oprind-o din drum.

— Uite ce-i, nu… nu știu cum să-ți spun, Vicky, dar poliția…

Îi tremura glasul, dar a vorbit mai departe:

— … poliția crede că soțul ei s-ar putea să aibă legătură cu…

N-a reușit să termine, dar nici nu era nevoie, pentru că soției lui i-a căzut fața.

— Ethan? a șoptit ea.

Richard Westlake a încuviințat fără vlagă.

— Tu ai făcut-o? a întrebat Victoria dezgustată.

— Nu, am… am…

Nu-și găsea cuvintele. Dar ce mai era de spus?

— N-am știut că… el…

Însă Victoria auzise destul; a venit spre el și i-a tras o palmă. Capul lui s-a dat pe spate, însă ea tot l-a atacat, lovindu-l cu palmele, cu brațele, cu pumnii din toate puterile.

— Era băiatul meu, nemernicule. Era băiatul meu frumos…

S-a oprit brusc și s-a îndepărtat de el, ca și cum risca să se infecteze dacă-l atingea. El a privit-o, așteptând încă un atac, însă ea n-a făcut decât să șuiere:

— N-o să te iert niciodată. Cât trăiesc, n-o să te iert niciodată.

Cu ochii în lacrimi, a ieșit din cameră și a coborât vijelios scările. După câteva secunde, Richard Westlake a auzit ușa trântindu-se, un punct final pentru ceea ce fusese cândva o căsnicie fericită.

Capitolul 127

— Sunteți gata?

Mai multe mașini de poliție înconjurau locuința liniștită, în timp ce ușile din față și din spate erau păzite de polițiști în uniformă. Charlie stătea lângă o mică unitate de polițiști înarmați, încordată, dar atentă.

— Suntem gata când spuneți, a confirmat sergentul Miller.

— Atunci, hai să trecem la treabă.

Charlie s-a dat la o parte și i-a făcut semn lui Miller să-și desfășoare unitatea. Mișcându-se rapid, polițiștii au ocupat poziții în partea laterală a ușii, după care i-au făcut semn agentului în uniformă că poate trece la acțiune. Acesta a înaintat, s-a concentrat, apoi a împins berbecul înainte, a lovit ușa și a smuls-o din balamale. Zgomotul puternic a răsunat pe toată strada, dar a fost acoperit de sunetul bocancilor care tropăiau pe hol.

Charlie și-a ținut suflarea, așteptându-se să audă strigăte, focuri de armă, o încăierare. Însă primele 20 de secunde n-au adus nicio dramă și, în timp ce bocancii se auzeau bocănind pe scări spre etaj, a intrat și ea în casa de suburbie.

— Cadavru aici, i-a zis unul dintre polițiști în timp ce trecea în grabă pe lângă ea, făcând semn cu capul spre bucătăria unde intrai din hol.

Cu o presimțire neagră, Charlie s-a dus în bucătărie. Când a intrat, a fost întristată, dar nu și surprinsă, să vadă o femeie încremenită pe unul dintre scaune. Și-a pus protecții pentru pantofi și mănuși de latex și s-a apropiat de ea, oprindu-se când a zărit rana urâtă de la tâmplă. Fața femeii era palidă, iar Charlie a simțit rezistență când a strâns-o de braț. Rigiditatea cadaverică era deja instalată, femeia era probabil moartă de ceva vreme.

S-au mai auzit câteva strigăte de „Liber“ de la etaj, apoi zgomotul bocancilor care coborau treptele. După câteva secunde, un sergent Miller îngrijorat a venit la ea în bucătărie.

— Nici urmă de el. O să verificăm și grădina, dar, sincer, cred că polițiștii în uniformă l-ar fi văzut dacă se ascundea acolo.

— Mai bine să fim siguri, nu? Anunță prin stație dacă zăriți ceva.

Polițistul înarmat a încuviințat și s-a retras, lăsând-o pe Charlie singură. Ajunseseră prea târziu, ancheta avansase prea încet, iar acum își mai pierduse cineva viața. Se uita la fața dură, frumoasă a Aliciei, întrebându-se cum au fost ultimele ei clipe. Oare știa ce face soțul ei? Sau a luat-o prin surprindere înainte să-și dea seama?

N-avea nicio importanță, Stoneman le scăpase — asta era concluzia acestei intervenții eșuate. Chiar acum, era în libertate — dar fugea sau mai avea de gând să verse și sângele altcuiva? Habar n-aveau unde e, ce intenții are sau în ce stare de spirit se află. Chiar în timp ce se gândea la asta, Charlie a văzut ceva. Un plic alb mototolit, sprijinit de solnița de pe masa de bucătărie. L-a luat și a văzut pe partea din față patru cuvinte simple, scrise îngrijit, cu litere ascuțite: Pentru cine e interesat.

Capitolul 128

— Ai înnebunit de tot?

Emilia ținea telefonul departe de ureche, ca să se ferească de impactul exploziei redactorului-șef adjunct.

— E cea mai tare știre care ne-a picat pleașcă în ultimii ani și tu vrei s-o îngropi?

Vocea lui părea să răsune din pereții albi din holul spitalului, făcând câteva capete să se întoarcă spre ea. Îndepărtându-se de zona de așteptare, Emilia s-a grăbit să-l calmeze.

— Nu spun să nu publicăm știrea, e vorba doar de momentul publicării.

— Ești bine, Emilia? O urmărești pe Grace de atâția ani și acum o ai la frigare. De ce nu profiți de ocazie?

— Pentru că o să tulbure apele și o să amețească pe toată lumea. Avem un scenariu foarte clar, foarte înspăimântător. Un nebun a ucis de trei ori și e pregătit să lovească din nou. Cea mai bună cale să creștem vânzările e să ne concentrăm pe amenințarea intrării prin efracție în case, crede-mă.

— Dar șeful Departamentului Cazuri Majore a fost dat afară din anchetă, suspendat pentru că a ucis un alt polițist. Lăsând deoparte că e o bombă al naibii de senzațională, nu trebuie să fii vreun geniu ca să-ți dai seama cum s-o introduci în povestea mai mare. Ucigașul-fantomă, polițiști incompetenți, ai scris de-o sută de ori…

Nimic mai adevărat, dar azi Emilia nu se simțea mândră de asta.

— Uite ce e, Paul, nu zic să nu pomenim despre ce se petrece la Southampton

Central, dar nu vreau să intru într-o întreagă retrospectivă Helen Grace, când de fapt făptașul e vedeta. În plus, cred că s-ar putea spune și că merită să așteptăm ca să vedem ce se întâmplă cu Grace, dacă o s-o acuze sau nu.

— Îmi pare rău, pur și simplu nu văd de ce nu ne-am băga. Dacă nu vrei să scrii, bine. Sunt mulți alții care ar…

— Nu.

Refuzul ei a răsunat dur și percutant, făcând și alte capete să se întoarcă spre ea.

— Helen Grace este subiectul meu, a continuat ea concis. Și o să mă ocup de ea la momentul potrivit. Deocamdată, ne concentrăm pe atacul asupra lui Sheffield. Tot restul trebuie să aștepte. De acord?

În ciuda atitudinii ei aparent îndrăznețe, Emilia se aștepta să-l audă că-i zice să se ducă naibii, însă spre surprinderea ei, el a oftat, după care i-a spus:

— Fie cum vrei tu, Emilia. Dar dacă dă altcineva știrea înaintea noastră, o să consider că tu, personal, ești de vină.

— N-o s-o dea, îți promit, a răspuns ea repede.

— Știi că ești o pacoste, Emilia. Dac-aș avea un bănuț pentru fie…

— Foarte drăguț din partea ta, Paul, l-a întrerupt ea, dar trebuie să închid, vorbim mai încolo.

A închis și și-a îndreptat atenția către bărbatul abătut care-și târa picioarele prin hol spre ieșire. Avea șapcă și privea fix în pământ, dar nu încăpea îndoială că era James Sheffield. Șchiopăta ușor și avea o mulțime de vânătăi pe față și pe gât, dar altfel părea într-o formă rezonabilă. Cum se simțea pe dinăuntru era altă poveste; Emilia știa că cicatricile acelea vor avea nevoie de mult timp să se vindece.

Și-a scos camera din husă și s-a îndreptat în liniște spre el, lăsându-și pantofii să alunece pe podeaua lustruită. Avea câteva întrebări despre incidentul în sine, voia să știe dacă l-a văzut pe atacator, dacă are vreo idee care ar fi putut

fi motivul atacului, apoi avea să facă fotografia de rigoare. Și-a pornit camera și s-a uitat prin hol după vreo asistentă sau portar care ar fi putut încerca să intervină, iar atunci a zărit mișcare în stânga. O femeie de vârstă mijlocie intrase în spital și venea în fugă spre Sheffield.

Emilia a încetinit pasul, privind scena. Sheffield a ridicat privirea, a recunoscut-o pe femeie — soră, prietenă? —, apoi i-a căzut pe loc în brațe. Au rămas lipiți unul de altul, sprijinindu-se, bărbatul de vârstă mijlocie suspinând necontrolat în timp ce-și odihnea capul pe umărul ei. Era pe cât de surprinzător, pe atât de mișcător, o scenă de dezolare emoțională pură.

Instinctiv, Emilia a ridicat camera ca să surprindă cuplul trist… dar apoi s-a oprit. Ceva nu era în regulă. Să nu fi fost cadrul potrivit? Să fi fost prea departe, să fi fost faptul că nu le putea vedea chipurile? Sau — probabil pentru prima dată în viață — să fi simțit că dă buzna?

Cu un nod în gât, a coborât camera, oftând adânc. Apoi, aruncând o ultimă privire stăruitoare asupra tragicului cuplu, s-a retras încet.

Capitolul 129

Michael Stoneman mergea grăbit pe drum, rămânând în umbră. Se lăsase noaptea și era învăluit de întunericul atotcuprinzător; se simțea împresurat de emoții puternice și contradictorii. Era entuziasm, ba chiar euforie, pentru că ultimul act era aproape de final, dar și regret că victoria nu va fi totală. De-a lungul săptămânilor de planificare grijulie, pătrunsese în viața tuturor victimelor lui și le cunoștea intim obiceiurile și mișcările — și făcuse planurile ca atare. Avusese pur și simplu ghinion că nu fusese și doamna Westlake acasă în seara aia — își dorise din tot sufletul să ucidă toată familia nemernicului ăluia necredincios. O parte din el era tentată să se întoarcă acum la Victoria Westlake, să-și împlinească răzbunarea întreagă, dar știa că era doar o fantezie, o cale sigură să fie arestat. Nu, avea să fie disciplinat și mai departe, dacă era să se asigure că toată lumea era pedepsită. Westlake avea să sufere suficient și așa — lumea zice mereu că nu-ți revii niciodată cu adevărat după moartea unui copil.

A luat-o pe Marsham Street, a traversat și s-a strecurat printre mașinile parcate, după care și-a continuat înaintarea neîntreruptă pe trotuar. A observat că a grăbit pasul, împins de adrenalină și anticipare. Aproape că avea senzația că era cât pe ce s-o ia la fugă, așa că a încetinit, reducând deliberat ritmul. N-avea rost să atragă atenția când era atât de aproape de marele premiu.

Când s-a apropiat de Portsmouth Road, s-a oprit la o trecere de pietoni. A cercetat nerăbdător din priviri traficul, rugându-se să încetinească și să-l lase să-și continue drumul. În momentul ăla, a surprins privirea unei fete, care se ținea de mâna tatălui ei. Fetița a ridicat privirea și i-a zâmbit. Avea multe regrete în viață, dar cel care-l durea cel mai tare era că el și Rosemary n-avuseseră copii. Încercaseră, Doamne, cum mai încercaseră, dar de fiecare dată fără rezultat. Era păcat, ea ar fi fost o mamă minunată și i-ar fi plăcut și lui să aibă o fiică pe care s-o răsfețe.

Zâmbetul fetiței s-a șters, poate o tulburase felul cum o privea el, așa că a pornit, traversând în grabă când mașinile au oprit la stop. A mers hotărât, străbătând în grabă Alma Street, după care a tăiat-o pe Cottonmill Lane. După câteva clipe, s-a trezit lângă calcanul casei de pe Havelock Road numărul 24.

Nu era nimeni prin preajmă, cum anticipase, singurul semn de viață fiind un motan roșcat care-l privea curios de pe cealaltă parte a străzii. Fără să-l ia în seamă, a luat pubela care fusese așezată strategic pentru cei care se retrăgeau din parc și a dus-o până la zid. S-a ridicat într-un genunchi pe margine, apoi și cu celălalt și s-a agățat de zid până s-a îndreptat complet. Apoi s-a prins de marginea de sus a zidului și s-a ridicat, sprijinindu-se de cărămizi, până a ajuns sus. Atunci s-a aruncat în frunzișul de pe cealaltă parte, aterizând fără zgomot pe pământul moale.

A pornit nevăzut și a ajuns la marginea ascunzișului natural. S-a oprit și a cercetat din priviri proprietatea impresionantă. Două etaje și o seră veche — a cărei ușă din spate n-avea să-i stea în cale mai mult de un minut — și o singură lumină aprinsă la o fereastră de sus. Justin Brown era încă în oraș, ceea ce însemna că Anna era singură acasă și se pregătea de culcare. Era o femeie cu tabieturi, căreia-i plăcea somnul ei de frumusețe și, ca la un semn, lumina s-a stins, cufundând toată casa în întuneric.

A simțit un fior de încântare pe șira spinării, chiar când mâna a căutat securea din buzunar. N-avea să dea buzna, n-avea să se grăbească, dar venise momentul. Era timpul pentru ultimul act.

Capitolul 130

Mergea cu pas grăbit pe podeaua murdară, apropiindu-se de motocicletă. Helen stătuse închisă în casă, întorcând pe toate părțile piesele acestui caz tulburător, intrând în mintea unui ucigaș nemilos, însă perioada de reflecție se încheiase. Trebuia să acționeze.

Ancheta fusese una dintre cele mai dificile din cariera ei, toate eforturile lor fiind blocate la fiecare pas de un adversar nemilos și greu de prins, însă Helen știa că se apropiau de momentul final. Aflase de la Charlie că nu se aleseseră cu nimic în urma raidului, cu excepția încă unui cadavru și a unei mea culpa din partea lui Michael Stoneman, care mărturisea crimele. Probabil că o să mai fie sânge vărsat, probabil că mai avea și alte socoteli de încheiat și Helen se ruga ca echipa condusă de Charlie să poată interveni — chiar acum deschideau computerul Aliciei Stoneman, disperați să stabilească dacă se mai vedea și cu alt bărbat însurat —, dar orice s-ar mai întâmpla în următoarele câteva ore, Stoneman avea să fugă. Casa lui fusese percheziționată, fusese găsită mărturia lui, iar fotografia lui va apărea în scurt timp în presă, chipul fantomei dezvăluit în cele din urmă.

N-avea să se predea, dar — bănuia Helen — nici n-avea să fie ușor de prins. Până acum, planificarea și execuția planurilor lui criminale fusese impecabilă, iar ea era sigură că își făcuse pregătiri și pentru eventuala fugă. Scrisoarea lăsată în urmă de Stoneman nu făcea decât să-i consolideze convingerea că făptașul era decis ca ultimul act să se desfășoare exact cum planificase. Avea în cap o rută de evadare, Helen era convinsă — întrebarea era cum o să evite să fie depistat, când autoritățile din porturi, aeroporturi și gări vor fi alertate cu privire la identitatea lui și posibilele riscuri de fugă. Oare o să dispară pur și simplu și o să apară în altă parte în Marea Britanie, cu o identitate nouă, sau o să încerce să fugă din țară? Și dacă așa era, cum o să scape nelocalizat când era căutat de toată lumea?

Helen avea o bănuială, în timp ce alerga ultimii câțiva metri până la Kawasaki. Și-a luat casca, a urcat pe motocicletă și a pornit motorul. Brusc, s-a simțit puternică, a simțit că deține controlul. Echipa avea să fie prinsă, străduindu-se să salveze alte potențiale victime, cercetând în același timp și toate speluncile locale în căutarea lui Stoneman. O să fie ocupați, în timp ce Helen era un agent independent, care nu era îngrădit de protocol sau responsabilități. Deși nu avea nicio autoritate să se implice, tot simțea că are un rol de jucat în capturarea lui Stoneman, că intervenția ei s-ar putea dovedi esențială. Avea s-o facă singură și fără nicio protecție, dar tot avea s-o facă.

În sfârșit, evenimentele șocante din ultimele câteva zile începeau să aibă noimă. Își imaginaseră tot felul de posibilități îngrozitoare, dar adevărul era simplu și cu atât mai șocant. Un bărbat singur, tulburat, care căuta mângâiere și dragoste și care fusese trădat de soția lui mai tânără. Un bărbat căruia i-ar fi plăcut să aibă copii și o familie, dar nu avusese niciodată. De-asta s-o fi cruțat pe Bailey White? Mai exista încă vreo urmă de bun-simț, de omenie, în Stoneman? Helen nu putea conta în niciun caz pe asta, pentru că făptașul era în mod clar un bărbat puternic, căruia violența nu-i era străină. Constructor de nave toată viața, nodurile cu care-și imobilizase victimele, ba chiar și arma pe care-o folosise — o secure marinărească obișnuită — i se păreau acum perfect logice. Aveau motivul, modul de operare și știau cine e autorul — acum nu le mai trebuia decât omul în sine, cu cătușe și în custodie la Southampton Central.

Helen a apăsat accelerația și a împins motocicleta înainte, mărind viteza treptat în timp ce bariera se ridica încet în fața ei. Când a ajuns pe rampă, s-a îndepărtat în viteză, cu motorul vuind pe strada întunecată. Trăise înfricoșată atâta vreme, tresărind și când își vedea umbra, dar în seara asta, lăsată fără legitimație, dar nu și fără vocație, se simțea puternică și plină de viață.

Capitolul 131

— Vreau să fie reținută.

Charlie se uita la Peters fără să-i vină să creadă, iar în biroul lui Helen se lăsase tăcerea.

— Nu pot să renunț la niciun om, a protestat ea. Cam toți cei pe care-i am la dispoziție sunt detașați pentru căutarea lui Stoneman.

— Atunci o reții tu.

Încă o palmă în plină figură.

— Pe ce bază?

— Nu te preface că nu știi ce pune la cale, a ripostat Peters. A fost la Margaret Westlake azi-dimineață, în Grange Park, după care s-a dus glonț la Richard Westlake, în ciuda faptului că n-are absolut niciun drept.

— Asta-i ceva nou pentru mine, dar evident că pot să vor…

— Nu mă prosti, Brooks. Nu se pune problema să facă asta fără ordinul tău.

— E complet neadevărat și sunt jignită de această insinuare.

— N-ai decât să fii cât de jignită vrei tu, dar vreau să fie adusă, arestată și acuzată pentru interferență într-o anchetă în desfășurare. Probabil câteva nopți într-o celulă o să-i potolească zelul.

— Dar nu pot să plec din centrul de comandă, sunt ofițerul superior într-o urmărire majoră.

— Poate să se ocupe McAndrew în lipsa ta, are mai multă experiență ca tine.

Ignorând remarca batjocoritoare, Charlie a ripostat.

— Uitați ce e, dacă chiar vreți să fie reținută, trimit polițiștii în uniformă să…

— N-au tupeu s-o facă, trebuie să te duci tu. Fie faci ce-ți cer și mă ajuți să terminăm odată pentru totdeauna cu Helen Grace, fie îmi dai legitimația ta.

Aruncându-i o încruntătură amenințătoare, Peters i-a susținut privirea o clipă, apoi s-a întors și a ieșit, aproape dărâmându-l pe detectivul-agent Jennings. Tânărul polițist i-a sărit din cale, așteptând până s-a îndepărtat bine înainte să intre.

— Scuze că te deranjez, șefa…

Se uita la Charlie prudent, conștient că tocmai fusese lansată o bombă.

— Dar trebuie să vezi asta.

Charlie a revenit cu o tresărire la realitate, grăbindu-se spre colegul ei.

— Am reușit să accesăm istoricul mesajelor Aliciei Stoneman de pe site-ul Sweetmeets. Trei dintre actualii ei parteneri au fost deja atacați, dar mai e un tip cu care se vedea și a cărui familie n-a fost vizată încă — Justin Brown. Stă împreună cu soția, Anna, în Bitterne Park, chiar lângă Drover's Way…

Charlie se pusese deja în mișcare, scoțându-l pe Jennings din birou. Orice-ar zice Peters, prioritatea ei era acum să salveze vieți și să-l aresteze pe Stoneman. Avea să se încreadă în instinctele ei, să fie polițista care știa că e — și să amâne consecințele.

Capitolul 132

— Răspunde odată, ticălosule…

Anna mormăia furioasă, cu mobilul la ureche. Era a treia oară când încerca să ia legătura cu soțul ei în seara asta și el tot refuza să răspundă. Anna își jurase că dacă nu răspunde nici de data asta, îi îndeasă lucrurile într-o valiză și o aruncă în stradă.

A tot sunat, până când, previzibil, în cele din urmă a intrat mesageria vocală.

„Bună, sunt Justin Brown. Nu sunt disponibil în clipa asta, așa că…"

Dar de ce nu era disponibil? Asta era întrebarea. Îi spusese că o să fie la Crown Plaza, să facă pozele de nuntă pentru un cuplu de tineri asiatici, însă când sunase mai devreme la hotel, prefăcându-se că e un client care are nevoie de îndrumări, îi confirmaseră că nu avea loc niciun astfel de eveniment. O mințise iar.

Mesageria a scos un țiuit, îndemnând-o să vorbească. N-a spus nimic, s-a gândit să închidă, apoi a vorbit totuși:

— Bună, Justin. Sunt soția ta. Mă mai ții minte? Te-am sunat doar să-ți spun să nu te mai obosești să vii acasă în seara asta. O să-ți las lucrurile în capul aleii, să ți le iei de-acolo, dar să nu le lași prea mult, mâine vine gunoiul, așa că…

A închis, dar n-a simțit niciun sentiment de triumf, doar o tristețe copleșitoare.

Stătuse pe întuneric parcă o veșnicie, invocând somnul, vrând să uite de soțul ei necredincios. Însă nu-și putea alunga gândurile negre din cap, imaginile cu el gâfâind chiar acum deasupra vreunei tinere impresionabile. Luase telefonul

și-l sunase, după care îl aruncase pe pat ca și cum ar fi opărit-o, ruina căsniciei ei fiind limpede acum.

Știuse că nu se poate baza pe el încă de când se căsătoriseră, că era predispus la momente de slăbiciune. Însă dacă ar fi știut atunci ce știa acum, ar fi fugit cât o țineau picioarele. Părea incapabil să reziste când vedea o femeie bine și, ca fotograf local, venea cu regularitate în contact cu potențiale cuceriri la ceremonii de absolvire, petreceri de zile de naștere, nunți și chiar botezuri. Cu cât era mai nepotrivită cucerirea, cu atât părea mai hotărât s-o obțină — Anna știa sigur că odată se culcase cu o viitoare mireasă în timp ce logodnicul ei era la parter și-și punea la cale petrecerea burlacilor. Când s-a aflat despre aventură, fusese foarte aproape să-l dea afară, umilința fiind aproape insuportabilă. Însă el se milogise și implorase, promisese să se schimbe, iar vaca de ea cedase.

Dar nu și de data asta. Nici n-o interesa cine era ultima lui metresă; nu, singura persoană care conta acum era ea. Îndurase prea multe, suferise prea multe umiliri, însă era încă tânără, putea s-o ia de la capăt, să-și găsească o viață mai bună. O să schimbe încuietorile mâine-dimineață, la prima oră, apoi o să sune un avocat. Începuse contraatacul.

A renunțat la ideea să doarmă, s-a ridicat, a ieșit din dormitor și s-a îndreptat spre scară. Avea nevoie de apă, un pahar mare cu apă rece ca gheața, cu care să dea pe gât câteva tablete de Nurofen. Simțea că-i crapă capul de durere și își dorea cu disperare un răgaz de la zvâcniturile insistente și înăbușite. A coborât treptele, s-a îndreptat spre bucătărie, s-a dus în grabă la frigider și a deschis ușa. Lumina galbenă puternică a inundat încăperea, iar ea a căutat nerăbdătoare o sticlă de apă minerală. A luat-o, a dus-o la buze și a băut cu lăcomie. Dumnezeule, ce bună era, dâra aia rece ca gheața care cobora pe gât. Dintr-odată, s-a simțit plină de viață și de energie — gata de orice.

Cu sticla în mână, a trântit ușa frigiderului. Chiar atunci, sticla i-a căzut din mână și s-a spart pe gresie, iar ea a țipat șocată. Drept în fața ei, cu o secure în mână, se afla un bărbat musculos cu o privire ucigașă.

Capitolul 133

Preț de o clipă, nu s-a mișcat niciunul dintre ei, intrusul părând la fel de șocat ca ea. Apoi, Anna s-a adunat și a țipat. Totuși, sunetul abia dacă i-a ieșit de pe buze înainte să simtă pe gură o mână înmănușată, care a înăbușit glasul chiar la sursă. Disperată, a dat din mâini și s-a tras de lângă el, împleticindu-se în spate. Dar strânsoarea a rămas fermă, iar bocancii lui grei au zdrobit cioburile când a înaintat. Anna a continuat să se zbată, însă atacatorul a tras-o spre el și a ridicat securea deasupra capului. Nu vedea clar lama, dar știa că urmează s-o atace din clipă în clipă, să-i zdrobească țeasta și să facă toată zbaterea inutilă.

Fără să se gândească, s-a aruncat spre el și l-a dezechilibrat ușor, făcându-l să ezite. N-avea nevoie decât de o întârziere de-o scundă și și-a împins genunchiul în vintrele lui. Icnind, bărbatul s-a împleticit în spate și a slăbit strânsoarea. Anna s-a întors și a fugit, țâșnind spre ușa din față. Încuiase ambele broaște în seara asta, ținând cont de evenimentele recente din oraș, iar acum și-a blestemat prevederea. Degetele transpirate i-au alunecat pe cheie când a încercat să descuie, făcând-o să piardă secunde prețioase, pe care nu le avea.

— Haide, haide…

Zăvorul de jos s-a retras, iar ea a scos cheia și a băgat-o în încuietoarea de sus. Totuși, chiar atunci, ceva greu a intrat în ea, lovind-o cu capul de ușa din lemn masiv. O clipă a crezut că o să leșine, dar ceva — o voință de a trăi — a făcut-o să rămână conștientă. Cu toate astea, vedea stele verzi, iar atacatorul o ajunsese din urmă și o ținea strâns de umăr, în timp ce ridica din nou securea cumplită.

A încercat să ajungă la ochii lui, însă el s-a întors și a evitat atacul, așa că Anna l-a zgâriat cu unghiile lungi pe față. Încă un urlet de durere înăbușit și era liberă, scăpând din strânsoarea lui și țâșnind spre scări. Acum avea în

sfârșit un avantaj. Asta era casa ei, îi știa forma, particularitățile, urcase treptele astea de sute de ori. A fugit pe covorul moale, ocolind stâlpul din capul scării și fugind spre dormitor. Îi auzea pasul greu în urmă, în timp ce urca scările. Oare putea să ajungă la timp?

A năvălit în dormitor și a alergat până la pat, de unde și-a luat telefonul. Ceea ce a făcut-o să mai piardă câteva secunde prețioase și, când a ridicat privirea, a fost îngrozită să-l vadă în prag. A țipat și s-a aruncat departe de el, dar i-a simțit mâna prinzându-i pijamaua. S-a smucit și s-a eliberat, repezindu-se spre baie, unde a ajuns într-o secundă, și a intrat. Acum aproape că o ajunsese, dar ea a trântit ușa și a încuiat-o.

Atacatorul ei s-a izbit de ușă, însă aceasta a rezistat. A încercat s-o doboare cu umărul, dar ușa tot n-a cedat. Anna și-a îndreptat atenția spre telefon, formând febril numărul de la urgențe. Însă chiar când apelul se conecta, un zgomot a făcut-o să ridice privirea, un zgomot care i-a înghețat sângele în vine.

Zgomotul toporului care distrugea ușa.

Capitolul 134

A oprit motorul și a coborât de pe motocicletă. Și-a ridicat vizorul și s-a întors să se uite la spațiul dezolant din fața ei. Șantierul naval era întunecat și pustiu, fără nicio urmă de viață în afara sunetului insistent al velaturilor bătute de vânt, însă Helen era convinsă că acest loc fără nimic special putea fi important.

Șantierul nu fusese ușor de găsit. Era un doc privat, la 20 de minute de portul principal din Southampton. Era proprietatea unui om de afaceri local care avusese câteva conflicte cu legea de-a lungul anilor, iar autoritățile aveau demult îndoieli cu privire la genul de marinar care l-ar folosi. Existau bănuieli de trafic — și de ființe umane, și de droguri — și o dată poliția sechestrase o barcă al cărei proprietar solicitase fraudulos plata asigurării, susținând că se scufundase. Helen nu fusese niciodată în locul ăsta singuratic și, cum nu apărea pe Google Maps, trebuise să urmeze îndrumările neclare ale unui polițist de serviciu de la Narcotice și se întorsese de două ori din drum după ce se trezise în câte o fundătură, până să ajungă în cele din urmă în acest avanpost părăsit.

Și-a împins motocicleta în tufișurile de pe marginea drumului și și-a scos casca, apoi s-a apropiat de gardul de plasă. Era clar înalt, dar fără sârmă ghimpată deasupra nu punea mari probleme. Helen bănuia că n-aveau parte de prea mulți musafiri nepoftiți aici și se bucura, pentru că a urcat ușor pe gard și a sărit pe cealaltă parte. S-a îndreptat și a cercetat bărcile care se legănau pe apă, legate la diverse debarcadere. Era momentul să înceapă căutarea.

Ideea îi venise când se uita pe pagina de Facebook a lui Stoneman. El și prima lui soție aveau de gând să facă înconjurul lumii după ce se pensiona el, iar Stoneman construise de la zero o ambarcațiune de zece metri, pe care o botezase Lady Rosemary. Postase multe poze cu ea în ultimii ani petrecuți

împreună, însă după moartea prematură a soției lui, aceste postări încetaseră, iar după a doua căsătorie, barca nu mai era pomenită deloc.

Nu era greu de înțeles de ce. Fantoma sfintei Rosemary probabil că stăruise peste uniunea dintre Alicia și Michael, iar barca pe care-o construise el era o mărturie a iubirii aprinse pentru prima soție. Nu-i de mirare că o ascunsese, dar era grăitor că o păstrase. Probabil că ținea prea mult la ea, sau poate simțise că într-o bună zi o să aibă nevoie de ea ca să fugă de viața asta către o bravă lume nouă. Oricare ar fi fost motivul pentru care o păstra, Helen știa că trebuie să afle unde era, și în cele din urmă dăduse de ea cu ajutorul unei taxe de ancorare plătite cu regularitate în fiecare lună din contul curent al lui Stoneman.

Vântul se întețea, iar pânzele fluturau și greementele trosneau, ca un strigăt de alarmă la apropierea ei. Fără să ia în seamă fluturii din stomac, Helen a înaintat, pașii ei bocănind înfundat în timp ce mergea pe primul doc. Avea privirea vioaie și pasul grăbit, dar a rămas cu mâna goală. A trecut rapid la următorul doc și, negăsind nici acolo nimic, a trecut la ultimul. De câte ori trecea de câte o ambarcațiune, anxietatea ei sporea. Sigur nu fugise deja?

Descurajată, era cât pe ce să se întoarcă la motocicletă când a văzut o bintă izolată la marginea zonei, ascunsă în spatele birourilor. Intrigată, s-a îndreptat grăbită spre ea, ocolind căsuța de lemn și a găsit un iaht elegant care se ridica și cobora pe valuri.

Nu era nimeni la bord, luminile erau stinse în cabină și n-avea nimic ieșit din comun, însă Helen a simțit un val de adrenalină, pentru că pe coca iahtului solid, gravat ordonat cu vopsea neagră, era un nume. Lady Rosemary.

Capitolul 135

— Mă numesc Anna Brown…

În timp ce vorbea, s-a auzit încă o lovitură, iar lama a spart lemnul.

— Sunt pe Havelock Road numărul 24. Un bărbat a intrat cu forța în casă și încearcă să mă atace…

Securea a fost smulsă din ușă, iar lemnul a scârțâit în agonie.

— Vă rog, veniți repede. Am nevoie de ajutor…

Ușa s-a zgâlțâit din nou, toporul găurind de data asta unul dintre panouri.

— Au fost deja trimise unități la adresa dumneavoastră. Țineți ușa încuiată, baricadați-vă în…

— Cum adică, au fost deja trimise…

— Sunt pe drum spre dumneavoastră în clipa asta, a insistat operatorul. Încercați doar să stați liniștită, trebuie să ajungă în câteva minute.

Anna simțea că i se învârte capul. De ce era deja poliția pe drum? Știa că bărbatul ăsta venea aici?

A ridicat privirea și și-a dat seama că bubuiturile au încetat. Preț de o clipă minunată, s-a gândit că poate atacatorul renunțase, dar apoi o mână cu mănușă a pătruns prin gaura din ușă, pipăind după încuietoare. Îngrozită, Anna s-a repezit înainte, însă degetele înmănușate au găsit o priză și au întors mânerul, deschizând ușa. Anna s-a oprit alunecând și a început imediat să se retragă, chiar când intrusul intra în încăpere, cu toporul lui oribil în mână. Disperată, s-a împleticit în spate, însă s-a lovit de toaletă și, dezechilibrată, s-

a împiedicat și a căzut pe podea. Capul i s-a lovit de gresie, chiar când a rămas fără aer în plămâni.

Zăcea acolo, neajutorată și învinsă, în timp ce bătrânul se apleca deasupra ei. Părea sălbatic — părul nepieptănat, zgârieturi palide pe față — și în expresia lui se citea o furie reală. Transpirat și hotărât, a ridicat toporul deasupra capului. Anna știa că acesta era sfârșitul, dar tot a ridicat mâinile, într-o încercare disperată să se apere, sperând într-un miracol. Iar acum, când bărbatul era pe punctul să coboare arma, s-a întâmplat ceva ciudat. A ezitat, securea a încremenit în aer, ca și cum s-ar fi răzgândit.

Și acum le-a auzit și Anna. Sirene.

Era acum sau niciodată, pentru că sunetul mașinilor de poliție se auzea tot mai tare. Simțind urgența, atacatorul și-a îndreptat din nou atenția asupra victimei culcate la pământ, cu o expresie de hotărâre sumbră pe chip.

Capitolul 136

Mașina a derapat pe aleea cu pietriș, iar Charlie a deschis ușa pasagerului înainte să oprească. A sărit jos, țâșnind pe alee, cu detectivii-agenți McAndrew și Wilson în urma ei. Fără să ezite, s-a aruncat în ușa din față, care s-a cutremurat violent în fața atacului. A fulgerat-o durerea în umăr, dar s-a repliat și a îndreptat bocancul spre încuietoare. O dată, de două ori, de trei ori, apoi ușa s-a deschis.

— Tu verifici parterul, i-a ordonat răstit lui McAndrew. Wilson, tu vii cu mine.

A luat-o la fugă pe scări, abia atingând covorul când sărea de pe o treaptă pe alta. A derapat pe palier și a încercat să se orienteze, însă chiar atunci din apropiere s-a auzit un țipăt care-ți îngheța sângele în vine. Luându-se după sunet, Charlie a fugit spre ușa dormitorului și a intrat. În clipa aia, i-a stat inima — chiar și pe întuneric vedea ușa spartă de la baie. Și-a tras bastonul de la centură și a străbătut în fugă camera, deschizând ușa băii cu piciorul. A ridicat brațul, gata să lovească… însă nu era nimeni în baie, cu excepția unei tinere îngrozite, care se ghemuise lângă toaletă, urlând din toți rărunchii.

— Anna Brown?

Femeia a încuviințat.

— Ești bine?

Anna a privit-o fără să scoată niciun cuvânt.

— Ești rănită?

Femeia a scuturat încet din cap.

— Bun. Și bărbatul care te-a atacat unde e?

Anna a ridicat o mână, arătând spre spatele casei.

— Wilson…

Charlie i-a făcut semn colegului ei să se ocupe de tânăra îngrozită, iar ea s-a întors și a luat-o la fugă. A intrat în grabă în dormitor, a sărit peste pat și a deschis fereastra. Dedesubt, a zărit-o pe McAndrew în grădina umbrită.

— Ceva?

McAndrew a clătinat din cap.

— Jos nu-i nimeni și am făcut și un tur rapid în grădină, dar…

Charlie a înjurat și a lovit supărată cu palma în pervaz. Din fericire, o salvaseră pe Anna Brown, însă făptașul le scăpase iar printre degete. Dacă ar fi ajuns cu câteva minute mai devreme, poate că ar fi fost altceva, însă acum era doar o discuție teoretică.

Fuseseră aproape, dar nu suficient de aproape.

Capitolul 137

Picioarele loveau pavajul în timp ce mergea grăbit pe strada tăcută, aruncând priviri neliniștite în urmă. Era furios, frustrat, dar și speriat. Pentru prima dată de când începuse povestea asta, era cel vânat, nu vânătorul.

Scăpase la mustață. Dacă stătea să termine treaba și să-și înfigă lama în craniul Annei Brown, ar fi fost prins cu siguranță. Așa, abia scăpase, reușise să rămână cu un pas înaintea urmăritorilor cățărându-se pe acoperișul serei și apoi sărind în grădină și fugind până la zidul din spate.

Niște cetățeni grijulii puseseră pubela la locul ei, trebuise să sară și-și scrântise glezna rău când ajunsese jos. Încheietura dureroasă zvâcnea oribil; își simțea piciorul greoi și stângaci pe măsură ce se umfla tot mai tare. Totuși, nu se punea problema să se oprească, trebuia să scape. În timp ce șontâcăia pe Daventry Street, auzea poliția în fundal și chiar acum o mașină de patrulă a venit de după colț, îndreptându-se în viteză spre el. S-a aruncat la pământ și s-a ascuns după o mașină parcată și, din fericire, polițiștii au trecut mai departe, grăbindu-se către locul faptei.

Extenuat, disperat, s-a ridicat cu greu în picioare și a continuat să alerge în salturi. Era cuprins de emoții contradictorii; ușurare și bucurie că a scăpat, umbrite de dezamăgire și furie. Fusese cât pe ce să-și încheie răzbunarea, să le-o plătească javrelor ălora obsedate de sex care îi dădeau târcoale nevestei lui necredincioase ca niște muște atrase de rahat, dar chiar la final Justin Brown scăpase de pedeapsă. Probabil că el era cel mai rău dintre toți — un bărbat care efectiv nu-și putea ține pantalonii pe el — și îl chinuia să știe că păcatele lui vor rămâne nepedepsite. Oare s-ar putea întoarce într-o bună zi să termine treaba? Să-și încheie socotelile cu oportunistul ăla amoral?

Chiar în timp ce se gândea la asta, știa că e pură fantezie. N-avea să se mai întoarcă în Southampton, n-avea să mai revină în paradisul ăsta. Brown era liber și, deși durea, măcar avea satisfacția să știe că White, Westlake și

Sheffield primiseră cu vârf și îndesat ce meritau. Se zbăteau acum în cea mai neagră disperare, iar Stoneman spera că acolo or să rămână foarte, foarte multă vreme.

Dacă era să evadeze din propriul iad, trebuia să se miște rapid. Poliția ajunsese repede — prea repede —, ceea ce însemna că o descoperiseră deja pe Alicia și își dăduseră seama cine era responsabil pentru teroarea care se abătuse asupra orașului Southampton. Numele Michael Stoneman avea să fie curând cunoscut, fotografia lui avea să ajungă în presă și la grăniceri — ochii întregii lumi aveau să fie ațintiți asupra lui. N-avea decât o singură șansă de scăpare.

A străbătut în viteză Riggot Street, și i-a crescut inima când a văzut Fordul Ka jerpelit pe care-l cumpărase cu patru săptămâni în urmă. Lăsase ușa descuiată, iar acum a deschis-o și a urcat. În câteva secunde, se pusese deja în mișcare, conducând repede, dar precaut, până la intersecția din capul străzii. Chiar atunci a auzit și alte sirene și, când a ridicat privirea, a văzut o dubă de poliție trecând în viteză. A privit-o cum se îndepărtează, bucuros că era ascuns în mașină, apoi, când duba se făcea tot mai mică în depărtare, a semnalizat dreapta și a pornit prudent în direcția opusă.

Capitolul 138

N-avea timp de pierdut. Ce făcea Helen era impulsiv, ilegal și probabil primejdios, pentru că n-avea de unde să știe cât de des venea Stoneman la iaht. Dacă voia să descopere proba finală că fostul constructor de nave era cel care dezlănțuise recenta orgie de vărsare de sânge, trebuia să acționeze acum și trebuia să se miște repede.

Logica ei era simplă. Iahtul secret al lui Stoneman putea foarte bine să fie un mijloc de fugă util, dar putea să fie folosit și ca vizuină sau cartier general, de unde să comploteze și să-și execute planurile pentru anotimpul sumbru al răzbunării sale. Charlie credea că Alicia Stoneman nu era moartă de mult, ceea ce însemna că soțul ei comisese primele două sau trei crime fără să-i trezească bănuielile. Poate că o fi avut ea ceva îndoieli, bineînțeles, ținând cont de identitatea victimelor, dar știrile despre arestările făcute — întâi Berman, apoi Dordevic — probabil că i-au redus sau chiar alungat suspiciunile. Ce nechibzuită, ce împiedicată părea acum ancheta lor — îndreptase atenția publicului spre cel care o urmărea pe Martha White și apoi spre spărgătorul sârb; oare jucase fără să vrea vreun rol în uciderea Aliciei? Tot ar fi fost un salt logic enorm pentru ea să ajungă la concluzia că soțul ei în vârstă, cu frica legii, era responsabil pentru crimele astea cumplite, dar n-ar fi ajuns mai devreme la concluzia asta dacă n-ar fi anunțat ei cu surle și trâmbițe alți suspecți?

N-or să știe niciodată, evident, și n-avea niciun rost să mai stăruie cu gândul la asta acum. Furioasă, sâcâită, Helen a deschis dulapuri și a scotocit prin cutii de carton, căutând dovezi care să confirme ticăloșia lui Stoneman și să ducă la final ancheta asta cu atâtea probleme. Ca să evite suspiciunile, probabil că Stoneman se pregătise pentru fiecare atac departe de casă și poate că se și spălase după aceea, pentru că toate crimele fuseseră sângeroase. Ce loc mai bun ca aici, un refugiu de care nu știau nici soția lui, nici restul lumii? Și totuși, oricât a încercat, Helen n-a reușit să găsească nimic. A desfăcut în

bucăți baia strâmtă, a verificat fiecare centimetru din bucătărie, a ridicat salteaua din dormitor, a luat la mână toate cărțile de pe raft, dar nu era nimic. Iahtul era curat.

Când s-a întors în living, a tras saltelele de pe canapea, scoțând la lumină un loc de depozitare. A prins mânerul și l-a deschis, nerăbdătoare. Însă înăuntru s-a dovedit că nu erau decât o pereche veche de pantofi cu talpă de cauciuc și un colac de frânghie. Helen s-a îndreptat și a oftat, simțindu-se copleșită de dezamăgire. Venise în fugă aici, plină de optimism și hotărâre, sigură că ultimele piese din puzzle or să se îmbine pe barca singuratică, însă acum se părea că încălcase proprietatea fără niciun motiv, ultimul ei delict fiind doar o nouă greșeală.

Singură în bucătăria înghesuită, a mai privit o dată interiorul, sperând să aibă vreo inspirație subită. Și cât stătea acolo, fierbând de dezamăgire, i-a revenit o amintire, pasageră la început, apoi, brusc, plină de viață. Captura de droguri din port. Se întâmplase cu doar câteva zile în urmă, dar părea să fi fost acum o veșnicie. Chiar și așa, detaliile au revenit și ea s-a îndreptat imediat spre partea din spate a cabinei. Traficanții pe care-i arestaseră erau marinari cu experiență, care-și știau foarte bine meseria. Ca atare, se străduiseră din greu să creeze cea mai ingenioasă ascunzătoare pentru marfa lor ilegală, scobind un compartiment secret în cadrul transversal al pupei, chiar în fața elicei.

Îndreptându-se într-acolo, Helen a pipăit îmbinările unui perete care părea neted. Spre marea ei bucurie, când l-a atins, a zornăit ușor. Și-a trecut degetele peste marginea de jos și a găsit o ceva de care să prindă; a tras cu putere și a desprins placa de perete.

A pus-o jos, după care s-a uitat în intrândul întunecat și a simțit cum îi crește inima. Înăuntru, împrăștiate pe podea, erau hărți ale orașului, coardă elastică, o pereche de mănuși și bijuteriile asortate foarte importante. Helen a întins mâna și a luat de jos un inel de logodnă — o bandă de aur cu trei diamante mici, distincte, care atrăgeau atenția. În mintea ei nu exista nicio îndoială că era inelul Marthei White, iar alături, aruncat neglijent pe podea, era un colier de platină gros, despre care era convinsă că-i aparținuse lui Kay Sheffield. Asta era — comoara sumbră a lui Michael Stoneman.

Oare zorzoanele astea, bijuteriile astea avuseseră vreodată vreo importanță

pentru el? Sau erau luate, cum bănuia Helen acum, doar ca să ascundă adevăratul motiv al crimelor? Ca să îndrepte poliția spre ipoteza spargerii calificate, când de fapt motivul crimelor era răzbunarea cu sânge rece?

Helen a rămas pe loc, strângând inelul în mână. Era oribil să se gândească la circumstanțele în care fusese luat, dar avea o satisfacție știind că autorul acestor crime cumplite fusese în sfârșit demascat. A pus inelul lângă restul prăzii și a așezat la loc peretele fals. Nu se punea problema să anunțe ea, trebuia să le alerteze pe Charlie sau pe McAndrew și să le lase pe ele să facă descoperirea. Moment în care ea avea să fie de mult plecată de-aici.

S-a întors și a dat să se îndrepte spre scară, când a auzit o bufnitură zgomotoasă și a încremenit. A ascultat tot mai îngrozită pașii care loveau în punte. Ajunsese prea târziu, stătuse prea mult, iar acum va trebui să plătească.

Michael Stoneman se întorsese.

Capitolul 139

— Grănicerii au vreo veste?

Charlie se îndrepta spre mașină, cu detectivul-agent McAndrew lângă ea.

— Nimic încă. Nici urmă de Stoneman în porturile sau aeroporturile locale. Am verificat listele de pasageri de la feriboturi și nave de croazieră, dar n-a apărut nimic.

— Și poliția transporturilor?

— Nimic din stațiile mari de tren sau autobuz. Am verificat și închirierile de mașini, dar…

Nu era nevoie să mai spună nimic, pentru că frustrarea ei era evidentă.

— OK, zi-i lui Jennings să se grăbească puțin cu căutatul pe camerele de supraveghere de pe lângă Havelock Road. Bănuiesc că Stoneman trebuie să folosească o mașină — dacă putem lua urma vehiculului, atunci ar trebui să ne dăm seama încotro se îndreaptă, ce pune la cale. Între timp, asigură-te că Anna Brown are parte de tratamentul medical de care are nevoie, însă ia-i și o declarație completă — declarația ei de martor ocular o să fie esențială.

— Sigur.

— După ce termini, vino la mine în centrul de comandă. Mă duc acolo să coordonez căutarea.

Charlie s-a dus spre mașina ei și a deschis ușa. Chiar atunci, telefonul i-a țiuit zgomotos. Curioasă, a deschis mesajul și s-a oprit brusc. Mesajul lui Helen era scurt și dulce, dar schimba totul:

La dana din Frampton End pe Lady Rosemary. Stoneman e aici. Trimite întăriri cât mai repede.

Capitolul 140

Pașii se auzeau tot mai tare. Stoneman avea să deschidă ușa cabinei din clipă în clipă și să se repeadă asupra ei. Disperată, Helen a căutat o ascunzătoare. Să îndrăznească să țâșnească spre baie? Și dacă o făcea, la ce avea să-i folosească? Întăririle poliției aveau să ajungă în zece minute, poate chiar mai mult, în zona asta izolată, iar până atunci lupta avea să se încheie. Nu, era o situație fără speranță. În cabina asta înghesuită, putea să fugă, dar nu putea să se ascundă.

Stoneman a ajuns la ușa cabinei, însă spre marea ei surprindere, pașii au trecut mai departe, acordându-i o clipă de răgaz. A revenit la viață și a traversat în liniște podeaua de lemn, căutând înnebunită ceva cu care să se apere când va veni momentul judecății. Avea bastonul la ea, dar sigur n-avea cum să fie suficient în condițiile astea. Cum toporul nu era în ascunzătoarea lui Stoneman, trebuia să ia în considerare posibilitatea să fie la el, ceea ce ar fi înclinat balanța în favoarea lui. Îl folosise deja ca să omoare patru oameni și erau șanse să mai facă vărsare de sânge și în seara asta.

N-a găsit nimic prin dulapuri și s-a dus în grabă în bucătărie. Poate că aici o să găsească vreun cuțit, ceva care să-l facă pe Stoneman să stea pe gânduri. Dar nu era nimic nici aici, cu excepția unor tacâmuri vechi și a unui deschizător de conserve. Regretându-și ghinionul, Helen s-a întors să-și reia căutarea, însă a fost distrasă de un zgomot mecanic care venea din partea din față a iahtului. O clipă, a fost nedumerită, întrebându-se ce dracu' poate face o asemenea hărmălaie, dar iahtul a părut să se legene, iar Helen și-a dat brusc seama ce se petrecea. Stoneman ridica ancora.

După câteva clipe, sunetul a încetat și a fost înlocuit de vibrațiile înfundate ale motorului. Când s-a îndreptat, în ciuda mișcărilor bărcii, a văzut pe geam cheiul care se îndepărta pe măsură ce barca înainta. Nu era posibil, era ca un coșmar tot mai întunecat, dar era adevărat.

Helen era singură pe mare cu un ucigaș vorace.

Capitolul 141

Ținea mâna ferm pe cârmă, iar iahtul își croia drum pe apă, îndepărtându-se tot mai mult de uscat. Vântul era puternic în seara asta, barca se legăna — nu erau condiții optime pentru navigație, și totuși era cum nu se poate mai fericit. Vântul îl lovea în față, apa împroșcată de valuri cădea fără încetare peste el, dar tot avea un rânjet larg pe față. După toate emoțiile, adrenalina și surprizele din ultimele câteva ore, putea în sfârșit să se relaxeze. Reușise, scăpase.

A aruncat o privire peste umăr, o ultimă imagine a litoralului din Hampshire. Southampton fusese căminul lui mai mult de 30 de ani și avea multe amintiri fericite de-aici, mai ales din primii ani. Însă viața asta fusese compromisă definitiv și era mulțumit să lase în urmă un oraș care pentru el devenise sinonim cu durerea, disperarea și violența. Era momentul să deschidă o pagină nouă — s-o ia de la capăt — și, revenind cu privirea spre orizont, a cercetat bezna din față.

Mulți ar fi fost tulburați de priveliște — întunericul părea de nepătruns, iar navigația pe timp de noapte era întotdeauna dificilă. Însă pentru el era încântător. În momentul ăsta, poliția scotocea prin Southampton după el, iar grănicerii cercetau fiecare chip care trecea, în căutarea unui ucigaș, însă el îi păcălise. Avea să se mistuie în noaptea fără lună, să dispară de tot din vederea lor.

Era ironic că pleca în călătoria asta, pe iahtul ăsta, după tot ce se petrecuse. Fusese dezechilibrat de moartea lui Rosemary; nu, fusese dat peste cap. Orbecăind, distrus, dureros de singur, era disperat după companie, după atingerea unei femei. Această slăbiciune l-a dus în brațele unei harpii rapace și fără inimă, care a pretins că-l iubește, dar nu voia decât securitatea și banii pe care i-i asigura el. Prietenii îl avertizaseră, îl sfătuiseră să nu se pripească să se însoare, dar el nu-i luase în seamă și se căia din plin. Fusese atât de

încântat de compania ei, de umorul, de trupul ei suplu și sensibil. Dar aproape imediat ce se uscase cerneala pe certificatul de căsătorie, ea se schimbase.

Acum nu mai voia să-și petreacă timpul cu el, cu siguranță nu era interesată în niciun fel de o relație fizică, era căsătorită cu el doar cu numele. Avusese o viață grea, fusese abandonată de maică-sa, crescută de un tată dezgustător — înțelegea de ce căutase un mariaj sigur și practic. Însă insensibilitatea cu care-l tratase, felul cum nu se prea străduia să-și ascundă infidelitatea era complet lipsit de scrupule. Nu era doar trădarea, era modul în care însemna totul atât de puțin și pentru ea, și pentru bărbații pe care-i lua în patul ei. Pentru ei, partidele alea în mașini, în case de prezentare, în camere din spatele unui magazin de antichități, pentru numele lui Dumnezeu, erau doar momente de relaxare, ceva plăcut cu care să-ți treci timpul. Când făcea el dragoste cu Rosemary, exact asta era — un act de dragoste, tandru. Dar nu și pentru ăștia — pentru ei, era doar o „lipeală". Ura modernitatea lor, cuvintele lor perverse, sufletele lor goale. De câte ori nu tânjise să-i trimită în iad, iar acum exact asta făcuse.

Nu așa ar fi trebuit să fie. Iahtul ăsta, pe care-l construise pentru singura lui iubire, ar fi trebuit să fie viitorul lui, viitorul lor. El și Rosemary aveau planuri mari să navigheze în jurul lumi, să viziteze Bali, Indonezia, Australia. Locuri exotice, îndepărtate, pline de aventură și mister. Dar apoi a intervenit boala ei, cu rezultatul că iahtul nu părăsise niciodată țărmul. Ironic, ăsta era voiajul inaugural. Însă n-avea să fie și ultimul.

Nu, o să facă multe călătorii cu Lady Rosemary. Sigur că va trebui să-i schimbe cât mai repede numele și înfățișarea, să obțină acte noi pentru ea, dar după aceea va fi liber și fără nicio obligație, o să se plimbe prin toată lumea, o să-și schimbe numele de câte ori o să fie nevoie și o să fie cu un pas înaintea autorităților. Nu era stilul de viață ideal; își imaginase că o să fie istovitor, scump și poate singuratic. Dar putea să se împace cu el — se săturase de rasa umană.

Ăsta era viitorul lui, un fugar urmărit, care găsește consolare unde poate. Bătrânul și marea. Mulți ar fugi de-o asemenea soartă, dar el o va întâmpina cu brațele deschise, de bunăvoie, și de-asta, chiar dacă vântul puternic îl lovea, Michael Stoneman continua să zâmbească.

Capitolul 142

Charlie a apăsat accelerația până la fund și a pus mașina în mișcare. Poarta din plasă părea să vină în viteză spre ei și a strâns volanul când au trecut prin bariera pe care a aruncat-o rostogolindu-se în aer. Chiar când revenea pe pământ, Charlie a apăsat frâna și a oprit derapând.

A deschis ușa și a sărit din mașină.

— Helen?

Pe drum, se gândise dacă să recurgă la viteză sau la discreție, și optase pentru viteză. Da, sosirea ei explozivă îl putea avertiza pe Stoneman că e aici și-l putea ajuta să fugă, dar capturarea lui era acum pe locul al doilea, depășită de siguranța lui Helen. Orice-ar fi făcut să-l anunțe pe ucigaș de prezența poliției merita, putea chiar să însemne diferența dintre supraviețuirea lui Helen și moartea ei de mâna lui.

— Helen?

A răcnit numele a doua oară, dar nu s-a auzit niciun răspuns prin zăngănitul greementelor. Mașinile care veneau după ea opreau chiar acum în spatele ei, asigurând superioritatea numerică, încât Charlie a pornit în grabă spre șirul de bărci de la primul chei.

— Helen, eu sunt! Mă auzi?

Velele trosneau și se tânguiau în continuare, lovind catargele și bătând un ritm neîncetat. Zgomotul îi întindea nervii, încordarea care o cuprinsese fiind tot mai intensă cu fiecare secundă care trecea, și a grăbit pasul, alergând de-a lungul primului chei. Însă Lady Rosemary nu se vedea niciunde, așa că s-a întors pe propriile urme și a ajuns în capul cheiului chiar când Jennings a apărut în capul celui de-al doilea chei, clătinând din cap.

Charlie a trecut în viteză pe lângă el și a alergat pe al treilea chei, după care s-a întors cu mâna goală la biroul administrativ. Chiar dincolo de clădirea părăginită a văzut o bintă liberă și a țâșnit spre ea, cu privirile pe apa de mare care păta scândurile învechite, într-un contrast viu cu cheiurile uscate ca iasca. Cineva ridicase de curând ancora de-aici, dar nu suficient de „de curând“ pentru gustul lui Charlie. A mijit ochii ca să vadă prin întuneric — ca să distingă ceva prin ceața care începuse să se lase —, dar n-a reușit să zărească nici lumini, nici pânze, nici măcar silueta vreunei ambarcațiuni. Ajunseseră prea târziu.

Și-a scos telefonul și a format febril un număr. Însă dezamăgirea n-a întârziat să apară.

— Bună, sunt detectivul-inspector Helen Grace, te rog să-mi lași un mesaj…

A închis, deznădăjduită. Helen era în afara razei de acoperire, fără contact cu colegii ei, izolată și vulnerabilă. Încotro se îndrepta Stoneman? Oare Helen avea vreo șansă să-l învingă? Chiar dacă ar fi putut, era oare în stare să aducă iahtul la țărm în siguranță? Charlie se uita la mare, căutând răspunsuri, dar întunericul era deplin și noaptea refuza să-și trădeze secretele.

Capitolul 143

N-avea decât o singură șansă și trebuia să facă lucrurile bine.

Singură în cabina înghesuită în timp ce iahtul se legăna pe valuri, Helen și-a cântărit opțiunile. Un atac frontal asupra fugarului ar fi fost extrem de periculos, în pofida elementului-surpriză. Stoneman era bătrân, dar era și puternic, atletic și un ucigaș versat. Nici să se ascundă nu era o opțiune; la un moment dat, adversarul ei avea să vină în cabină să facă duș, să mănânce sau să se odihnească, și atunci nu mai avea cum să n-o vadă. Ceea ce lăsa doar o a treia variantă. Dacă reușea cumva să anunțe autoritățile unde e, poate că ar reuși să-i vină în ajutor.

Helen știa că orice vas în bună stare de navigabilitate trebuie să aibă un radio, așa că a pornit să-l caute febril, localizând rapid sistemul VHF instalat într-un dulap special. A luat receptorul în mână și a cercetat cu atenție panoul de control. Nu mai folosise așa ceva și se temea să nu facă zgomote inutile, în ciuda acoperirii asigurate de vântul care urla și de valurile care loveau ambarcațiunea.

Butonul de volum era suficient de ușor de identificat, iar Helen l-a dat mai încet, după care a apăsat pe butonul „pornire“. Aparatul s-a trezit la viață și a scos un pârâit ușor. Era setat pe canalul 1, iar ea a apăsat șovăitor butonul receptorului.

— Sunt detectivul-inspector Helen Grace, la bordul iahtului Lady Rosemary. Mă recepționați, terminat?

Nimic, doar același pârâit fără viață. A trecut pe canalul 2 și a încercat din nou.

— Sunt detectivul-inspector Helen Grace, mă auziți?

Nimic. Simțea sudoarea scurgându-i-se pe spate în timp ce încerca și canalele 3, 4 și 5, fără să primească niciun fel de răspuns. Chiar nu era nimeni acolo?

Vorbind în continuare pe ton scăzut, a încercat pe rând canalele — 6, 7, 8, 9, 10. Cu fiecare eșec, era tot mai deprimată. Ce dracu' o să facă dacă nu poate să dea de nimeni? Și tot încerca — 13, 14, 15, 16.

— Sunt Lady Rosemary. Mă recepționați, terminat?

Alte pârâituri, iar Helen era cât pe ce să treacă mai departe, când a auzit brusc o voce.

— Suntem Paza de coastă britanică, vă rog treceți pe canalul 67, terminat.

— Nu, nu înțelegi…

— Trebuie să păstrăm canalul ăsta liber. Treceți pe 67, terminat.

A închis. Înjurând în tăcere, Helen a întors febril butonul până a găsit canalul indicat.

— Precizați poziția, terminat.

— Nu știu poziția, a răspuns tăios Helen. Sunt detectivul-inspector Helen Grace. Mă aflu pe Lady Rosemary, cu Michael Stoneman, care este în prezent căutat de poliția din Hampshire, bănuit de crimă. Solicit Pazei de coastă să intercepteze ambarcațiunea.

— Aveți vreo idee care e poziția?

— Nu prea, am plecat din Frampton End de jumătate de oră și…

S-a uitat prin hublou la lună, care amenința să iasă din spatele norilor întunecați.

— … și cred că ne îndreptăm în direcție sud-est, terminat.

— Vedeți o clapetă roșie lângă colțul din dreapta jos al radioului, terminat?

— Da, terminat.

— Ridicați-o. Butonul care emite semnalul de primejdie se află sub clapetă. Dacă-l apăsați și-l țineți apăsat trei secunde, o să putem să ne dăm seama de localizare.

Helen s-a conformat. A ținut apăsat butonul și după trei secunde un bip puternic a semnalat că au fost trimise coordonatele. I-a dat drumul și a luat din nou în mână receptorul. A apăsat butonul, însă chiar atunci s-a auzit un țiuit de feedback. A lăsat butonul și s-a îndepărtat de aparat, după care a încercat din nou. De data asta, s-a conectat bine.

— Semnalul de primejdie transmis, terminat.

— Recepționat, a venit răspunsul. Stați liniștită acum și o să…

Însă chiar atunci s-a auzit o bubuitură zgomotoasă de pe punte și transmisia a încetat.

Capitolul 144

Stoneman a apucat mânerul și a tras toporul. Lovise cu atâta forță, că lama se înfipsese adânc în lemn, care s-a despicat când a scos-o, dar nu conta — cablul antenei radio fusese tăiat curat în două și n-avea să mai existe nicio comunicare de pe Lady Rosemary.

Vântul se întețea, valurile erau tot mai înalte, iahtul se legăna furios în hulă, dar Michael Stoneman era un navigator experimentat și se mișca rapid pe puntea alunecoasă, îndreptându-se către ușa cabinei. Avea o expresie încremenită, hotărârea neclintită, dar în el zvâcneau șocul, furia și confuzia. Părea cu totul imposibil… dar era cineva la bord. Cineva care era decis să-i trădeze poziția și să aducă Paza de coastă. La început, nu-și crezuse urechilor, și totuși în adâncul sufletului știa că l-a auzit — țiuitul ascuțit, metalic al sistemului dinamic de poziționare, care transmitea coordonatele ambarcațiunii. Încercase să alunge ideea — era o nebunie —, dar apoi o explozie de feedback îi confirmase cele mai negre temeri. Fără să se gândească, tăiase cablul, instinctul spunându-i că fiecare secundă contează. Țintise precis și lovise direct, dar asta era partea ușoară. Partea următoare, să se ocupe de intrusul deloc binevenit, avea să fie semnificativ mai dificilă.

Ea trebuie să fie. Trebuie să fie Grace. Dar cum reușise? Cum dracu' putuse să fie cu un pas înaintea lui, să-i anticipeze fuga de justiție? De cât timp știa că el este responsabil pentru crime? Nu-și scrisese confesiunea decât azi-dimineață, și o lăsase sprijinită de solniță, ca s-o găsească menajera în zilele următoare. Și atunci, cum de era adversara lui aici, sub punte, hotărâtă să-l aducă în fața justiției?

Nu te lăsa distras. Nu te lăsa abătut din drum. Întrebările astea erau nerelevante acum, o să aibă suficient timp mai încolo să disece evenimentele din ultimele zile, să încerce să scoată la lumină greșeala minoră care-l trădase. În momentul ăsta, trebuia să-și neutralizeze adversarul.

A ajuns la ușa cabinei și a pus mâna pe mâner. Important era să scape de ea cât mai repede și mai sigur cu putință, apoi să ia măsuri de evitare și să planifice un nou curs, care să-l ferească de intervenția Pazei de coastă. N-avea timp să facă planuri și strategii; singura opțiune era acum un atac frontal.

A răsucit mânerul, a smucit ușa și a intrat în cabină.

Capitolul 145

Un vuiet violent, neașteptat, a făcut-o să se întoarcă. Helen era în spatele cabinei, căutând din nou cu disperare o armă, însă trosnetul ușii și urletul vântului de dincolo de ea i-au semnalat pericolul. S-a răsucit și l-a văzut. Sălbatic și răvășit, cu apă de mare picurându-i din părul lins, Michael Stoneman cobora scările care scârțâiau, cu o secure în mână.

Era prinsă în capcană. N-avea cum să nege. Helen își dorea cu disperare să fugă, să scape din sicriul ăsta claustrofobic, dar unde s-ar fi putut duce? Geamurile erau prea înguste ca să se strecoare pe-acolo și, chiar dacă ar fi reușit să iasă, n-ar fi făcut decât să se îndrepte spre o moarte sigură în marea agitată. Nu, singura ei variantă era să rămână pe loc și să lupte.

Ținea în mână o tavă metalică, singura formă de apărare pe care reușise s-o găsească. Era jalnic și nepotrivit, în așa măsură că a văzut un zâmbet sumbru schimonosind trăsăturile lui Stoneman.

— N-ar fi trebuit să vii aici, Helen.

— Lasă toporul, Michael.

— Nu prea cred.

— Nu e nevoie să se întâmple așa. Putem să discutăm despre ce s-a-ntâmplat…

— Cred că am cam depășit momentul ăla, nu?

A făcut un pas spre ea, iar scândurile au gemut sub greutatea lui.

— Am ucis patru oameni.

Rostise cuvintele fără nicio emoție, ca pe o descriere rece a situației.

— Aș mai fi luat unul cu mine, dacă n-ar fi intervenit ai tăi. Peștele care-a scăpat din cârlig, nu?

— Michael, ascultă-mă, nu-i prea târziu…

— Ba da, e prea târziu. Fosta mea viață, fostul meu eu s-au dus. Mi-a trebuit mult până să-mi dau seama, dar omul ăla a murit odată cu Rosemary. Ce-a rămas e cu totul altceva.

A mai făcut un pas înainte, ochii lui nemiloși rămânând ațintiți asupra lui Helen.

— Nu pot să spun că-mi place foarte tare acest nou eu, dar n-am de gând să-mi petrec restul vieții după gratii. Nu, e momentul să dispar, s-o iau de la început. N-o să fiu fericit, dar măcar o să fiu liber.

— Și poți să te împaci cu asta? a întrebat Helen. Când știi ce durere, ce chin, ce jale disperată lași în urma ta?

— Suferința era toată ideea, a explodat Stoneman. Vreau să sufere, vreau să-i văd pe nenorociții ăștia necredincioși că simt durere în fiecare zi din viața lor. Să știe tot ce-au considerat de la sine înțeles, tot ce-au trădat. N-o să pot să-i văd în carne și oase din păcate, cel puțin nu din locul unde mă duc, dar o să-i verific online, o să mă bucur de înmormântări, de omagii, de golurile căscate din viețile lor inutile…

Venea în continuare spre ea, acum era la vreun metru.

— Uite ce-i, am vorbit cu Paza de coastă, știu unde suntem…

— Și până ajung ei aici, o să fiu de mult plecat, a întrerupt-o Stoneman. Îmi pare rău, Helen, nu așa trebuia să se termine, dar chiar nu pot să te…

Helen a aruncat tava spre el. Stoneman nu se așteptase, și și-a ridicat brațul să se apere, însă prea târziu. Tava l-a lovit în frunte și i-a julit o bucată bună de piele chiar deasupra ochiului. S-a împleticit în spate, s-a îndreptat, apoi s-a întors spre ea, cu trăsăturile schimonosite de furie.

— Javră proastă ce ești! a scrâșnit el, ducându-și mâna la frunte și privindu-și apoi degetele roșii și lipicioase. O să plătești…

Helen își extinsese bastonul, însă Stoneman nu părea să fi observat, aruncându-se către ea. Ea a rotit dezlănțuită bastonul, însă adversarul ei și-a controlat înaintarea și a evitat lovitura, după care s-a aruncat din nou înainte. Helen a rotit din nou bastonul, însă de data asta adversarul l-a prins cu mâna liberă și l-a îndepărtat de el, apoi a ridicat toporul deasupra capului, gata să-i despice țeasta.

Avea ambele brațe departe de trup și asta aștepta ea. A ridicat celălalt braț, pe care-l ținuse ascuns la spate, și a apăsat hotărât pe butonul spray-ului iritant pe care-l strângea în mână. Ceața oribilă a ieșit din tub și s-a împrăștiat direct în ochii atacatorului, însă în ultima clipă acesta s-a smucit și a evitat la limită să fie orbit cu totul. Totuși, gazul iritant i s-a întins pe față, urechi și păr, iar el a urlat în agonie și s-a tras înapoi. Helen n-a ezitat, trecând pe lângă el și ieșind în fugă din cabină.

Capitolul 146

A urcat scara spre punte și s-a oprit derapând pe suprafața alunecoasă, abia venindu-i să creadă ce vedea. Când ridicaseră ancora, se vedeau urme vagi de ceață, fuioare subțiri care pluteau pe cerul fără lună, însă acum toată ambarcațiunea era învăluită de o pătură groasă și grețoasă. Se urca pe ea, răcindu-i pielea și doborându-i moralul. Cum dracu' o să-i localizeze Paza de coastă, chiar dacă avea vreo idee despre poziția lor? Iahtul plutea cu viteză, aruncat de valuri, iar acum ceața îl ascundea, lăsând-o pe Helen singură cu atacatorul ei. Părea ceva scăpat din cele mai negre coșmaruri ale ei.

Helen a auzit mișcare dedesubt și a alergat la cârmă. Antena radioului era inutilă, își dăduse deja seama, dar poate mai exista și altă cale de comunicare. Privirea i-a fost imediat atrasă de ea — sirena de ceață. Era un sunet pe care-l iubea, îl auzise de sute de ori plutind peste Solent, dar astăzi îi plăcea și mai tare. A pus mâna pe buton și l-a apăsat îndelung, iar mugetul profund a plutit prin ceață, urmat de încă unul și încă unul.

Ultimul vuiet s-a stins, apoi Helen a auzit în spate un zgomot care a făcut-o să se întoarcă. Stoneman ieșise din cabină și venea din nou spre ea. Avea sânge pe față, sprânceana dreaptă era umflată și deformată, dar se mișca nestingherit, împins de furie. A ajuns la ea într-o clipă, ridicând lama urâtă spre gâtul ei. Helen s-a aruncat în spate, s-a lovit de cârmă și a ricoșat, căzând și evitând la mustață saltul disperat al lui Stoneman. S-a lovit de punte, coastele izbind lemnul neiertător. A urlat de durere, dar nu era momentul pentru compasiune și milă, iar Stoneman a sărit din nou spre ea. Helen s-a târât pe punte, căutând o cale de scăpare, iar privirea i s-a oprit la catarg. Urmăritorul era aproape, așa că ea s-a aruncat spre catarg și s-a prins de greement. Dacă reușea să urce pe stâlpul care se legăna, poate că reușea să mai câștige niște timp, poate suficient ca să ajungă cavaleria.

S-a prins de unul dintre cabluri și și-a pus un picior pe catarg, pregătită să

urce. Însă chiar atunci, a auzit un țipăt asurzitor, când Stoneman s-a aruncat spre ea. Fără să se gândească, s-a împins cu putere și s-a îndepărtat de catarg. Chiar la timp, pentru că lama toporului a lovit fibra de sticlă cu un scrâșnet dezgustător. S-a trezit alunecând spre prora iahtului, incapabilă să încetinească. După câteva clipe, s-a oprit brusc și a lovit tare cu capul balustrada metalică. Amețită și simțind durerea, s-a ridicat iar greoi, doar ca să-și vadă urmăritorul apropiindu-se pentru lovitura de grație.

Blocată în prora îngustă, n-avea încotro să fugă. Stoneman a sesizat situația și s-a repezit spre ea, cu securea ridicată. Barca se legăna pe valuri, ridicându-se și coborând violent, iar Helen a alunecat din nou, dar a reușit să se agațe de cablul de siguranță care trecea prin balustrada metalică, singura barieră între ea și marea învolburată. Cablul i-a susținut greutatea, însă a și blocat-o, lipind-o de proră. Stoneman a profitat de situație și a lovit jos, luând-o prin surprindere. Helen și-a aruncat picioarele într-o parte și a încercat să se lipească de balustradă, dar era prea târziu — lama i-a străpuns coapsa stângă, făcând o tăietură urâtă în partea laterală a pantalonilor de piele.

Durerea era cumplită, dar și-a înăbușit un urlet, nevrând să-i dea satisfacție lui Stoneman. Acesta zâmbea triumfător și a lovit din nou cu toporul. Helen s-a aruncat în spate și s-a izbit de balustradă, care a aruncat-o în calea lamei. A încercat să-și oprească elanul, dar fără succes, iar securea i-a trecut razant peste abdomen.

O clipă, a crezut că o să leșine. Durerea o fulgera; agonia era atât de intensă, încât era incapabilă să se mai miște. Urlând ca marea care-i înconjura, Stoneman a ridicat toporul deasupra capului, apoi l-a lăsat în jos cu toată forța. Helen s-a aruncat în dreapta, iar lovitura a ratat-o cu câțiva centimetri, lama tăind curat cablul de siguranță, înainte să se înfigă în balustrada de dedesubt. Înjurând înnebunit, Stoneman a eliberat toporul. Helen, sprijinită în mâini și genunchi printre bucățile de cablu, s-a ridicat, conștientă că acum între ea și apă nu mai era decât o balustradă spartă.

Stoneman s-a apropiat din nou, țintindu-i sălbatic capul. Helen își putea imagina măcelul pe care l-ar face toporul când i-ar zdrobi țeasta și, disperată, a ridicat mâna să se apere. L-a prins pe Stoneman chiar sub încheietura mâinii, a strâns cu forță și a răsucit din toate puterile. Luat prin surprindere, atacatorul a urlat de durere și a dat drumul toporului, care a lovit puntea

înainte să sară în apele agitate de dedesubt. Stoneman era acum aproape, Helen îi simțea răsuflarea pe față, așa că n-a șovăit și și-a aruncat capul înainte, lovindu-l în puntea nasului. Atacatorul a urlat și s-a împleticit în spate, după care s-a îndreptat și a privit-o cu ochii înfundați în orbite de ură și fața plină de sânge.

O clipă, s-au privit în ochi, în timp ce barca se clătina sălbatic, iar marea mugea. Helen s-a rugat ca, rămas fără armă, Stoneman să devină rațional, chiar să se predea, dar el a atacat din nou, apropiindu-se să lovească.

— Predă-te, Michael. S-a terminat…

Stoneman s-a încruntat la ea, cu mintea cuprinsă de furie și violență.

— Câtă dreptate ai… a șuierat el.

A privit-o direct în ochi. Helen sperase să vadă disperare, extenuare, poate chiar regret. Dar n-a văzut decât aceeași mânie cumplită care îl cuprinsese pe Marko Dordevic înainte s-o atace. Instinctiv, s-a ghemuit, pregătindu-se să retrăiască momentul, însă tot i-a înghețat sângele în vine când l-a auzit șoptind:

— Hai s-o terminăm împreună.

S-a aruncat spre Helen, urlându-și furia și frustrarea. Trupul lui solid a intrat în ea, și au căzut amândoi prin balustrada ruptă, îndepărtându-se de barcă în apa agitată. Lumea s-a răsturnat cu totul. Dezorientată și amețită, Helen a crezut o clipă că zboară și se prăbușește ca să-și găsească sfârșitul, apoi a fost brusc smucită în spate, în vreme ce Stoneman, surprins, și-a continuat singur coborârea înspăimântătoare. Helen era sfâșiată de durerea care-i aducea lacrimi în ochi, însă când a ridicat privirea a fost încântată să vadă că firul de siguranță tăiat pe care și-l încolăcise pe mână cu câteva clipe înainte rezista. Dordevic o făcuse de râs, dar n-avea de gând să se lase păcălită și a doua oară.

Dedesubt, Stoneman se zbătea în apă, cu brațele întinse. Primul instinct al lui Helen a fost să-i întindă mâna, să-l tragă înapoi pe iaht, dar furia criminală din ochii lui a făcut-o să stea pe gânduri și, în clipa aceea, totul a fost pierdut,

iar Stoneman a dispărut sub valuri. Helen a rămas agățată de prora, cu trupul chinuit izbit fără încetare de coca iahtului. Mâna începea să-i alunece pe cablu, rămasă fără voință, dar cu un ultim salt disperat și-a ridicat mâna pe resturile balustradei sparte și a prins-o ferm.

Urlând în agonie, s-a ridicat, trăgându-și tot corpul înapoi pe punte, după care a aruncat cablul și s-a prăbușit pe punte într-o grămadă însângerată și extenuată, ținându-se de încheietura rănită. Și în timp ce zăcea acolo, neajutorată și distrusă, pe barca înclinată, a zărit în cele din urmă apărând din ceață prora navei de la Paza de coastă.

Epilog

Capitolul 147

A pornit hotărât pe coridor, împrăștiindu-i din cale pe privitori. Sarcina pe care o avea de dus la capăt avea să fie dificilă, chiar istovitoare, dar n-avea niciun rost să se eschiveze — când un membru este infectat, cel mai bine e să-l tai repede și curat. Și exact asta avea de gând comisarul-șef Peters. Era momentul să pună capăt carierei lui Helen Grace la Southampton Central.

Toate privirile s-au întors spre el când a intrat în centrul de comandă, câțiva dintre polițiștii tineri ridicându-se chiar de la birouri. Peters a cercetat încăperea, a văzut-o imediat pe Charlie Brooks, ascunsă în biroul ei cu detectivul-agent McAndrew, și le-a făcut semn să se apropie.

— În regulă, oameni buni, a spus el pe ton binevoitor, când cele două femei s-au apropiat de semicercul de polițiști care-l înconjura.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Brooks, alarmată vizibil de apariția lui neașteptată.

— Dimpotrivă, a răspuns el generos. De fapt, am venit să vă felicit pe toți. Ați avut deja două zile să digerați ce s-a petrecut alaltăieri seară și trebuie să spun că gândirea rapidă și curajul vostru nu numai că au salvat o viață, dar au și ajutat la tragerea la răspundere a unui ucigaș pervers.

Nu era chiar adevărat, deși nu l-a corectat nimeni.

Cadavrul lui Michael Stoneman fusese adus de valuri pe o plajă din Somerset în cursul dimineții. Domnia terorii se încheiase, însă familia White și celelalte victime ale lui Stoneman n-aveau să primească niciodată dreptatea după care tânjeau.

— Comisarul este foarte satisfăcut de rezultat, ca și mine, de altfel, așa că am vrut să vă mulțumesc personal pentru treaba bună pe care ați făcut-o. Voiam

și să confirm că vor avea loc schimbări în departament, după ce s-au liniștit apele. Cum știți, Helen Grace este suspendată pe durata unei anchete interne complete, iar astăzi confirm că promovarea temporară a detectivului-sergent Brooks la gradul de detectiv-inspector va fi definitivă, cu efect imediat.

Tăcere în încăpere, așa că Peters a continuat grăbit:

— Sunt convins că o să fiți de acord că merită, deci pot să vă invit să vă adunați și s-o felicitați pe noua șefă a echipei?

S-au auzit câteva aplauze, care s-au stins rapid când polițiștii au observat reacția lui Charlie.

— Doar nu vorbiți serios, a spus ea în cele din urmă, albă la față.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești, a răspuns Peters, râzând jenat. Cum am spus, e pe merit și…

— Și Helen?

— Ce-i cu ea? Nu mai face parte din departament, așa că…

— Ea este departamentul acesta, s-a răstit Brooks la el. Fără ea, departamentul n-ar fi nimic, noi n-am fi nimic.

— Exagerezi și în plu…

— E nevoie să vă aduc aminte, domnule, că Helen a fost cea care l-a interceptat pe Stoneman, care a prevăzut tentativa lui de fugă, care a rezolvat cazul ăsta nenorocit?

— Îți faci și ție, și colegilor tăi, un deserviciu, detectiv-inspector Brooks.

— Este detectiv-sergent Brooks. Și e nevoie să vă aduc aminte și că și-a riscat viața ca să-l aducă în fața justiției?

— Ignorând faptul că fusese suspendată din poliție și încălcând toate protocoalele.

— Și-a pus viața în pericol ca de alte zeci de ori de-a lungul anilor, pentru că îi pasă, pentru că ea crede în ce facem aici, pentru că e un lider.

Privirea lui Brooks a părut să zăbovească asupra lui, cu o expresie disprețuitoare și ostilă.

— Departamentul ăsta, echipa asta, nu pot supraviețui fără ea. Înțeleg că există o anchetă internă care trebuie dusă la capăt, dar noi știm ce s-a-ntâmplat, știm că Hudson a prins-o într-o ambuscadă, că n-a făcut decât să se apere.

— Așa susține ea.

— Mărturiile vecinilor au clarificat din plin situația. Au auzit-o pe Helen ajungând acasă cu câteva secunde înainte de căderea fatală. N-a avut loc nicio dispută pe palier, incidentul n-a avut niciun „context"…

— Asta va decide ancheta, a răspuns Peters cu răceală, surprins de intensitatea rezistenței ei. Însă orice s-ar întâmpla, un lucru e clar. Detectivul-inspector Grace nu mai are niciun viitor la secția asta.

— Ați hotărât deja, nu? Fără nicio considerație pentru procedurile legale?

— Aș fi zis că lucrurile vorbesc de la sine.

Avea tonul ferm și hotărât și-și dorea să pună capăt confruntării.

— Ei bine, nu pot să accept, a răspuns Brooks prompt. Nu voi accepta.

— Să înțeleg că vrei să refuzi promovarea? Vrei să lâncezești la gradul de detectiv-sergent, cum faci de atâția ani?

— Nu, a ripostat ea, clătinând viguros din cap.

Peters a zâmbit în sinea lui. Nu văzuse niciodată un polițist care să refuze o promovare, indiferent de scrupulele afișate.

— Nu vreau promovarea dumneavoastră, a continuat ea. De fapt, nu vreau să fac parte din departamentul ăsta fără Helen la cârmă. Demisionez.

Comisarul-șef a privit-o consternat, nevenindu-i să creadă ce tocmai auzise. Însă Brooks i-a risipit orice dubii când și-a aruncat legitimația pe biroul din fața lui. A urmat o clipă de tăcere uluită, apoi Peters a mai auzit o voce.

— Și eu.

Detectivul-agent McAndrew a făcut un pas în față și și-a aruncat legitimația pe birou.

— Și eu.

Acum era rândul lui Reid, care și-a pus legitimația în teancul care creștea. Peters s-a uitat la ei uluit. Polițiștii cu cel mai înalt rang din departamentul de investigații criminale tocmai demisionaseră în masă.

— Scuze, domnule, a spus Malik în timp ce le urma și ea exemplul, punând cât de multă batjocură în ultimul cuvânt.

Abia ce rostise ea cuvintele, că detectivul-agent Jennings a înaintat și și-a pus și el legitimația pe masă. Toți ochii din încăpere s-au întors acum spre detectivul-agent Japhet Wilson, cel mai nou membru al echipei.

— Și tu, detectiv-agent Wilson? a întrebat Peters batjocoritor. O să-ți arunci și tu cariera pe geam?

A urmat o pauză lungă, cât proaspătul detectiv-agent se lupta cu conștiința sa, adus într-o situație în care nu crezuse niciodată că o să ajungă.

— Cred că trebuie, a răspuns el în cele din urmă, aruncându-și și el legitimația. Helen Grace a fost motivul pentru care am venit aici.

Iar acum s-au întors cu toții deodată spre Peters. Acesta i-a privit, incapabil de data asta să găsească o replică semnificativă. Era o nebunie, nebunie curată, însă hotărârea și fermitatea lor era cât se poate de limpede, iar în momentul acela comisarul-șef de poliție Alan Peters și-a dat seama cât de greșit evaluase situația.

Venise aici dorind, așteptându-se s-o îngroape pe Helen Grace, dar probabil că el era cel terminat.

Capitolul 148

Asta era. Ajunseseră la capăt.

Alex Blythe lovea în tastatură, cu degetele mișcându-se ca într-o ceață, căutând adresa lui Siobhan Martin. Era negru de supărare pe Nicholas, dar era la fel de supărat și pe el, dându-și seama cât de greșit îl evaluase pe potențialul asasin. Avusese nevoie de cineva puternic, hotărât și, mai mult ca orice, disperat, cineva pe care să-l poată obliga s-o distrugă pe Helen Grace. Pe hârtie, Nicholas Martin părea perfect, însă alegerea lui se dovedise dezastruoasă — întâi, profesorul încercase să se elibereze, apoi încercase fără tragere de inimă și nu reușise s-o prindă pe Grace în ambuscadă, după care încercase să-l mituiască pe torționarul lui ca să-l elibereze. Evident că Blythe îl pusese la locul lui pe voyeurul de doi bani, aducându-i aminte de înțelegerea pe care-o făcuseră și așteptându-se să-l vadă făcând imediat sluj… însă Martin pur și simplu se făcuse nevăzut. Nu mai luase deloc legătura cu el în ultimele trei zile, timp în care Helen Grace își văzuse complet netulburată de ale ei.

Cu toate astea — cu tot eșecul lui Nicholas Martin de a se ține de cuvânt —, Alex Blythe se abținuse să-l pedepsească. O parte din el încă spera că profesorul va trece în cele din urmă la treabă, pentru că realitatea era că nu mai avea pe nimeni altcineva. Ceilalți doi candidați pe care-i contactase nu-i înghițiseră cacealmaua, preferând să cadă în dizgrație decât să comită o crimă. Consideraseră, pe bună dreptate, că psihiatrul nu va lua legătura cu lumea exterioară decât dacă va fi strict necesar, de teamă să nu fie localizat. Martin însă cedase repede, îngrozit că și-ar putea pierde familia, postul, că ar putea fi demascat în cele din urmă ca un pervers jalnic ce era. Însă în final nu făcuse ce trebuia, fusese incapabil să-și sacrifice sufletul ca să-și salveze stilul de viață. Iar acum eșecul lui era evident, se dăduse la fund, îi întorsese spatele fostului său psihiatru. Multe apeluri telefonice rămăseseră fără răspuns, ceea ce-i spunea lui Blythe tot ce trebuia să știe. Oare Martin tocmai

îi mărturisea soției? Colegilor? Încerca să-și minimalizeze, poate chiar să-și explice greșeala, deși era ceva și dezgustător, și penal? Ei bine, al naibii să fie el dacă viermele ăla avea să scape basma curată! Alex Blythe știa că avea să-și rupă toate punțile când îl demasca pe profesor, însă furia era mai puternică decât orice altceva. Omul trebuia pedepsit.

Clipurile video incriminatoare s-au încărcat în câteva secunde, iar între timp Alex Blythe a adăugat la CC adresele părinților lui Martin, după care a trimis în cele din urmă e-mailul. L-a trimis cu inima grea, dar măcar avea să distrugă o viață. Știa totuși că era o victorie à la Pirus, care anunța încheierea îndelungatei urmăriri a lui Helen Grace.

S-a ridicat și s-a dus spre fereastră. Ar fi o nebunie să se întoarcă în Anglia? S-o urmărească el pe Grace? Ar fi prostesc de riscant, dar ce altă variantă avea? O viață petrecută pândind în umbră, mutându-se pe continent dintr-un hotel provincial în alt hotel provincial, în timp ce ei îi mergea foarte bine pe coasta de sud? Nu, nu suporta să se gândească la asta. Dar să se întoarcă în Southampton? În bârlogul lupului? Sigur nu putea fi așa tâmpit, nu?

Renunțând la fanteziile frivole, Blythe s-a dus spre pat.

Geanta era deschisă și a împachetat totul rapid, aruncând înăuntru puținele lui lucruri. Avusese de gând să stea mai mult, însă tăcerea lui Martin îl agita și, în cele mai negre momente, se convinsese singur că profesorul se dăduse de partea dușmanului ca să-l prindă, aliindu-se cu Grace în loc s-o distrugă. Probabil că era paranoic, dar n-avea niciun rost să-și asume riscuri.

S-a întors la birou, și-a luat laptopul și s-a aplecat să scoată încărcătorul din priză. Când s-a îndreptat și se pregătea să se ducă înapoi la pat, a zărit ceva. O mișcare afară. S-a dus în grabă la fereastră și s-a uitat printre perdelele de plasă, brusc alarmat. În fața hotelului trăseseră trei mașini fără însemne, blocând intrarea și ieșirea. Chiar în clipa aceea, trei bărbați sobri, îmbrăcați în costume, coborau din vehicule, cu legitimațiile la vedere. Era imposibil, dar adevărat. Îl găsiseră.

În câteva secunde, Blythe alerga pe coridor, cu geanta bălăngănindu-se în spate, și se îndepărta de cameră. Auzea deja voci gălăgioase la parter, polițistul francez de la investigații criminale dând instrucțiuni echipei. Când a

ajuns la casa scării principale, Blythe s-a uitat peste balustradă, alarmat să-i vadă pe polițiști urcând deja în grabă. Camera lui era la etajul al doilea, aveau să ajungă acolo în câteva secunde, așa că n-a șovăit; a străbătut repede coridorul și a ieșit pe scara de incendiu.

Când ușa s-a închis încet, lui Blythe i s-a părut că aude o alarmă în interior. A grăbit pasul și a coborât scara metalică, încercând să nu facă prea mult zgomot. Avea mașina în spatele clădirii, într-o mică parcare — dacă reușea să ajungă până acolo, încă mai putea scăpa. Când a ajuns la parter, a rămas lipit de zid și s-a strecurat fără obstacole în spatele hotelului.

Aici s-a oprit și s-a uitat pe după colț, să vadă dacă-l pândește vreun pericol. Spre marea lui ușurare, nu se vedea nimeni. Nu mai avea decât un sprint de 30 de secunde până la mașină. Odată instalat în spatele volanului, putea accelera pe aleea laterală și să fie plecat înainte să-și dea polițiștii seama că a dispărut.

— Nu mai e mult, Alex, și-a șoptit în timp ce fugea spre mașină, încercând să se calmeze.

Încă două minute și totul o să se termine. Mai avea 20 de metri până la mașină, acum 10, acum cinci. Asta era, scăpase de griji. Cu un oftat de ușurare, a tras de mânerul ușii… apoi s-a aruncat brusc într-o parte. L-au cuprins confuzia și dezorientarea, urmate imediat de o durere sfâșietoare, când a căzut la pământ, cu o greutate apăsătoare peste el. Geanta i-a alunecat de pe umăr, eliberându-l, însă când se zbătea să-și găsească un sprijin, a simțit un genunchi osos împingându-l în spate, în timp ce mâinile i-au fost trase neceremonios la spate. Rămăsese fără suflare, era în stare de șoc, însă nu încăpea nicio îndoială că greșise — poliția supraveghease parcarea, îl așteptase, iar acum pusese mâna pe el.

Când cătușele i-au ciupit încheieturile, a fost cuprins de furie și revoltă, care au fost imediat înlocuite de un sentiment zdrobitor de deznădejde. După ce fusese atâta vreme un păpușar sinistru și atotputernic care distrugea vieți după bunul plac, acum el era cel distrus și învins. Când polițistul i-a citit drepturile, ținându-l țintuit la pământ, Alex Blythe nici nu s-a opus, nici nu l-a băgat în seamă, zăcând nemișcat pe jos, cu fața în asfaltul murdar, tăcut ca un mormânt și înfrânt.

Capitolul 149

Helen se uita la cadavru, fără să simtă nicio urmă de triumf, ci doar un sentiment copleșitor de tristețe. Michael Stoneman fusese găsit dimineață devreme de un trecător care-și plimba câinele, trupul fugarului fiind întors cu fața în jos în apă. În viață, fusese un bărbat puternic, plin de viață, însă acum, acoperit de iarbă-de-mare și nisip, părea demn de milă.

De ce te afectează unele cazuri mai mult decât altele? Era greu de spus, însă Helen nu putea nega golul din stomac, o senzație sâcâitoare de greață, în timp ce privea în jos spre atacatorul ei. Crimele pe care le comisese fuseseră perverse prin planificare și depravate prin execuție, și totuși Helen știa că Stoneman nu era un om rău din fire. De-asta moartea lui îngrozitoare, în timp ce se lupta cu valurile care se abăteau nemilos asupra lui, nu-i provoca decât durere.

Dacă viața s-ar fi desfășurat așa cum își planificase el — dacă iubita lui soție Rosemary ar fi învins cancerul —, atunci Stoneman și-ar fi trăit viața ca un om fericit, cu frica legii. Însă viața lui o luase razna, durerea și umilințele pe care le suferise după moartea ei distrugându-i busola morală și în cele din urmă și sănătatea mintală. Furia și durerea lui fuseseră disipate trecător de relația cu Alicia, doar ca să revină cu și mai multă forță când și-a dat seama cât de tare pătase memoria lui Rosemary căsătorindu-se pripit și neinspirat. Cât de furios trebuie să fi fost pe el — pentru impulsivitate, prostie și orbire —, și cum trebuie să fi consumat ura asta de sine bunătatea din el, până nu mai rămăseseră decât furia, disperarea și violența!

Helen n-avea să găsească niciodată scuze pentru ce făcuse el — cum ar fi putut? —, dar nici n-avea să-l condamne pentru acțiunile lui, și dacă ar fi putut să-i întindă o mână tămăduitoare, să-l readucă la viață ca să primească o pedeapsă dreaptă, ar fi făcut-o. Nu voise să se termine așa, deși o atacase și voise s-o omoare, și nu avea nicio satisfacție. Doar încă o moarte pe

conștiința ei.

— Ați terminat, doamnă? Criminaliștii vor să se apuce de treabă.

Helen s-a întors și l-a văzut pe detectivul-sergent nerăbdător de la poliția din Avon și Somerset.

— Sigur că da, e-al vostru. Mulțumesc din nou că m-ați lăsat să vin.

— Măcar atât puteam face.

Polițistul s-a tras în spate ca să-i facă loc, cu o expresie de venerație deloc ascunsă. Helen i-a mulțumit și și-a văzut de drum, însă când a ajuns pe poteca spre vârful stâncii de deasupra, s-a oprit să mai arunce o privire la trupul fără viață al lui Stoneman. Era un bărbat care trăise, iubise și pierduse. Care simțise poate prea mult, durerea și furia distrugându-l în final. Un bărbat care, până la urmă, fusese incapabil să facă față durerii usturătoare a trădării. Ceva despre care Helen știa multe.

Capitolul 150

— Am dat-o-n bară. N-am cum să spun altfel. Îmi pare foarte rău pentru felul cum m-am purtat. N-aveam niciun drept să te tratez așa…

Cuvintele se revărsau din ea, dar i se împleticea limba și era stângace din cauza noutății situației în care-și cerea scuze. Emilia simțea că roșește în fața lui Sam, care stătea vizavi de ea, calm și tăcut.

— Mai mult, ai avut dreptate. Nu mi-e ușor să spun, crede-mă…

I-a zâmbit, încercând să glumească, însă n-a primit nicio reacție.

— Pot… pot să fiu crudă și insensibilă. Am dat năvală peste tristețea oamenilor — peste suferința lor — de nenumărate ori, fără să mă gândesc la durerea pe care s-ar putea să le-o provoc. Și știu că nu cântăresc bine efectul acțiunilor mele și nici al cuvintelor, și ar trebui, pentru că orice scriu, orice tipărim are un impact. Nu pot să nu pun întrebările alea, să nu fiu în situațiile alea, dar poate că aș putea să le abordez cu mai multă grijă, cu mai multă atenție și să mă gândesc mai bine la ce scriu, înainte să scriu.

Nu erau scuze pregătite în pripă ca să-l liniștească pe Sam, chiar vorbea serios. În ea se schimbase ceva în ultimele câteva zile; era mai circumspectă acum — în asemenea măsură, încât o grațiase efectiv pe Helen Grace, hotărând să nu reclame atacul și îngropând orice referire la implicarea ei în moartea unui fost ofițer de poliție, care fusese relatată în principal drept un accident tragic. Acest nucleu de cunoaștere de sine, această formă de reținere era poate adevărata moștenire a relației cu Joseph Hudson.

— Oricum, asta-i mea culpa mea, cel puțin partea profesională. La nivel personal…

Emilia simțea că devine purpurie la față, dar a continuat:

— Mi-e dor de tine. Gata, am zis-o. Nu știu ce sunt sentimentele astea — abia dacă ne cunoaștem —, dar orice-ar fi, sunt puternice. Dacă ai venit doar ca să accepți scuzele mele, atunci hai să ne strângem mâna și să ne despărțim prieteni. Însă dacă ești dispus să mă ierți și s-o luăm de la început, aș vrea să încercăm și să dăm o șansă acestui „ceva“. Pentru că… pentru că aș fi foarte tristă dacă n-am face-o.

S-a sprijinit de spătar, extenuată. Sam a privit-o o clipă, apoi a răspuns:

— Știi ceva, Emilia…

Ea s-a încordat, așteptând lovitura.

— … ăsta-i cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. Scuzele sunt acceptate și da, hai să fim împreună până nu mai putem. Aș fi un idiot să te las să-mi scapi din cauza unei dispute prostești, care a fost în principal vina mea. Sora mea zice tot timpul că-s prea prins de viziunea mea cu nasul pe sus…

Emilia a râs, emoționată și mai ușurată decât putea spune.

— Cât despre tine, poate că ești rigidă și ai o vânătaie spectaculoasă…

A întins mâna și și-a trecut degetul peste obrazul ei.

— … dar știi ce? Îmi place cum arăți.

S-a aplecat peste masă și a sărutat-o cu blândețe pe buze. Emilia a simțit că-i stă inima, copleșită de emoție. Era șocată și surprinsă.

Dar mai mult de-atât, era fericită.

Capitolul 151

— Sincer, aș vrea să fi fost și tu aici. Nu l-am mai văzut pe Peters rămas fără cuvinte… și chiar mi-a plăcut.

Helen stătea cu Charlie în vârful stâncii, uluită de ce auzea.

— Chiar și așa, Charlie, n-ar fi trebuit să faci asta. Pot să-mi duc singură bătăliile, plus că ai și tu cariera ta, familia ta la care să te gândești.

— Nici vorbă, îți eram datoare, a ripostat Charlie vehement. Nu ți-am fost de niciun ajutor în ultimele săptămâni, prea prinsă în grijile mele…

— Nu-i adevărat.

— Ba da, și de-asta mica demonstrație de forță de azi-dimineață era și necesară, și meritată. Departamentul Cazuri Majore nu poate să funcționeze fără tine.

Helen categoric nu credea acest lucru, dar nu însemna că-i face mai puțină plăcere să audă.

— Și după aia ce s-a-ntâmplat? a întrebat ea, moartă de curiozitate.

— A plecat cu coada-ntre picioare, fără să mai spună nimic. Ultima dată am auzit că s-a ascuns în birou. Să-și lingă rănile, poate, sau, și mai bine, să-și scrie demisia.

— Nu putem decât să visăm, a spus Helen gânditoare, cu un zâmbet pe buze.

— Oricum, voiam să zic că-mi pare rău. Că am fost distrasă, că mi-am ieșit din ritm…

— Tu n-ai niciodată nevoie să te scuzi în fața mea, Charlie. Știi bine.

— Dar n-am prea fost de ajutor, nu? Ținând cont de tot ce aveai deja pe cap.

Helen a ridicat din umeri și s-a întors să mai admire o dată peisajul.

— Ce se mai aude cu Blythe?

— I-au localizat ultimul apel către Martin într-un sat din Normandia. Poliția franceză l-a ridicat azi-dimineață de la un hotel de-acolo.

— Și sunt siguri că el e?

— Categoric. I-au luat amprentele și mostre de ADN. În plus, i-a amenințat pe toți cu care-a avut de-a face cu o răzbunare cumplită.

— Mda, e stilul lui Blythe, a răspuns Helen melancolică.

— Deci bănuiesc că s-a terminat?

— Așa sper. Nicholas Martin a fost singurul destul de disperat să-i facă jocul și nici chiar el n-a reușit până la capăt. Cred că Alex Blythe s-ar putea să fi rămas fără complici.

— Amin.

Au rămas în tăcere o clipă, scăldate în strălucirea aurie a soarelui care apunea, apoi Charlie a vorbit din nou:

— Păi, mai bine mă întorc. Să-i mai ofer fetiței ăsteia o plimbare…

S-au întors amândouă să se uite la Mustangul galben sclipitor parcat pe marginea drumului.

— Pilotul de curse original, a răspuns Helen râzând.

— Chiar așa. Știu că-i doar o mașină… dar o iubesc de nu se poate.

Charlie n-avea nevoie să explice de ce. Helen era fericită și ușurată că situația se rezolvase frumos, că bănuielile ei în legătură cu Steve se dovediseră nefondate.

— Păi, ai grijă cum conduci…

— Tu vorbești!

— … și mulțumesc, Charlie, îți rămân datoare.

— Ce să spun! a răspuns Charlie și a deschis portiera.

Helen a privit-o pe prietena sa îndepărtându-se, mai emoționată decât putea spune de loialitatea ei neclintită. În copilărie, Helen se gândise că n-o să stârnească niciodată niciun fel de afecțiune, simpatie sau dragoste și încă era o surpriză totală pentru ea că existau oameni care îi păzeau spatele, care o apărau orice s-ar fi întâmplat. Pentru prima dată după multe luni, Helen se simțea în siguranță, fericită, chiar optimistă în legătură cu viitorul. Domnia terorii lui Stoneman se încheiase, Blythe era la loc sigur, după gratii, și, cu echipa care o susținea până în pânzele albe, Helen era decisă să se lupte cu dinții și cu ghearele ca să revină în postul de șef al Departamentului Cazuri Majore de la Southampton Central.

S-a întors încă o dată să admire apusul și a simțit un val de speranță și fericire. Probabil că până la urmă mâine o să fie o zi mai bună.